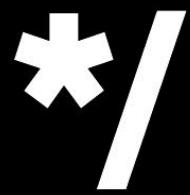




ATHENS
DIGITAL
ARTS
FESTIVAL





ATHENS
DIGITAL
ARTS
FESTIVAL

4
index

6
multitrab
productions

8
credits

10
people

18
installations

60
video art

134
animation

184
web art

210
digital
image

220
workshops

242
performance

260
music

276
guest
screening

284
festivals
of the world

322
collabora-
tions

340
supporters

index

multitrab

productions

Multitrab Productions is an urban non-profit company based in Athens and aims to promote the work of greek and international artists as well as to organize and implement actions related to digital arts and digital culture.

Promoting digital arts nationally and internationally, it contributes to the support of emerging artists and the creation of collaboration networks with recognised artists. Athens Digital Arts Festival, which is framed through a series of parallel actions accomplished during the whole year, is its main field of action.

The company realizes the production, organization, promotion and evaluation of these actions, while organizing annually Athens Digital Arts Festival in order to reinforce audience's contact and familiarization with new media and digital culture.

Multitrab Productions is a certified company for the organization of seminars, talks, conferences, workshops & festivals.

H Multitrab Productions είναι μια αστική μη-κερδοσκοπική εταιρεία με έδρα την Αθήνα, της οποίας στόχος είναι η προώθηση του έργου Ελλήνων και ξένων καλλιτεχνών, καθώς επίσης και η διοργάνωση δράσεων σχετικά με τις ψηφιακές τέχνες και τον ψηφιακό πολιτισμό.

H προώθηση των ψηφιακών τέχνων τόσο σε εθνικό όσο και σε διεθνές επίπεδο συνεισφέρει στην υποστήριξη νέων καλλιτεχνών και στη δημιουργία δικτύων συνεργασίας με αναγνωρισμένους καλλιτέχνες. To Athens Digital Arts Festival, το οποίο πλαισιώνεται από μια σειρά παράλληλων δράσεων καθ' όλη τη διάρκεια του έτους, είναι το κύριο πεδίο δράσης.

H εταιρεία αναλαμβάνει την παραγωγή, οργάνωση, προώθηση και αξιολόγηση αυτών των δράσεων, ενώ παράλληλα οργανώνει κάθε χρόνο το Διεθνές Φεστιβάλ Ψηφιακών Τεχνών Athens Digital Arts Festival με σκοπό να ενισχύσει την επαφή και την εξοικείωση του κοινού με τα νέα μέσα και την ψηφιακή κουλτούρα.

H Multitrab Productions είναι μια πιστοποιημένη εταιρεία για τη διοργάνωση σεμιναρίων, ομιλιών, συνεδρίων εργαστηρίων και φεστιβάλ.



Multitrab Productions has developed and implemented a Quality Management System, which responds to the requirements of ELOT EN ISO 9001:2008 and falls within the scope of: PRODUCTION OF SEMINARS, CONFERENCES, WORKSHOPS & FESTIVALS with certificate number ΣΔΠ 4310/12.

H Multitrab Productions έχει αναπτύξει και εφαρμόζει Σύστημα Διαχείρισης Ποιότητας το οποίο ανταποκρίνεται στις απαιτήσεις του ΕΛΟΤ EN ISO 9001:2008 με πεδίο εφαρμογής: ΔΙΟΡΓΑΝΩΣΗ ΣΕΜΙΝΑΡΙΩΝ, ΗΜΕΡΙΔΩΝ, WORKSHOP & FESTIVAL με αριθμό πιστοποιητικού ΣΔΠ 4310

**multitrab
productions**

Ilias Chatzichristodoulou - **Ηλίας Χατζηχριστοδούλου** | Director & Corporate Management
Nikos Blekas - **Νίκος Μπλέκας** | Production Director
Katerina Gkoutziouli - **Κατερίνα Γκουτζιούλη** | Programme Director
Clelia Thermou - **Κλέλια Θερμού** | Exhibition Architect
Nikki Georgiou - **Νίκη Γεωργίου** | Administrator
Maria Paktiti - **Μαρία Πακτίτη** | Communication
Penny Gerou - **Πέννυ Γέρου** | Communication Assistant
Eirini Olympiou - **Ειρήνη Ολυμπίου** | Video Art Curator
Caterina Antonopoulou - **Κατερίνα Αντωνοπούλου** | Performance Curator
Foteini Vergidou - **Φωτεινή Βεργίδου** | Web Art Curator
Sotiris Iliadis - **Σωτήρης Ηλιάδης** | Workshop Curator
Katerina Galani - **Κατερίνα Γαλάνη** | Workshop Curator
Vanias Stavrakakis - **Βάνιας Σταυρακάκης** | Workshop Curator
Vasilis Kampouris - **Βασίλης Καμπούρης** | Multimedia Specialist
Antonis Lianos - **Αντώνης Λιανός** | Developer
Donatella Nika - **Ντονατέλα Νίκα** | Curatorial Intern
Margarita Constantinidis - **Μαργαρίτα Κωνσταντινίδη** | Curatorial Intern
Theodora Stoligka - **Θεοδώρα Στολίγκα** | Database Intern
Inna Papazafeiropoulou - **Ιννα Παπαζαφειροπούλου** | Graphic Designer Intern
Georgia Maria Athanasopoulou - **Γεωργία Μαρία Αθανασοπούλου** | Translations Intern
Nikos Chatzichristodoulou - **Νίκος Χατζηχριστοδούλου** | Accounts Administrator
Alexia Theodoropoulou - **Αλεξία Θεοδωροπούλου** | Hospitality Manager
Effie Tsimeka - **Έφη Τσιμέκα** | Hospitality Assistant
Antonis Vythoulkas - **Αντώνης Βυθούλκας** | Hospitality Assistant
Kostas Chatzichristodoulou - **Κώστας Χατζηχριστοδούλου** | Construction Manager
Ilias Boutsis - **Ηλίας Μπούτσης** | Production Assistant
Makis Faros - **Μάκης Φάρος** | Audiovisual Consultant
Michalis Antonopoulos - **Μιχάλης Αντωνόπουλος** | Technical Design
Thanasis Konomis - **Θανάσης Κονόμης** | Technical Assistant
Vasilis Palamaras - **Βασίλης Παλαμάρας** | Technical Assistant
Themis Padelopoulos - **Θέμης Παντελόπουλος** | Technical Assistant
Stefanos Kosmidis - **Στέφανος Κοσμίδης** | Film Director
Giannis Papanastasopoulos - **Γιάννης Παπαναστασόπουλος** | Photographer

Catalogue Design by two de. Creative Studio

credits



The International Digital Arts Festival of Greece, Athens Digital Arts Festival, is one of the most innovative and creative events of cultural life in our country.

It is our great pleasure to have a festival of international standards in Greece, which has been presenting both distinguished and emerging artists of the Greek as well as the international scene in the field of digital arts and new media for the past decade. At the same time, the 10 festival promotes the value of education through the implementation of specialized art and technology workshops.

The 11th Athens Digital Arts Festival will generate a dynamic narrative under the triptych of art - technology - public space and shall be imprinted in the collective memory of contemporary culture through its multi-layered programme in the historic center of Athens for four days.

The Hellenic Ministry of Culture, Education and Religious Affairs supports the 11th edition of the festival and invites the audience from May 21 to May 24 in Diplareios School and the historic center of Athens to be inspired and discover the various aspects of digital creativity with reference to the up-to-date challenge of public space.

The Deputy Minister of Culture, Education & Religious Affairs

Nicolaos Xydakis

Το Διεθνές Φεστιβάλ Ψηφιακών Τεχνών της Ελλάδας, Athens Digital Arts Festival, αποτελεί μια από τις πιο καινοτόμες και δημιουργικές δράσεις της πολιτιστικής ζωής της χώρας μας.

Είναι μεγάλη μας χαρά που έχουμε στην Ελλάδα ένα Φεστιβάλ διεθνών προδιαγραφών, το οποίο εδώ και μια δεκαετία αναδεικνύει τόσο καταξιωμένους όσο και ανερχόμενους καλλιτέχνες της ελληνικής και διεθνούς σκηνής από το πεδίο των ψηφιακών τεχνών και των νέων μέσων, ενώ την ίδια στιγμή προωθεί την αξία της εκπαίδευσης μέσα από την πραγματοποίηση εξειδικευμένων εργαστηρίων τέχνης και τεχνολογίας.

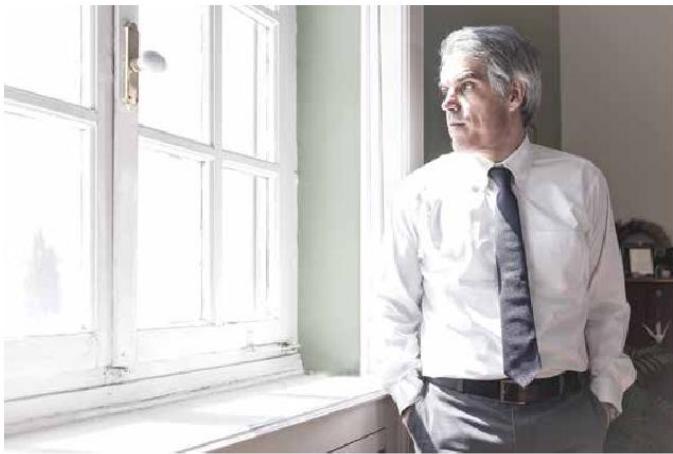
Με το πολυεπίπεδο πρόγραμμά του, το 11o Athens Digital Arts Festival θα δημιουργήσει για τέσσερις ημέρες στο ιστορικό κέντρο της Αθήνας μία δυναμική αφήγηση υπό το τρίπτυχο τέχνη - τεχνολογία - δημόσιος χώρος και θα αποτυπωθεί στη συλλογική μνήμη του σύγχρονου πολιτισμού.

Στην 11η διοργάνωσή του, το Υπουργείο Πολιτισμού, Παιδείας & Θρησκευμάτων στέκεται υποστηρικτής και προσκαλεί το κοινό από τις 21 έως τις 24 Μαΐου στη Διπλάρειο Σχολή και το ιστορικό κέντρο της Αθήνας να εμπνευστεί και να ανακαλύψει τις ποικίλες εκφάνσεις της ψηφιακής δημιουργίας με αναφορά την, τόσο επίκαιρη, προβληματική του δημόσιου χώρου.

Ο Αναπληρωτής Υπουργός Πολιτισμού, Παιδείας & Θρησκευμάτων

Νικόλαος Ξυδάκης

**the deputy minister
of culture, education
& religious affairs**



The Culture, Sports and Youth Organization of the Municipality of Athens welcomes you to the 11th year of the Athens Digital Arts Festival and the historical center of Athens. As one of the most important institutions of our city, it presents rich cultural content of high quality and aesthetics in the field of contemporary culture each year.

This year, Athens Digital Arts Festival (ADAF) under the theme "Public Space_s", invites the creative community, institutions and audiences from both Greece and abroad in a four-day meeting, where art and technology activate different views of digital creativity through the prism of public space.

With its return to the historical center of Athens, this year's festival brings life to the Diplareios School in Theatre Square as well as the Monastiraki Square and St. Eirini Square, upgrading the quality of life of the people who live and work in Athens. Furthermore, it highlights the city's creative and multifaceted face to its visitors.

In this effort, the Municipality of Athens and the Culture, Sports and Youth Organization of the Municipality of Athens stand for yet another year as firm supporters of the 11th Athens Digital Arts Festival and hopes that you are inspired by its cultural programme.

President of Culture, Sports and Youth Organization
of the Municipality of Athens

Christos Tentomas

Ο Οργανισμός Πολιτισμού, Αθλητισμού και Νεολαίας του Δήμου Αθηναίων σας καλωσορίζει για 11η χρονιά στο Διεθνές Φεστιβάλ Ψηφιακών Τεχνών της Ελλάδας και στο ιστορικό κέντρο της Αθήνας. Ως ένας από τους σημαντικότερους θεσμούς της πόλης μας, παρουσιάζει κάθε χρόνο ένα πλούσιο πολιτιστικό περιεχόμενο υψηλής ποιότητας και αισθητικής στο πεδίο του σύγχρονου πολιτισμού.

Φέτος, το Athens Digital Arts Festival (ADAF), υπό τον τίτλο «Public Space_s», προσκαλεί δημιουργούς, φορείς και κοινό από την Ελλάδα και το εξωτερικό σε μια τετραήμερη συνάντηση όπου τέχνη και τεχνολογία ενεργοποιούν τις όψεις της ψηφιακής δημιουργίας μέσα από το πρόσιμα του δημόσιου χώρου.

Με την επιστροφή της στο ιστορικό κέντρο της Αθήνας, η φετινή διοργάνωση ζωντανεύει για τέσσερις ημέρες τη Διπλάρειο Σχολή στην Πλατεία Θεάτρου και τις Πλατείες Μοναστηράκiou και Αγίας Ειρήνης, αναβαθμίζοντας την ποιότητα ζωής των ανθρώπων που ζουν και δραστηριοποιούνται σε αυτή αλλά και αναδεικνύοντας στους επισκέπτες της πόλης μας τη δημιουργική και πολυεπίπεδη όψη της.

Σε αυτή την προσπάθεια, για ακόμη μια χρονιά ο Δήμος Αθηναίων και ο Οργανισμός Πολιτισμού, Αθλητισμού και Νεολαίας του Δήμου Αθηναίων στέκονται υποστηρικτές στο 11ο Φεστιβάλ Ψηφιακών Τεχνών της Ελλάδας και ευχόμαστε να εμπνευστείτε για ακόμα μία χρονιά από το πολυσυλλεκτικό του πρόγραμμα.

Πρόεδρος του Οργανισμού Πολιτισμού,
Αθλητισμού & Νεολαίας του Δήμου Αθηναίων

Χρήστος Τεντόμας

**the President of Culture,
Sports and Youth
Organization
of the Municipality
of Athens**



I welcome you with great pleasure to the 11th edition of the International Festival of Digital Arts in Greece, Athens Digital Arts Festival. This year was a baseline for us, as we had to accomplish important goals.

Changing the name of the festival from Athens Video Art Festival into Athens Digital Arts Festival in January 2015 was a need that arose from its evolution through the years. The festival gradually integrated a wide range of art forms that has led to a multidisciplinary programme.

At the same time, we returned to the historic centre of Athens running parallel activities in the Arcade of Merchants in the framework of the project "Traces of Commerce 2", which culminate in our annual edition at Diplareios School, Theatre Square, Monastiraki Square and St. Eirini Square. What we wanted was to activate the historic centre of Athens and give the public the opportunity to interact with various aspects of digital art.

We are very glad that institutions, artists and audience from Greece and abroad positively responded to our call. Thank you all who helped for the realization of this year's edition.

I hope you enjoy and be inspired as we did by the 11th Athens Digital Arts Festival.

Director

Ilias Chatzichristodoulou

Με μεγάλη χαρά σας καλωσορίζω στην 11η διοργάνωση του Διεθνούς Φεστιβάλ Ψηφιακών Τεχνών της Ελλάδας, Athens Digital Arts Festival. Η φετινή χρονιά αποτέλεσε σημείο αναφοράς για τη διοργάνωση, καθώς ήταν μια χρονία με σημαντικά βήματα στα οποία έπρεπε να προχωρήσουμε.

Η μετονομασία του Φεστιβάλ από Athens Video Art Festival σε Athens Digital Arts Festival, τον Ιανουάριο του 2015 ήταν μία ανάγκη που δημιουργήθηκε μέσα από την εξέλιξή του στη διάρκεια όλων αυτών των χρόνων με την ενσωμάτωση περισσότερων μορφών έκφρασης και τη δημιουργία ενός πολυεπίπεδου προγράμματος.

Παράλληλα, στην αρχή του χρόνου επιστρέψαμε στο ιστορικό κέντρο της Αθήνας με ενέργειες στη Στοά Εμπόρων υπό τη στέγη της δράσης «Ιχνη Εμπορίου 2», οι οποίες κορυφώνονται με την επίσια διοργάνωσή μας στη Διπλάρειο Σχολή και τις Πλατείες Θεάτρου, Μοναστηράκιου και Αγίας Ειρήνης. Θέλαμε πολύ να ενεργοποιήσουμε το ιστορικό κέντρο της Αθήνας και να δώσουμε την ευκαιρία στο κοινό να ανακαλύψει και να αλληλεπιδράσει με τις πτυχές της ψηφιακής τέχνης.

Είμαστε πολύ χαρούμενοι που θεσμικοί φορείς, καλλιτέχνες, και κοινό από την Ελλάδα και το εξωτερικό ανταποκρίθηκαν δυναμικά στα βήματά μας. Σας ευχαριστώ πολύ όλους όσους βοήθησαν στην πραγματοποίηση και της φετινής μας διοργάνωσης.

Ελπίζω να απολαύσετε και να εμπνευστείτε από το 11ο Athens Digital Arts Festival, όπως εμπνευστήκαμε και εμείς από αυτό.

Διευθυντής

Ηλίας Χατζηχριστοδούλου

the director

Public Space_s



In our times, the notion of public space appears to be one of the most contradictory concepts. With the rise of network and communication technologies, our experience of public space has changed. Public space is not only characterised by physical space and architecture but also by networks and knowledge distribution.

16 While public space is mainly being interpreted through urban planning, digital public space is organised through IP locations, URLs and protocols. Their cartographies, as distinct as they may seem, are both informed by network dynamics that add new layers of interpretation. Squares, parks, streets and the Internet are all potential public spaces that are activated through participation and engagement in order to acquire meaning.

The multiple interconnected spaces within which we act have redefined and affected our perception of everyday life as well as our social and cultural imaginaries. On the other hand, real-time data circulation and information exchange have created new patterns of communication allowing communities to surpass their localities and explore new modes of engagement and collaboration.

However, inhabiting at the same time a plethora of spaces that are potentially public the question that arises is: how open and free are these spaces? Have the visions regarding open access to public space and eventually public data been fulfilled?

Programme Director

Katerina Gkoutziouli

Στις μέρες μας, η ιδέα του δημόσιου χώρου αποτελεί μια από τις πιο αντιφατικές έννοιες. Με την εμφάνιση των τεχνολογιών δικτύου και επικοινωνίας, η εμπειρία μας σε σχέση με το δημόσιο χώρο έχει αλλάξει. Ο δημόσιος χώρος δε χαρακτηρίζεται πλέον μόνο από τον φυσικό χώρο αλλά και από τα δίκτυα και τη διανομή της γνώσης.

Ενώ ο δημόσιος χώρος γίνεται κυρίως αντιληπτός μέσα από τον αστικό σχεδιασμό, ο ψηφιακός δημόσιος χώρος οργανώνεται μέσα από διευθύνσεις IP, URL και πρωτόκολλα επικοινωνίας. Η χαρτογράφησή τους, όσο διαφορετική και αν φαίνεται, επηρέαζεται από τη δυναμική των δικτύων που αναμφίβολα προσθέτει νέα επίπεδα ερμηνείας. Οι πλατείες, τα πάρκα, οι δρόμοι και το Ίντερνετ αποτελούν δυνητικούς δημόσιους χώρους που ενεργοποιούνται μέσα από τη διάδραση των συμμετεχόντων νοηματοδοτώντας τους.

Οι πολλαπλοί διασυνδεδεμένοι χώροι μέσα στους οποίους κινούμαστε έχουν επαναπροσδιορίσει τον τρόπο που αντιλαμβανόμαστε την καθημερινότητα και έχουν επηρέασει τις κοινωνικές και πολιτιστικές μας αντιλήψεις. Από την άλλη πλευρά, η διακίνηση των δεδομένων και η ανταλλαγή πληροφοριών σε πραγματικό χρόνο έχουν οδηγήσει σε διαφορετικές κοινότητες να ξεπεράσουν την τοπικότητα τους και να εξερευνήσουν νέους τρόπους διάδρασης και συνεργασίας.

Κατοικώντας όμως ταυτόχρονα σε μια πληθώρα διαφορετικών χώρων οι οποίοι δυνητικά είναι δημόσιοι, προκύπτει το ερώτημα: Πόσο ανοιχτοί και ελεύθεροι είναι αυτοί οι χώροι; Το όραμα σχετικά με την ελεύθερη πρόσβαση στο δημόσιο χώρο και ενδεχομένως στα ανοιχτά δεδομένα έχει εκπληρωθεί;

Διευθύντρια Προγράμματος

Κατερίνα Γκουτζιούλη

the programme director

intls

installations

Curated by Katerina Gkoutziouli | Επιμέλεια: Κατερίνα Γκουτζιούλη

!Mediengruppe Bitnik (CH) | Delivery for Mr. Assange (2013 - 2014)

"Delivery for Mr. Assange" is a 36-hour live mail art piece. In January 2013, !Mediengruppe Bitnik sent WikiLeaks-founder Julian Assange a parcel containing a camera. Through a hole in the parcel, the camera documented and live-tweeted its journey through the postal system, letting anyone online follow the parcel's status in real-time. The parcel was intended as a SYSTEM_TEST, inserted into a highly tense diplomatic crisis. Would the parcel reach its intended destination? Or would it be removed from the postal system? Julian Assange has been living in the center of a diplomatic crisis at the Ecuadorian embassy in London since June 2012. Although he was granted political asylum by Ecuador in August 2012, he cannot leave the embassy premises. The embassy is surrounded by UK police forces and UK authorities threaten to arrest Julian Assange on sight.

Bio

!Mediengruppe Bitnik live and work in Zurich/London. They are contemporary artists working on and with the Internet. Their practice expands from the digital to affect physical spaces, often intentionally applying loss of control to challenge established structures and mechanisms. !Mediengruppe Bitnik's works formulate fundamental questions concerning contemporary issues. In early 2013 !Mediengruppe Bitnik sent a parcel to WikiLeaks founder Julian Assange at the Ecuadorian embassy. The parcel contained a camera which broadcast its journey through the postal system live on the internet. They describe "Delivery for Mr. Assange" as a SYSTEM_TEST and a Live Mail Art Piece. They have also been known for sending a bot called "Random Darknet Shopper" on a three-month shopping spree in the Darknets where it randomly bought objects like Ecstasy and had them sent directly to the gallery space. !Mediengruppe Bitnik are the artists Carmen Weisskopf and Domagoj Smoljo. Their accomplices are the London filmmaker and researcher Adnan Hadzi and the reporter Daniel Ryser. Their works have been shown internationally including: Shanghai Minsheng 21st Century Museum, City Art Gallery Ljubljana, Kunsthaus Zürich, NiMk Amsterdam, Space Gallery London, Cabaret Voltaire Zurich, Beton7 Athens, Museum Folkwang Essen, Contemporary Art Center Vilnius, Beijing "Get it louder" Contemporary Art Biennial, La Gaîté Lyrique Paris, Gallery EDEN 343 São Paulo and the Roaming Biennale Teheran. They have received awards including: Swiss Art Award, Migros New Media Jubilee Award, Honorary Mention Prix Ars Electronica.

20

Το έργο «Delivery for Mr. Assange» είναι ένα live mail art έργο διάρκειας 36 ωρών. Τον Ιανουάριο του 2013, οι !Mediengruppe Bitnik έστειλαν στον ιδρυτή των WikiLeaks Julian Assange ένα δέμα που περιείχε μια κάμερα. Μέσα από μια μικρή τρύπα, η κάμερα κατέγραψε και μετέδιδε ζωντανά από το Twitter το ταξίδι του δέματος με το ταχυδρομείο, επιτρέποντας σε οποιονδήποτε βριακόταν online να παρακολουθήσει την πορεία του δέματος σε απευθείας σύνδεση. Σκοπός του δέματος ήταν να λειτουργήσει ως SYSTEM_TEST σε μια περίοδο που χαρακτηρίζοταν από μια ιδιαίτερα τεταμένη διπλωματική κρίση. Θα έφτανε το δέμα στον προορισμό του; Η θα αποσύροταν από το ταχυδρομικό σύστημα; Ο Julian Assange ζει στο κέντρο της διπλωματικής κρίσης στην πρεσβεία του Εκουαδόρ στο Λονδίνο από τον Ιούνιο του 2012. Παρά το γεγονός ότι τον Αύγουστο του 2012 το Εκουαδόρ του χορήγησε πολιτικό άσυλο, δεν μπορεί να εγκαταλείψει το κτήμα της πρεσβείας. Η πρεσβεία είναι πειριγυρισμένη από τις αστυνομικές δυνάμεις του Ηνωμένου Βασιλείου με τις βρετανικές αρχές να απειλούν για τη σύλληψή του.

Βιογραφικό

Οι !Mediengruppe Bitnik ζουν και εργάζονται στη Ζυρίχη και στο Λονδίνο. Πρόκειται για σύγχρονους καλλιτέχνες ενώ δουλεύουν με και στο Ίντερνετ. Οι πρακτικές τους εκτείνονται από το ψηφιακό περιβάλλον στο φυσικό χώρο, ενώ συχνά προκαλούν την απώλεια ελέγχου σε καθιερωμένες δομές και μπχανισμούς. Το έργο των !Mediengruppe Bitnik, θέτει καρία ερωτήματα σε σχέση με τη σύγχρονη επικαρότητα. Στις αρχές του 2013, έστειλαν ένα δέμα στον ιδρυτή των WikiLeaks, Julian Assange στην πρεσβεία του Εκουαδόρ. Το δέμα περιείχε μια κάμερα, η οποία κατέγραψε και αναμετέδιδε ζωντανά στο Ίντερνετ το ταξίδι του δέματος μέσω του ταχυδρομείου. Περιγράφουν το έργο τους «Delivery for Mr. Assange» ως ένα τεστ απέναντι στο σύστημα και ως έργο Live Mail art. Είναι επίσης γνωστό για το έργο τους Random Darknet Shopper, ένα bot, το οποίο έφτιαξαν και έστειλαν για ψώνια για ένα τρίμηνο στη μαύρη αγορά του αθέατου δικτύου (darknet), όπου αγόραζε τυχαία αντικείμενα, όπως χάρτια Έκσταση, και τα έστελναν απευθείας στο χώρο της έκθεσης. Οι !Mediengruppe Bitnik είναι οι καλλιτέχνες Carmen Weisskopf και Domagoj Smoljo. Οι συνεργάτες τους είναι ο Λονδρέζος κινηματογραφιστής και έρευνητής Adnan Hadzi και ο δημοσιογράφος Daniel Ryser. Το έργο τους έχει παρουσιαστεί διεθνώς σε χώρους όπως: Minsheng 21st Century Museum, Σαγκάν, City Art Gallery Λουμπλιάνα, Kunsthause, Ζυρίχη, NiMk στο Άμστερνταμ, Space Gallery, Λονδίνο, Cabaret Voltaire, Ζυρίχη, Beton7, Αθήνα, Museum Folkwang, Έσσεν, Contemporary Art Center, Βίλνιους, «Get it louder» Contemporary Art Biennial στο Πεκίνο, La Gaîté Lyrique Paris, Gallery EDEN 343 São Paulo και the Roaming Biennale στη Τεχεράν. Έχουν λάβει διακρίσεις και βραβεία όπως: Swiss Art Award, Migros New Media Jubilee Award, Honorary Mention Prix Ars Electronica.



Darkstar is a new light and sound installation for public space. It is a synergistic monument for the contemporary city and its urban dweller. Instead of celebrating an important historical landmark or a person, it is devoted to the universe and the passing of time. A large sphere, raised above the heads of its viewers with constellations of stars gently floating across its surface, the monument is best seen at night when its sonic and visual emissions change constantly in real-time response to its onlookers. The outdoor version functions as a public clock that reflects lunar phases. The new moon is marked by complete blackness, on a day-by-day basis a band of light grows until full moon when Dark Star is completely illuminated. Through its continual rotation, this band of light counts the eternal passing of time, completing one rotation every minute. However, in combination with the lunar phase this movement also reflects the ephemerality of our relationship with time. After the half moon, when the light area becomes larger than the dark, our perception tells us that it's the unlit region that is rotating. By full moon when the sculpture is most active and most luminescent, the rotation has disappeared entirely.

Bio

Martin Bricelj Baraga is an artist and freelance curator. His interactive works, audiovisual performances and collaborative work research the relation between man and machine, social aspects of contemporary popular culture, future monumentalism and political dimensions of mediated realities of today. His works are usually large-scale installations in public spaces and unusual architectural contexts. He often uses light and sound as means for creating an atmosphere that challenges our perceptions. His works are questioning symbols and myths as a series of time and space-based experiments. Deriving from visual arts he often employs sound as basic component in his work and collaborates with acclaimed sound artists such as Olaf Bender, Plaid, Vector Lovers, etc. He is the director of MoTA - Museum of Transitory Art and the founder of SONICA Festival in Ljubljana, Slovenia.

22

To Dark Star είναι μια εγκατάσταση φωτός και ήχου, η οποία αποτελεί ένα μνημείο για τη σύγχρονη πόλη και τους κατοίκους της και την αλληλεπίδραση τους με το σύμπαν και την έννοια του χρόνου. Αντί όμως να τιμάει ένα σημαντικό ιστορικό γεγονός ή κάποιο άτομο, το Dark Star είναι αφιερωμένο στο σύμπαν και το πέρασμα του χρόνου. Το Darkstar είναι μια μεγάλη σφαίρα που υψώνεται πάνω από τους θεατές της στις επιφάνειες της οποίας κινούνται διακριτικά διάφοροι αστερισμοί. Το Dark Star φίνεται καλύτερα στο σκοτάδι όταν οι εκπομπές του ήχου και του φωτός αλλάζουν συνεχώς σε πραγματικό χρόνο ανάλογα με την κίνηση των θεατών του. Η εξωτερική του εκδοχή λειτουργεί κατά μια έννοια ως δημόσιο ρολόι εκφράζοντας το χρόνο μέσω των φάσεων της σελήνης, ξεκινώντας δηλαδή από τη νέα σελήνη άρα το απόλυτο σκοτάδι καταλήγοντας στην πανούνιο όπου αντίστοιχα φωτίζεται πλήρως. Μέσω της διαρκής περιστροφής του και ολοκληρώνοντας μία περιστροφή ανά λεπτό, οι δεσμίδες φωτός υπολογίζουν το πέρασμα του χρόνου. Ωστόσο, σε συνδυασμό με τα στάδια της σελήνης, αυτή η κίνηση αντανακλά ταυτόχρονα την εφήμερη σχέση μας με το χρόνο. Όταν η φωτεινή περιοχή του φεγγαριού είναι μεγαλύτερη από τη σκοτεινή, η αντιληψή μας λέει ότι είναι η σκοτεινή πλευρά του φεγγαριού που περιστρέφεται. Με την πανούνιο, όταν το γλυπτό είναι περισσότερο ενεργό και φωτεινό, η περιστροφή εξαφανίζεται τελείως.

Βιογραφικό

Ο Martin Bricelj Baraga είναι καλλιτέχνης και επιμελητής. Τα διαδραστικά του έργα, οι οπτικοακουστικές του performance και το συλλογικό του έργο, ερευνά τη σχέση μεταξύ ανθρώπου και μηχανής, τις κοινωνικές πτυχές της σύγχρονης ποπ κουλτούρας, το μελλοντικό μονομεταταλισμό και τις πολιτικές διαστάσεις όπως έχουν διαμορφωθεί στο πλαίσιο της οπιμερινής διαμεσολαβημένης πραγματικότητας. Τα έργα του είναι συνήθως μεγάλης κλίμακας εγκαταστάσεις σε δημόσιους χώρους και ασυνήθιστα αρχιτεκτονικά πλαίσια. Χρησιμοποιεί κυρίως το φως και τον ήχο ως μέσα για τη δημιουργία μιας ατμόσφαιρας που προκαλεί τις αντιλήψεις μας. Τα έργα του αφιστητούν σύμβολα και μύθους ως μια σειρά από πειράματα βασισμένα στο χωροχρόνο. Με επιρροές από τις οπτικές τέχνες, χρησιμοποιεί συχνά τον ήχο ως συστατικό στα έργα του και συνεργάζεται με αναγνωρισμένους sound artists όπως οι Olaf Bender, Plaid, Vector Lovers κ.ά. Είναι ο διευθυντής του MoTA - Museum of Transitory Art και ο ιδρυτής του φεστιβάλ SONICA στη Λιουμπλίανα της Σλοβενίας.



"Occupy the Cloud" is an installation of three banners on the facade of 180 Strand, a brutalist office block on a main road in central London. The banners are made of pixelated, virtual skies taken from architectural renderings, like those which adorn nearby building sites. They feature three symbols: the lightning bolt through a circle of the international squatters' movement; the @-symbol used to denote digital location or direction (and acquired in 2010 by MoMA); and the Cloud symbol, which has come to stand for the vast and remote data storage and processing capabilities of corporations and governments.

Bio

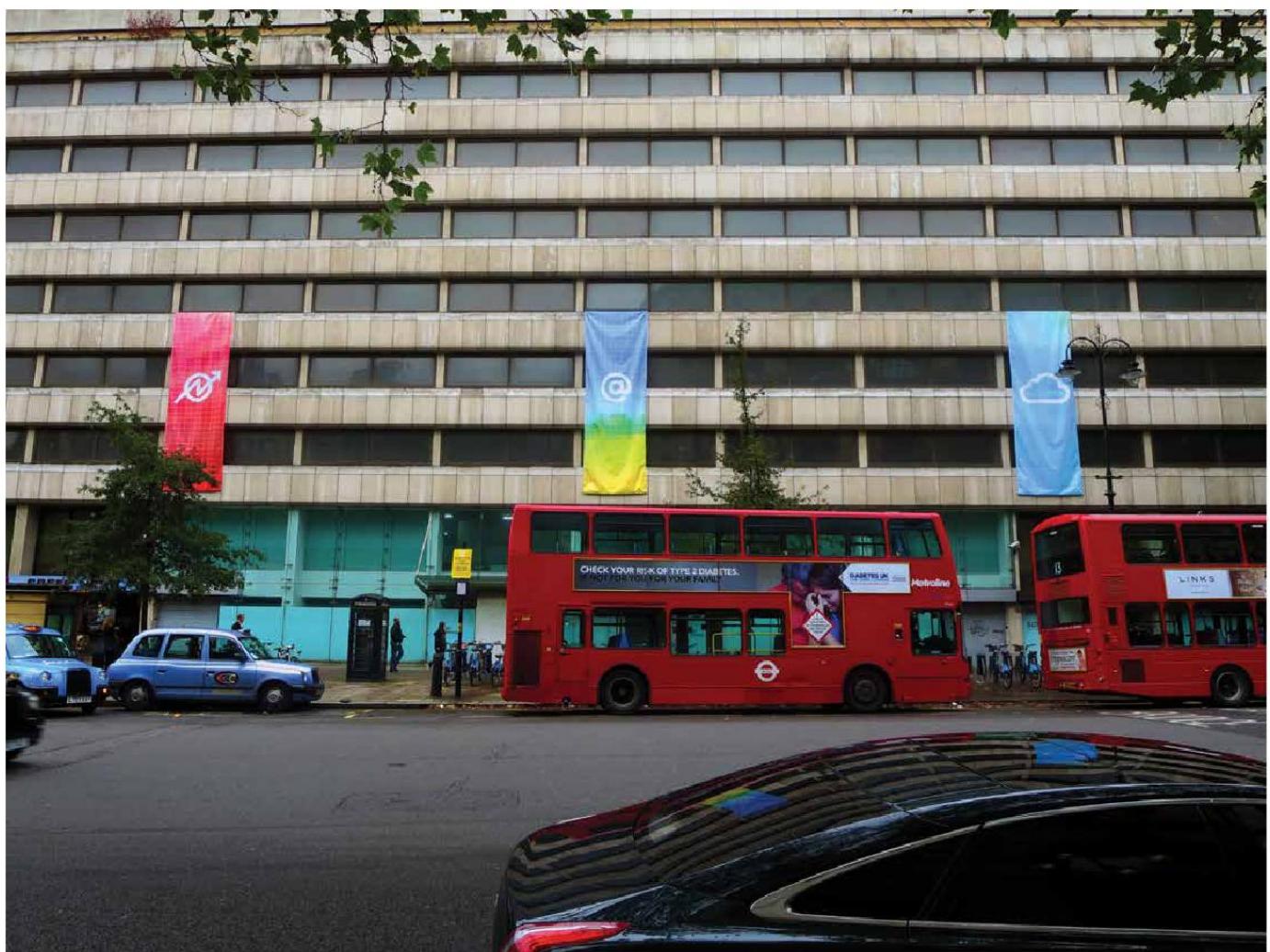
James Bridle is a British writer, artist, publisher and technologist. His work covers the intersection of literature, culture and network. He has written for WIRED, ICON, Domus, Cabinet, the Atlantic and many other publications, and writes a regular column for the Observer newspaper on publishing and technology. James Bridle has given talks worldwide at events including SXSW (Austin), dConstruct (Brighton), LIFT (Geneva), Web Directions (Sydney), NEXT (Berlin) and TED (London). In 2011, he coined the term "New Aesthetic", and his ongoing research around this subject has been featured and discussed worldwide. His work has been exhibited in Europe, North and South America, Asia and Australia, and has been commissioned by organizations such as Artangel, Mu Eindhoven, and the Corcoran Gallery, Washington DC. In 2014 he was awarded the Excellence Award at the Japan Media Arts Festival, the Graphics Award at the Design Museum Designs of the Year, and shortlisted for the Future Generation Art Prize.

24

Η εγκατάσταση «Occupy the Cloud» αποτελείται από τρία πανό και αρχικά δημιουργήθηκε για την πρόσωψη ενός κτιριακού συμπλέγματος γραφείων μπροσταλιστικής αρχιτεκτονικής, που βρίσκεται στον κεντρικό δρόμο Strand του Λονδίνου. Τα πανό είναι φτιαγμένα από εικονικούς ουρανούς χαμηλής ανάλυσης πίξελ, τους οποίους έχει πάρει ο καλλιτέχνης από αρχιτεκτονικές απεικονίσεις διπλανών κτηρίων. Παρουσιάζονται τρία σύμβολα: η αστραπή μέσα από ένα κύκλο, το διεθνές σύμβολο των καταλήψεων, το σύμβολο @ που χρησιμοποιείται για να δηλώσει ψηφιακή τοποθεσία ή κατεύθυνση (το οποίο απέκτησε το MoMA, το 2010), και το σύμβολο του Cloud (υπολογιστικό νέφος), το οποίο τείνει να υποδηλώνει την απέραντη και αιμορραγητή αποθήκευση των δεδομένων μας και τις διαδικασίες επεξεργασίας αυτών από επιχειρήσεις και κυβερνήσεις. Στην Αθήνα παρουσιάζεται μια διασκευασμένη εκδοχή ειδικά για το κτήριο της Διπλαρείου Σχολής.

Βιογραφικό

Ο James Bridle είναι συγγραφέας, καλλιτέχνης, εκδότης και τεχνολόγος από την Βρετανία. Στο έργο του, διασταύρωνται η λογοτεχνία, ο πολιτισμός και το διαδίκτυο. Έχει γράψει για τα μέσα Wired, ICON, Domus, Cabinet, the Atlantic και έχει πολλές ακόμα δημοσιεύσεις. Επίσης, διατηρεί μια τακτική στήλη στην εφημερίδα Observer σχετικά με τα θέματα των δημοσιεύσεων και τεχνολογίας. Ο Bridle έχει δώσει ομιλίες σε όλο τον κόσμο, σε εκδηλώσεις όπως το SXSW (Ωστιν - Τέξας), dConstruct (Μπράιτον), LIFT (Γενεύη), Web Directions (Σίδνεϊ), NEXT (Βερολίνο) και TED (Λονδίνο). Το 2011, επινόσησε τον όρο «Νέα Αισθητική» και έκτοτε η έρευνα του γύρω από αυτό το θέμα έχει παρουσιαστεί και συζητηθεί σε όλο τον κόσμο. Η δουλειά του έχει συμπεριληφθεί σε εκθέσεις σε Ευρώπη, Βόρεια και Νότια Αμερική, Ασία και Αυστραλία, και έχει ανατεθεί από οργανισμούς όπως οι Artangel στο Αίγαντχφεν και οι Γκαλερί Corcoran στην Ουάσιγκτον. Το 2014 τιμήθηκε με το Βραβείο Αριστείας στο Media Arts Festival της Ιαπωνίας, με το Graphics Award στο Design Museum Designs of the Year και ήταν υποψήφιος για το βραβείο Future Generation Art Prize.



Poli[s]ound is a multi-channel sound mapping of the urban soundscape that unfolds everyday chatter, conversations and noises into an engaging and immersive sound installation. This project allows urban dwellers to record on-site their sounds and messages that represent various locations or qualities of the city, and then walk around the installation to experience their own voices as they blend and contribute to the general soundscape, thus adding to the communal memory of the urban everyday activities.

Bios

Nina Bouchard is a student in Event Design at Université du Québec in Montreal. She has a background in multiple fields including video art, photography, illustration and installation art. She is interested in the relationship between analog and electronic techniques, focusing on the various interactions of their relations and exploring the various approaches to working with these mediums.

Nikolaos Chandolias is a passionate interactive media developer and a creative engineer. His interest lies in the research and development of interactive multimodal applications and responsive spaces that begin from the person and expand and interpolate with the environment. He has organised numerous workshops and projects in a collaborative and multicultural spirit. He recently graduated from Concordia University with a masters degree in an interdisciplinary program combining technology, arts, philosophy and performance, while working as a researcher at Topological Media Lab. Currently based in Montreal, working as a creative developer in an artists studio.

26

To Poli[s]ound είναι μια πολυ-κάναλη ποπτική χαρτογράφων για το αστικό πνεύμα, το οποίο ξεδιπλώνει τις καθημερινές συνομιλίες και τους θορύβους της πόλης σε μια καθηλωτική εγκατάσταση. Το πρότζεκτ δίνει τη δυνατότητα στους επισκέπτες να καταγράψουν επιτόπου τους ήχους της προτίμησης τους και τα μνήματα τους, με μόνη οδηγία αυτά να παραπέμπουν σε διάφορες τοποθεσίες της πόλης. Στη συνέχεια περπατώντας γύρω από την εγκατάσταση θα έχουν τη δυνατότητα να ακούουν τις φωνές και τους ήχους τους καθώς μιξάρονται από τους καλλιτέχνες σε πραγματικό χρόνο. Με αυτόν τον τρόπο, συνεισφέρουν στο γενικό πνεύμα της πόλης προσθέτοντας τη συλλογική μνήμη στη σφαίρα της καθημερινότητας.

Βιογραφικά

H Nina Bouchard είναι φοιτήτρια στο Event Design του Université du Québec, Μόντρεαλ. Οι σπουδές της εκτείνονται σε διάφορους τομείς, συμπεριλαμβανομένων των: video art, φωτογραφία, εικονογράφων και εγκαταστάσεις. Ενδιαφέρεται για τη σχέση μεταξύ αναλογικών και πλεκτρονικών τεχνικών, εστιάζοντας στις διάφορες αλληλεπιδράσεις των σχέσεων μεταξύ τους και τη διερεύνηση των διάφορων προσεγγίσεων με αυτά τα μέσα.

O Νικόλαος Χανδόλιας είναι ένας παθιασμένος interactive media developer και δημιουργικός μηχανικός. Το ενδιαφέρον του έχειται στην έρευνα και την ανάπτυξη διαδραστικών πολυμεσικών εφαρμογών και διαδραστικών χώρων που ξεκινούν από το άτομο και επεκτείνονται και παρεμβάλλονται στο περιβάλλον. Έχει οργανώσει πολλά εργαστήρια και πρότζεκτ με συνεργατικό και πολυπολιτισμικό πνεύμα. Πρόσφατα αποφοίτησε από το Πανεπιστήμιο Concordia από ένα διεπιστημονικό πρόγραμμα συνδυάζοντας τεχνολογία, τέχνες, φιλοσοφία και performance, ενώ εργάστηκε ως ερευνητής στο εργαστήριο Topological Media Lab. Με βάση το Μόντρεαλ, εργάζεται ως creative developer σε καλλιτεχνικό στούντιο.



POLISOUND



Aurèle Ferrier (CH) | Infrastructures (2014)

This film involves a journey through a landscape of infrastructures that are common to an everyday reality of routine. Yet here we find these environments are deserted. This allows attention to focus instead on the design and spatial arrangements of the objects, we find the features of these landscapes – which would not usually bear noticing – become centrally present. Infrastructures involves a series of long and contemplative tracking shots. A steady flow of objects in various contrived arrangements passes by the eye. The sound design incorporates the subtle noises given off by these ready-to-use sites devoid of users. Produced in Dolby Surround, the soundtrack both evokes the physical experience of the location and creates a dialogue with these structured spaces and the arrangement and design of the objects therein.

Bio

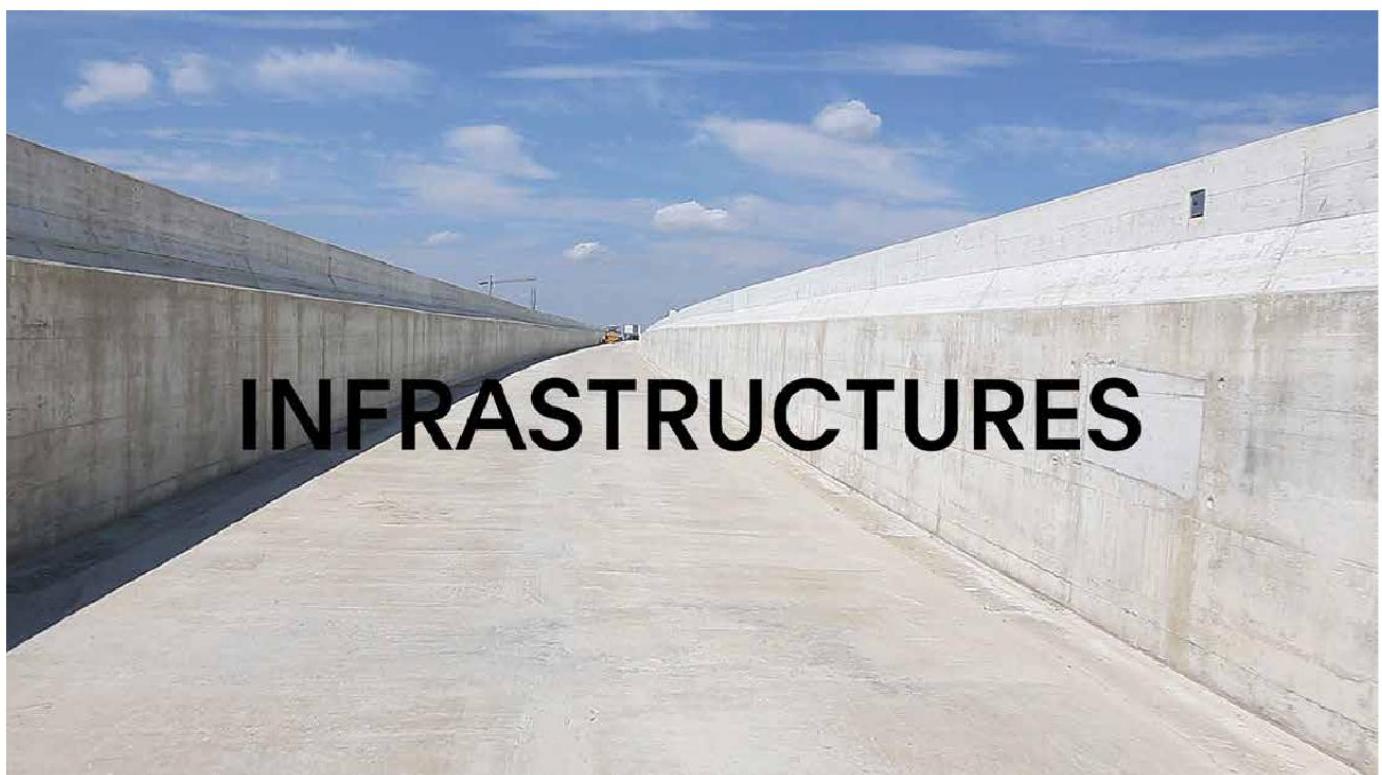
Aurèle Ferrier (born 1975 in St.Gallen, Switzerland) currently lives in Zurich. He attained his BA in Theatre Leading Artist and his MA in Fine Arts, at the Zurich University of the Arts. His video and cinematic works, actions and interventions explore the limits and connections between nature and civilization. His cinematic works display a calm contemplation and visual precision. Various of his works have been exhibited internationally. His actual video "Infrastructures" is 2015 Winner Award of Merit, Experimental Film at the IndieFEST Film Awards, La Jolla CA (USA).

28

Αυτό το φίλμ περιλαμβάνει ένα ταξίδι μέσα σε ένα τοπίο υποδομών που συναντώνται συχνά στην καθημερινή μας ζωή. Ωστόσο, εδώ θα βρούμε ότι αυτά τα μέρη παραμένουν άρημα. Αυτό μας επιτρέπει αντί να επικεντρωθούμε στο σχεδιασμό και στις χωροταξικές ρυθμίσεις των αντικειμένων, να παρατηρήσουμε ότι τα χαρακτηριστικά αυτών των τοπίων – κάτι που συνήθως δε θα άξιζε να προσέξουμε – αποκτούν μία κεντρική θέση ενδιαφέροντος. Το φίλμ «Infrastructures» περιλαμβάνει μια σειρά από διαρκή και στοχαστικά τιλάνα παρακολούθησης. Μια σταθερή ροή των αντικειμένων, με διάφορες προσεγμένες σκηνοθετημένες ρυθμίσεις, περνά μπροστά από το μάτια του θεατή. Ο σχεδιασμός ήκουν ενωματώνει τους λεπτούς θορύβους που εκπέμπονται από αυτές τις διαθέσιμες στον κόσμο τοποθεσίες, οι οποίες όμως εδώ στέρούνται επισκεπτών. Το soundtrack θυμίζει τη φυσικότητα της ίδιας της τοποθεσίας και δημιουργεί έναν διάλογο ανάμεσα στους δομημένους χώρους, τη διάταξη και το σχεδιασμό των αντικειμένων μέσα σε αυτούς.

Βιογραφικό

Ο Aurèle Ferrier (γεν. 1975, Σανκτ Γκάλλεν, Ελβετία) σήμερα ζει στην Ζυρίχη. Είναι κάτοχος πτυχίου Θεάτρου και Μεταπτυχιακού τίτλου σπουδών στις Καλές Τέχνες από το Πανεπιστήμιο Τεχνών της Ζυρίχης. Τα βίντεο και τα κινηματογραφικά του έργα, οι δράσεις και οι παρεμβάσεις του εξερευνούν τα όρια και τις σχέσεις μεταξύ της φύσης και του πολιτισμού. Τα κινηματογραφικά έργα του συνδυάζουν έναν ήρεμο αναστοχασμό με οπτική ακρίβεια και έχουν παρουσιαστεί διεθνώς. Το 2015, το φίλμ «Infrastructures» διακρίθηκε με το βραβείο Winner Award of Merit, στην κατηγορία Experimental Film στην τελετή απονομής βραβείων IndieFEST Film Awards που πραγματοποιήθηκε στην πόλη La Jolla της Καλιφόρνιας στην Αμερική.



Theodoros Giannakis, Anna Lascari, Ilias Marmaras, Brett Neilson, Ned Rossiter, Yannis Scoulidas (GR / AU) | Cargonauts the demo (2014-15)

For centuries shipping ports have been a key marker of imperial power. This is no less the case in the age of supply chain capitalism, where standardization enables – in principle – the integration of global spaces through the infrastructure of containerization and enterprise management software. Despite the growing trend toward automation, the restless body of labour persists as a subject to govern in the interests of capital accumulation. Yet this is a body that also refuses control, that cherishes dreams and desires, and holds the capacity to extract value in unexpected ways from the margins of capital. Cargonauts envisions a logistical world of infrastructure, of transport economies, of zones and concessions, of nocturnal possibilities for sabotage and revenge.

Bios

Theodoros Giannakis was born in Preveza 1979. He studied painting, sculpture and new media at the Athens School of Fine Arts. He attended the postgraduate course Digital Media Management of the Metropolitan University in London. In 2006, he took part in the group exhibition "What remains is future". Several participations in group exhibitions followed: A fresh, A new generation of Greek Artist, Athens (2013), Young London, London (2012), DASS Media-London (2011), Polline e Cerniere, Swiss Institute, Milan (2010), The R3turn Call: Singularities in Transit, Athens (2011), BYOB Venice, The 2nd Internet Pavilion for the Venice Biennale, Venice (2011), Showcases of Wander, Athens (2010), Neerotica, Action Field Kodra, Thesaloniki (2008), Once Upon a time in the West, Nova Gorica (2009). He is also co-founder of Kernel Ops. He lives and works in Athens and London.

Anna Lascari is a visual artist. Her practice combines sculpture, installations, video, photography, 3d animation, internet projects, and other forms of social actions. Since 2008, her artistic research and practice focus on the way life is lived in Athens. Her work has been presented in numerous venues worldwide, such as Palais de Tokyo, Paris, Goethe-Institut Ankara, Vakufs, Frankfurt, Macedonian Museum of Contemporary Art, Thessaloniki, aantonopoulos art gallery, Athens. She has completed public projects in many places including Syntagma metro station, Athens, Koltsovo airport, Russia and Franklin Street Center, New York City.

Ilias Marmaras is an artist. He studied at the university Paris VIII. He is a co-founder of the New Media Arts collective Personal Cinema. He writes articles for newspapers and magazines, and he directs projects mostly concerned with game art and political criticism like: Banoptikon, The making of Balkan Wars: the game and Folded-in. He is also directs and produces documentaries.

Ned Rossiter is Professor of Communication at the Institute for Culture and Society, University of Western Sydney and teaches in the School of Humanities and Communication Arts. His forthcoming book is titled Software, Infrastructure, Labor: A Media Theory of Logistical Nightmares. Currently he is coordinating with Brett Neilson the tricontinental research project: Logistical Worlds: Infrastructure, Software, Labour.

Brett Neilson is Professor and Research Director at the Institute for Culture and Society, University of Western Sydney. He is author, with Sandro Mezzadra, of Border as Method, or, the Multiplication of Labor (Duke University Press, 2013). Recently he co-edited an issue of South Atlantic Quarterly entitled "Extraction, Logistics, and Finance". With Ned Rossiter, he is currently coordinating the tricontinental research project Logistical Worlds: Infrastructure, Software, Labour.

Yannis Scoulidas has 30 years of experience in the field of IT, publishing, software and hardware multimedia installations and websites. For the art collective Personal Cinema, he has programmed 3D games and their online versions. He has taught on multimedia and sound technology. His music studies (saxophone, flute, theory, improvisation) as well as his contemporary dance studies ("14th day" group) dynamically trigger his creative thought in every new project.

Για αιώνες, τα λιμάνια αποτελούσαν έναν από τους κύριους δείκτες της αυτοκρατορικής εξουσίας. Ωστόσο, αυτό συνεχίζει να ισχύει και σήμερα, στην εποχή της γραμμής ανατροφοδότησης του καπιταλισμού όπου η παραγωγή προτύπων (standards) επιτρέπει - βάσει αρχής - την ενσωμάτωση περιοχών από όλο τον κόσμο, μέσω των υποδομών της «κοντενερόποιησης» (containerization) και των αλγορίθμικών πρακτικών διασείρισης των επιχειρήσεων. Παρά την αυξανόμενη τάση προς την αυτοματοποίηση, το ανήσυχο εργατικό σώμα συνεχίζει να παραμένει αντικείμενο διακυβέρνησης προς όφελος της συσσώρευσης του κεφαλαίου. Ωστόσο, την ίδια στιγμή αρνείται τον έλεγχο, διαφύλασσει επιθυμίες και όνειρα, αλλά και την ικανότητα να αποσπάσει αιρεσδόκτη αξίες από τις παρυφές του κεφαλαίου. Το έργο Cargonauts ορματίζεται έναν κόσμο υποδομών, οικονομίας μεταφορών, ζώνες και συμβάσεις παραχωρήσεων και υπερτερινές δυνατότητες για σαμποτάζ και εκδίκηση.

Βιογραφικά

Ο Θεόδωρος Γιαννάκης γεννήθηκε στην Πρέβεζα το 1979. Σπούδασε ζωγραφική, γλυπτική και νέα μέσα στην Ανώτατη Σχολή Καλών Τεχνών της Αθήνας. Παρακολούθησε το μεταπτυχιακό πρόγραμμα Διοίκηση Ψηφιακών Μέσων του Πανεπιστημίου Μετρόπολης στο Λονδίνο. Το 2006 έλαβε μέρος στην ομαδική έκθεση «Ο, τι απομένει είναι μέλλον». Ακολούθησαν συμμετοχές σε ομαδικές εκθέσεις όπως οι ακόλουθες: Έκ νέου, Μία νέα γενιά Ελλήνων καλλιτεχνών, Αθήνα (2013), Young London, Λονδίνο (2012), DASS Media-Λονδίνο (2011), Polline e Cerniere, Swiss Institute, Μιλάνο (2010), The R3turn Call: Singularities in Transit, Αθήνα (2011), BYOB Venice, The 2nd Internet Pavilion for the Venice Biennale, Βενετία (2011), Showcases of Wander, Αθήνα (2010), Neerotica, Action Field Kodra, Θεσσαλονίκη (2008), Once Upon a time in the West, Νόβα Γορίτσα (2009). Είναι ιδρυτικό μέλος του Kernel Ops. Ζει και εργάζεται μεταξύ Αθήνας και Λονδίνου.

Η Άννα Λάσκαρη είναι εικαστικός καλλιτέχνης. Η πρακτική της συνδυάζει γλυπτική, εγκαταστάσιες, βίντεο, φωτογραφία, 3d animation, internet και έργα διαδικτύου, καθώς και άλλες μορφές κοινωνικών δράσεων. Από το 2008, η καλλιτεχνική της έρευνα και παραγωγή επικεντρώνονται στον τρόπο που βιώνεται η ζωή στην Αθήνα. Η δουλειά της έχει παρουσιαστεί σε εκθεσιακούς χώρους όπως το Palais de Tokyo, στο Παρίσι, ο Ινστιτούτο Γκαϊτε στην Αγκυρα, στο Vakunst στη Φρανκφούρτη, το Μακεδονικό Μουσείο Σύγχρονης Τέχνης στη Θεσσαλονίκη, και στην αίθουσα τέχνης α.αντορούπολη στην Αθήνα. Στο δημόσιο χώρο έχει εκθέσει μεταξύ άλλων, στο σταθμό του μετρό στην πλατεία Συντάγματος στην Αθήνα, στο αεροδρόμιο Κολτσόν στην Yekaterinburg της Ρωσίας και στο Franklin Street Exhibition Center στη Νέα Υόρκη.

Ο Ηλίας Μαρμαράς είναι καλλιτέχνης. Σπούδασε στο πανεπιστήμιο Paris VIII. Συνιδρυτής της ομάδας Media Arts Personal Cinema. Γράφει άρθρα σε εφημερίδες και περιοδικά και συμμετέχει σε παραγωγές video games κοινωνικής και πολιτικής κριτικής όπως: Banoptikon, The making of Balkan Wars: the game, Folded-in, Cargonauts. Σκηνοθετεί και παράγει επίσης ντοκιμάντερ.

Ο Brett Neilson είναι Καθηγητής και Διευθυντής έρευνας στο Institute for Culture and Society, University of Western Sydney. Είναι ο συγγραφέας, μαζί με τον Sandro Mezzadra, του βιβλίου of Border as Method, or, the Multiplication of Labor (Duke University Press, 2013). Πρόσφατα, συνεπειμελίθηκε ένα τεύχος του South Atlantic Quarterly με τον τίτλο «Extraction, Logistics, and Finance». Μαζί με τον Ned Rossiter, συντονίζει το τρι-πειρατικό έργο με τον τίτλο Logistical Worlds: Infrastructure, Software, Labour.

Ο Ned Rossiter είναι καθηγητής Επικοινωνίας στο Institute for Culture and Society, University of Western Sydney και διδάσκει στην Σχολή Ανθρωποτικών Επιστημών και Τεχνών Επικοινωνίας. Σύντομα εκδίτεται και το βιβλίο του που έχει τίτλο Software, Infrastructure, Labor: A Media Theory of Logistical Nightmares. Αυτή την περίοδο συντονίζει μαζί με τον Brett Neilson το τρι-πειρατικό έργο με τον τίτλο Logistical Worlds: Infrastructure, Software, Labour.

Ο Γιάννης Σκουλιάδης έχει 30ετή υπηρεσία στο χώρο των Η/Υ, των εκδόσεων, των software και hardware multimedia εγκαταστάσεων και των διαδικτυακών ιστότοπων. Για την ομάδα Personal Cinema, έχει προγραμματίσει τα 3D games και τις online εκδόσεις τους. Έχει διδάξει multimedia και μουσική τεχνολογία. Οι μουσικές σπουδές (σαξόφωνα, φλάουτο, θεωρητικά, αυτοσχεδιασμός) καθώς και οι σπουδές σύγχρονου χορού (ομάδα «14n μέρα» τροφοδοτούν δυναμικά τη δημιουργική σκέψη του σε κάθε νέο project.



The work "Deletion process, Only you can see my history" is a note on the issues of the digital memory, the right to be forgotten and the digital privacy. The 10.650 terms which the artist has googled during the last eight years, have been detached from her personal online search history, stored locally and depicted as white squares on a webpage. An "erasure algorithm" enters periodically the local xml file, deletes one word randomly and turns the respective white square into a black one. At the same time the deleted word is printed on paper turning the digital archive into a analog one. In one year's time all terms will have been deleted by the algorithm and the webpage will be completely black, with the printed paper being the only remnant of the personal search history. The deletion process is presented live on kyriakigoni.com/history, where the user becomes a voyeur by browsing the web search history before this have been completely deleted.

Credits

Additional programming: S. Nikoloutsopoulos, T. Papatheodorou

Bio

Kyriaki Goni is a visual artist, creative technologist and researcher. After studying Visual Anthropology at Panteion University (BA) and at Leiden University (MA), she completed graduate and postgraduate studies in Visual Arts and Digital Media at the Athens School of Fine Arts. Believing that artistic practice is a form of research, she explores the use of computational and traditional media seeking to overcome a separation of art forms and genres for an integrated artistic approach. Her work reflects on subjects such as big data, datafied self, privacy and oblivion, the relationship and interaction between human and machine. She mainly uses free and open source software in her projects. She presents her work in exhibitions and interdisciplinary symposiums (ISEA, ADAF, XARTS etc.), while her interactive projections are featured in plays and live shows in Greece and abroad. Kyriaki is the co-founder of the design and research studio visualcortex that uses computational media to create bespoke interactive installations and projections that augment live performances and spaces.

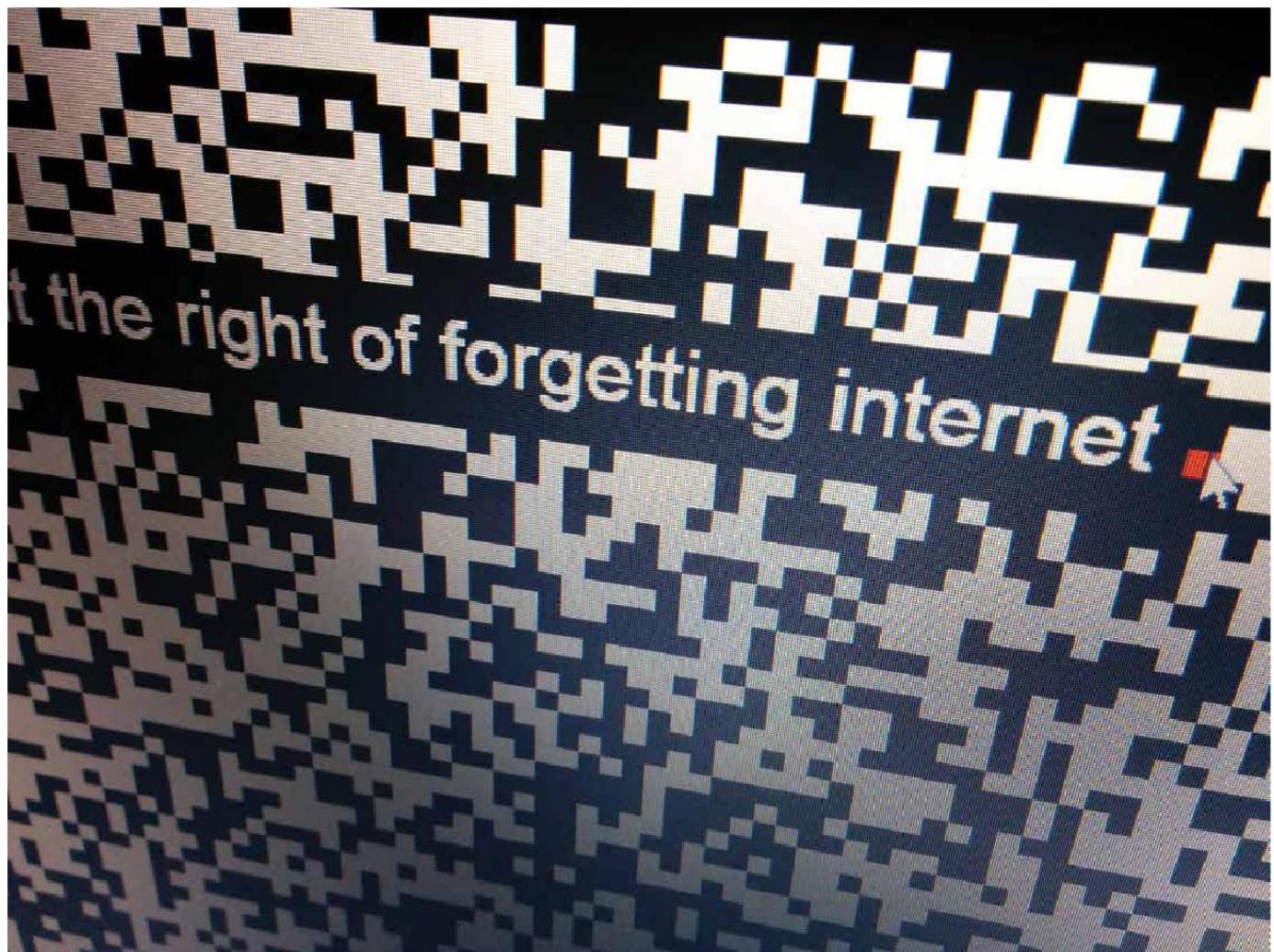
Το έργο «Deletion process, Only you can see my history» αποτελεί μία σημείωση πάνω στην έννοια της ψηφιακής μνήμης, το δικαίωμα στη λήθη και το ζήτημα της ιδιωτικότητας. Οι 10.650 όροι που αναζήτησε στη Google τα τελευταία 8 χρόνια, αποσπάστηκαν από το προσωπικό της ιστορικό αναζήτησης και μεταφέρθηκαν σε ένα τοπικό αρχείο. Αυτοί οι όροι αποτυπώνονται ως λευκά τετράγωνα σε μία ιστοσελίδα. Τα λευκά τετράγωνα γίνονται μαύρα βάσει ενός αλγόριθμου που διαγράφει περιοδικά έναν τυχαίο όρο αναζήτησης από το αρχείο. Συγχρόνως ο διαγραμμένος όρος εκτυπώνεται σε χαρτί και το ψηφιακό αρχείο μετατρέπεται σε αναλογικό. Σε περίπου ένα χρόνο από τώρα οι όροι θα έχουν διαγραφεί, τα τετράγωνα θα είναι μαύρα και αυτό που θα απομείνει είναι μόνο το αναλογικό ίχνος. Η διαδικασία διαγραφής παρουσιάζεται ζωτανά στην ιστοσελίδα kyriakigoni.com/history, όπου ο χρήστης γίνεται voyeur και περιπέτειται στο συγκεκριμένο ιστορικό αναζήτησης πριν αυτό διαγραφεί ολοκληρωτικά.

Credits

Προγραμματισμός: Σ. Νικολούτσοπουλος, Θ. Παπαθεοδώρου

Βιογραφικό

Η Κυριακή Γονή είναι εικαστικός, creative technologist και ερευνήτρια. Σπούδασε εικαστικές τέχνες και ψηφιακά μέσα στην Ανωτάτη Σχολή Καλών Τεχνών της Αθήνας σε προπτυχιακό και μεταπτυχιακό επίπεδο, αφού προηγουμένως είχε ολοκληρώσει οπουδές στην Πολιτισμική Ανθρωπολογία στο Πάντειο Πανεπιστήμιο και στο Πανεπιστήμιο του Leiden στην Ολλανδία. Με τη χρήση των υπολογιστικών και παραδοσιακών μέσων και μέσω της εικόνας, του ήχου και του κώδικα εξετάζει θέματα όπως η μνήμη, η λήθη, η ιδιωτικότητα, τα big data και η διάδραση μηχανής και ανθρώπου. Στα έργα της χρησιμοποιεί κυρίως εργαλεία ελεύθερου και ανοιχτού λογοτυπού. Παρουσιάζει τη δουλειά της σε εκθέσεις και διεπιπτηνοκά συνέδρια (ISEA, ADAF, XARTS κ.ά), ενώ οι διαδραστικές της προβολές πλαισιώνουν παραγωγές στην Ελλάδα και το εξωτερικό. Είναι ιδρυτικό μέλος της visualcortex, ενός στούντιο παραγωγής και έρευνας που ειδικεύεται στο σχεδιασμό και την ανάπτυξη διαδραστικών περιβάλλοντων για θεατρικές παραγωγές, χορό και εγκαταστάσεις.



"Formation" shows a mass of people in an undefined space in a continuous circular movement. The movement of people slowly accelerates and develops until it pushes its own boundaries. The mass emerges with a dynamic that sucks in every individual - the friction and struggle between the individual and the mass becomes visible. However the dynamic of the individuals creating the mass also becomes visible. Through the repetitive movement, the viewer is sucked into a physical experience - the viewer starts identifying with the individual he can observe and relate to in the beginning, until losing grip with the expansion of the mass. The individual is confronted with pushing its own physical and mental borders to survive - questions are posed like: How far do I push my own boundaries? How far do I go for my fellow people? What happens if man strips himself of all conventions through exhaustion or adrenaline? How does that change our movement and (inter)action towards each other?

This installation creates a trance-like-feeling, that carries the viewer into a physical experience, that can exceed the alternating dynamics and becomes something bigger about life and death, human movement and suffering and which ultimately questions our identity through the essential need of crossing borders but also the need to connect to our fellow human beings.

Bio

Fanny Hagmeier (1988) is a German visual artist whose work evolves around rather extreme physical experiences. She approaches her topics in a documentarian way- as authenticity and connecting close to the people is essential for her. She is fascinated about how versatile the body appears in adapting to constantly changing environments. She believes that pushing your own mental and especially physical borders is the essence of a flexible identity. She researched physical boundaries, their fragility and the visibility of those limits extensively in her previous works. These are experiences she visualizes either in a pure documentarian way or on the border between performing arts (dance and theater), intersecting with the film medium, which often result in video installations. Fanny Hagmeier has been working in various film-related jobs since 2006. For this work she has been travelling and working in the USA, Canada, India, Bosnia, The Netherlands and Germany. In 2014 she studied at the Academy for Performing Arts in Sarajevo, Bosnia and Herzegovina to extend her visual expertise and fascination for interdisciplinary works between film and performing arts. Her work has been screened and premiered at various places. She is currently finishing her film studies at the Royal Art Academy St Joost in Breda in The Netherlands.

Το έργο «Formation» παρουσιάζει μία μάζα ανθρώπων σε έναν απροσδιόριστο χώρο σε μια συνεχή κυκλική κίνηση. Η κίνηση των ανθρώπων επιταχύνει αργά και αναπτύσσεται μέχρι να ωθήσει τα δικά της όρια. Η μάζα αναδύεται με μια δυναμική που απορροφά κάθε άτομο ενώ η ένταση και η πάλη ανάμεσα στο άτομο και τη μάζα γίνεται ορατή. Ωστόσο, η δυναμική των ιδιων των ατόμων που συντελούν στη δημιουργία της μάζας γίνεται επίσης ορατή. Μέσα από την επαναλαμβανόμενη κίνηση, ο θεατής απορροφάται σε μια φυσική εμπειρία - ενώ αρχίζει να ταυτίζεται με το άτομο που μπορεί να παραπτήσει από την αρχή, μέχρι να χάσει το κράτημα από την υπόλοιπη μάζα. Το άτομο βρίσκεται αντιμέτωπο με την ώθηση των δικών του σωματικών και ψυχικών ορίων επιβίωσης ενώ γεννιούνται ερωτήματα, όπως: Πόσο μπορεί κανείς να ωθήσει τα όρια του; Πόσο μακριά μπορεί να φάσει κάποιος για τους συνανθρώπους του; Τι θα συμβεί αν ο άνθρωπος απαλλάξει τον εαυτό του από όλες τις συμβάσεις μέσα από την εξάντληση ή την αδρεναλίνη; Πώς αυτό αλλάζει την κίνηση και την διά-δραση του ενός προς τον άλλο;

Η εγκατάσταση δημιουργεί μια εκποτική αίσθηση, που μεταφέρει τον θεατή σε μια φυσική εμπειρία, η οποία μπορεί να υπερβεί την εναλλασσόμενη δυναμική και να θέσει ερωτήματα σχετικά με τη ζωή και το θάνατο, την ανθρώπινη κίνηση και την ταλαιπωρία αμφισβητώντας τελικά την έννοια της ταυτότητας μέσα από την ουσιαστική ανάγκη της διέλευσης των ορίων, αλλά και την ανάγκη της στενής επαφής με τους συνανθρώπους μας.

Βιογραφικό

Η Fanny Hagmeier (1988) είναι Γερμανίδα visual artist και διερευνά τις ακραίες φυσικές εμπειρίες. Προσεγγίζει τα θέματά της, με έναν τρόπο παραπλήσιο του ντοκιμαντέρ - καθώς η αυθεντικότητα και η σύνδεση με τους ανθρώπους είναι ουσιαστικής σημασίας γι' αυτήν. Τη συνεπάρνει το πέδο ευέλικτο και ευπροσάρμοστο αποδεικνύεται το σώμα σε διαρκώς μεταβαλλόμενες συνθήκες. Πιστεύει ότι η ουσία ενός ευέλικτου χαρακτήρα είναι να φτάνει τον εαυτό του στα ψυχικά και ιδιώς φυσικά του όρια. Έχει ερευνήσει εκτενώς τα φυσικά όρια, την ευθραυστότητα τους και την προβολή αυτών σε προηγούμενα έργα της. Αυτές είναι οι εμπειρίες που οπτικοποιεί, είτε με τρόπο που προσεγγίζει το ντοκιμαντέρ ή στα όρια μεταξύ των παραστατικών τεχνών (χορός και θέατρο), που διασταυρώνονται με το φίλμ και που συνάνθηση σε βίντεο εγκαταστάσεις.

Η Fanny Hagmeier έχει εργαστεί σε διάφορες θέσεις που σχετίζονται με τον κινηματογράφο από το 2006. Π' αυτό το έργο έχει ταξιδέψει και εργαστεί στις ΗΠΑ, τον Καναδά, την Ινδία, τη Βοσνία, την Ολλανδία και τη Γερμανία. Το 2014 σπούδασε στην Ακαδημία Καλών Τεχνών στο Σαράγεβο, στη Βοσνία Ερζεγοβίνη για να επεκτείνει την οπτική εμπειρία και γοντεία της για διεπιστημονικά έργα μεταξύ ταινιών και παραστατικών τεχνών. Η δουλειά της έχει προβληθεί και έχει κάνει πρεμιέρα σε διάφορα μέρη. Τώρα ολοκληρώνει τις κινηματογραφικές σπουδές της στη Βασιλική Ακαδημία Τέχνης του St Joost της Μπρέντα στην Ολλανδία.



Karl Heinz Jeron (DE) | Hermes Opera (2012)

A multimedia opera with robots and overheard mobile conversations in four acts. "I'm sitting in the train. Where are you?" Everyone has a mobile phone these days and what was once a conversation in closed rooms is nowadays happening in the public sphere. The mindless phone monologues in busses and trains have irritated the German artist Karl Heinz Jeron for years. A few months ago he began to write them down – two notebooks have already been filled. This is the basis for the libretto of an opera performed by tiny singing robots: two soloists and a choir. For the setting to music he collaborates with the composers Robert Jähnert and Christian Rentschler. The stage scenery is a video projection of public domain images. The Libretto's terms have been used for the image search. The title is derived from Hermes, the god of elocution. The mobile phone conversations are arranged around general concepts like secret, sex, guilt, betrayal. In these four acts the artist stages the recorded conversations and transforms everyday life into artistic action.

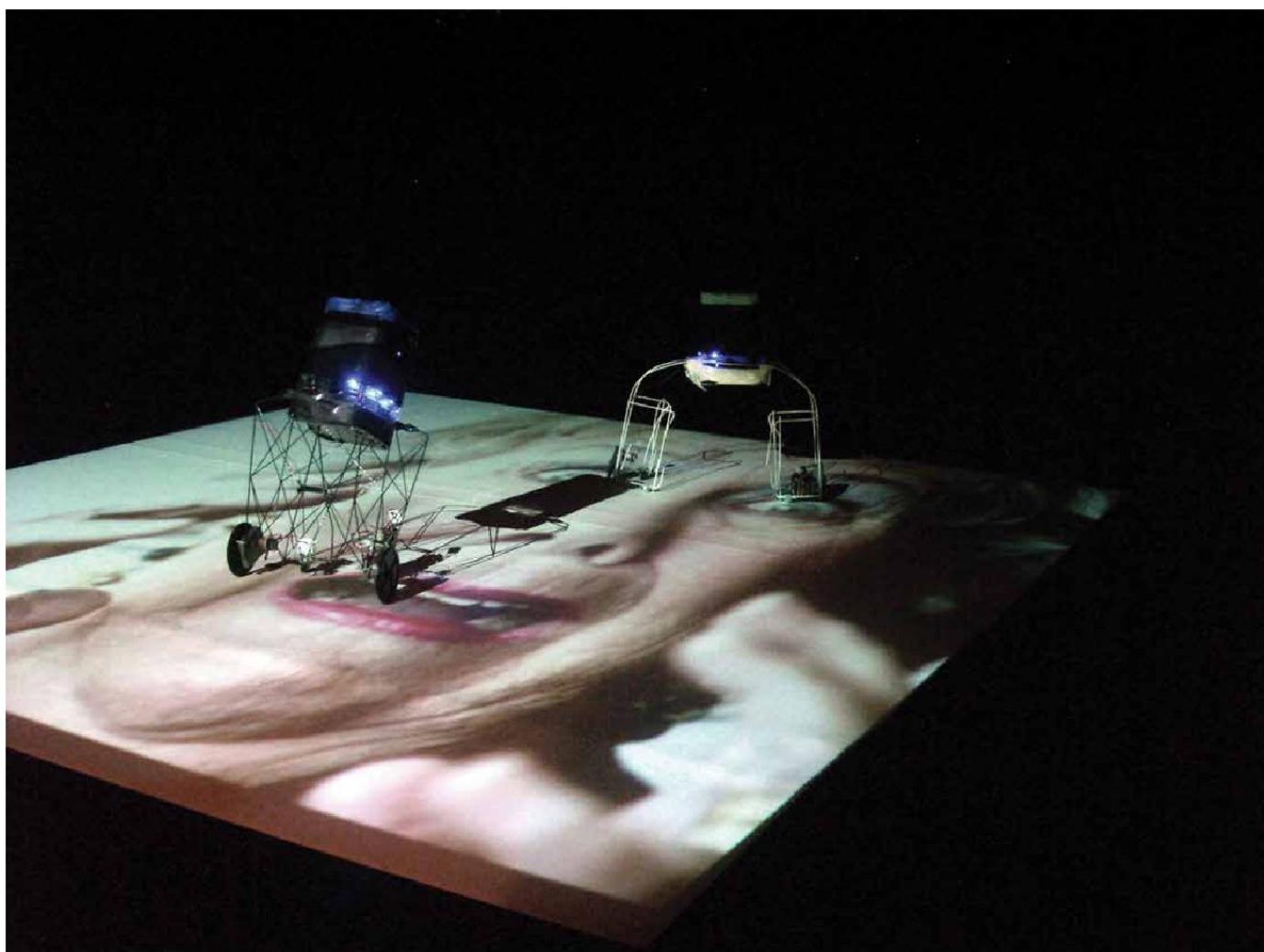
Bio

Karl Heinz Jeron is a German artist living in Berlin whose practice is idea-based and focuses on the treatment of social issues. He uses custom small robots and references from his personal experience to create situations that can disrupt preconceived notions and challenge the position of the viewer.

Mia multimedia ópera με ρομπότ και συνομιλίες από κινητά τηλέφωνα σε τέσσερις πράξεις. «Κάθομαι στο τρένο. Πού είσαι;» Ο καθένας από εμάς έχει πλέον ένα κινητό τηλέφωνο και αυτό που κάποτε ήταν μια συζήτηση σε κλειστούς χώρους, είναι σήμερα γεγονός που διαδραματίζεται στη δημόσια σφαίρα. Οι απρόσεκτοι μονόλογοι στο τηλέφωνο σε λεωφορεία και τρένα εκνευρίζουν τον Γερμανό καλλιτέχνη Karl Heinz Jeron για χρόνια. Πριν από λίγους μήνες άρχισε να τους καταγράφει και δύο σημειωματάρια είναι ίδιη γεμάτα. Αυτή είναι η βάση για το λιμπρέτο της ópera που εκτελείται από μικροσκοπικά ρομπότ τραγουδιστές: δύο σολίστ και μια χορωδία. Για τη μελοποίηση συνεργάστηκε με τους συνθέτες Robert Jähnert και Christian Rentschler. Η προβολή του σκηνικού αποτελείται από φωτογραφίες ελεύθερης χρήσης που διακινούνται στο θέατρο για την αναζήτηση εικόνων έχουν χρησιμοποιηθεί οι όροι του Libretto. Ο τίτλος πρόερχεται από τον Ερμή, τον θεό του λόγου και της ορθοφωνίας. Οι συνομιλίες σε κινητό τηλέφωνο κινούνται γύρω από γενικές έννοιες όπως τα μουσικά, το σεξ, η ενοχή, η προδοσία. Σε αυτές τις τέσσερις πράξεις ο καλλιτέχνης τοποθετεί τις καταγεγραμμένες συνομιλίες στη σκηνή και μεταμορφώνει την καθημερινή ζωή σε καλλιτεχνική δράση.

Βιογραφικό

Ο Karl Heinz Jeron είναι Γερμανός καλλιτέχνης και ζει στο Βερολίνο. Το έργο του βασίζεται στην ιδεολογία και εστιάζει στην αντιμετώπιση των κοινωνικών ζητημάτων. Χρησιμοποιεί προσαρμοσμένα μικρά ρομπότ και αναφορές από την προσωπική του εμπειρία για να δημιουργήσει καταστάσεις που μπορεί να διαταράξουν προκαταλήψεις και να αμφισβητήσουν τη θέση του θεατή.



"Light Catcher" is a dialogue between sound and light. The installation is composed of numerous optical fibres that illuminate. Sound is driving the light, light is generating the space. An electric spark is igniting the reaction. Light is entrapped inside the optical fibres, reacting only to sound stimulus. Acting like a catcher, the installation absorbs and emits light. This results an emergent dance of light from the fibres and the reflecting floor. The white light dominates the installation but shades of other colours exist to highlight an audio event, like the sounding French horn playing a minor second interval. The visitor is invited walk around the installation and explore the different perspectives. The project was created using C++ for designing the light choreography. The sound was generated in Pure Data along with acoustic instruments that were mixed together. In the final installation, a Raspberry Pi hidden inside, is playing the audio and controlling the LEDs using Python.

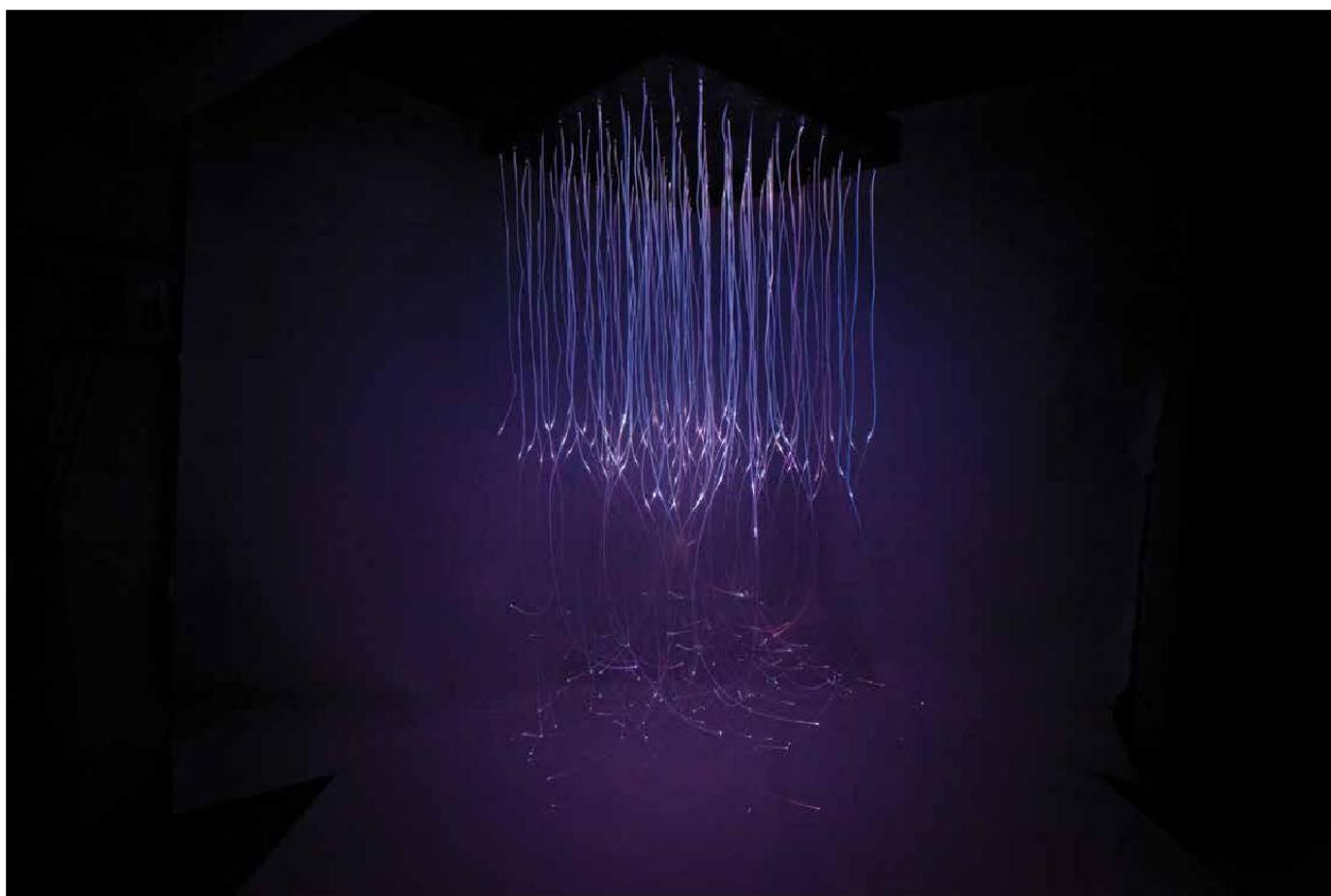
Bio

Yiannis Kranidiotis lives and works in Athens. His works focuses on creating spaces and experiences by combining sound and visuals. This involves many different fields like music, audio design, visual arts, science and coding. His work has been presented in many festivals and exhibitions. He has composed music for short films and theatre. His music also featured in a virtual reconstruction of ancient Olympia at the Foundation of the Hellenic World. His latest installation "Colour Tubes", was presented at Onassis Cultural Center during the 2014 ICMC-SMC conference at Athens. He has a BSc in Physics from University of Patras and M.Sc. in Optics from Essex University.

To «Light Catcher» είναι ένας διάλογος μεταξύ ήχου και φωτός. Η εγκατάσταση αποτελείται από πολλές φωτίζουσες οπτικές ίνες. Ο ήχος οδηγεί το φως, το φως δημιουργεί το χώρο. Ένας πλεκτρικός σπινθήρας πυροδοτεί την αντίδραση. Το φως παγιδεύεται στο εσωτερικό των οπτικών ινών, ώστε να αντιδρά μόνο σε ηχητικό ερέθισμα. Ενεργώντας σαν συλλέκτης, η εγκατάσταση απορροφά και εκπέμπει φως. Αυτό έχει ως αποτέλεσμα έναν αναδυόμενο χορό φωτός από τις ίνες και τα ανακλαστικά δάπεδα. Το λευκό φως κυριαρχεί στην εγκατάσταση, αλλά αποχρώσεις άλλων χρωμάτων υπάρχουν για να τονίσουν ένα ηχητικό συμβάν, όπως το διάσπιο Γαλλικό κόρπο που παιζει ένα μικρό δεύτερο διάστημα. Ο επισκέπτης καλείται να περπατήσει γύρω από την εγκατάσταση και να εξερευνήσει τις διαφορετικές οπτικές γωνίες. Το έργο δημιουργήθηκε χρησιμοποιώντας C++ για το σχεδιασμό της χορογραφίας του φωτός. Ο ήχος παράγεται σε Pure Data μαζί με ακουστικά μέσα που αναμίχθηκαν μαζί. Στην τελική εγκατάσταση, ένα Raspberry Pi κρυμμένο μέσα, αναπαράγει τον ήχο και έχει τον έλεγχο των LED χρησιμοποιώντας τη Python.

Βιογραφικό

Ο Γιάννης Κρανιδιώτης ζει και εργάζεται στην Αθήνα. Τα έργα του επικεντρώνονται στη δημιουργία χώρων και εμπειριών συνδυάζοντας τον ήχο με τα οπτικά εφέ. Αυτό περιλαμβάνει πολλούς και διαφορετικούς τομείς όπως η μουσική, ο σχεδιασμός ήχου, οι εικαστικές τέχνες, η επιστήμη και η κωδικοποίηση. Η δουλειά του έχει παρουσιαστεί σε πολλά φεστιβάλ και εκθέσεις. Έχει συνθέσει μουσική για ταινίες μικρού μήκους και το θέατρο. Η μουσική του επένδυσε επίσης, μια εικονική ανακατασκευή της αρχαίας Ολυμπίας στο Ίδρυμα Μείζονος Ελληνισμού. Ή πιο πρόσφατη εγκατάστασή του «Colour Tubes», παρουσιάστηκε στο Ωνάσειο Πολιτιστικό Κέντρο κατά τη διάρκεια της διάσκεψης της ICMC-SMC το 2014 που πραγματοποιήθηκε στην Αθήνα. Έχει πτυχίο Φυσικής από το Πανεπιστήμιο Πατρών και M.Sc. Οπτικής από το Essex University.



eavesdrop

|'ēvz, drap| verb (-dropped, -dropping) [intrans.] secretly listen to a conversation: she placed a glass on the wall to eavesdrop on the conversation next room.

"I am unethical! I eavesdrop and gain access to your most personal moments. The ghostly figure of sound bypasses your walls and I seize the opportunity without feeling any kind of remorse; only some strange kind of satisfaction. If you think this is improper, remember that God is an eavesdropper, or at least you'd like him to be. You pray and you hope to be heard. God might not listen, but I will."

Eavesdropping; Crisis is a sound art installation that exploits the ethereal nature of sound and its ability to bypass physical objects, thus revealing information that otherwise would be out of reach. The artwork consists of three listening stations and the audience is invited to use this surreal apparatus in order to eavesdrop on the reality of other people's lives. The different ways that each subjected individual copes within a society in crisis are revealed to the audience who may become the eavesdroppers, free of guilt as the shame goes all on the artist.

Part 1: I want My Mother, Part 2: Coping, Part 3: Divine Intervention

Bio

Luc Messinezis (Athens, 1977) graduated as an MA in sound arts from the University of the Arts, London and since he has engaged professionally with sound arts practice and research. Luc's conceptual interests mainly focus on aural awareness, anthropology and philosophy. Inspired by the existentialist doctrine, he treats listening as an outward gesture rather than a passive ability of understanding, turning the concrete audible reality into a tool of stimulating the imagination and challenging the perception of the audience. His recent activities include among others: IsReal at the 7th international FKL Symposium on soundscape – Besenello (IT), Sound Art Workshop at Traces of Commerce as part of ADAF – Athens (GR), Destination Journey at ART Athina 2013 International Art Fair – Athens (GR), Sonic Garbage at Implode Festival – Chalkis (GR), Of Dignity and Rights at the Old Customs House – Paxoi Islands (GR), Eavesdropping Crisis at Ethnographic Terminalia 2011 – Montreal (CA), Forest in a Forest at Levendel Bloch Gallery – Ein Hod (IL). Additionally, he has also presented his practice-based research work Audiopsy: Jerusalem at The Global Composition 2012 international soundscape symposium (Dieburg, DE) and was invited to produce original work as an Artist in residence under the AIR Krems "Lower Austria Contemporary" program (Krems, AT) in 2010.

«Είμαι ανήθικος! Κρυφακούω και αποκτώ πρόσβαση στις πιο προσωπικές σου στιγμές. Το φάντασμα του ήχου διαπερνά τους τοίχους σου και εγώ αρπάζω την ευκαιρία χωρίς να νιώσω στάλα ντροπής. Το μόνο που νιώθω είναι ικανοποίηση. Εάν νομίζεις πως δεν είμαι καθώς πρέπει, απλώς θυμίσου πως και ο Θεός κρυφακούει, ή τουλάχιστον εσύ θα ήθελες να το κάνει. Προσεύχεσαι και εύχεσαι να ακουστείς. Ο Θεός μπορεί να μην σε ακούσει, αλλά θα σε ακούσω εγώ.»

Η πηκτική εγκατάσταση Eavesdropping; Crisis εχειταλλεύεται την αιθέρια άνλη φύση του ήχου και τη δυνατότητά του να διαπερνά υλικά αντικείμενα. Ως αποτέλεσμα, πληροφορίες στις οποίες δεν υπάρχει πρόσβαση μπορούν να αποκαλυφθούν. Το έργο αποτελείται από τρεις σταθμούς ακρόασης και το κοινό καλείται να χρησιμοποιήσει τη σουρεαλιστική αυτή διάταξη προκειμένου να κρυφακούσει τις ζωές άλλων ανθρώπων. Οι διαφορετικοί τρόποι με τους οποίους διάφορα μέλη μίας κοινωνίας σε κρίση αντιμετωπίζουν την κατάσταση αποκαλύπτονται στους ωτακουστές χωρίς ντροπή καθώς την ευθύνη την αναλαμβάνει ο καλλιτέχνης.

Μέρος 1: I want My Mother, Μέρος 2: Coping, Μέρος 3: Divine Intervention

Βιογραφικό

Ο Λουκάς Μεσσινέζης (Αθήνα, 1977) είναι κάτοχος μεταπτυχιακού τίτλου σπουδών στις τέχνες ήχου (MA Sound Arts) από το University of the Arts του Λονδίνου και έκτοτε ενασχολείται σε επαγγελματικό επίπεδο με την άσκηση και έρευνα της πηκτικής τέχνης, σκοπεύοντας στη διερεύνωση της δυναμικής του ήχου ως μέσο καλλιτεχνικής έκφρασης. Τα ενδιαφέροντά του επικεντρώνονται στην ακουστική αντίληψη, την ανθρωπολογία και τη φιλοσοφία. Εμπνευσμένος από την κίνηση των υπαρχιστών, ο Μεσσινέζης μεταχειρίζεται την ακουστική αντίληψη ως μία εξωστρεφή πράξη και όχι ως μία παθητική ικανότητα κατανόσης. Με τον τρόπο αυτό η ακουστική πραγματικότητα μετατρέπεται σε εργαλείο διέγερσης της φαντασίας αλλά και της αντίληψης. Πρόσφατες καλλιτεχνικές δραστηριότητές του περιλαμβάνουν μεταξύ άλλων: IsReal @ the 7th international FKL symposium on soundscape – Besenello (IT), Sound Art Workshop @ Στοά των εμπόρων στο πλαίσιο του ADAF, Αθήνα (GR), Destination Journey @ ART Athina 2013 International Art Fair – Αθήνα (GR), Sonic Garbage @ Implode Festival – Χαλκίδα (GR), Of Dignity and Rights @ Πλατιό τελωνείο Λόγγου – Παξοί (GR), Eavesdropping Crisis @ Ethnographic Terminalia 2011 – Montreal (CA), Forest in a Forest @ Levendel Bloch Gallery – Ein Hod (IL). Τέλος, προσκλήθηκε να παρουσιάσει την επιστημονική του έρευνα «Audiopsy: Jerusalem» στο διεθνές συμπόσιο πηκτικής τέχνης the Global Composition 2012 (Dieburg, Γερμανία) και να συμμετάσχει σε πρόγραμμα residency στον οργανισμό Lower Austria Contemporary στο Krems της Αυστρίας.



Miss Data & Israeli Pirates (IL) | The Internets (2015)

"The Internets" addresses the transformation of the Internet, from a free and open public space, into a constantly monitored area, governed by corporations. "The Internets" makes use of the temporary autonomous zone generated by the individual wifi router. This space, still uncensored, unmonitored, is a post-internet version of a free speech zone, with the wifi router acting as the metaphorical megaphone. Five routers generate five different "closed" internets, that do not intersect. These networks appear on the wifi networks screen of the user's smart device. Once the user connects to the GOOG network, the user is unable to go to any other site outside of the Google realm. If the user wishes to check what's new on Facebook, the user is forced to disconnect from the GOOG network, and connect to the FB network. Trying to access the AAPL network from a Samsung device? Sorry, think again.

Bio

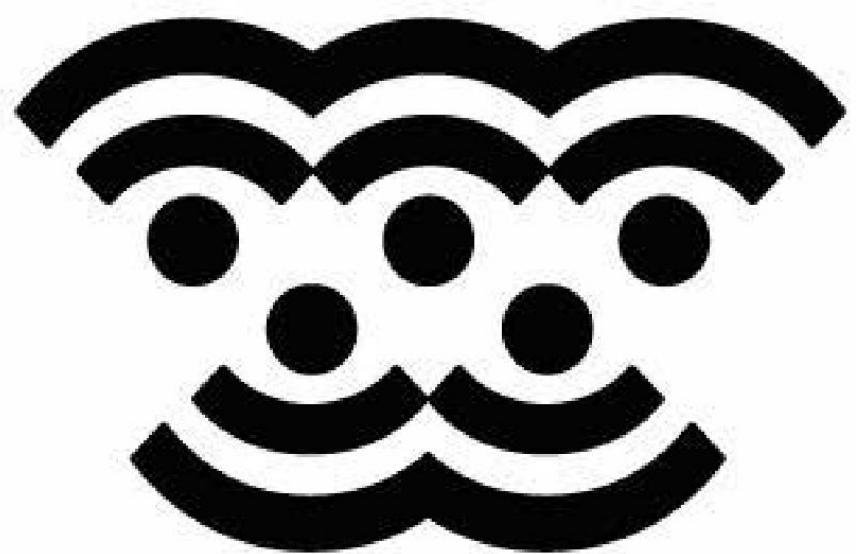
Miss data (Tsila Hassine) examines the shifts in contemporary culture brought up by accelerated digitalization processes. Her works question the unbearable lightness of connectivity, and negotiate the price of remaining constantly on. She earned an MFA in Media Design from the Piet Zwart Institute in Rotterdam and was a research fellow at the Jan van Eyck Academie in Maastricht. She is currently a PhD candidate at the Paris Sorbonne University. Her work has been exhibited at many venues and festivals. Tal Messing and Yoav Lifshitz are theoreticians, lectors, creators, and curators, and are also the founders of the Pirate Party Israel. Among their projects to date is "Occupy WiFi" a conceptual and digital activist project (August 2014, ongoing).

42

Η εγκατάσταση «The Internets» διερευνά τη μεταμόρφωση του Ίντερνετ από έναν ελεύθερο και ανοιχτό δημόσιο χώρο σε μια συνεχώς ελεγχόμενη περιοχή που κυβερνείται από επιχειρήσεις. Η εγκατάσταση αξιοποιεί τις προσωρινές αυτόνομες ζώνες που δημιουργούνται από κάθε μοναδικό wifi router. Αυτές οι ζώνες, που παραμένουν ακόμα εκτός λογοκρισίας και ελέγχου, αποτελούν μια μετα-ιντερνετική εκδοχή μιας περιοχής ελεύθερης έκφρασης, ενώ το wifi router λειτουργεί σαν ένα μεταφορικό μεγάφωνο. Πέντε routers πέντε διαφορικά «κλειστά» ίντερνετ-δίκτυα, που δεν παρεμβάλλουν το ένα στο άλλο. Αυτά τα δίκτυα εμφανίζονται στη σελίδα αναζήτησης δικτύων στην οθόνη των smart phone των επισκεπτών. Όταν ο χρήστης συνδέεται στο δίκτυο με το όνομα GOOG, δεν μπορεί παρά μόνο να πλοηγηθεί στο βασίλειο της Google. Εάν ο επισκέπτης επιθυμεί να δει τι συμβαίνει στο Facebook, αναγκάζεται να αποσυνδεθεί από το δίκτυο GOOG ώστε να συνδεθεί στο δίκτυο του Facebook. Προσπαθείτε να συνδεθείτε στο AAPL δίκτυο από μια συσκευή Samsung: Λυπούμαστε, ξανασκεφτείτε το.

Βιογραφικό

Η miss data (Tsila Hassine) εξετάζει τις αλλαγές στη σύγχρονη κουλτούρα που προκύπτουν από τις επιταχυνόμενες διαδικασίες ψηφιοποίησης. Τα έργα της αμφισβητούν την αβάσταχτη ελαφρότητα της σύνδεσης και διαπραγματεύονται το τίμημα του να είσαι συνεχώς συνδεδεμένος. Είναι κάτοχος μεταπτυχιακού τίτλου σπουδών (MFA) στο Media Design από το Piet Zwart Institute στο Ρότερνταμ και ήταν ερευνήτρια στο Jan van Eyck Academie του Μάαστριχτ. Σήμερα, είναι υποψήφια διδάκτορας στο Paris Sorbonne University. Η δουλειά της έχει παρουσιαστεί σε πολλές εκδηλώσεις και φεστιβάλ. Οι Tal Messing και ο Yoav Lifshitz είναι θεωρητικοί, λέκτορες, δημιουργοί και επιμελητές, καθώς και οι ιδρυτές του Pirate Party Israel. Μεταξύ των έργων τους, μέχρι σήμερα, είναι και το «Occupy WiFi», ένα εννοιολογικό και ψηφιακό ακτιβιστικό έργο (Αύγουστος 2014, σε εξέλιξη).



NOTA BENE Visual (TR) | In Order to Control (2011)

In Order to Control is an interactive visual typographic installation made by NOTA BENE Visual (Istanbul) to encourage a discussion about the threshold of ethics. It's an interpretation based on singularity, virtuality and violence. The work is facing the audience with a statement and a political text by interacting with body movements. It aims to push people to criticise "social norms" and "legal norms" imposed by society. To create a full sentence into the interactive text, the visitor should move due to the flow rate of the lines or should move at the same time with other visitors. There are no special tricks to start the interaction, the words into the installation flow without pause, the only need of In Order to Control is "curious people" and the motto of the work: "Everything that's legal is not always fair. Everything that's fair is not always legal."

Bio

NOTA BENE Visual is a multi-disciplinary studio based in Istanbul which has been in the operation for the last five years, specialised in new media and digital experiences; focusing mostly on video projection mapping, interactive experiences and installations. NBv studio-lab is working as a project based artist collective but the initial family consists of 4 artists; Tevfik R. Gözlükçü, Burak Gölge, Ayşegül Kantarci and Murat Can Oğuz.

Το έργο In Order to Control είναι μια διαδραστική εγκατάσταση βασισμένη στην τυπογραφία, η οποία δημιουργήθηκε από την ομάδα NOTA BENE Visual (Κωνσταντινούπολη) με στόχο να ενθαρρύνει τη συζήτηση σχετικά με την θική. Αποτελεί μια ερμηνεία που αφορά στην ιδιομορφία, την εικονικότητα και τη βία. Το έργο απευθύνεται στο κοινό με μια δήλωση και ένα πολιτικό κείμενο ενώ το καλεί να συμμετάσχει μέσα από την αλληλεπίδραση. Έχει ως στόχο να αθηνεί τους ανθρώπους να επικρίνουν τις «κοινωνικές νόρμες» και τους «νομικούς κανόνες» που επιβάλλονται από την κοινωνία. Για να συνταχτεί μια πλήρης πρόταση στο διαδραστικό κείμενο, ο επισκέπτης θα πρέπει να κινηθεί κατά μήκους του ρυθμού ροής των γραμμών ή θα πρέπει να κινηθεί παράλληλα με τους άλλους επισκέπτες. Δεν υπάρχουν ειδικά κόλπα για να ξεκινήσει η αλληλεπίδραση, οι λέξεις μέσα στην ίδια την εγκατάσταση ρέουν χωρίς παύση, η μόνη ανάγκη που έχει το έργο In Order to Control είναι «ανθρώπους με έντονη περιέργεια» και το σύνθημα: «Ο, τι είναι νόμιμο δεν είναι πάντα δίκαιο. Ό, τι είναι δίκαιο, δεν είναι πάντα νόμιμο».

Βιογραφικό

Το NOTA BENE Visual είναι ένα διεπιστημονικό στούντιο με έδρα την Κωνσταντινούπολη, ενεργό τα τελευταία πέντε χρόνια. Εξειδικεύεται στα νέα μέσα και την ψηφιακή εμπειρία, εστιάζοντας κυρίως στον προγραμματισμό προβολής βίντεο (mapping), τις διαδραστικές εμπειρίες και τις εικαστικές εγκαταστάσεις. Το NBv στούντιο-εργαστήριο δραστηριοποιείται κυρίως ως συλλογική καλλιτεχνική ομάδα ανά project, αλλά η αρχική ομάδα αποτελείται από τέσσερις καλλιτέχνες: Tevfik R. Gözlükçü, Burak Gölge, Ayşegül Kantarci και Murat Can Oğuz.



With the flick of a switch "No Network" implements a blanket ban of mobile telephony presence. All access to the cellular (mobile) network within a 6-15m diameter aura around the object is jammed, including calls, SMS and data connectivity. In an age of mass, persistent communication, the right to not be contactable, to be "off-the-grid", is enforced in the company of this object. "No Network" is the second in a series exploring fully functional, poetic manifestations of "cyber warfare" and "cyber weapons", following the "Transparency Grenade". Two other tanks are in development, blocking communication of GPS location services and 802.11 (WiFi) wireless networking.

NOTE: civilian use of mobile jamming telephony is illegal in most countries. The artist intends no use of this work outside the confines of a gallery setting, with audiences being fully aware that proximity to it will result in them having no access to the network.

Bio

Julian Oliver is a New Zealander, Critical Engineer and artist based in Berlin. His work and lectures have been presented at many museums, galleries, international electronic-art events and conferences. Julian has received several awards. Julian has also given numerous workshops and master classes in software art, data forensics, creative hacking, computer networking, counter-surveillance, object-oriented programming for artists, augmented reality, virtual architecture, video-game development, information visualisation and UNIX/Linux worldwide. He is an advocate of Free and Open Source Software and is a supporter of, and contributor to, initiatives that promote and reinforce rights in the networked domain. Articles about Julian's work, or work he's made with others, have appeared in many news channels and several television stations worldwide, such as The BBC (UK), The Age (AU), Der Spiegel (DE), El País (ES), Liberation (FR), The New York Times (US), La Vanguardia (ES), The Guardian Online (UK), Cosmopolitan (US), Wired (DE, US, UK), Slashdot (US), Boing Boing (US), Computer World (World) and notable exhibitions including: the Tate Modern, Transmediale, the Chaos Computer Congress, Ars Electronica, FILE and the Japan Media Arts Festival, distinguished award at Golden Nica at Prix Ars Electronica 2011 for the project Newstweek (with Daniil Vasiliev).

Με το πάτημα ενός διακόπτη, το «No Network» σταματάει πλήρως την παρουσία κινητής τηλεφωνίας. Η πρόσβαση στο δίκτυο κινητής τηλεφωνίας, σε διάμετρο 6-15 μέτρα γύρω από το έργο, μπλοκάρεται και επομένως κλήσεις, αποστολές SMS και η σύνδεση με το διαδίκτυο δεν μπορούν να πραγματοποιηθούν. Σε μια εποχή μαζικής και επίμονης επικοινωνίας, το έργο ενδυναμώνει το δικαίωμα της μη συνδεσμότητας, το δικαίωμα να βρίσκεται κάποιος «εκτός δικτύου». Το «No Network» είναι το δεύτερο κατά σειρά έργο που ξερευνά πλήρως τις λειτουργικές και ποιητικές εκδηλώσεις του «πολέμου» και των «όπλων» του κυβερνούχου, μετά το έργο «Transparency Grenade» (χειροβομβίδα της διαφάνειας). Σε εξέλιξη βρίσκονται ακόμα δύο tanks, το ένα εκ των οποίων εμποδίζει τις υπηρεσίες του GPS και το δεύτερο την ασύρματη δικτύωση 802.11 (WiFi).

ΣΗΜΕΙΩΣΗ: οι παρεμβολές στα δίκτυα κινητής τηλεφωνίας για ιδιωτική χρήση είναι παράνομη στις περισσότερες χώρες. Ο καλλιτέχνης δεν αποσκοπεί στη χρήση αυτού του έργου έξω από τα όρια μιας γκαλερί, με δεδομένο ότι το κοινό είναι πλήρως ενημερωμένο ότι πλησιάζοντας σε αυτό δε θα έχει πρόσβαση στο δίκτυο.

Βιογραφικό

Ο Julian Oliver είναι Νεοζηλανδός κριτικός μπχανικός και καλλιτέχνης με έδρα το Βερολίνο. Το έργο και οι διαλέξεις του έχουν παρουσιαστεί σε πολλά μουσεία, γκαλερί, διεθνή electronic-art events και συνέδρια. Ο Julian έχει επίσης διδάξει σε πολυάριθμα εργαστήρια και μεταπτυχιακά μαθήματα σε όλο τον κόσμο σχετικά με software art, data forensics, δημιουργικό hacking, δικτύωση υπολογιστών, counter-surveillance, αντικειμενοστραφή προγραμματισμό για καλλιτέχνες, επανημένη πραγματικότητα, εικονική αρχιτεκτονική, ανάπτυξη βιντεοπαιχνιδιών, οπτικοποίηση της πληροφορίας και UNIX/Linux. Είναι υπέρμαχος και υποστρικτής, με ενεργή συμβολή, του Free and Open Source Software με πρωτοβουλίες που πρωθουν και ενισχύουν τα δικαιώματα στον τομέα των δικτύων. Άρθρα για τα έργα της συνεργάσεις του έχουν εμφανιστεί σε πολλά μέσα σε όλο τον κόσμο όπως: The BBC (UK), The Age (AU), Der Spiegel (DE), El País (ES), Liberation (FR), The New York Times (US), La Vanguardia (ES), The Guardian Online (UK), Cosmopolitan (US), Wired (DE, US, UK), Slashdot (US), Boing Boing (US), Computer World (World), ενώ έργα του έχουν παρουσιαστεί σε: Tate Modern, Transmediale, Chaos Computer Congress, Ars Electronica, FILE, καθώς και το Japan Media Arts Festival. Έχει διακριθεί με το βραβείο Golden Nica στην Prix Ars Electronica 2011 για το project Newstweek (με τον Daniil Vasiliev).



Drone Garden is a contemplative non-interactive installation, showing a network of microcontrollers fighting for bandwidth in a network using basic electronic warfare strategies. Their behavior is surveilled by a computer program that runs on a machine, which is also part of this network. The installation forms a utopian technogene garden whose "plants" are independent electronic agents and its aesthetics is derived from computerforensic analysis as conducted in IT security laboratories. The microcontrollers are fighting for resources like plants are competing for sunlight while they are floating in beaker glasses filled with a liquid just like young plants that are put into water for acceleration of growth. The installation is challenging the contemporary issue of electronic warfare (cyberwar) and reframes it as an intrinsic and important feature of a global communication network by exposing the inherent security flaws of the network protocols used worldwide. Drone Garden is furthermore addressing the question of naturality of a technogene system, understanding survival as an indicator for life and therefore raises the question of an ethical framework for our human interaction with the closed network system as well as the emergence of a universal machine ethics.

Bio

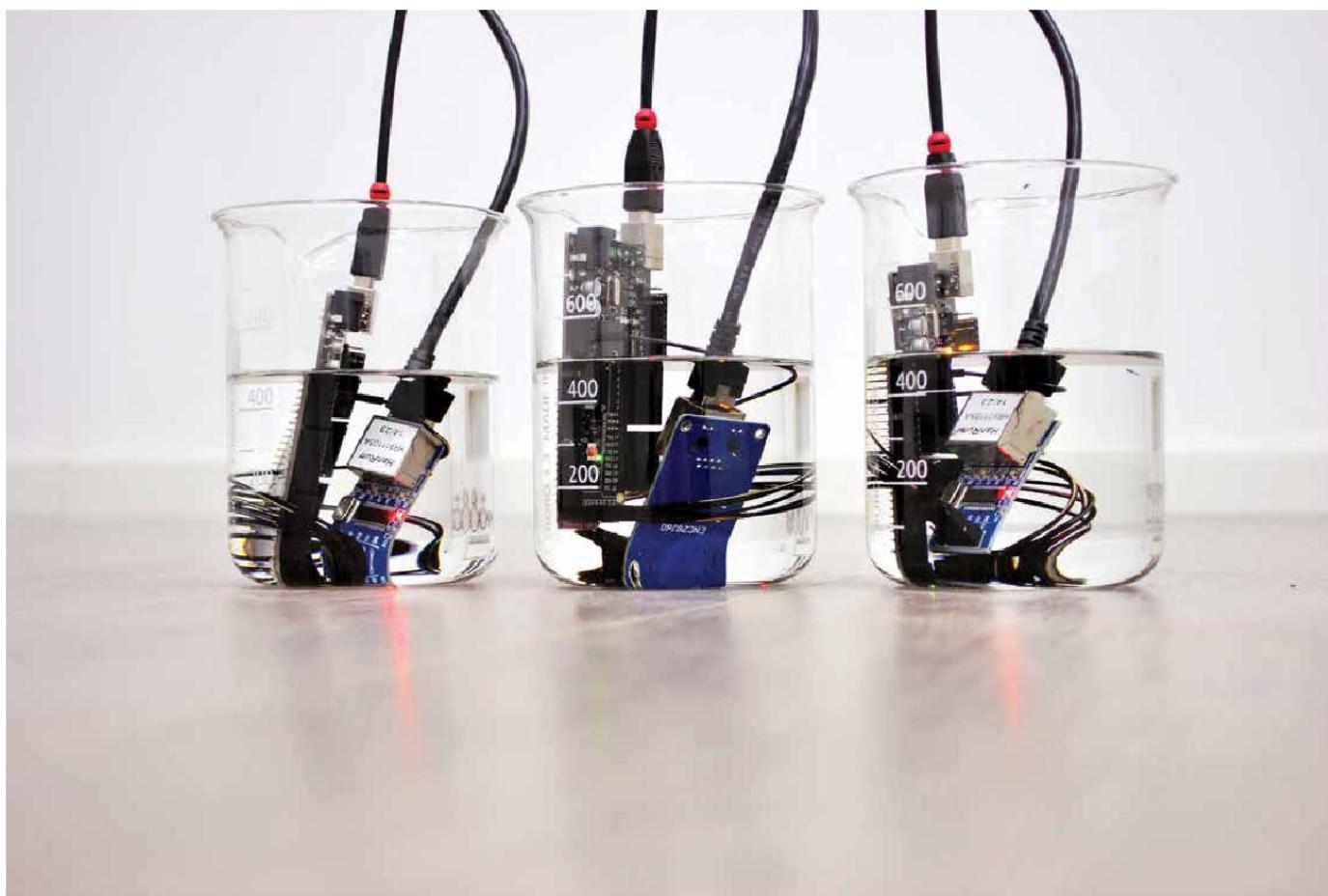
Martin Reiche is a media artist living and working in Berlin, Germany. He is co-founder of the Subformat Research Group with research on theory of space and spatial digitalization phenomena and is regularly presenting on professional computer science and digital art and gaming conferences. His artistic work has been shown at numerous festivals and museums around the world. Martin Reiche's latest book "Real Virtuality" is an edited volume on virtual and real spaces, their history and applications.

48

To Drone Garden είναι μια στοχαστική μη-διαδραστική εικαστική εγκατάσταση, που παρουσιάζει μικροελεγκτές που «ανταγωνίζονται» για το εύρος ζώνης της μεταφοράς δεδομένων σε ένα δίκτυο, χρησιμοποιώντας βασικές στρατηγικές πλεκτρονικού πολέμου. Η συμπεριφορά τους επιτηρείται από ένα πρόγραμμα στον υπολογιστή που τρέχει σε μια μπλανή, η οποία είναι επίσης μέρος αυτού του δικτύου. Η εγκατάσταση αποτελεί ένα ουτοπικό τεχνιτό κήπο του οποίου τα «φρυτά» είναι ανεξάρτητοι πλεκτρονικοί πράκτορες και η αισθητική του προέρχεται από την προγραμματική ανάλυση εγκλημάτων (computer forensics) όπως διεξάγεται στα εργαστήρια ασφάλειας IT. Οι μικροελεγκτές ανταγωνίζονται για τις πηγές - πληροφορίες, όπως τα φυτά ανταγωνίζονται για το φως του ήλιου, ενώ επιπλέουν σε ποτήρια πειραμάτων γεμάτα με ένα υγρό όπως ακριβώς και τα νεαρά φυτά που έχουν τοποθετηθεί μέσα σε νερό για να αναπτυχθούν πιο γρήγορα. Η εγκατάσταση αφισιοθετεί τη σύγχρονη μορφή του πλεκτρονικού πολέμου (cyberwar) και τον επαναπροσδιορίζει ως ένα αναπόσπαστο και σημαντικό χαρακτηριστικό ενός παγκόσμιου δικτύου επικοινωνίας εκθέτοντας τις εγγενείς διδυναμίες της ασφάλειας των δικτυακών πρωτοκόλλων που χρησιμοποιούνται σε όλο τον κόσμο. Το Drone Garden, θίγει περαιτέρω το ζήτημα της φυσικότητας ενός τεχνολογικού συστήματος, κατανοώντας την επιβίωση ως ένα δείκτη για τη ζωή και ως εκ τούτου, τίθεται το ζήτημα ενός πιθικού πλαισίου για την ανθρώπινη αλληλεπίδραση μας με το κλειστό σύστημα του δικτύου, καθώς και της εμφάνισης μιας καθολικής πιθικής των μπλανών.

Βιογραφικό

Ο Martin Reiche είναι media artist που ζει και εργάζεται στο Βερολίνο, στη Γερμανία. Είναι συνιδρυτής της ομάδας Subformat Research Group, που διεξάγει έρευνα για τη θεωρία του χώρου και τη ψηφιοποίηση χωρικών φαινομένων. Παρουσιάζει τακτικά τη δουλειά του σε συνέδρια σχετικά με την επιστήμη των υπολογιστών, τη ψηφιακή τέχνη και τα video games. Το καλλιτεχνικό του έργο έχει παρουσιαστεί σε πολλά φεστιβάλ και μουσεία σε όλο τον κόσμο. Το τελευταίο βιβλίο του Martin Reiche με τίτλο «Real Virtuality» είναι ένας συλλογικός τόμος για τους εικονικούς και πραγματικούς χώρους, την ιστορία και τις εφαρμογές τους.



Accept represents a system where the information of a text is transmitted as light signals, formatted in Braille method characters. The installation creates a screen which reproduces the text "I accept the terms in this licence agreement" in Braille alphabet. While Braille code is a tactile writing and reading system used by the blind, the selected medium is light. The project references the end-user license agreement - EULA and comments on the violation of users' data by corporations. EULA agreements are known for their complexity and large volume, making their reading and understanding impossible for the average user. The user, exposed to information that cannot understand is forced to the option NEXT in order to bypass the information volume ending up to the option ACCEPT to use the software. In EULA agreements, there are extreme terms for use, property and reproduction of a user's personal data as well as for the unilateral interest protection of the corporation.

Bio

Maria Varela (Athens, 1984) works as a media artist and workshop designer seeking to develop strategies of collective production. In 2010 she completed MA in Interactive Media at Goldsmiths College, London. As an artist has presented her work in numerous exhibitions in Greece and abroad, in museums such as the EMST in Athens and Bozar in Brussels and art festivals such as Media Art Biennale WRO in Wrocław, Siggraph in Vancouver, Ars Electronica in Linz, Transmediale in Berlin, ISWC (International Symposium on Wearable Computers) in Seattle, Piksels in Bergen, Amber in Istanbul, Visual Dialogues (Onassis Cultural Center) in Athens etc. She has organised and instruct creative educational programs in primary schools in London (2006-2009) and since 2010 in Athens in collaboration with Onassis Cultural Centre, EMST, Goethe Institut, Michael Cacoyannis Foundation and Neon Institute. Between 2010 - 2014 was co-founder and responsible for the artistic and educational program of Frown, a platform which deals with the production of artistic events of innovative character in the sectors of creative media and performance art, as well as with the organisation of workshops. She lives and works in Athens, Greece.

50

Η εγκατάσταση Accept αναπαριστά ένα σύστημα όπου οι πληροφορίες κειμένου μεταδίδονται ως φωτεινά σήματα, μορφωτοιμένα σε χαρακτήρες του Κώδικα Μπράι. Η εγκατάσταση δημιουργεί μια οθόνη στην οποία αναπαράγεται το κείμενο «I accept the terms in this licence agreement» χρησιμοποιώντας το συγκεκριμένο αλφάριθμο του Κώδικα Μπράι. Ενώ ο κώδικας Μπράι αποτελεί το σύστημα γραφής και ανάγνωσης των τυφλών, το μέσο που επιλέγεται να επικοινωνήσει το μήνυμα είναι το φως. Το έργο αναφέρεται στις άδειες και τους όρους χρήσης λογισμικού (end-user license agreement - EULA) και σχολιάζει την καταπάτωση των δικαιωμάτων των χρηστών από τις εταιρίες. Οι EULA χαρακτηρίζονται από την πολυπλοκότητα και το μεγάλο τους όγκο, καθιστώντας αδύνατη την ανάγνωση και κατανόηση από το μέσο χρήστη. Ο χρήστης εκτεθείμενος σε πληροφορίες που αδύνατει να κατανοήσει έχει την επιλογή NEXT για να προσπεράσει τον όγκο της πληροφορίας και καταλήγει στην επιλογή ACCEPT για να κάνει χρήση του λογισμικού. Στα συμφωνητικά EULA εμφανίζονται ακραίοι όροι τόσο ως προς την χρήση, κτήση και αναπαραγωγή των προσωπικών δεδομένων των χρηστών, όσο και ως προς την μονομερή προστασία των συμφερόντων της εταιρίας.

Βιογραφικό

Η Μαρία Βαρελά (Αθήνα, 1984) εργάζεται ως εικαστικός μέσων και σχεδιάστρια συμμετοχικών δημιουργικών εργαστηρίων βιωματικής εκπαίδευσης. Το 2010 ολοκλήρωσε τις μεταπτυχιακές της σπουδές στις «Διαδραστικές Τέχνες» στο Goldsmiths College του Λονδίνου. Το ενδιαφέρον της εστιάζει στην ανάπτυξη μεθοδολογών της συλλογικής παραγωγής και οι θεματικές που εξετάζει αφορούν στη λαογραφία, στην παράδοση, στην ταυτότητα, στη μνήμη, στη μη - γραμμική αφήγηση και στην αρχαιολογία των μέσων. Έχει παρουσιάσει τη δουλειά της σε πολυάριθμες εκθέσεις στην Ελλάδα και το εξωτερικό, σε μουσεία σύγχρονης τέχνης όπως το EMST στην Αθήνα και το Bozar στις Βρυξέλλες, και σε φεστιβάλ τέχνης όπως Media Art Biennale WRO στο Wrocław, Siggraph στο Βανκούβερ, Ars Electronica στο Λίντζ, Transmediale στο Βερολίνο, ISWC (International Symposium on Wearable Computers) στο Seattle, Piksels στο Μπέργκεν. Amber στην Κωνσταντινούπολη, Εικαστικοί Διάλογοι (Στέγη Γραμμάτων και Τεχνών) στην Αθήνα κ.ά. Έχει αναλάβει το σχεδιασμό και την διεκπεραίωση εκπαιδευτικών δημιουργικών προγραμμάτων σε συνεργασία με τη Στέγη Γραμμάτων και Τεχνών, το EMST, το Goethe Institut, το Ίδρυμα Μιχάλης Κακογιάννης και το Ίδρυμα Νέου. Είναι συν-ιδρυτικό μέλος και υπεύθυνη καλλιτεχνικού και εκπαιδευτικού προγράμματος της Frown, μιας πλατφόρμας που ασχολείται με την παραγωγή καλλιτεχνικών εκδηλώσεων καινοτόμου χαρακτήρα. Στόχος είναι η ένταξη του κοινού στην καλλιτεχνική δράση, η εμπειρική και διαδραστική επαφή του με το καλλιτεχνικό προϊόν, καθώς και η εξοικείωσή του με τις μεθόδους και πρακτικές των νέων μορφών τέχνης. Ζει και εργάζεται στην Αθήνα.



Although we share one public space, we're actually inhabiting a personalised ecosystem of apps that define our reality wherever we go. The smartphone has changed the way we position ourselves in the world, but the next upcoming mass medium is about to change it once again, radically. Augmented reality was going to merge our real and virtual lives, but AR has suddenly been dumped in favor of the much more immersive VR worlds of Oculus Rift. But if we end up sitting at home to experience the world, will there be any public in our public spaces?

Fortunately, with Google Cardboard we can take VR to the streets. Although it's a challenge to experience "outdoor VR" safely, some problems can be turned into opportunities, even opening up a new world of interactive forms of engagement. Cyborg Dating shows a simple solution that is a statement against current mainstream home use of VR. No walking-simulators, but real walks through the city. No sensors or cameras, but a human as guide and narrator. It will look weird if half of the people is present in a parallel universe, but at least our public space will not be fully empty.

Programming: Sander Veenhof and Paul Siegmann

Bio

Sander Veenhof is a hands-on futurist, creating interactive experiences to explore scenarios for a speculative but highly probable future. By staging events in a parallel reality that can be accessed with "AR" or "VR" viewers, his projects reflect on our gradual transformation into cyborgs living in an interconnected world of material, data and last but not least: people. Stepping beyond the obvious functionality of emerging hard- and software, his work addresses and pre-emptively fixes technosocial problems related to a future reality which will no longer be called augmented nor virtual.

52

Παρά το γεγονός ότι μοιραζόμαστε ένα δημόσιο χώρο, στην πραγματικότητα κατοικούμε σε ένα εξατομικευμένο οικοσύστημα εφαρμογών που ορίζουν την πραγματικότητα μας όπου και αν πάμε. Το smartphone έχει αλλάξει τον τρόπο που τοποθετούμε τους εαυτούς μας στον κόσμο, αλλά το επερχόμενο μέσο μαζικής επικοινωνίας είναι έτοιμο να την αλλάξει για άλλη μια φορά, ριζικά. Η επαυξένετη πραγματικότητα επιρόκειτο να συγχωνεύσει τις πραγματικές και εικονικές ζωές μας, αλλά ξαφνικά απορρίφθηκε προς όφελος των πιο συναρπαστικών κόσμων της εικονικής πραγματικότητας του Oculus Rift. Άλλα αν καταλήξουμε να καθόμαστε στο σπίτι για να γνωρίσουμε τον κόσμο, θα υπάρξει οιδιόποτε δημόσιο στους δημόσιους χώρους μας;

Ευτυχώς, με την Google Cardboard μπορούμε να οδηγήσουμε την εικονική πραγματικότητα στους δρόμους. Αν και είναι μια πρόκλιση το να βιώσετε την «υπαίθρια εικονική πραγματικότητα» με ασφάλεια, κάποια προβλήματα μπορούν να μετατραπούν σε ευκαιρίες, ακόμη και ανοίγοντας ένα νέο κόσμο διαδραστικών μορφών δέσμευσης. Το Cyborg Dating προτείνει μια απλή λύση ενάντια στην τρέχουσα κύρια χρήση της εικονικής πραγματικότητας κατ' οίκον. Χωρίς προσωμοιώτες βαθίσματος, αλλά πραγματικές βόλτες μέσα στην πόλη. Χωρίς αισθητήρες ή κάμερες, αλλά με έναν άνθρωπο σαν οδηγό και αφηγητή. Θα φανεί παράξενο αν οι μισοί από τους ανθρώπους που είναι παρόντες βρίσκονται σε ένα παράλληλο ουμπαν, αλλά τουλάχιστον ο δημόσιος χώρος μας δεν θα είναι εντελώς άδειος.

Προγραμματισμός: Sander Veenhof and Paul Siegmann

Βιογραφικό

Ο Sander Veenhof είναι υπέρμαχος φουτουριστής που δημιουργεί διαδραστικές εμπειρίες με στόχο να εξερευνήσει σενάρια για ένα υποθετικό αλλά πολύ πιθανό μέλλον. Με τη διοργάνωση εκδηλώσεων σε μια παράλληλη πραγματικότητα που μπορεί να προσεγγιστεί με εργαλεία επαυξημένης ή εικονικής πραγματικότητας, τα έργα του αντανακλούν τη σταδιακή μεταμόρφωση μας σε cyborgs που ζουν σε έναν διασυνδεδεμένο κόσμο υλικών, δεδομένων αλλά και ανθρώπων. Ξεπερνώντας την προφανή λειτουργικότητα των αναδυόμενων hardware και λογισμικών, το έργο του απειμύνεται και προληπτικά διορθώνει τεχνικο-κοινωνικά προβλήματα που σχετίζονται με μια μελλοντική πραγματικότητα, η οποία δεν θα ονομάζεται πλέον ούτε επαυξημένη ούτε εικονική.



Center of Doubt is a long-term artistic research project by the Estonian visual artist Ivar Veermäe. The aim of the project is to explore and visualize the disappearance and reappearance of network technology, its infrastructure and representation. Center of Doubt is a collection of visual traces depicting the data industry of our times. Two different approaches provide insight into the complicated and somehow opaque nature of the topic of data centres and (tele) communication technologies: on one hand, it is an investigation about the materiality and the local circumstances of the infrastructure; while, on the other hand an attempt to offer an alternative visual representation on the issues connected to information technology, which are mainly presented as "cloudy" rhetoric and visuals in advertisement; science-fiction images; or overdriven military language. The appearance of the commercial "cloud computing", or more precisely the data centres and their supporting infrastructure, is depicted as a turning point of a new era of centralized Internet: big corporations are in a competition to gain a fundamental status for their software and hardware, acting as a basic informational layer.

Bio

The work of visual artist Ivar Veermäe (born 1982 in Tallinn, Estonia; lives in Berlin) circles around questions of public space, networks and new technologies. As a result of long-term artistic research by means of photography, film and sound, his works are presented in versatile ways (such as video, on-site installations, interactive works and performances, also in public space). In addition to solo and group exhibitions (among others in Germany, Estonia, Denmark, Netherlands and Australia), his video works have been screened at numerous international media art and film festivals, including the transmediale, Berlin, Germany; the AND Festival Manchester, United Kingdom; the Crosstalk Festival, Budapest, Hungary; the EMAF, Osnabrück, Germany; the Oodaaq Festival, Rennes, France and the International Motion Festival, Nicosia, Cyprus. Ivar Veermäe aims to document and analyse the infrastructure underlying our contemporary culture of data and information. His projects show a processual, still evolving and therefore non-finite character that enables further discussions.

54

To Center of Doubt είναι ένα μακροχρόνιο καλλιτεχνικό έρευνητικό πρόγραμμα από τον Εσθονό καλλιτέχνη Ivar Veermäe. Στόχος του έργου είναι να διερευνήσει και να απεικονίσει την εξαφάνιση και την επανεμφάνιση της τεχνολογίας των δικτύων, των υποδομών και την αναπαράσταση τους. To Center of Doubt είναι μια συλλογή από οπτικά ίχνη που απεικονίζει τη βιομηχανία δεδομένων της εποχής μας. Δύο διαφορετικές προσεγγίσεις παρέχουν πληροφορίες για την περίπλοκη και κάπως αδιαφανή φύση των κέντρων συλλογής δεδομένων και των τεχνολογιών επικοινωνίας: από τη μία πλευρά, είναι μια έρευνα σχετικά με την υλικότητα και τις τοπικές συνθήκες των υποδομών. Από την άλλη πλευρά, είναι μια προσπάθεια μιας εναλλακτικής οπτικής αναπαράστασης σχετικά με την τεχνολογία των πληροφοριών, οι οποίες παρουσιάζονται κυρίως ως «νεφελώδης» ρητορική και οπτικά εφέ στη διαφήμιση, εικόνες επιποτημονικής φαντασίας ή υπερφορτωμένη στρατιωτική γλώσσα. Η εμφάνιση του εμπορικού «cloud computing», ή ακριβέστερα των κέντρων δεδομένων και των υποδομών τους, απεικονίζεται ως σημείο καμπής μιας νέας εποχής για το συγκεντρωτικό διαδίκτυο: μεγάλες εταιρείες ανταγωνίζονται για να αποκτήσουν ένα θεμελιώδες καθεστώς για το λογισμικό και τον τεχνικό εξοπλισμό τους, λειτουργώντας ως βασικού πληροφοριακού άξονες.

Βιογραφικό

Το έργο του εικαστικού Ivar Veermäe (γεν. το 1982 στο Ταλίν, Εσθονία, ζει στο Βερολίνο) στρέφεται γύρω από ζητήματα του δημόσιου χώρου, των δικτύων και των νέων τεχνολογιών. Ως αποτέλεσμα μιας μακροχρόνιας καλλιτεχνικής έρευνας μέσω της φωτογραφίας, του κινηματογράφου και του ήχου, τα έργα του είναι ευέλικτα στους τρόπους παρουσίασης (όπως βίντεο, καθώς και on-site εγκαταστάσεις, διαδραστικά έργα και παραστάσεις σε δημόσιο χώρο). Εκτός από τις ατομικές και ομαδικές του εκθέσεις (μεταξύ άλλων στη Γερμανία, την Εσθονία, τη Δανία, την Ολλανδία και την Αυστραλία), τα έργα του έχουν προβληθεί σε πολλά διεθνή φεστιβάλ τέχνης και κινηματογράφου, συμπεριλαμβανομένων των: transmediale, (Βερολίνο, Γερμανία) το AND Festival στο Μάντσεστερ (Ηνωμένο Βασίλειο) το Crosstalk Festival, Βουδαπέστη (Ουγγαρία), το EMAF στο Όσναμπρυκ (Γερμανία), το Oodaaq Festival, Rennes (Γαλλία) και το International Motion Festival, Λευκωσία (Κύπρος). Ο Ivar Veermäe επιδιώκει να τεκμηριώσει και να αναλύσει την υποδομή που διέπει το σύγχρονο πολιτισμό των δεδομένων και των πληροφοριών. Τα έργα του παρουσιάζουν έναν διαδικαστικό, υπό εξέλιξη και ως εκ τούτου μη πεπερασμένο χαρακτήρα που τροφοδοτεί περαιτέρω συζητήσεων.



Radiance (AU) | The Space Between Us (2013)

During 2012 and 2013 as I was travelling throughout Europe, the landscape began to speak to me. Arriving in Tallinn, Estonia to undertake a visual arts residency at Polymer Culture Factory I noticed that the geography was very different to that of my home country Australia and I was inspired to explore it. Walking was my way to engage with the landscape and became meditative - a space for reflection. I pondered the real and imagined distances between locations and also the emotional space and proximity between people separated by geography. My walks became both physical and psychological journeys. With my camera in hand I processed my surroundings, making meaning from my experiences and engaging with the new environment. I was interested in exploring ways to document and combine performance art and actions of physical endurance with digital media and live video. The way in which people navigate the physical landscape has been greatly impacted by new technology with printed maps diminishing to be replaced by screen-based maps. Maps are powerful tools of communication which show a point of view or inspire a journey in a particular environment. As universal instruments they can guide us not only from one destination to the next but provide a unique perspective on the world, selecting information and "framing" the space presenting it in scale. In this work I have used the triangle as a motif to depict the journey from one destination to the next - A to B to C. The geography of a place is mapped through personal experiences, using macro and aerial footage to represent multiple perspectives and ways of understanding. In Tallinn, Estonia I felt separated from loved ones by geographical distance. Digital media such as skype, email, facebook make people feel like they are closer through creating the illusion of closeness. It enables us to connect regardless of our physical locations. However it does not replace human interaction and intimacy.

56

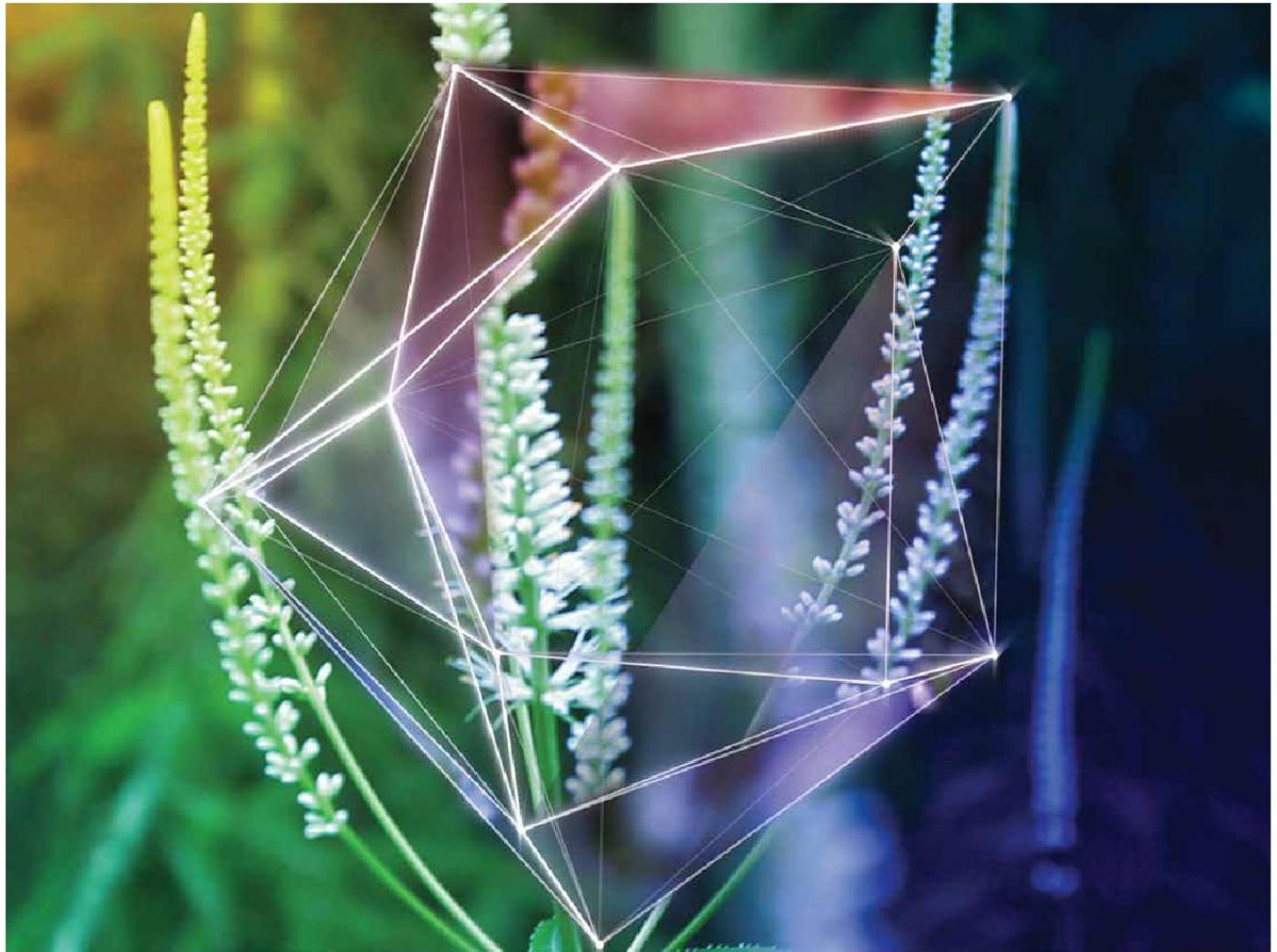
Bio

Radiance aka Rose Sugarlove is a new media visual artist, VJ and designer from Byron Bay, Australia. She works with video and live performance in a range of settings, from contemporary art installations to large scale vibrant projections at festivals around the world. Her work is focused on an investigation of the landscape and the transient nature of existence. Recently she created a site-specific, durational walking performance in Tallinn, Estonia which formed a body of work which maps the terrain physically and psychologically through a series of visual motifs and videos. The work extends on the long history of mapping landscape, with New Media techniques in response to contemporary culture and the impact of technology. Playing with the audio-visual aesthetic and concepts of synaesthesia she has showcased her work events such as Vivid (Au), White Nights (Au), Stereosonic (Au), Museum of Contemporary art of Montreal (CA), Glastonbury festival (Uk), Scopitone (France), Athens International Video Art Festival (GR), Live Performers Meeting (Italy), Sonica (Montenegro), AV playground (Austria), Glow Festival (Italy), Creature Live Art (Lithuania), Polymer Culture Factory (Estonia), Burning Mountain Festival (Switzerland), Rainbow Serpent Festival (Au) and The Australian Center of Moving Image (Au). Radiance is also the founder and co-director of VJ / Live Visual Performance community initiative called Project Pixel. This venture explores live visual performance and arts through presenting exhibitions, events and has hosted AV nights as apart of Melbourne Fringe Festival, Pause Fest and The Gertrude Street Projection festival. Using experimental hybrids of traditional and digital art forms, she explores how contemporary phenomena such as communication technologies and audio-visual space influence our perception of the modern world.

Το διάστημα 2012-2013 καθώς ταξίδευα στην Ευρώπη, το φυσικό τοπίο μου τράβηξε το ενδιαφέρον. Φτάνοντας στο Ταλίν της Εσθονίας για να συμμετάσχω στο residency οπτικών τεχνών του Polymer Culture Factory, αντιλήφθηκα ότι η γεωγραφία της περιοχής ήταν τελείως διαφορετική από αυτήν της Αυστραλίας και έτοι αποφάσισα να την ερευνήω. Το περπάτημα αποτέλεσε για μένα το μέσο αλληλεπίδρασης με το φυσικό τοπίο και μετατράπηκε σε μία διαδικασία διαλογισμού. Μελετώντας τις πραγματικές και φανταστικές αποστάσεις μεταξύ διαφορετικών τόπων καθώς και την συναισθηματική απόσταση μεταξύ ανθρώπων οι περιηγήσεις μου μετατράπηκαν σε φυσικές αλλά και ψυχολογικές διαδρομές. Μέσω μίας κάμερας άρχισα να επεξεργάζομαι τον χώρο, δημιουργώντας νέα νοήματα καθώς αλληλεπιδρούσα με το περιβάλλον. Με ενδιέφερε να ερευνήσω τρόπους καταγραφής, performance και ζωντανής δράσης μέσα από ψηφιακά μέσα και live video. Οι τρόποι με τους οποίους οι άνθρωποι κινούνται στο φυσικό χώρο έχει επηρεαστεί βαθύτατα από τις νέες τεχνολογίες, ενώ ο χρήσης των τυπωμένων χαρτών έχει αντικατασταθεί σε μεγάλο βαθμό από ψηφιακούς χάρτες. Οι χάρτες είναι ένα ισχυρό επικοινωνιακό εργαλείο που απεικονίζουν μία οπτική γνώση από τοπελούνταν ένα μέρος στο επόμενο, ενώ παράλληλα μας παρέχουν μία μοναδική οπτική του κόσμου, επιλέγοντας πληροφορίες και απεικονίζοντας τμήματα του χώρου υπό κλίμακα. Στο παρόν έργο έχω χρησιμοποιήσει το τρίγωνο σαν ένα μοτίβο που συμβολίζει την διαδρομή από τον έναν προορισμό στον επόμενο - από το σημείο Α στο Β και μετά στο Γ. Η γεωγραφία ενός τόπου απεικονίζεται μέσα από προσωπικές εμπειρίες, χρησιμοποιώντας μαστο λήψης ή λήψης από ψηλά για να αναπαρασταθούν διαφορετικές οπτικές γνώσεις και τρόποι αντιλήψης του χώρου. Στο Ταλίν ένιωσα απομονωμένη από αισιοδημένα μου πρόσωπα λόγω της γεωγραφικής απόστασης. Ψηφιακά μέσα όπως το skype, το email, το facebook κάνουν τους ανθρώπους να νιώθουν κοντά, δημιουργώντας μία ψευδαίσθηση εγγύτητας. Μας επιτρέπουν να επικοινωνούμε, ανεξάρτητα από το φυσική απόσταση που μας χωρίζει. Παρόλα αυτά δεν μπορούν να αντικαταστήσουν την φυσική επαφή και οικειότητα.

Βιογραφικό

Η Radiance, γνωστή και ως Rose Sugarlove, είναι μία new media visual artist, VJ και σχεδιάστρια από το Byron Bay της Αυστραλίας. Το έργο της περιλαμβάνει βίντεο και live performance, τα οποία χρησιμοποιεί σε διαφορετικά πλαίσια, από σύγχρονες εγκαταστάσεις μέχρι προβολές μεγάλης κλίμακας σε διεθνή φεστιβάλ. Η δουλειά της διερευνά τόσο το φυσικό τοπίο, όσο και τον παροδικό χαρακτήρα της ύπαρξης. Πρόσφατα δημιουργήσε μία site-specific performance στο Ταλίν της Εσθονίας, η οποία αποτέλεσε την βάση μίας ευρύτερης δουλειάς που επιδιώκει τη φυσική και ψυχολογική απεικόνιση του χώρου μέσα από μία σειρά βίντεο και οπτικών μοτίβων. Έχει παρουσιάσει το έργο της σε πολυάριθμα φεστιβάλ, συμπεριλαμβανομένων των Vivid (Αυστραλία), White Nights (Αυστραλία), Stereosonic (Αυστραλία), Museum of Contemporary art of Montreal (Καναδάς), Glastonbury festival (Ηνωμένο Βασίλειο), Scopitone (Γαλλία), Athens International Video Art Festival (Ελλάδα), Live Performers Meeting (Ιταλία), Sonica (Μαυροβούνιο), AV playground (Αυστρία), Glow Festival (Ιταλία), Creature Live Art (Λιθουανία), Polymer Culture Factory (Εστονία), Burning Mountain Festival (Ελβετία), Rainbow Serpent Festival (Αυστραλία) και The Australian Center of Moving Image (Αυστραλία). Η Radiance είναι ιδρυτικό μέλος του Project Pixel, μίας πρωτοβουλίας της κοινότητας VJ / Live Visual Performance. Το Project Pixel διερευνά τις ζωντανές οπτικοακουστικές performance και τέχνες παρουσιάζοντας εκθέσεις και εκδηλώσεις, ενώ έχει φιλοξενήσει συναυλίες στα πλαίσια των φεστιβάλ Melbourne Fringe Festival, Pause Fest and The Gertrude Street Projection festival. Χρησιμοποιεί τις υβριδικές μέσα που συνδυάζουν παραδοσιακές και ψηφιακές μορφές τέχνης, διερευνώντας τους τρόπους με τους οποίους ωφανόμενα όπως οι τεχνολογίες της επικοινωνίας και ο οπτικοακουστικός χώρος επηρεάζουν την αντιλήψη μας σχετικά με τον σύγχρονο κόσμο.



"Κονσέρβατινε" - is a pun that derives from combining the Greek word "κονσέρβα" (a can, used to preserve food) and the English "conservative", and refers to the canning of the person and conformism as well as the relationships that connect massification with entertainment and consumerism. Canning and packaging is expressed by placing it in a box made to fit each person, just as every pack is adjusted to its contents. Furthermore, the "ingredients" - preservatives to keep the person in one state are included in the box. The preparation of the "product" before it's packaged and stored is achieved mainly through techniques of manipulating the masses, through which the retreat of consciousness and individuality is realised. All this stems from a combination of factors that have to do with the technological revolution and the changes it brought to the way of life and the organization of societies.

«Κονσέρβατινε» - λογοπαίγνιο που προκύπτει από τον συνδυασμό της ελληνικής λέξης «κονσέρβα» (το ειδικό αεροστεγές δοχείο για την διατήρηση της τροφής) και της αγγλικής «conservative» (συντηρητικός, παραδοσιακός, κομφορμιστής) και παραπέμπει στην κονσέρβαποίηση του ατόμου και τον κομφορμισμό καθώς και τις σχέσεις που συνδέουν τη μαζοποίηση, με την διασκέδαση και τον καταναλωτισμό. Η κονσέρβαποίηση - πακετοποίηση του ατόμου εκφράζεται με την τοποθέτηση του μέσα σε ένα κουτί που είναι φτιαγμένο στα μέτρα του κάθε ατόμου, όπως κάθε συσκευασία είναι προσαρμοσμένη ανάλογα με το πρώτον που περιέχει. Επίσης στο κουτί υπάρχουν τα «συστατικά» - συντηρητικά που χρειάζονται για να διατηρηθεί το άτομο σε μία κατάσταση. Η προπαρασκευή του «προϊόντος» πριν την συσκευασία και την αποθήκευσή του, επιτυγχάνεται κυρίως με τις τεχνικές ρειραγώγησης των μαζών μέσω των οποίων πραγματοποιείται η υποχώρηση της συνείδησης και της ιδιαιτερότητας των ατόμων, που είναι απόρροια ενός συνδυασμού παραγόντων που σχετίζονται με την τεχνολογική επανάσταση και τις αλλαγές τις οποίες αυτή επέφερε στον τρόπο ζωής των ανθρώπων και την οργάνωση των κοινωνιών.



60

vda

video art

61

Curated by Eirini Olympiou | Επιμέλεια: Ειρήνη Ολυμπίου

There is a huge amount of well-known media reports recorded in Sarajevo during the Siege. Media framed those events, streets, places and people into well-known images, as common representations of the war. Audience around the world was/is able to view such imagery, over and over again.

Adla Isanović erased the whole urban scene and context, leaving only the images of people. In that way, she explores how the audience's relationship to such imagery of people- whose urban context is erased- changes .

Behind/Besides these pictures, what else is remained? What is our relationship with such images, representations, subjectivity, knowledge and facts, feelings, emotions and experiences?

Bio

Born in 1977 in Sarajevo (Bosnia and Herzegovina)she lives and works in Sarajevo. She holds a MA in "New Media", as well as a MA in "Critical, Curatorial, Cyber - media Studies" (Geneva, Switzerland). She works at the Academy of Fine Arts in Sarajevo as an Assistant professor on Multimedia courses. Furthermore, she was a visiting lecturer at the International University of Sarajevo, as well as at the Academy of Performing Arts in Sarajevo. Her previous engagements include a work as a researcher/analyst at the Mediacentar. She's been engaged in numerous local and international projects in the fields of culture and art. Her artworks were presented in Bosnia and Herzegovina, Austria, Switzerland, Slovakia, Montenegro, Ireland, Netherlands, Great Britain, Latvia, Italy, Germany, Greece, France, Canada, Japan, Columbia, etc.

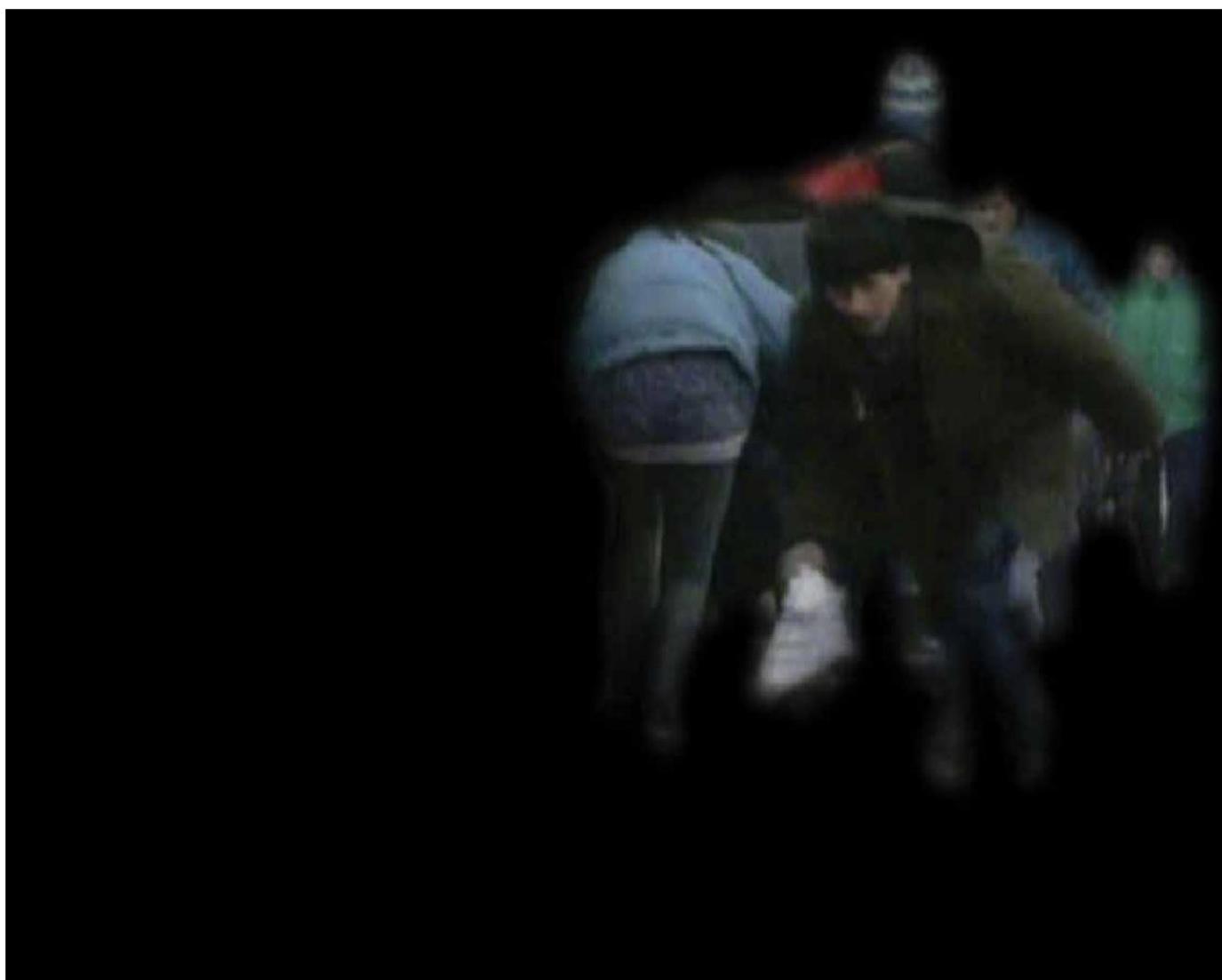
Υπάρχει ένας τεράστιος αριθμός γνωστών δημοσιευμάτων από τα μέσα ενημέρωσης που καταγράφηκαν στο Σαράγιεβο κατά τη διάρκεια της Πολιορκίας. Τα μέσα πλαισίωσαν αυτά τα γεγονότα, τους δρόμους, τα μέρη και τους ανθρώπους σε γνωστές εικόνες, κοινές αναπαραστάσεις πολέμου. Κοινό από όλο τον κόσμο ήταν και είναι σε θέση να δει τέτοιες εικόνες, ξανά και ξανά.

H Adla Isanović διέγραψε ολόκληρο το αστικό τοπίο και το περιεχόμενό του, αφήνοντας μόνο τις εικόνες των ανθρώπων. Με αυτόν τον τρόπο, διερευνά πώς η σχέση του κοινού με αυτές τις εικόνες των ανθρώπων αλλάζει, δεδομένου ότι το αστικό τοπίο έχει διαγραφεί.

Μετά τις φωτογραφίες, τι απομένει; Ποια είναι η σχέση μας με τέτοιες εικόνες, την υποκειμενικότητα, τη γνώση και τα γεγονότα, τις αισθήσεις, τα συναισθήματα και τις εμπειρίες;

Βιογραφικό

Γεννήθηκε το 1977 στο Σαράγιεβο (Βοσνία-Ερζεγοβίνη) στο οποίο ζει και εργάζεται μέχρι σήμερα. Κατέχει Μεταπτυχιακό στα «New Media», καθώς και στις «Critical, Curatorial, Cybermedia Studies» (Γενεύη, Ελβετία). Εργάζεται στην Ακαδημία Καλών Τεχνών του Σαράγιεβο ως Επίκουρη Καθηγήτρια στο πλαίσιο των μαθημάτων πολυμέσων. Επιπλέον, έχει διατελέσει Επισκέπτρια Λέκτορας στο Διεθνές Πλανεπιστήμιο, καθώς και στην Ακαδημία Καλών Τεχνών του Σαράγιεβο. Στις προηγούμενες δουλειές της, περιλαμβάνεται η εργασία της ως ερευνήτρια / αναλύτρια στο Mediacentar. Έχει εμπλακεί σε πολλά τοπικά και διεθνή project στους τομείς του πολιτισμού και της τέχνης. Έργα της έχουν παρουσιαστεί στη Βοσνία και Ερζεγοβίνη, την Αυστρία, την Ελβετία, τη Σλοβακία, το Μαυροβούνιο, την Ιρλανδία, την Ολλανδία, τη Μεγάλη Βρετανία, τη Λετονία, την Ιταλία, τη Γερμανία, την Ελλάδα, τη Γαλλία, τον Καναδά, την Ιαπωνία, την Κολομβία, κ.ά.



Albert Bayona (ES)
| **Aerials (2015) | 6:47 min, black&white, sound**

Aerials is part of a project that collects material footage, outtakes and unused material, which are saved for future productions, taken from Internet files under the CC license. Pictures of aerial views and other scenes, along with an audio talking about human nature, form the video "Aerials".

Bio

Albert Bayona is a visual artist and cultural promoter. His artworks expand in various fields like painting, drawing, photography, video, digital technology and music. He has benefited from the grants of the Catalan government "Generalitat de Catalunya". His works have been presented at Art Center La Panera, at la Caixa Foundation and at Museum Jaume Morera.

He has participated in the following festivals: ARCO (Madrid), Videoformes, New York International Independent Film and Video Festival, Split International Festival of New Film, Signes de Nuit, LOOP Festival, and Instantes de Paisaje CDAN (Osca). In 1985 he received the second prize of the XXIV International drawing prize, Foundation Joan Miró for his work Variacions per a una estètica racional (1984). Later on in his career, in 2008, his audiovisual Monday to Friday (2008) was the winning film of the Vasudha Prize for the best environmental short film at the International Film Festival of India-Goa.

Το έργο Aerials αποτελεί μέρος ενός πρότζεκτ που συλλέγει πιλάνα, κομμένες σκηνές και αρχοσιμοποίητο υλικό, τα οποία σώζονται για μελλοντικές παραγωγές. Εικόνες από εναέριες θέες και άλλες σκηνές, μαζί με ένα ποητικό διάλογο για την ανθρώπινη φύση, διαμορφώνουν το βίντεο «Aerials».

Βιογραφικό

Ο Albert Bayona είναι εικαστικός και πολιτισμικός οργανωτής / υποστηρικτής. Τα έργα τέχνης του εκτείνονται σε διάφορα πεδία: ζωγραφική, σχέδιο, φωτογραφία, βίντεο, ψηφιακή τεχνολογία και μουσική. Έχει επωφεληθεί από τις επιδοτήσεις της κυβέρνησης της Καταλονίας „Generalitat de Catalunya“. Έργα του έχουν παρουσιαστεί στο Art Center La Panera, στο la Caixa Foundation και στο Museum Jaume Morera.

Έχει συμμετάσχει στα παρακάτω φεστιβάλ: ARCO (Madrid), Videoformes, New York International Independent Film and Video Festival, Split International Festival of New Film, Signes de Nuit, LOOP Festival και Instantes de Paisaje CDAN (Osca). Το 1985 έλαβε το δεύτερο βραβείο στη διοργάνωση XXIV International drawing prize, Foundation Joan Miró για το έργο του Variacions per a una estètica racional (1984). Αργότερα στην καριέρα του, το 2008, το οπτικοακουστικό του έργο Monday to Friday (2008) πήρε το Βραβείο Vasudha για την καλύτερη περιβαλλοντική ταινία μικρού μήκους στο Διεθνές Φεστιβάλ Κινηματογράφου της Ινδίας, στην πόλη Γκόα.



Arya Sukapura Putra (ID)

| City of lights (2013) | 2:06 min, colour, sound

It is a space where dreams and lights meet. It's a dream of places.

This video captures a relationship between public space, luminous lights, excitement and flexibility of time. A celebration of colourful life, where the light mechanism, magically, enlightens the city.

Bio

He lives and works in Yogyakarta, Indonesia. He studied Fine Art at Sanggar Ligar Sari '64 Bandung. His creative works began in 2006 by exploring many mediums; two - dimensional, three-dimensional, objects, mixed media, installation, sculpture and video.

His artworks have been selected and presented in numerous exhibitions: "WRO Media Art Biennale_2015" (Poland), "Es Baluard Museum of Contemporary and Modern Art" (Spain), "Museum of Sculpture Glaskasten" (Germany), "Impakt Festival" (Netherlands), "6th Screengrab International Media Arts Award" (Australia), "CentroCentro Palacio de Cibeles" (Spain), "Gezira Art Center" (Egypt), "Tropen Museum" (Netherlands), "25th Anniversary of International Documentary Film Festival Amsterdam" (Netherlands), "Forum Eugenio de Almeida" (Portugal), "International Video and Media Arts" (Finland), "Torrance Art Museum" (U.S.), "European Media Art Festival" (Germany), "Video library: Haus der Kulturen der Welt" (Germany), "Contrast Gallery & La Casa Elizalde" (Spain), "Vivid Ideas: Museum of Contemporary Art", Sydney (Australia), "Center for Contemporary Art" (Ukraine), "Jia Pingwa Cultural Museum of Art" (China).

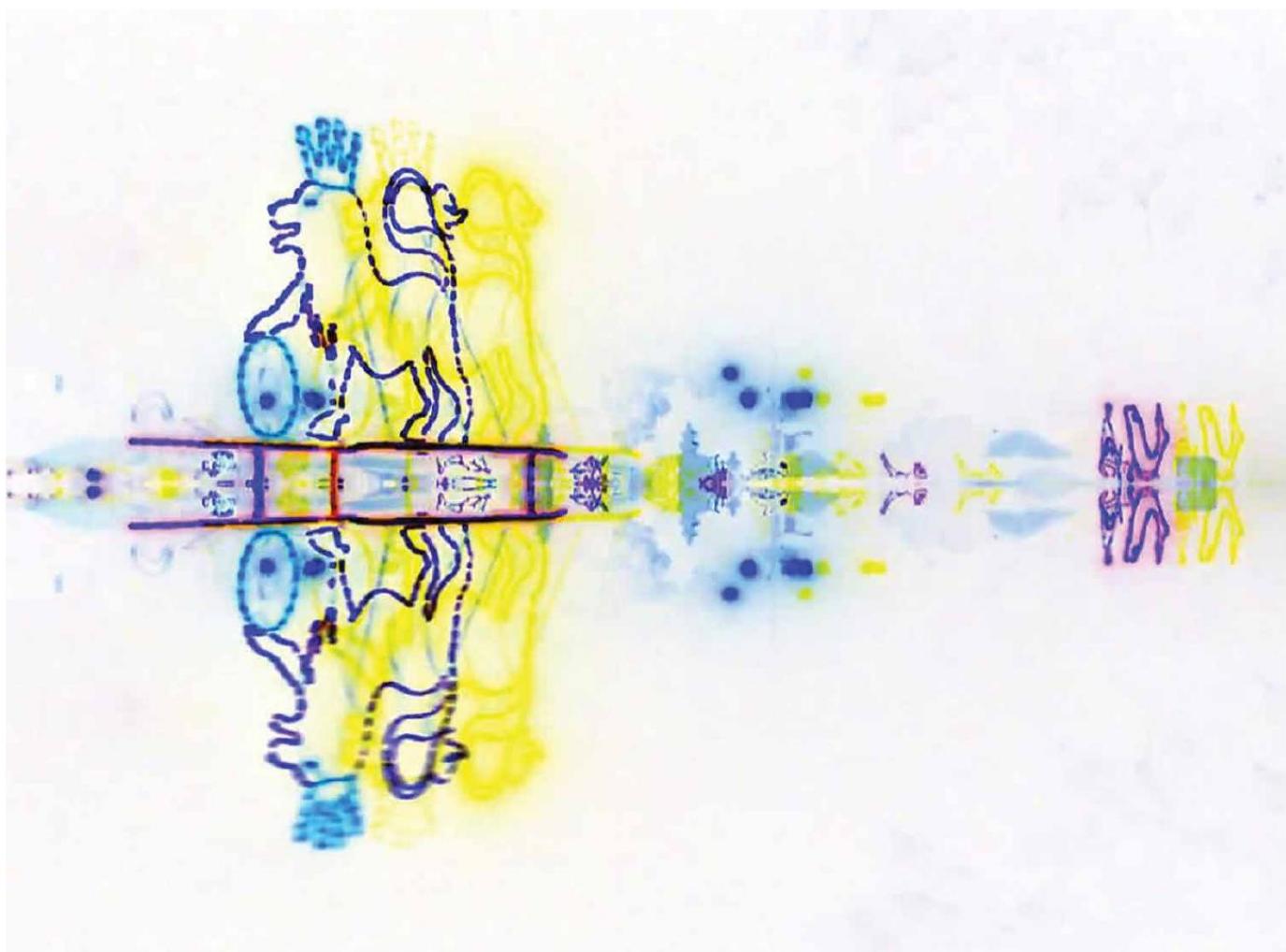
Είναι ένας χώρος όπου τα όνειρα και τα φώτα συναντιούνται. Είναι ένα όνειρο τόπων.

Αυτό το βίντεο συλλαμβάνει τη σχέση μεταξύ δημοσίου χώρου, αστραφτερού φωτισμού, ενθουσιασμού και ευελιξίας χρόνου. Ένας εορτασμός της πολύχρωμης ζωής, όπου ο μπχανισμός των φώτων φωτίζει μαγικά την πόλη.

Βιογραφικό

Ο Arya Sukapura Putra ζει και εργάζεται στη Yogyakarta της Ινδονησίας. Σπούδασε Καλές Τέχνες στο Sanggar Ligar Sari '64 στην Bandung. Τα έργα του αρχίζουν το 2006, καθώς ερευνά ποικίλα εκφραστικά μέσα, δισδιάστατα, τρισδιάστατα, αντικείμενα, μικτές τεχνικές, εγκαταστάσεις, γλυπτά και βίντεο.

Έργα του έχουν επιλεχθεί και παρουσιαστεί σε πολυάριθμες εκθέσεις: "WRO Media Art Biennale_2015" (Πολωνία), "Es Baluard Museum of Contemporary and Modern Art" (Ισπανία), "Museum of Sculpture Glaskasten" (Γερμανία), "Impakt Festival" (Ολλανδία), "6th Screengrab International Media Arts Award" (Αυστραλία), "Centro Centro Palacio de Cibeles" (Ισπανία), "Gezira Art Center" (Αίγυπτος), "Tropen Museum" (Ολλανδία), "25th Anniversary of International Documentary Film Festival Amsterdam" (Ολλανδία), "Forum Eugenio de Almeida" (Πορτογαλία), "International Video and Media Arts" (Φινλανδία), "Torrance Art Museum" (U.S.), "European Media Art Festival" (Γερμανία), "Video library: Haus der Kulturen der Welt" (Γερμανία), "Contrast Gallery & La Casa Elizalde" (Ισπανία), "Vivid Ideas: Museum of Contemporary Art", Sydney (Αυστραλία), "Center for Contemporary Art" (Ουκρανία), "Jia Pingwa Cultural Museum of Art" (Κίνα).



Barbara Schröder (DE)

| **Or du temps (Gold of Time) (2015) | 13:30 min, colour, sound**

A contemporary glass library and museum faces a roman temple. They have been separated for 2000 years, in a blink of an eye. Inside, space and time slightly tend to float.

There are a thousand ways to experience architecture, to live in a space - and to let it enter your life. "Or du temps" invites you to explore a unique space whose horizontal dimensions promise, literally and figuratively, a transposition to the vertical. Transparencies, slippages, and reflections cause us to question our perception of depth and thickness - and sharpen our senses. Certainties and knowledge vanish one after the other and are replaced by a sense of being-in-the-world as nothing more than mere breathing.

Our first comprehension of the space as a cultural resource is transformed into an apprehension of experience itself, of pure essence. Sometimes you get much more than what you see, public space turns deeply private, time becomes non-linear, and eternity pays tribute to a moment of grace.

Bio

Barbara Schröder was born in 1966 in Mindelheim, Germany and lives in France since 1987. She has completed her Master degrees in audiovisual arts and 3D computer design at Montpellier and Strasbourg University, and earlier she studied art history. She looks back to a career as an on-air-design project manager for the European cultural TV channel ARTE and has worked for the exhibition departments of several museums. "Or du temps" is her first personal short film.

68

Μια σύγχρονη γυάλινη βιβλιοθήκη και ένα μουσείο βρίσκεται απέναντι από ένα ρωμαϊκό ναό. Τα χωρίζουν πάνω από 2000 χρόνια, μια ριπή του οφθαλμού. Στο εσωτερικό, ο χώρος και ο χρόνος τείνουν στο αόριστο.

Υπάρχουν χιλιάδες τρόποι για να βιώσει κανείς την αρχιτεκτονική, να ζει μέσα σε ένα χώρο και να τον οικειοποιείται. Το *Or du temps* σας προσκαλεί να ανακαλύψετε ένα μοναδικό χώρο, του οποίου οι οριζόντιες διαστάσεις υπόσχονται, κυριολεκτικά και μεταφορικά, μια μεταφορά στην καθετότητα. Διαφάνειες, αποκλίσεις και αντανακλάσεις προκαλούν να αμφισβητήσουν την αντίληψη για το βάθος και το πλάτος και οεύνουν τις αισθήσεις μας. Η βεβαιότητα και η γνώση εξαφανίζονται η μια μετά την άλλη και αντικαθίστανται από την αίσθηση της ύπαρξης μας σε αυτόν τον κόσμο που δεν είναι τίποτα πέρα από την απλή αναπνοή.

Η αποδοχή του χώρου ως πηγή πολιτισμού οδηγεί σε μια βαθύτερη και ουσιαστική κατανόηση της καθεαυτής εμπειρίας. Μερικές φορές μπορείτε να καταλάβετε πολύ περισσότερα από αυτά που βλέπετε, ο δημόσιος χώρος μετατρέπεται σε άκρως ιδιωτικός, ο χρόνος παύει να είναι γραμμικός και η αιωνιότητα αποδίδει φόρο τιμής σε μια στιγμή χάριτος.

Βιογραφικό

Η Barbara Schröder γεννήθηκε το 1966 στο Mindelheim της Γερμανίας και ζει στη Γαλλία από το 1987. Έχει ολοκληρώσει τις μεταπτυχιακές σπουδές της πάνω στις οπτικοακουστικές τέχνες και στο 3D computer design στα Πανεπιστήμια του Μονπελιέ και του Στρασβούργου, ενώ διαθέτει και πτυχίο στην Ιστορία της τέχνης. Υπήρξε on-air-design project manager στο ευρωπαϊκό πολιτιστικό τηλεοπτικό κανάλι ARTE και έχει εργαστεί ως υπεύθυνη στα εκθεσιακά τμήματα πολλών μουσείων. Το «*Or du temps*» είναι η πρώτη προσωπική της ταινία μικρού μήκους.



Christoph Oertli (SW)

| **Timeline (2014) | 9:00 min, colour, sound**

"Timeline" is set in a park in a new multistoried building quarter of Brussels. The camera observes the park from a fixed point of view. It pans slowly from left to right, sometimes also jerkily. Suddenly we notice changes. Time leaps, letting different seasons follow one another. A narrow red shining ribbon, which is put up between metal posts, flutters steadfastly in the wind like a common theme, that stretches out across the whole scenery.

Bio

Christoph Oertli was born in 1962 in Winterthur, in Switzerland and he lives and works in Basel, Switzerland and in Brussels, Belgium. His education includes: Studies in Graphic design at ZHdK, Zürich, stage design at Swiss Television, Zürich and audiovisual design at FHNW, Basel. He has been creating videotapes, video installations and documentary videos since 1995.

He had lived in Canada and Paris and currently in Brussels. During 2000-02 he had been a lecturer at Fachhochschule Vorarlberg, Austria. He has been a lecturer at HSLU Lucerne, Switzerland since 2004. He has received many awards and participated in numerous exhibitions.

Το «Timeline» τοποθετείται σε ένα πάρκο, σε ένα νέο πολυώροφο κτίριο, σε συνοικία των Βρυξελλών. Η κάμερα παρατηρεί το πάρκο από σταθερό σημείο οπτικής. Με αργό πέρασμα από αριστερά προς τα δεξιά αν και κάποιες φορές λίγο απότομα. Ξαφνικά αντιλαμβανόμαστε αλλαγές στο τοπίο. Ο χρόνος κάνει άλματα επιτρέποντας σε διαφορετικές εποχές να διαδεχτούν η μία την άλλη. Μία στενή κόκκινη και αστραφτερή κορδέλα, η οποία βρίσκεται ανάμεσα στις μεταλλικές αναρτήσεις, φτερουγίζει σταθερά στον άνεμο σαν ένα κοινό θέμα που εκτείνεται πέρα από όλο το σκηνικό.

Βιογραφικό

Ο Christoph Oertli γεννήθηκε το 1962 στο Winterthur της Ελβετίας και ζει και εργάζεται στην Βασιλεία της Ελβετίας και στις Βρυξέλλες. Η εκπαίδευσή του περιλαμβάνει: graphic design στο ZHdK της Ζυρίχης, stage design στο Swiss Television της Ζυρίχης και οπτικοακουστικό σχεδιασμό στο FHNW της Βασιλείας. Από το 1995 δημιουργεί βιντεοταινίες, video installations και ντοκιμαντέρ.

Έχει ζήσει στον Καναδά, το Παρίσι, και σήμερα στις Βρυξέλλες. Το 2000-02 διετέλεσε λέκτορας στο Fachhochschule Vorarlberg της Αυστρίας. Από το 2004 είναι λέκτορας στο HSLU Lucerne στην Ελβετία. Έχει λάβει πολλά βραβεία και έχει συμμετάσχει σε πολλές εκθέσεις.



"Here but not here at all at the same time" is an experimental slow motion, slit-scan short film, exploring identity, presence and absence in a pedestrian context. The slit-scan and the non conventional narrative structure that underlies the order and manner in which the "story" is presented aim to challenge the viewer's traditional view and perspective. Much more than just to "impress" the audience through creative digital technologies, this artwork is merged reflections of imagination and "reality", where code becomes integral to the expression.

"lonely in a crowd.
distant, separate from others.
something in common, not sure what.
crossing boundaries, twisting space.
you are here, and I am here.
Here but not here at all at the same time."

Bio

Our collaborative work is an attempt to find a common language between our disciplines of performance and dance/instant composition, technology and programming in order to represent and transliterate emotional states present in and generated by situation, architecture and space. Through iterative dialogue we are building a production process to take account of the boundaries and dialogues between space and movement, pixels and code in order to realize a unified expressive output where performance is an enhancement of (rather than a reaction to) space, and where code becomes integral to the expression (and not just a ready-made video effect applied in post-production). Our combined toolkit comprises instant-composition, photo/videography, coding, patching, improvisation and algorithmic animation.

Daz (UK): music, digital & sound artist, director "SoundSpiral" (inflatable 52 channel sound system), programmer

Fenia (GR): cross-disciplinary artist; performance, dance, video, program coordinator GNARL fest; MFA student (Choreographing Live Art)

To «Here but not here at all at the same time» αφορά σε έναν πειραματισμό στην αργή κίνηση και στο slit-scan διερευνώντας την ταυτότητα, την παρουσία και την απουσία που λαμβάνει χώρα σε έναν πεζόδρομο. Το slit-scan μαζί με τη μη συμβατή αφηγηματική δομή που υπογραμμίζουν την τάξη και τον τρόπο βάσει των οποίων η «Ιστορία» παρουσιάζεται, έχει ως στόχο να προκαλέσει τους παραδοσιακούς τρόπους θέσης και αντίληψης. Πολύ περισσότερο από το να «εντυπωσιάσει» το κοινό μέσα από τις ψηφιακές τεχνολογίες, το έργο αυτό αποτελείται από αντανακλάσεις του φαντασιακού και του «πραγματικού», όπου ο κώδικας είναι αναπόσπαστο μέρος της έκφρασης.

Βιογραφικό

Η συνεργασία μας αποτελεί μια προσπάθεια εύρεσης κοινής γλώσσας μεταξύ της performance, του χορού και της σπηλαιάσας σύνθεσης, της τεχνολογίας, του πραγματισμού με στόχο να αναπαραστήσουμε και να μεταγράψουμε συναισθηματικές καταστάσεις που παρουσιάζονται και τροφοδοτούνται από την αρχιτεκτονική και τον χώρο. Μέσα από τον επαναληπτικό διάλογο, χτίζουμε μια διαδικασία παραγωγής λαμβάνοντας υπόψιν τα όρια και τις διαλεκτικές μεταξύ του χώρου και της κίνησης, των pixel και του κώδικα προκειμένου να δημιουργήσουμε μια ενιαία εκφραστική απόδοση όπου η performance ενιούνε τον ίδιο τον χώρο και ο κώδικας γίνεται αναπόσπαστο κομμάτι της έκφρασης. Η συνδυαστική εργασία- οθήκη μας περιλαμβάνει την άμεση σύνθεση, τη φωτογραφία, τη βιντεοσκόπηση, τον κώδικα, την επιδιόρθωση, τον αυτοσχεδιασμό και το αλγορίθμικό animation.



Our complex social environment demands that we practice social interactions. Voice Booth is a research project that addresses our public image and examines how people perceive the acceptable or desirable attitude when it comes to our personal impact and functional co-habitation.

A technological piece created for the purposes of the project, trains seven participants to act in real life, through their voice. Their performance is assessed in accordance with certain norms associated with social life, while exercising our judgment on the different circumstances and the conventions that go with.

In the film, a misfortune themed workshop takes place. The experiment dealt with the progress of the participants, while enabling an observation on how people handle certain social situations; medical students from the Imperial College were asked to break the news of a death and HR managers were trained to fire people with sympathy. They were all asked to perform twice: first using their understanding of the situation and acting skills, then once again putting technology to use. Empathy turns into a mechanised expression of emotions in a scenario where the "wrong" voice is unforgivable.

Bio

Dionysia Mylonaki is an artist and designer that explores the role of technology in the development of the social systems. She is currently creating participatory experiences aiming to provoke a sort of behavioural or verbal "confession" by the side of the participants and stimulate dialogue about the social, political and economic landscape.

74

She graduated with a MA in Product Design from the Royal College of Art, London, in 2013 and received her BA in Fine Art from the University of Ioannina, Greece, in 2010.

Dionysia lives in London and has shown work both in the UK and internationally, including Transmediale, South by Southwest (SXSW), the Victoria & Albert Museum, FutureFest, and the Foundation for Art & Creative Technology (FACT), among other venues.

Το σύνθετο κοινωνικό περιβάλλον απαιτεί να εξασκούμαστε σε κοινωνικές αλληλεπιδράσεις. Το Voice Booth είναι ένα ερευνητικό έργο που απευθύνεται στη δημόσια εικόνα μας και εξετάζει πώς αντιλαμβανόμαστε την αποδεκτή ή επιθυμητή στάση όταν πρόκειται για τον προσωπικό μας αντίκτυπο και την λειτουργική συνύπαρξή μας.

Ένα τεχνολογικό εργαλείο που δημιουργήθηκε για τους σκοπούς του έργου, εκπαιδεύει επιτά συμμετέχοντες να δρουν στην πραγματική ζωή μέσω της φωνής τους. Η απόδοση τους αξιολογείται σύμφωνα με ορισμένους κανόνες που σχετίζονται με την κοινωνική ζωή, καθώς ασκούμε την κρίση μας σε διαφορετικές συνθήκες συνοδευόμενες από τις εκάστοτε συμβάσεις.

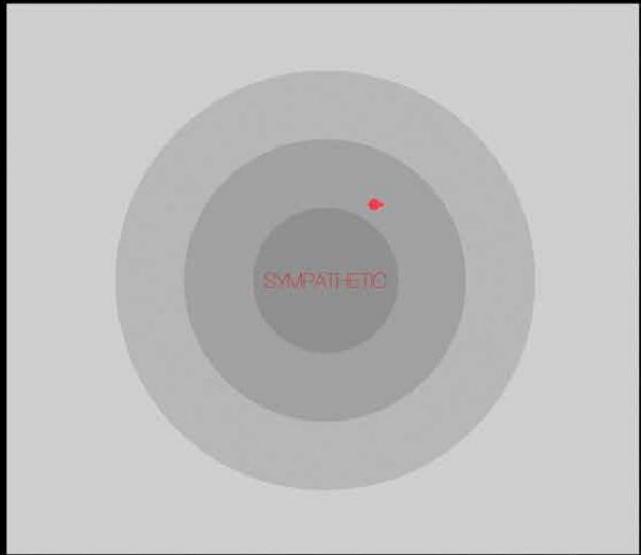
Το φίλμ πραγματώνεται το θέμα μιας εργαστηριακής αποτυχίας. Το πείραμα είχε να κάνει με την πρόσοδο των συμμετεχόντων επιτρέποντας ταυτόχρονα μια παρατήρηση σχετικά με το πώς οι άνθρωποι κειρίζονται ορισμένες κοινωνικές καταστάσεις: στους φοιτητές της ιατρικής από το Imperial College ζητήθηκε να ανακοινώσουν την είδηση ενός θανάτου και οι Διευθυντές Ανθρώπινου Δυναμικού εκπαιδεύτηκαν να απολύουν ανθρώπους με περισσότερη συμπόνια. Όλοι κλήθηκαν να δράσουν δύο φορές: στην αρχή, χρησιμοποιώντας την κατανόση τους για την κατάσταση μαζί με τις υποκριτικές τους δεξιότητες και στη συνέχεια, για μια ακόμη φορά κάνοντας το ίδιο αλλά χρησιμοποιώντας ως μέσο την τεχνολογία. Η ενουσιασθητή μετατρέπεται σε μια μπχανοποιημένη έκφραση των συναισθημάτων σε ένα σενάριο όπου η «λάθος» φωνή κρίνεται ασυγκώρητη.

Βιογραφικό

Η Διονυσία Μυλωνάκη είναι καλλιτέχνης και σχεδιάστρια, η οποία διερευνά το ρόλο της τεχνολογίας στην ανάπτυξη των κοινωνικών συστημάτων. Αυτή την περίοδο εργάζεται πάνω στη δημιουργία συμμετοχικών εμπειριών που στοχεύουν στα να προκαλέσουν ένα είδος συμπεριφοράς ή λεκτικής «μολογίας» από την πλευρά των συμμετεχόντων και να ενθαρρύνουν το διάλογο σχετικά με τη κοινωνικό, πολιτικό και οικονομικό τοπίο.

To 2013, απέκτησε Μεταπτυχιακό Τίτλο Σπουδών «MA in Product Design» από το Royal College of Art του Λονδίνου ενώ έλαβε το πτυχίο της στις Καλές Τέχνες από το Πανεπιστήμιο Ιωαννίνων της Ελλάδας, το 2010.

Η Διονυσία ζει στο Λονδίνο και έχει παρουσιάσει το έργο της τόσο στο Ηνωμένο Βασίλειο όσο και διεθνώς, συμπεριλαμβανομένων των Transmediale, South by Southwest (SXSW), Victoria & Albert Museum, FutureFest, και τη Foundation for Art & Creative Technology (Ιδρυμα Τέχνης & Δημιουργικής Τεχνολογίας) (FACT), ανάμεσα σε πολλά άλλα.



Eugene Park (US)

| **Resolve to be ready (2015) | 7:25 min, colour, sound**

Based on a public performance by artists Sara Zalek and Ginger Krebs (presented by Out of Site Chicago), this film invites the viewer into a bustling public space filled with commuters. The space becomes subtly charged by the presence of a mysterious person in black, who lurks around and then drops an unmarked black duffle bag on the sidewalk in plain view. What is the appropriate reaction? Alarm? Fear? Humor?

Inspired by the U.S. Federal Emergency Management Agency's "Resolve to Be Ready" campaign, the performance features coordinated team action that exemplifies possibilities for cooperation in public spaces, while highlighting the ways in which public anxiety is increasingly "managed" as a public relations exercise.

Bio

Eugene is a writer, director, and producer working in traditional narrative and experimental forms. Eugene's films have screened at festivals, micro-cinemas, and on broadcast television, including Chicago Underground Film Festival, New York International Independent Film & Video Festival, Athens International Film + Video Festival, Anthology Film Archives, New Hope Film Festival, Portland Art Museum, and on Time Warner Cable.

Eugene's feature-length screenplay, "Michael's Story" was the winner of the Screenplay Competition at the 37th Asian American International Film Festival (AAIFF). He is a 2014 recipient of an Artist Project Grant from the Illinois Arts Council, which supported the production of his latest film, Self-Deportation: The Untold Tale of a Marginal Woman. Newcity Magazine recently profiled Eugene in "Chicago's Screen Gems: Film 50" – an annual list of the leaders in Chicago's thriving film industry.

Βασισμέν σε μια δημόσια performance από τους καλλιτέχνες Sara Zalek και Ginger Krebs, αυτή η ταινία προσκαλεί τον θεατή σε ένα πολυσύχναστο δημόσιο χώρο γεμάτο με τακτικούς περαστικούς. Ο χώρος καταλαμβάνεται διακριτικά από την παρουσία ενός μυστηριώδους ατόμου ντυμένο στα μαύρα, που κρύβεται τριγύρω και στη συνέχεια ρίχνει ένα απλό μαύρο σακίδιο στο πεζοδρόμιο σε κοινή θέα. Ποια είναι η κατάλληλη αντίδραση; Συναγερμός; Φόβος; Χιούμορ;

Έμπνευσμένο από την εκστρατεία «Αποφασίστε για να είστε έτοιμοι» της Αμερικανικής Ομοσπονδιακής Υπηρεσίας Διαχείρισης Έκτακτης Ανάγκης, πη performance αποδίδει μια συντονισμένη συλλογική δράση που εξηγεί τις δυνατότητες συνεργασίας σε δημόσιους χώρους, αναδεικνύοντας παράλληλα τους τρόπους με τους οποίους το δημόσιο άγχος είναι όλο και περισσότερο «διαχειρίσιμο» ως άσκηση δημοσίων σχέσεων.

Βιογραφικό

Ο Eugene είναι συγγραφέας, σκηνοθέτης, παραγωγός και ασχολείται με την παραδοσιακή αφρίγηση και τις πειραματικές φόρμες. Τα φιλμ του έχουν προβληθεί σε φεστιβάλ, μικρο-κινηματογράφους και σε εκπομπές στην τηλεόραση, συμπεριλαμβανομένων των Chicago Underground Film Festival, New York International Independent Film & Video Festival, Athens International Film + Video Festival, Anthology Film Archives, New Hope Film Festival, Portland Art Museum και στο κανάλι Time Warner Cable.

Το εκτενές σενάριο του Eugene «Michael's Story» έλαβε το πρώτο βραβείο στο Διαγωνισμό Σεναρίου στο 37ο Ασιατικό Αμερικανικό Διεθνές Φεστιβάλ Κινηματογράφου (AAIFF). Το 2014 έλαβε την επιχορήγηση «Artist Project Grant» από τα Arts Council του Ιλλινόις, η οποία στήριξε την παραγωγή της τελευταίας της ταινίας, «Self-Deportation: The Untold Tale of a Marginal Woman» (Αυτο-απέλαση: Η ανείπωτη ιστορία της Περιθωριοποιημένης Γυναίκας). Το περιοδικό Newcity πρόσφατα κατέταξε τον Eugene στην ετήσια λίστα «Chicago's Screen Gems: Film 50» με τους ισχυρούς στην ακμάζουσα βιομηχανία κινηματογράφου του Σικάγο.



Evguenia Men (RU)
| Conflict (2014) | 3:00 min, colour, sound

The title speaks for itself. Elusive but captivating interplay of two silent figures brings up questions about how you place yourself in contact with others and how others perceive you. The context of the conflict is withheld, allowing a viewer to face his/her own emotions and reasons. The setting acts as a hall of mirrors, so each person and movement exist across time and space in several places at once. This story tells that human identity with its perceptions and reflections, is a many-sided and fascinating phenomenon.

Bio

Evguenia Men was born in St. Petersburg, Russia. She has a Bachelor degree in Film Directing from St. Petersburg's Institute of Cinematography and Television and a Masters degree in Chemistry from St. Petersburg's State University. Her work has been exhibited in Portugal, Australia and Russia and has received many awards.

Ο τίτλος μιλάει από μόνος του. Η φευγαλέα αλλά μαγευτική αλληλεπίδραση δύο σιωπηλών στοιχείων εγείρει ερωτήματα σχετικά με το πώς μπορείς να προσδιορίσεις τον εαυτό σου σε σχέση με τους άλλους και το πώς οι άλλοι σε αντιλαμβάνονται. Το γλαίσιο της σύγκρουσης αποσιωπάται, επιτρέποντας στον θεατή να αντιμετωπίσει τα δικά του συναισθήματα και τη λογική. Το σκηνικό λειτουργεί ως αίθουσα κατόπιν, ώστε κάθε άτομο και κίνηση να υπάρχει στο χωροχρόνο σε πολλαπλά μέρη την ίδια στιγμή. Αυτή η ιστορία διδάσκει ότι η ανθρώπην ταυτότητα με τις αντιλήψεις της και τους προβληματισμούς της, είναι ένα πολύπλευρο και συναρπαστικό φαινόμενο.

Βιογραφικό

Η Evguenia Men γεννήθηκε στην Αγία Πετρούπολη της Ρωσίας. Έχει πικέο σκηνοθεσίας από το Ινστιτούτο Κινηματογράφου και Τηλεόρασης της Αγίας Πετρούπολης και μεταπτυχιακό τίτλο σπουδών στη Χημεία από το Κρατικό Πανεπιστήμιο της Αγίας Πετρούπολης. Η δουλειά της έχει παρουσιαστεί σε εκθέσεις στην Πορτογαλία, την Αυστραλία και τη Ρωσία και έχει λάβει πολλά βραβεία.



Gianluca Abbate (IT)

| Panorama (2014) | 7:00 min, colour, sound

A city stretching across an infinite global space: a modern progression of the concept of polis (city), with no uninhabited areas or frontiers where you seek refuge. This landscape, where there is no way to be readmitted into society once you have been excluded from it, reawakens imaginary worlds in search for equilibrium. Panorama is the first chapter of a trilogy on the concept of conurbation. I got the idea for Panorama while I was on a train looking at the urban scenery pass me by. The inspiration for the images in the film came from the forced paths taken by trams and buses, de facto dolly tracks across the city. I used cuts from amateur footage found online, elaborating on and adapting them with computer graphics techniques, creating a phantasmagoric landscape of a dystopian city that already exists. The man's living in this place, the complicated life conditions, and the environment's influence are so strong they cover up the voice of nature.

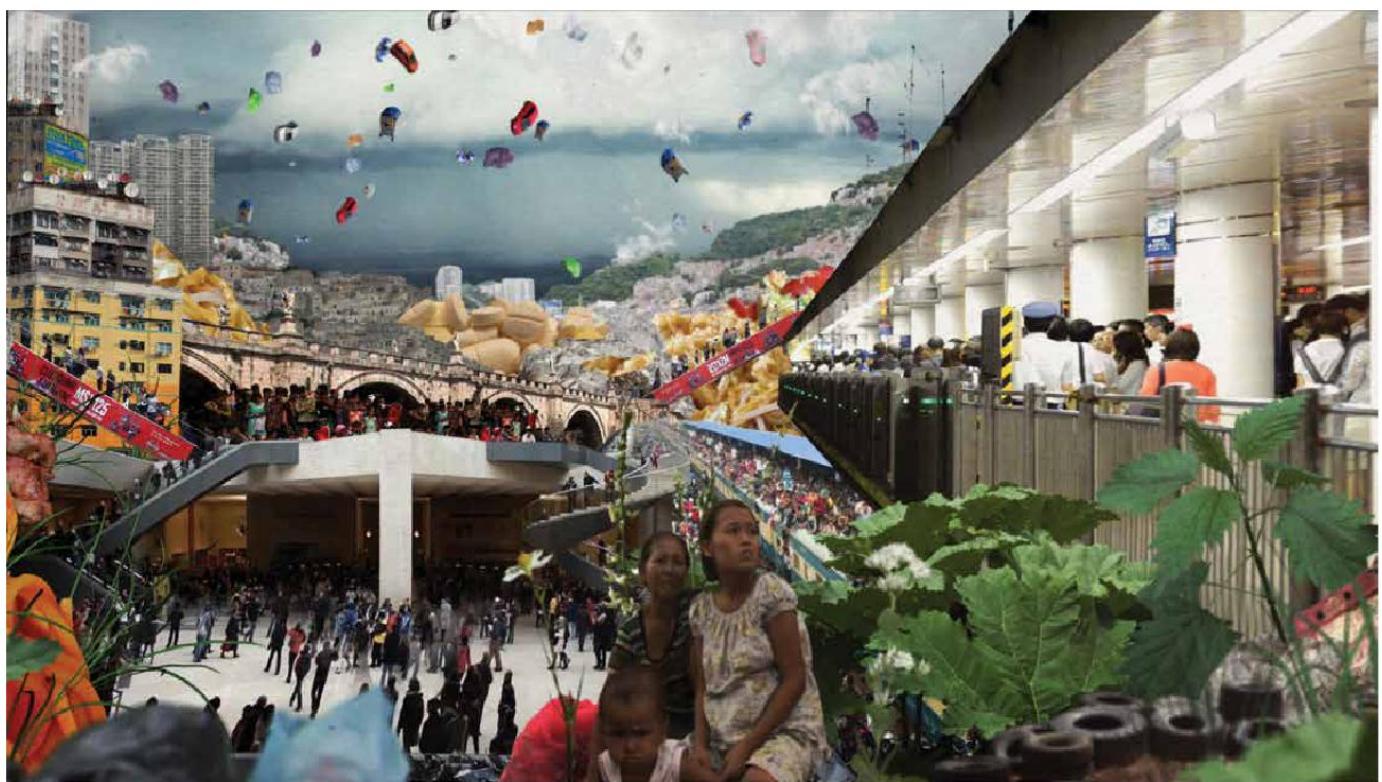
Bio

Gianluca Abbate graduated from the Centro sperimentale di cinematografia in Rome in 2003. As a multidisciplinary artist, he curated in 2008 the graphic and audio identity of the television channel Qoob.tv for MTV; in 2011, he taught a class at Milan's film school (the Scuola civica di cinema di Milano) on new technologies in cinema and television, focusing on video installations and video mapping.

Μια πόλη που εκτείνεται σε έναν απέραντο παγκόσμιο χώρο: μια σύγχρονη εξέλιξη της έννοιας «Πόλη», χωρίς ακατοίκητες περιοχές ή σύνορα για να αναζητήσεις καταφύγιο. Αυτό το τοπίο, όπου δεν υπάρχει τρόπος κοινωνικής επανένταξης από τη στιγμή που έχεις αποκλειστεί από αυτή, αναζωπυρώνει φανταστικούς κόσμους στην αναζήτηση της ισορροπίας. Το Panorama είναι το πρώτο κεφάλαιο μιας τριλογίας σχετικά με την έννοια του αστικού συγκροτήματος. Πήρα την ιδέα για το Panorama, ενώ ήμουν στο τρένο παρατηρώντας το αστικό τοπίο να με προσπερνά. Η έμπνευση για τις εικόνες στην ταινία προήλθε από τις αναγκαστικές διαδρομές που ακολουθούν τα τραμ και τα λεωφορεία, που είναι στην πραγματικότητα σαν κλούβες γύρω από την πόλη. Χρησιμοποίησα κομμένα ερασιτεχνικά πλάνα που βρίσκονται στο διαδίκτυο, αναπτύσσοντας και προσαρμόζοντάς τα με ψηφιακές γραφικές τεχνικές, δημιουργώντας ένα φαντασμαγορικό τοπίο μιας δυστοπικής πόλης που προϋπάρχει. Ο άνθρωπος που ζει σε αυτόν τον τόπο, οι περίπλοκες συνθήκες ζωής και η επιρροή του περιβάλλοντος είναι τόσο ισχυρά που καλύπτουν τη φωνή της φύσης.

Βιογραφικό

Ο Gianluca Abbate αποφοίτησε από το Centro Sperimentale di cinematografia της Ρώμης το 2003. Ως διεπιπτημονικός καλλιτέχνης, επιμελήθηκε το 2008 τη γραφιστική και πηπτική ταυτότητα του τηλεοπτικού καναλιού Qoob.tv για το MTV. Το 2011 δίδαξε στην Scuola Civica di cinema di Milano νέες τεχνολογίες στον κινηματογράφο και την τηλεόραση, εστιάζοντας στις video installations και το video mapping.



Hande Zerkin (TR)

| Democracy (2014) | 2:35 min, black&white, sound

When I think of democracy, the first thing that comes to mind is equality. Jean Baudrillard says that if we are talking about equality, there is a word hiding behind it, called inequality. Terms are given a meaning and people believe it. Things are shown in a way and people believe them. In my opinion, in this way we have been watching the ghost of democracy for a very long time. I think video and remix are powerful tools to reconstruct terms like justice and transparency and build a new meaning of democracy.

Bio

Hande Zerkin graduated from the department of Film Design at Dokuz Eylul University in 2014 with her master thesis entitled "The Representation and Presentation of Violence in Coen Brothers' Cinema". She's working as a Filmmaker, Director of Photography and Camera Operator in documentaries.

Όταν σκέφτομαι τη δημοκρατία, το πρώτο πράγμα που μου έρχεται στο μυαλό είναι η ισότητα. Ο Jean Baudrillard αναφέρει πως όταν μιλάμε για ισότητα, υπάρχει μια λέξη που κρύβεται πάντα από πίσω από αυτήν και είναι η ανισότητα. Οι ορισμοί κουβαλούν ένα νόημα, μια σημασία που οι άνθρωποι πιστεύουν ότι ισχύουν. Τα πράγματα φαίνονται με έναν συγκεκριμένο τρόπο που οι άνθρωποι τείνουν να το εκλαμβάνουν ως δεδομένο. Κατά τη γνώμη μου, με τον τρόπο αυτό παρατρούμε το φάντασμα της δημοκρατίας για ένα πολύ μεγάλο χρονικό διάστημα. Πιστεύω ότι το βίντεο και το remix είναι ισχυρά εργαλεία για τον επαναπροσδιορισμό των όρων της δικαιοσύνης και της διαφάνειας ώστε να οικοδομήσουμε μια νέα έννοια της δημοκρατίας.

Βιογραφικό

Η Hande Zerkin αποφοίτησε από το Department of Film Design του Πανεπιστημίου Dokuz Eylül το 2014 και η μεταπτυχιακή της εργασία φέρει τον τίτλο «Η αναπαράσταση και η παρουσίαση της Βίας στην Φιλμογραφία των Αδερφών Coen». Η Hande εργάζεται ως σκηνοθέτης, διευθύντρια φωτογραφίας και οπερατέρ σε διάφορα ντοκιμαντέρ.



Hiroya Sakurai (JP)

| The Stream 4 (2014) | 6:00 min, colour, sound

A ballet using sound and the movement of flowing water where bubbles, waterweeds, fish and floaters are the performers. A waterproof camera is put at the bottom of a river, and the lens was pointed in the sky. This video image communicates both the diversity of expression and liveliness of the water. This shooting location was Ogura-ike Pond Reclaimed Land in Uji City, Kyoto Prefecture.

Bio

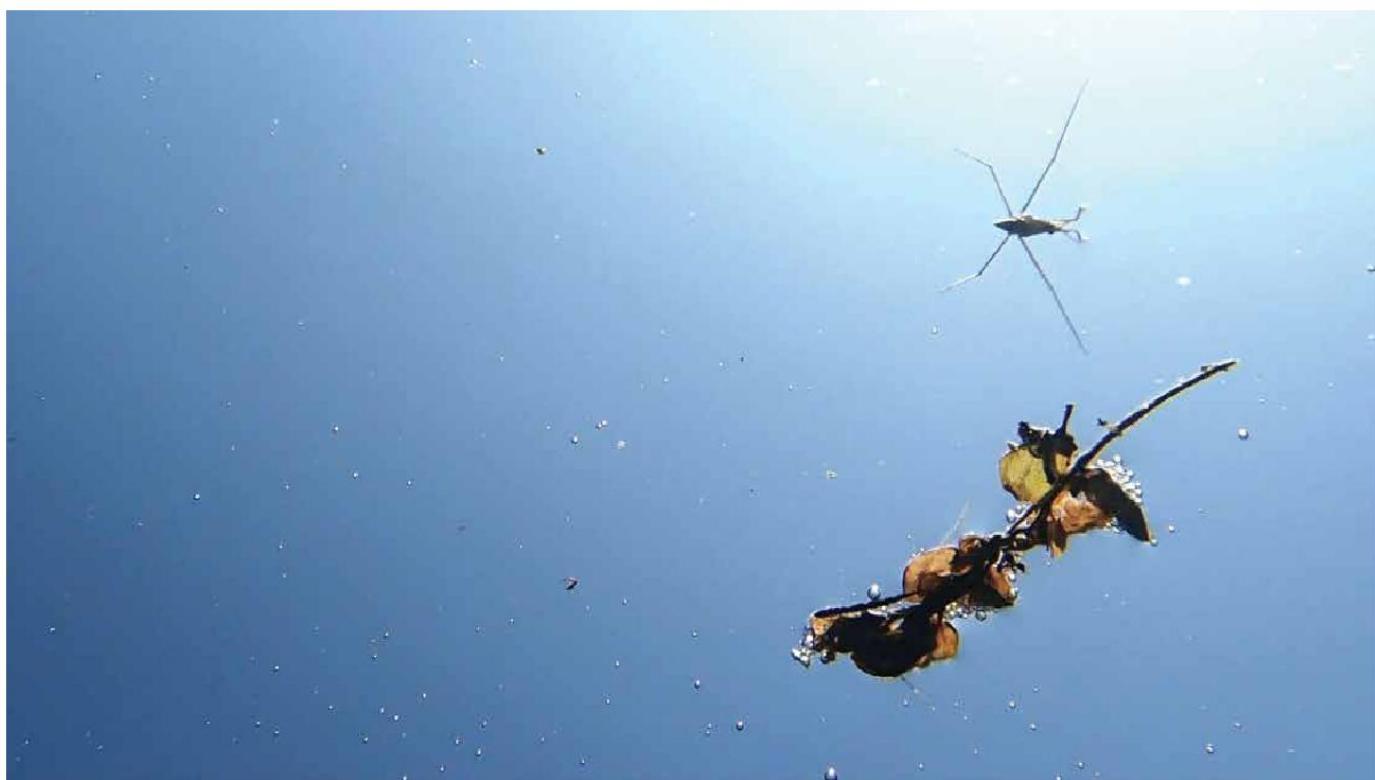
Hiroaya Sakurai was born in 1958 in Yokohama City. He graduated from University of Tsukuba [M.F.A.] School of Art & Design in 1985. Since 2012 he is professor at Seian University of Arts and Design. He has won prizes and awards such as Grand Prix, The 4th Locarno Video Festival, Switzerland in 1993. He has also participated in many solo and group exhibitions worldwide: 62th Melbourne International Film Festival, The Australian Centre for the Moving Image, Melbourne, SE23.mov, The Montage Gallery, London, International Film Festival, Message To Man, Velikan Film Centre, Saint Petersburg VIDEOFEST2K14, Bienal Internacional de Video y Cine Contemporáneo, Mexico Alternative Film/Video 2014, Belgrade, 10th The Experiments in Cinema v10, T36, Albuquerque, 58th San Francisco International Film Festival, Sundance Kabuki Cinemas, San Francisco, VAHM International Video-art festival, Art House Madrid, Madrid International Nature Film Festival 2015, Gödöllő, Hungary.

84

Ένα μουσικό κομμάτι για μπαλέτο και τη κίνηση του νερού που ρέει, όπου φυσαλίδες, υδρόβια φυτά, ψάρια και επιπλέοντες μικροοργανισμοί είναι οι πρωταγωνιστές. Μια αδιάβροχη φωτογραφική μηχανή τοποθετείται στο βυθό του ποταμού, και ο φακός στοχεύει προς τον ουρανό. Το βίντεο φανερώνει τόσο την πολυμορφία της έκφρασης όσο και τη ζωτιά του νερού. Η τοποθεσία γυρισμάτων ήταν στην Ogura-ike Pond Reclaimed Land στην πόλη Uji, στην Περιφέρεια του Κιότο.

Βιογραφικό

Ο Hiroaya Sakurai γεννήθηκε το 1958 στην πόλη της Γιοκοχάμα. Αποφοίτησε από τη University of Tsukuba [M.F.A.] School of Art & Design το 1985. Από το 2012 είναι καθηγητής στη Seian University of Arts and Design. Έχει τιμηθεί με βραβεία και διακρίσεις όπως το Grand Prix, The 4th Locarno Video Festival στην Ελβετία το 1993. Έχει επίσης συμμετάσχει σε πολλές ατομικές και ομαδικές εκθέσεις σε όλο τον κόσμο: 62th Melbourne International Film Festival, The Australian Centre for the Moving Image (Μελβούρνη), SE23.mov, The Montage Gallery, (Λονδίνο), International Film Festival, Message To Man, Velikan Film Centre (Αγία Πετρούπολη), VIDEOFEST2K14, Bienal Internacional de Video y Cine Contemporáneo (Μεξικό), Alternative Film/Video 2014 (Βελιγράδι), 10th The Experiments in Cinema v10, T36, Albuquerque, 58th San Francisco International Film Festival, Sundance Kabuki Cinemas (Σαν Φρανσίσκο), VAHM International Video-art festival, Art House Madrid (Μαδρίτη), International Nature Film Festival 2015, Gödöllő, Ουγγαρία.



Incredible Bob

| Spin off (2014) | 2:25 min, colour, sound

Vertigo

Τλλιγγος

Bio

Incredible Bob was born in the late seventies in a country that doesn't exist anymore. He walks the line between glitch art and show business. No matter what, Bob will continue to search for an answer to the question: what's new in new media?

Βιογραφικό

Ο Incredible Bob γεννήθηκε στα τέλη της δεκατίας του εβδομήντα σε μια χώρα που δεν υπάρχει πια. Κινείται στα όρια μεταξύ της glitch art και της τέχνης του θεάματος. Ότι και αν συμβεί, ο Bob θα συνεχίζει να αναζητά απάντηση στο ερώτημα: τι είναι νέο στα νέα μέσα;



Jacek Doroszenko & Ewa Doroszenko (PL)
| The same horizon (2014) | 2:05 min, black&white, sound

The video is based on the pitch phenomena, a perceptual property that allows the ordering of sounds on a frequency-related scale. Composition is made of four frames, in which the moving figure's head determines the pitch on the scale of each frame, from higher to lower, represented by simple lines. This aleatoric quartet reveals a specific approach, where some primary elements of a composed work's realization are left to the determination of its performer. The line that represents the border - the horizon constantly changes its position. The project has been produced in a frame of an Art Residency Program at Fundació AAVC Hangar in Barcelona, Spain, 2014.

Bio

Jacek Doroszenko (1979) - Master of Fine Arts. He graduated from the painting at the Academy of Fine Arts in Krakow (Poland). His artistic work involves mainly multimedia art, as well as music and audio phenomena. His projects were presented during arts festivals (R>>EJECT Radicals Festival in Rotterdam; Future Places in Porto; Survival in Wroclaw; Field of View in Torun; InSpriations in Szczecin; Biennale of Digital & Internet Art #nfc dab in Wroclaw; Sound Screen Festival, Bydgoszcz) and during individual and collective exhibitions.

Ewa Doroszenko (1983) - Doctor of Arts in Fine Arts. A graduate of the painting at the Faculty of Fine Arts at Nicolaus Copernicus University in Torun (Poland): 2008 - 2012 Doctoral studies in Fine Arts (DFA degree); 2003 - 2008 Painting (MFA degree). Two times a scholar of the City of Torun in the field of culture.

88 Nominated for STRABAG ArtAward International in 2014, and the the Biennial of Young Art Fish Eye 7 in 2013, a finalist of the Foundation Grey House in Cracow in 2011.

Το βίντεο βασίζεται στο τονικό φαινόμενο, στην αντιληπτική ιδιότητα που επιτρέπει τη διάταξη των ήχων σε κλίμακα συχνοτήτων. Η σύνθεση αποτελείται από τέσσερα κάδρα, σε καθένα από τα οποία το κεφάλι της κινούμενης μορφής καθορίζει την ένταση του κάθε κάδρου, από το υψηλότερο στο χαμπλότερο, αναπαριστώντας το με απλές γραμμές. Αυτό το κουαρτέτο της τυχαιότητας αποκαλύπτει μια συγκεκριμένη προσσέγγιση, στην οποία τα πρωτογενή στοιχεία πραγμάτωσης της σύνθεσης αφήνονται στον καθορισμό τους από τον εκτελεστή. Η γραμμή αναπαριστά το όριο, ο ορίζοντας που συνεχώς μετακινείται. Το πρότζεκτ παρήχθη στο πλαίσιο του Art Residency Program στο Fundació AAVC Hangar στη Βαρκελώνη, Ισπανία, 2014.

Βιογραφικό

Ο Jacek Doroszenko (1979) κατέχει πτυχίο καλών τεχνών. Απόφοιτος του Τμήτα των Ζωγραφικής από την Ακαδημία Καλών Τεχνών στην Κρακοβία (Πολωνία). Το εικαστικό του έργο εμπειρέχει κυρίως τέχνη πολυμέσων, καθώς και μουσική και ηχητικά φαινόμενα. Τα πρότζεκτ του παρουσιάζονται σε φεστιβάλ, σε ατομικές και ομαδικές εκθέσεις.

Η Ewa Doroszenko (1983) κατέχει διδακτορικό στις καλές τέχνες. Απόφοιτη του Τμήτα των Ζωγραφικής από το Πανεπιστήμιο Καλών Τεχνών του Nicolaus Copernicus στο Τορίνο. Έχει λάβει δύο φόρες υποτροφία από το Δήμο του Τορίνου στο πεδίο του πολιτισμού και έχει συμμετάσχει σε διαγωνισμούς, ομαδικά πρότζεκτ και εκθέσεις.



Jean-Gabriel Périot (FR)

| We are become death (2014) | 4:00 min, colour, sound

We knew the world would not be the same.

A few people laughed.

A few people cried.

Most people were silent.

Ξέρουμε ότι ο κόσμος δεν θα ήταν ο ίδιος.

Μερικοί άνθρωποι γέλασαν.

Μερικοί άνθρωποι έκλαιψαν.

Οι περισσότεροι άνθρωποι έμειναν σιωπηλοί.

Bio

Born in France in 1974, Jean-Gabriel directed several short movies, both in video and cinema. He develops his own editing style with archives. Between documentary, animation and experimental, most of his works deal with violence and history. His last works, including "Dies Irae", "Even if she had been a criminal..." and "Nijuman no borei", were shown worldwide in numerous festivals and were honoured by many prizes.

Βιογραφικό

Γεννημένος στη Γαλλία το 1974, ο Jean-Gabriel έχει σκηνοθετήσει ταινίες μικρού μήκους, τόσο στο βίντεο όσο και στον κινηματογράφο. Ο ίδιος αναπτύσσει το δικό του στυλ επεξεργασίας με την χρήση αρχειακού υλικού. Μεταξύ του ντοκιμαντέρ, του animation και του πειραματισμού, τα περισσότερα από τα έργα του ασχολούνται με τη βία και την ιστορία. Τελευταία έργα του, συμπεριλαμβανομένων των «Dies Irae», «Even if she had been a criminal...» και «Nijuman no borei», παρουσιάστηκαν σε όλο τον κόσμο σε διάφορα φεστιβάλ και τιμήθηκαν με πολλά βραβεία.



Jeroen Cluckers (BE)
| Oneiria (2014) | 3:52 min, colour, sound

Distorted memories from an imaginative zone known as "Oneiria". In our high-tech world, unpredictable behaviour from technology is often perceived as negative. These glitches however - "the ghost in the machine" - can be a starting point to expand the possibilities of image production in the digital Age. Oneiria uses datamoshing, a technique in which digital video images are deliberately made unstable, and found footage in different formats (digital HD, VHS, Super 8, ...) is literally used as paint, smearing images to create painterly, abstract, dreamlike landscapes.

Bio

Jeroen Cluckers is a video artist and experimental filmmaker. He explores the audiovisual potential of video and film by researching, deconstructing and transforming the language of both media. Then, he attempts to write audiovisual poetry. This often results in dreamlike, painterly images that leave traces and balance on the edge of recognition and alienation. His work is displayed internationally at film and video art festivals, and previously shown on Belgian, Austrian and American television. Together with Wout Lievens, he founded "The Stargazer TV". He currently lives and works in Ghent, Belgium.

Διαστρεβλωμένες αναμνήσεις από μια ευφάνταστη ζώνη γνωστή ως «Oneiria». Στον υψηλής τεχνολογίας κόσμο, η απρόβλεπτη συμπεριφορά από την τεχνολογία γίνεται συχνά αντιληπτή ως αρνητική. Αυτές οι δυσλειτουργίες όμως - σαν «το φάντασμα στη μηχανή» - μπορεί να είναι μια εκκίνηση για να επεκταθούν οι δύνατότητες παραγωγής εικόνας στην ψηφιακή εποχή. Το Oneiria χρησιμοποιεί datamoshing, μια τεχνική στην οποία οι ψηφιακές εικόνες βίντεο γίνονται οκόπια ασταθείς, και πλάνα που βρέθηκαν σε διάφορες μορφές (ψηφιακό HD, VHS, Super 8, ...) χρησιμοποιούνται κυριολεκτικά ως χρώμα, μουτζουρωμένες εικόνες για να δημιουργηθούν ζωγραφικά, αφηρημένα, ονειρικά τοπία.

Βιογραφικό

O Jeroen Cluckers είναι Βέλγος video artist και πειραματικός κινηματογραφιστής. Διερευνά το οπτικοακουστικό δυναμικό των βίντεο και των ταινιών αναζητώντας, αποδομώντας και μετατρέποντας τη γλώσσα και των δύο μέσων. Στη συνέχεια, ο ίδιος προσπαθεί να δημιουργήσει οπτικοακουστική ποίηση. Αυτό συχνά έχει ως αποτέλεσμα ονειρικές, ζωγραφισμένες εικόνες που αφίνουν, ενδεχομένως, ίχνη και ισορροπία στο χείλος της αναγνώρισης και της αποξένωσης. Το έργο του έχει παρουσιαστεί διεθνώς σε φεστιβάλ ταινιών και video art, καθώς και στη Βελγική, την Αυστριακή και την Αμερικανική τηλεόραση. Μαζί με τον Wout Lievens, ίδρυσε το Stargazer TV. Ο ίδιος σήμερα ζει και εργάζεται στη Ghent στο Βέλγιο.



Johanna Reich (DE)
| Ich Bin (2015) | 2:35 min, colour, sound

A white surface is located in the city. The white canvas is placed behind a tree and a trash bin covered with the graffiti Ich bin (I AM). The blank canvas transforms the two objects into art for a Warholesque moment and makes the piece of nature and the existentialist message "I AM" become visible. At the same time people appear and disappear behind the white surface, they don't stop to read the two words. Finally, the white canvas moves away, the silent ambassadors remain.

Bio

Johanna Reich is a video artist working also in the fields of performance and photography. Johanna Reich received national and international awards and scholarships like the Nam June Paik Award (2006), the Excellence Prize (Japan Media Arts Festival, 2007, Tokyo), the Media Art Award NRW. (2009) and the GWK Art Award (2010). In 2010 she was a resident at Künstlerhaus Schloß Balmoral and Fabrica de Pensule Cluj, ColectivA, Romania, in 2011 she was rewarded with the Konrad-von-Soest Preis. In 2012 she received the scholarship, "Präsenz vor Ort". Exhibitions (selection): Heroines, Kunsthalle Wilhelmshaven (2015), Behind The Screen, Gallery Anita Beckers, Frankfurt am Main (2014), Per Speculum Me Video, Frankfurter Kunstverein (2013), Young Artists Project 2012, Daegu EXCO, Corea (2012), ARTE Video Night, FIAC Paris (2011), ¡Patria o Libertad!, Museum of Contemporary Canadian Art, Toronto (2011), Culture Shock: Video Interventions at the Olympic and Paralympic Winter Games, Vancouver, Canada, (2010), Moscow International Biennale for Young Art, Russia (2010).

94

Μια λευκή επιφάνεια τοποθετείται μέσα στην πόλη. Ο λευκός καμβάς βρίσκεται πίσω από ένα δέντρο και ένα κάδο απορριμάτων που είναι καλυμμένος με γκραφίτι που γράφει Ich bin (EIMAI). Ο άδειος καμβάς μετατρέπει τα δύο αυτά αντικείμενα σε μια «Γουορχολική» στιγμή ποπ τέχνης και καθιστά ορατά τόσο το κομμάτι της φύσης όσο και το υπαρξιακό μήνυμα «EIMAI». Την ίδια στιγμή οι άνθρωποι εμφανίζονται και εξαφανίζονται πίσω από την λευκή επιφάνεια και δεν σταματούν να διαβάσουν τις δύο λέξεις. Τέλος, ενώ ο λευκός καμβάς απομακρύνεται, οι σιωπηλοί πρεσβευτές του μπνύματος παραμένουν εκεί.

Βιογραφικό

Η Johanna Reich είναι video artist που ασχολείται επίσης με τους τομείς της φωτογραφίας και της performance. Έχει λάβει εθνικά και διεθνή βραβεία καθώς και υποτροφίες, όπως το Nam June Paik Award (2006), το Excellence Prize (Japan Media Arts Festival, 2007, Tokyo), το Media Art Award NRW. (2009) και το GWK Art Award (2010). Το 2010 ήταν κάτοικος στην Künstlerhaus Schloß Balmoral and Fabrica de Pensule Cluj, ColectivA, στην Ρουμανία. Το 2011, βραβεύτηκε με το Konrad-von-Soest Preis. Το 2012 έλαβε την υποτροφία «Präsenz vor Ort». Ενδεικτικά κάποιες εκθέσεις της: Heroines στη Kunsthalle Wilhelmshaven (2015), το Behind The Screen στη Gallery Anita Beckers της Φρανκφούρτης (2014), το Per Speculum Me Video στο Frankfurter Kunstverein (2013), το Young Artists Project 2012 στο Daegu EXCO στην Κορέα (2012), το ARTE Video Night στο FIAC του Παρισιού (2011), το ¡Patria o Libertad! στο Museum of Contemporary Canadian Art του Τορόντο (2011), το Culture Shock, δηλαδή Βίντεο παρεμβάσεις στους Ολυμπιακούς και Παραολυμπιακούς Χειμερινούς Ολυμπιακούς Αγώνες στο Βανκούβερ του Καναδά, (2010) και τέλος το Moscow International Biennale for Young Art στην Ρωσία(2010).



Kara J. Schmidt (US)

| Inner Landscape (2014) | 2:35 min, colour, sound

"Inner Landscape" is a collage of the porous boundary between technology and nature. Images from the search engine results for "contemporary landscape" are folded into new layers and surfaces to create a whirling, virtual, complex space. Within this constructed area, architecture and flora become amalgamated in a constant elliptical movement, creating a heightened sense of objectivity. The "outer" becomes the "inner" as the forms of architecture and flora fold and unfold within each other.

Bio

Kara Schmidt is a New York based artist working with print, objects, and electronic media to explore the way spaces can be mapped and recontextualized. Technologies, movements, objects, and materials are "nomadic" and may be repeated or reconfigured according to the desires and needs of the project. Using personal memories and daily experiences as starting points, her work examines binaries such as mobility and stasis, regeneration and entropy, collectivity and disembodiment. She has a BFA in Film & Video from Pratt Institute and an MFA in Digital & Interdisciplinary Art Practice from City College of New York.

To «Inner Landscape» είναι ένα κολάζ του πορώδους ορίου μεταξύ τεχνολογίας και φύσης. Οι εικόνες από τα αποτελέσματα των μπχανών αναζήτησης για το «σύγχρονο τοπίο» διαμορφώνονται σε νέα στρώματα και επιφάνειες για να δημιουργηθεί ένας εικονικός, σύνθετος, περιστρέφομενος χώρος. Μέσα σε αυτόν τον διαμορφωμένο χώρο, η αρχιτεκτονική και η χλωρίδα συγχωνεύονται σε μια σταθερή ελλειπτική κίνηση, δημιουργώντας μια έντονη αίσθηση της αντικειμενικότητας. Το «ξωτερικό» γίνεται το «εσωτερικό», καθώς οι μορφές της αρχιτεκτονικής και της χλωρίδας αναδιπλώνονται στην μία μέσα στην άλλη.

Βιογραφικό

H Kara Schmidt είναι μια καλλιτέχνιδα με βάση τη Νέα Υόρκη και δουλεύει με εκτύπωσεις, αντικείμενα και πλεκτρονικά μέσα για να διερευνήσει τον τρόπο που ο χώρος μπορεί να χαρτογραφηθεί και να τοποθετηθεί σε εννοολογικό πλαίσιο. Οι τεχνολογίες, οι κινήσεις, τα αντικείμενα και τα υλικά είναι «νομαδικά» και μπορούν να επαναληφθούν ή να αναδιαμορφωθούν ανάλογα με τις επιθυμίες και τις ανάγκες του έργου. Χρησιμοποιώντας προσωπικές αναμνήσεις και καθημερινές εμπειρίες ως σημεία εκκίνησης, το έργο της εξετάζει δίπολα όπως κινητικότητα και στάση, αναγέννηση και εντροπία, συλλογικότητα και εξαύλωση. Κατέκει BFA στο Film & Video από το Pratt Institute και μεταπτυχιακές σπουδές στην Digital & Interdisciplinary Art Practice από το City College of New York.



Kuesti Fraun (DE)

| So da Düsseldorf (2014) | 3:04 min, colour, sound

In the public everything is free, is it?

Στο δημόσιο τα πάντα προσφέρονται δωρεάν, έτσι;

Bio

Kuesti Fraun is a multiple-award-winning independent filmmaker and producer from Germany receiving numerous honors at film, video and art festivals all over the world. e.g. Louvre Museum Paris, Multimedia Art Museum Moscow, Kunstpalast Düsseldorf, Grand Prix of the Jury of International Festival Cineiminuto de Córdoba Argentina, People's Choice Award at Mediartprize Horb, Best Smartphonefilm Frontale Wiener Neustadt Austria, Marler Videoartprize and AVIFF Art Film Festival, nominations in Cannes, Linke Kinonacht Berlin, Goethe Institute Salvador do Bahia Brazil.

Βιογραφικό

Ο Kuesti Fraun είναι ένας πολυβραβευμένος ανεξάρτητος σκηνοθέτης και παραγωγός από τη Γερμανία. Έχει λάβει πολλές τιμητικές διακρίσεις σε ταινίες, βίντεο και φεστιβάλ τέχνης σε όλο τον κόσμο, δημο: Μουσείο του Λούβρου στο Παρίσι, Multimedia Art Museum Moscow, Kunstpalast στο Düsseldorf, το Grand Prix της Κριτικής Επιτροπής του Διεθνούς Φεστιβάλ Cineiminuto de Córdoba Argentina, βραβείο People's Choice στο Mediartprize Horb, Best Smartphonefilm Frontale Wiener Neustadt στην Αυστρία, Marler Videoartprize και AVIFF Art Film Festival, υποψηφιότητες στις Κάννες, Linke Kinonacht Berlin και Goethe-Institut Salvador do Bahia Brazil.



Magdalena Mada Typiak (PL)

| **Arbitrary, self-conscious (2015) | 9:30 min, colour, sound**

"Arbitrary, self-conscious" is about moving in the opposite direction. I put my body in everyday situations, on the beaten paths in the neighborhood (Gdańsk downtown) but in a completely different way. Steps are posed clumsily, hesitantly. For me it's a unique experience during this performance/video art to change the sense of the present and to show, by the way, a metaphor about my life motivations.

Bio

Born in 1991, in the forest, in a small village in north Poland. She studied Fine arts, Mixed media in Toruń and currently is a first-year student of Masters degree at the Academy of Fine Arts in Gdańsk (Intermedia).

She's interested in photography, experimental videos, and installations. Her point of view is based on redefining her surroundings. As in Platōs "Allegory of the Cave" she's trying to find out how things are, by exploring and converting their shades.

To «Arbitrary, self-conscious» αφορά την κίνηση προς την αντίθετη κατεύθυνση. Έβαλα το σώμα μου σε καθημερινές καταστάσεις, στα συνηθισμένα μονοπάτια της γειτονιάς (Gdańsk στο κέντρο της πόλης), αλλά με έναν εντελώς διαφορετικό τρόπο. Τα βήματα παρουσιάζονται αδέξια, διστακτικά. Για μένα είναι μια μοναδική εμπειρία κατά τη διάρκεια αυτής της performance/ video art να αλλάξω την έννοια του παρόντος, και να αποδείξω, παρεμπιπόντως, μια αλληγορία για τα κίνητρα στη ζωή μου.

Βιογραφικό

Γεννημένη το 1991, μέσα σε ένα δάσος σε ένα μικρό χωριό της βόρειας Πολωνίας. Σπούδασε Καλές Τέχνες και Mixed media στη σχολή Καλών Τεχνών στο Toruń και είναι πρωτοετής φοιτήτρια Μεταπτυχιακών σπουδών στην Intermedia στην Ακαδημία Καλών Τεχνών του Gdańsk.

Ενδιαφέρεται για τη φωτογραφία, τα πειραματικά βίντεο και τις εγκαταστάσεις. Η άποψή της στριζεται στον επαναπροσδιορισμό των πραγμάτων γύρω της. Όπως στην «Αλληγορία του Σπηλαίου» του Πλάτωνα προσπαθεί να μάθει πως είναι τα πράγματα, εξερευνώντας και μετατρέποντας τις αποχρώσεις τους.



Manuel Alvarez Diestro (ES)

| **Displacements (2013) | 9:00 min, colour, sound**

Hong-Kong is one of the densest cities in the world. As there is no much space available, new towns are adjacent to the cemeteries. These days in Hong-Kong the world of the living coexists with that of the dead. Meanwhile, Hong Kong inhabitants move from place to place. They are waiting for a final displacement.

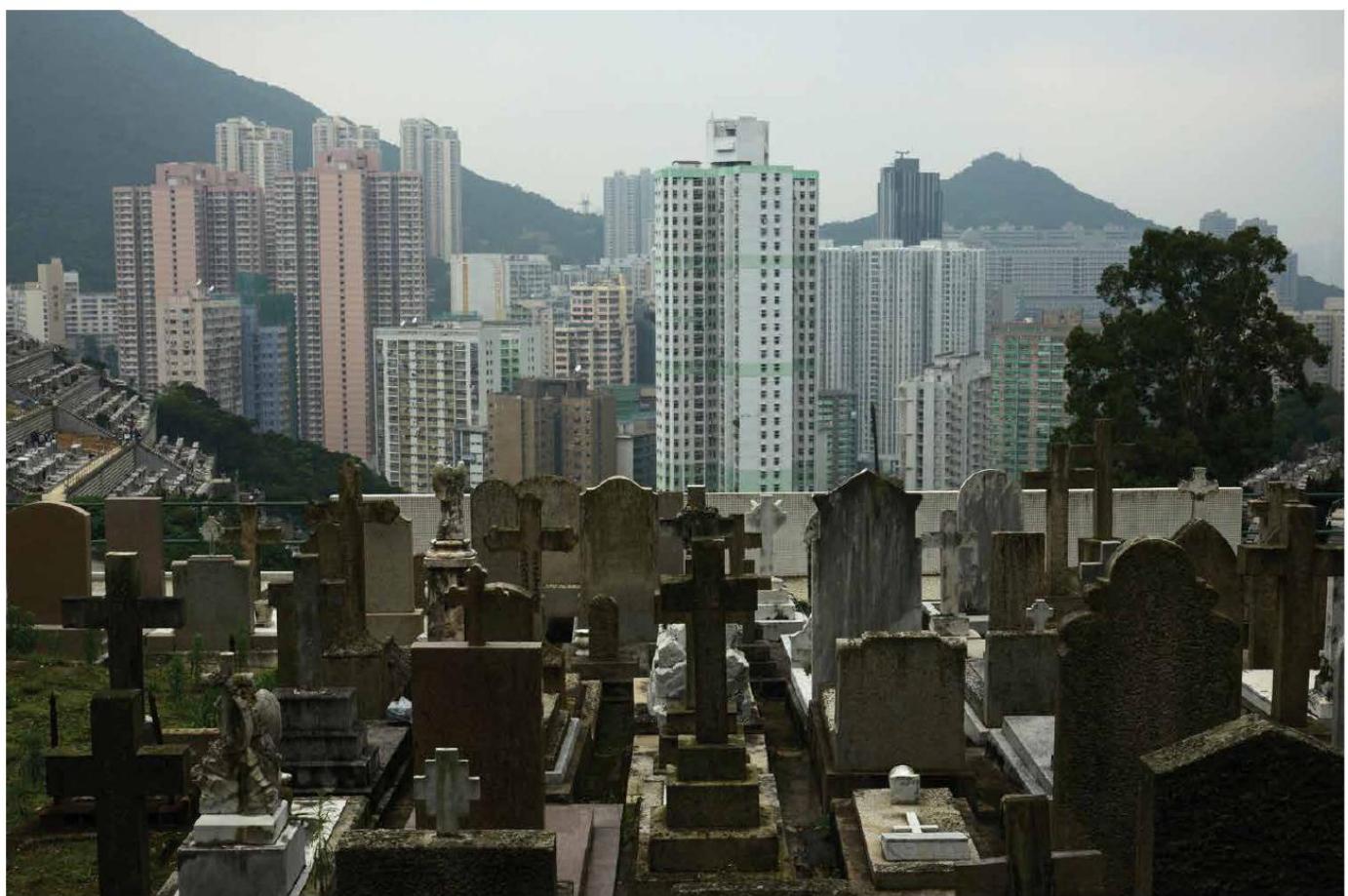
Bio

Manuel Alvarez Diestro (b. 1972) is a visual artist from Spain, currently living in London. For the past two decades he's lived in Algiers, Beirut, Casablanca, New York, Paris, Los Angeles, Madrid and most recently in Cairo. He explores city landscapes around the world with the objective of revitalizing through film, photography and writing our visual appreciation of the contemporary city. As a photographer his work has been published in numerous Architecture Magazines and exhibited in different international art venues. As a film director he has screened his works in various international film festivals.

Το Χονγκ Κονγκ είναι μια από τις πιο πυκνοκατοικημένες πόλεις στον κόσμο. Καθώς δεν υπάρχει διαθέσιμος χώρος, οι νέες περιοχές γειτονιάζουν με τα νεκροταφεία. Αυτές τις μέρες στο Χονγκ Κονγκ, ο κόσμος των ζωντανών συνυπάρχει με των νεκρών. Την ίδια στιγμή, οι κάτοικοι του Χονγκ Κονγκ μετακινούνται από τόπο σε τόπο. Περιμένουν για μια τελική μετατόπιση.

Βιογραφικό

Ο Manuel Alvarez Diestro (γεννημένος το 1972) είναι εικαστικός, Ισπανικής καταγωγής που ζει στο Λονδίνο. Για τις δύο προηγούμενες δεκαετίες έζησε στο Αλγέρι, τη Βηρυτό, την Καζαμπλάνκα, τη Νέα Υόρκη, το Παρίσι, το Λος Άντζελες, τη Μαδρίτη και πιο πρόσφατα στο Κάιρο. Διερευνά τοπία της πόλης σε όλο τον κόσμο με στόχο την αναζωγόνωση τους μέσω του φιλμ και της φωτογραφίας σχολιάζοντας την οπτική μας εκτίμηση σε σχέση με τη σύγχρονη πόλη. Ως φωτογράφος, η δουλειά του έχει δημοσιευτεί σε περιοδικά Αρχιτεκτονικής και εκτίθενται σε διάφορους διεθνείς χώρους τέχνης. Ως σκηνοθέτης έχει παρουσιάσει έργα του σε διεθνή φεστιβάλ.



Marcantonio Lunardi (IT)

| Public Space (2014) | 3:45 min, colour, sound

Public Space represents a reflection of the foetus in the mediatic representation and as a consequence, the women's body which during pregnancy becomes a "public space". Public Space is not a work on abortion or against abortion: this work is placed outside and, in a certain sense "before" this kind of debate.

Pregnancy is being transformed from an experience of feeling into an exercise of watching from the inside. Somehow the experience which took place under the skin was made public aella, he began a path in the cinema of moving images, experimenting with languages at the border between the cinema of the real and the video-art.

Lunardi is not so interested in pregnancy itself but rather in the tendency to visualize everything, which, in the end, gives the status of reality only to what can be recorded through some devices. The practice of watching has brought the visual perception to a dominant position over other senses so much that touch, sense, smell, taste and intuition are excluded. In conclusion, Public Space represents a reflection on the preponderance of the society of image on all the areas of our life; a preponderance which goes to the extreme of the moment of conception.

Bio

Marcantonio Lunardi was born in Lucca in 1968. Since 2001, he has been working in social and political documentation in the field of Media Art, creating installations, documentaries and video artworks. After the master's program at the Festival dei Popoli in Florence with Michael Glawogger, Sergei Dvortsevoy, Thomas Heis and Andrés Di Tella, he began a path in the cinema of moving images, experimenting with languages at the border between the cinema of the real and video art. His works have been screened in some eminent international institutions such as: The International Art Center, Toko; Galeri Nasional Indonesia, Jakarta; Fondazione Centro Studi Raghianti di Lucca; Video Tage Center - Hong Kong; Museum King St. Stephen Museum - Székesfehérvár - Hungary. He also appeared in many other festivals of experimental cinema and video-art, like: Cologne Off; Festival Internacional de Cine y Video Experimental - Bilbao; OCAT Shanghai; Cairo Video Festival - Egypt; Festival Invideo Milan - Italy; Video Art & Experimental Film Festival - Tribeca Cinemas in New York City. He currently lives and works in the mountain village of Bagni di Lucca, about 25 km far from Lucca, in Italy.

104

To éργο Public Space αναπαριστά την αντανάκλαση του εμβρύου σε μεσολαβητική εκπροσώπηση και ως συνέπεια το γυναικείο σώμα που κατά τη διάρκεια της εγκυμοσύνης μετατρέπεται σε «δημόσιο χώρο». Δεν πρόκειται για έργο υπέρ ή κατά της άμβλωσης: το έργο τοποθετείται έξω και κατά κάποιο τρόπο «πριν» από αυτήν την αντιπαράθεση.

Η εγκυμοσύνη μεταμορφώνεται από την εμπειρία του συναισθήματος σε άσκηση του να βλέπεις και να παρατηρείς από το εσωτερικό. Κατά κάποιον τρόπο η εμπειρία αυτή που επιπλέεται κάτω από το δέρμα έγινε δημόσια και μεσολαβητική με τη χρήση της διάγνωσης.

Ο Lunardi δεν ενδιαφέρεται τόσο για την ίδια την εγκυμοσύνη όσο για την τάση να απεικονίσει τα πάντα, η οποία, στα τέλος, δίνει την ιδιότητα της πραγματικότητας μόνο σε ό, τι μπορεί να καταγραφεί από κάποιες συσκευές. Η πρακτική της παρατήρησης έφερε την οπτική αντίληψη σε δεσπόζουσα θέση σε σχέση με άλλες αισθήσεις τόσο που η αφή, η αίσθηση, η οσμή, η γεύση και η διαίσθηση εξαιρούνται. Τελικά, το Public Space αποτελεί ένα προβληματισμό σχετικά με την επικράτεια της εικόνας στην κοινωνία σε όλους τους τομείς της ζωής μας, μια υπεροχή που φτάνει στα άκρα της στιγμής της σύλληψης.

Βιογραφικό

O Marcantonio Lunardi γεννήθηκε στην Lucca της Ιταλίας το 1968. Από το 2001 συσχολείται με την κοινωνική και πολιτική τεκμηρίωση στο πεδίο της Media Art, δημιουργώντας εγκαταστάσεις, ντοκιμαντέρ και video art. Μετά το μεταπτυχιακό πρόγραμμα στο Festival dei Popoli στην Φλωρεντία με τους Michael Glawogger, Sergei Dvortsevoy, Thomas Heis και Andrés Di Tella, ξεκίνησε μια πορεία στην κινούμενη εικόνα, πειραματιζόμενος με γλώσσες στα όρια μεταξύ του ρεαλιστικού κινηματογράφου και της video art. Έργα του έχουν προβληθεί σε διεθνείς οργανισμούς, όπως The International Art Center, Τόκιο, Galeri Nasional Indonesia, Τζακάρτα, Fondazione Centro Studi Raghianti di Lucca, Ιταλία, Video Tage Center, Χονγκ Κονγκ και Museum King St. Stephen Museum - Székesfehérvár, Ουγγαρία. Παρουσίασε επίσης το έργο του σε πολλά άλλα φεστιβάλ πειραματικού κινηματογράφου και video art, όπως: Cologne Off, Festival Internacional de Cine y Video Experimental στο Μπλατά, OCAT Shanghai, Cairo Video Festival, Αίγυπτος, Festival Invideo Milan, Ιταλία και Video Art & Experimental Film Festival - Tribeca Cinemas, Νέα Υόρκη. Ζει και εργάζεται στην Ιταλία.



Somewhere outdoors. Three older men are dancing. They seem absorbed in what they're doing, their movements follow the same rhythm and choreography. Anyhow, something is different. This lies not only in the accompanying music, which has no connection to the dance movements, but also in the hermeticism of the scenery. The movement appears strangely formalized and if you look closely you'll recognize that the scene, by means of video montage, is permanently repeated.

Through the artistic intervention, the freedom of the dance collides with the strength of a ritual. In the juxtaposition of play and form, freedom and rule, the video refers to the essence of cultural rites. Freedom evolves from rules just as ecstasy is, strictly understood, a result of asceticism. Raster and revolt – both belong together. This duality is fundamental to every religion, its roots lie in old cultic ceremonies like the ghost dance which the native Americans used to put themselves into a trance in order to get in contact with the dead. Against this background, GHOST DANCE bares a deeper layer of meaning beyond the image surface. Once you take this perspective, then each detail integrates into the overall picture: the fence which contains the scene and the wild-growing grass behind, the three men with their typical American baseball caps and their visible indigenous ancestry. This minimal setting exposes a double bind and continues the interplay between play and form, which underlies the repeated dancing on the image plane, on the perception layer.

Bio

Maria Vedder was born in the North of Germany. After completing her studies in photography and in the social-sciences, as well as theatre, film and television sciences, she lectured in electronic media at the University of Cologne, Germany. From 1991-2014 she has been a Full Professor at the Berlin University of the Arts, Germany.

She has spent long periods researching in Asia, where she has been a guest lecturer on numerous occasions. She has exhibited in Europe, Australia and Asia and her videos have been shown all over the world. She has also, received awards in many festivals. She has written books about video (in cooperation with B. Gruber), published in DuMont-publishing house, Cologne, Germany: "DuMonts Handbuch der Videopraxis", 1982; "Kunst und Video", 1983.

Βρισκόμαστε κάπου σε εξωτερικό χώρο. Τρεις πλικιωμένοι άνδρες χορεύουν. Φαίνονται απορροφημένοι σε αυτό που κάνουν, οι κινήσεις τους ακολουθούν τον ίδιο ρυθμό και την ίδια χορογραφία. Όμως κάτι είναι διαφορετικό. Αυτό δεν έγκειται μόνο στη μουσική υπόκρουση, που δεν επικοινωνεί με τις χορευτικές κινήσεις, αλλά και στο ερμητικό τοπίο. Η κίνηση εμφανίζεται περίεργα τυποποιημένη και αν κοιτάξετε προσεκτικά, θα αναγνωρίσετε ότι η σκηνή επαναλαμβάνεται συνεχώς.

Μέσα από την εικαστική παρέμβαση, η ελευθερία του χορού συγκρούεται με την ένταση ενός τελετουργικού. Στην αντιπαράθεση παιχνιδιού και μορφής, ελευθερίας και νόμου, το βίντεο αναφέρεται στη σημασία των πολιτιστικών τελετών. Η ελευθερία αναπτύσσεται από τους κανόνες όπως ακριβώς και η έκσταση, οι οποία αυστηρά νοείται ως αποτέλεσμα ασκητισμού. Το raster της εικόνας και η εξέγερση γίνονται ένα. Αυτός ο δυσμός είναι θεμελιώδης για κάθε θρησκεία, οι ρίζες του βρίσκονται σε παλιές τελετουργικές τελετές, όπως στο χορό φαντασμάτων κατά τη διάρκεια του οποίου οι Ιθαγενείς Αμερικανοί έφταναν σε έκσταση προκειμένου να επικοινωνήσουν με τους νεκρούς. Σε αυτό το πλαίσιο, το Ghost Dance ενέχει μια βαθύτερη έννοια πέρα από την επιφάνεια της εικόνας. Μόλις το αντιληφθείτε, τότε κάθε λεπτομέρεια ενσωματώνεται στη συνολική εικόνα: ο φράκτης που περικλείει τη σκηνή και το άγριο χορτάρι πίσω, οι τρεις άνδρες με τα χαρακτηριστικά αμερικανικά καπελάκια του μπέιζπολ και η προφανής καταγωγή τους. Αυτό το μινιμαλιστικό σκηνικό αποκαλύπτει μια διπλή δέσμευση και συνεχίζει την αλληλεπίδραση μεταξύ παιχνιδιού και μορφής, στην οποία στηρίζεται η επαναλαμβανόμενη χορευτική κίνηση της εικόνας.

Βιογραφικό

Η Maria Vedder γεννήθηκε στη βόρεια Γερμανία. Μετά την ολοκλήρωση των σπουδών της στη φωτογραφία, τις κοινωνικές επιστήμες καθώς και το θέατρο, τον κινηματογράφο και την τηλεόραση, διδάξει electronic media στο Πανεπιστήμιο της Κολωνίας στη Γερμανία. Από το 1991 έως το 2014, εργάζεται ως καθηγήτρια στο Berlin University of the Arts στη Γερμανία.

Ως ερευνήτρια, έχει περάσει μεγάλο χρονικό διάστημα στην Ασία, όπου υπήρξε και επισκέπτης λέκτορας. Έχει εκθέσει έργα της στην Ευρώπη, την Αυστραλία και την Ασία και τα βίντεο της έχουν παρουσιαστεί διεθνώς. Έχει επίσης βραβευτεί σε πολλά φεστιβάλ. Έχει γράψει βιβλία για το βίντεο (σε συνεργασία με την B. Gruber) με τίτλο «DuMonts Handbuch der Videopraxis» (1982) και «Kunst und Video» (1983) που εκδόθηκαν από τον οίκο DuMont της Κολωνίας στη Γερμανία.



107

Matthew Pell (UK)

| Bridge 103A (2013) | 2:11 min, colour, sound

Bridge 103A is an audio-visual work that reflects upon the relationship between urban topography and the natural landscape. The film, through its use of imagery and layered sound, captures the juxtaposition of a vernacular bridge and nature. The linear spatial narrative, humming traffic noise and flowing water, combine to explore the impact of both 19th and 20th Century commerce on the land. The work also comments upon the pace of contemporary life.

Bio

Matthew Pell (b.1968) is a UK-based Moving-Image Artist. Initially he had aspirations to be a Fine Art painter but when, at the age of 10, his Father gave him a Cine 8 Camera, his passion for moving image was born. In 1990 he was awarded a HND in Communications (Audio Visual) from Dewsbury College. He graduated in 1997 with a Master of Arts in Cinema Studies from Nottingham Trent University.

Since 2000 he's been creating both commissioned and self-initiated single-screen videos exploring human identity in urban architectural environments and man made objects that emanate light. His work is concerned with city topography, light and the manipulation of time and sound. Much of Pell's practice employs looped, reversed, speeded or slowed footage, abstracted compositions, multiple frames and affected audio to stimulate a visceral response from the viewer. He has also collaborated with musicians, sound artists and theatre companies to produce projections for live performances, music videos and video art.

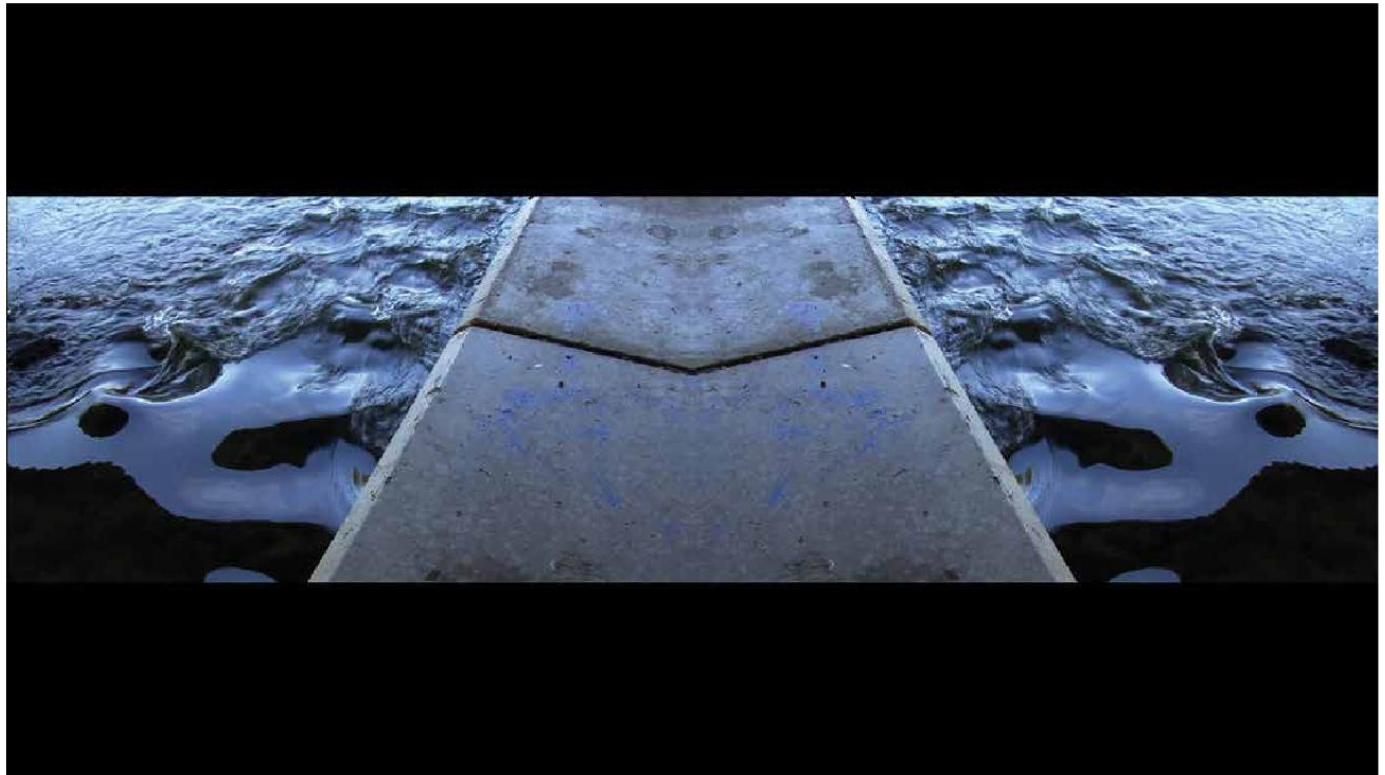
108

To Bridge 103A είναι ένα οπτικοακουστικό έργο που αντανακλά τη σχέση ανάμεσα στην αστική τοπογραφία και το φυσικό τοπίο. Το φίλμ, μέσα από τη χρήση των εικόνων και του ήχου σε διαφορετικά επίπεδα, καταγράφει την αντιπαράθεση μεταξύ μιας διαλεκτικής γέφυρας και της φύσης. Η γραμμική χωρική αφήγηση, το βουητό της κυκλοφορίας και το τρεχούμενο νερό συνδυάζονται με σκοπό να διερευνηθεί η επίδραση του εμπορίου στη γεωργία κατά το 19ο και 20ο αιώνα. Το έργο αποτελεί επίσης ένα σχόλιο στο ρυθμό της σύγχρονης ζωής.

Βιογραφικό

O Matthew Pell (γεν. το 1968) είναι Moving-Image Artist με έδρα το Ηνωμένο Βασίλειο. Αρχικά, ο Pell είχε φιλοδοξίες να γίνει ζωγράφος αλλά το πάθος του για την κινούμενη εικόνα γεννήθηκε όταν στην ηλικία των 10, ο πατέρας του του έδωσε μια κάμερα Cine 8. Το 1990 του απονεμήθηκε το δίπλωμα HND in Communications (Audio Visual) από το Dewsbury College. Αποφοίτησε το 1997 με Μεταπτυχιακό τίτλο σπουδών στις Κινηματογραφικές Σπουδές από το Nottingham Trent University.

Από το 2000 δημιουργεί βίντεο διερευνώντας την ανθρώπινη ταυτότητα στο αστικό αρχιτεκτονικό περιβάλλον και τα ανθρώπινα έργα που εκπέμπουν φως. Το έργο του ασχολείται με την τοπογραφία της πόλης, το φως και τη χειραγώγηση του χρόνου και του ήχου. Στην καλλιτεχνική παρακτική του, χρησιμοποιεί υλικό επαναλαμβανόμενο, ανεστραμμένο, επιταχυνόμενο ή επιβραδυμένο, αφροτημένες συνθέσεις, πολλαπλά πλάνα και επεξεργασμένο ήχο για να διεγείρει μια ενοτικώδης αντίδραση από το θεατή. Έχει επίσης συνεργάστει με μουσικούς, sound artists και θάσσους για να παράγουν προβολές για παραστάσεις, μουσικά βίντεο και video art.



109

Nenad Cosic & Milica Jovcic (RS)
| Friedrichsfelde Ost (2014) | 3:47 min, colour, sound

The metro station as a place of constant moving and repetition. Playing with light and sound from abstract to concrete forms.

Bios

Nenad Cosic graduated from the department for television directing from the Academy of Arts, Belgrade. Apart from working on television and auteur projects, he is founder of SVETLOTON, an independent film collective and lab based in Belgrade focused on multimedia film practice. He is currently at the 1st year of his MA studies in the Time-Based Media department at Muthesius Kunsthochschule in Kiel, as DAAD scholarship holder.

Milica Jovcic studied psychology and multimedia directing. She works as director and editor of documentaries, music videos and TV commercials. Through documentary works, she intends to make visible alternative, marginalized and subcultural phenomena of the Serbian artistic scene. She lives in Belgrade.

Ο σταθμός του μετρό ως τόπος συνεχούς κίνησης και επανάληψης. Παίζοντας με τον ήχο και το φως από τις αφηρημένες στις συγκεκριμένες μορφές.

Βιογραφικό

Ο Nenad Cosic είναι απόφοιτος του τμήματος τηλεοπτικής σκηνοθεσίας από την Ακαδημία Τεχνών του Βελιγραδίου. Πέρα από την εργασία του στην τηλεόραση και των πρότζεκτ ως auteur, είναι ιδρυτής του ανεξάρτητου κινηματογραφικού εργαστηρίου SVETLOTON με έδρα το Βελιγράδι, το οποίο επικεντρώνεται στη δημιουργία ταινιών με τη χρήση πολυμέσων. Σήμερα βρίσκεται στο 1ο έτος των Μεταπτυχιακών του σπουδών στο Τμήμα πολυμέσων (time-based media) στο Muthesius Kunsthochschule στο Κίελο, ως υπότροφος του DAAD.

Η Milica Jovcic σπούδασε ψυχολογία και σκηνοθεσία πολυμέσων. Εργάζεται ως σκηνοθέτης και μοντέρ σε ντοκιμαντέρ, μουσικά βίντεο και τηλεοπτικές διαφημίσεις. Μέσα από το έργο της επιχειρεί να αναδείξει την εναλλακτική γλευρά, την περιθωριοποίηση και την υποκουλτούρα της Σερβικής καλλιτεχνικής σκηνής. Ζει στο Βελιγράδι.



Pak P and others (GR)**| Spontaneous movements of destruction on film (2013) | 6:01 min, colour, sound**

SPONTANEOUS MOVEMENTS OF DESTRUCTION ON FILM

A film scratched, painted, violated by the hands of a group of people. Loaded on a unique handmade projector. The result of an audiovisual performance.

Bio

Some people came up with the idea to play with film scraps and build a paradox wooden projector.

babs, jonas, maya, yola, pak, kappa, katzoo, lea, lost, stefa tsoupra, papaki, edeka

ΑΥΘΟΡΜΗΤΕΣ ΚΙΝΗΣΕΙΣ ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗΣ ΣΕ ΦΙΛΜ

Ένα φιλμ γδαρμένο, χρωματισμένο, παραβιασμένο από τα χέρια μιας ομάδας ανθρώπων. Παρουσιάζεται με ένα μοναδικό χειροποίητο προβολέα. Το αποτέλεσμα μιας οπτικοακουστικής performance.

Βιογραφικό

Μερικοί άνθρωποι είχαν την ιδέα να παίξουν με αποκόμματα φιλμ και να οικοδημάσουν ένα παράδοξο ξύλινο προβολέα.

babs, jonas, maya, yola, pak, kappa, katzoo, lea, lost, stefa tsoupra, papaki, edeka



Payam Mofidi (IR)

| Cohesive Disorder 3 (2014) | 03:10 min, colour, sound

This work is a series of three videos in which the hands and the napkins are the principal components. They are metaphorical looks at the roles of religion and political powers; together these three videos make a puzzle for the audience, while providing some clues.

The hands and the napkins help the characters feel secure and comfortable, precisely at the time that they are getting drained, losing control of their own bodies and actions. Nonetheless, as with every metaphorical work, these codes are given to the spectator to make his/her own conclusion and come to terms with an outcome, finding a unique individual meaning.

Bio

Born in Tehran, Payam Mofidi is an Iranian painter, video artist and animation filmmaker currently based in Montreal. He obtained a BA in Graphic Design in 2005 from the Azad University of Art and Architecture in Tehran and graduated with honors from l'Ecole Nationale Supérieure des Arts Décoratifs of Paris in 2009. Payam Mofidi has shown his works nationally and internationally in solo exhibitions including: Assar art gallery Tehran (2012-2014), MAI Montreal (upcoming, 2015), Ferry Gallery Bangkok (upcoming, 2015) as well as a great number of festivals and group exhibitions. Among the grants and prizes he has won are the CALQ Research and Creation Grant (2014), SODEC Grant for Visual Artists (2014), MAI Mentorship Grant (2015) as well as the jury's special prize of "Rhythmetic" International Festival (2010).

114

Το έργο είναι μια σειρά από τρία βίντεο, στα οποία τα χέρια και οι πετσέτες είναι οι βασικοί πρωταγωνιστές. Αποτελούν μια μεταφορική ματιά που εξετάζει το ρόλο της θρησκείας και της πολιτικής εξουσίας. Αυτά τα τρία βίντεο μαζί συνθέτουν ένα παζλ για το κοινό, παρέχοντας ταυτόχρονα κάποια στοιχεία.

Τα χέρια και οι πετσέτες βοηθούν τους χαρακτήρες να αισθανθούν ασφαλείς και άνετοι, ακριβώς εκείνη τη στιγμή που δυσκολεύονται περισσότερο, εκεί που ξάνθουν τον έλεγχο των δικών τους σωμάτων και πράξεων. Παρ' όλα αυτά, όπως και με κάθε μεταφορικό έργο, οι κώδικες αυτοί παρατίθενται στο θεατή για να βγάλει το δικό του συμπέρασμα, να συμφιλιώθει με το αποτέλεσμα ανακαλύπτοντας ένα μοναδικό ατομικό νόημα.

Βιογραφικό

Ο Payam Mofidi (γεν. Τεχεράνη) είναι Ιρανός ζωγράφος, video artist και animation filmmaker με έδρα το Μόντρεαλ. Έχει πτυχίο στη Γραφιστική (2005) από το Azad University of Art and Architecture στην Τεχεράνη ενώ αποφοίτησε με άριστα από το Ecole Nationale Supérieure des Arts Décoratifs του Παρισιού το 2009. Έχει παρουσιάσει τα έργα του σε εθνικό και διεθνές επίπεδο σε ατομικές εκθέσεις, συμπεριλαμβανομένων των: Assar art gallery Tehran (2012- 2014), MAI Montreal (επερχόμενη το 2015), Ferry Gallery Bangkok (επερχόμενη το 2015), καθώς και σε έναν μεγάλο αριθμό φεστιβάλ και ομαδικών εκθέσεων. Μεταξύ των επιχορηγήσεων και των βραβείων που έχει λάβει είναι τα: CALQ Research and Creation Grant (2014), SODEC Grant for Visual Artists (2014), MAI Mentorship Grant (2015), καθώς και το ειδικό βραβείο της κριτικής επιτροπής του «Rhythmetic» International Festival (2010).



Rick Fisher (CA)**| Arcadia (2014) | 4:49 min, colour, sound**

Arcadia uncovers some unpleasant truths about idealized pastoral landscapes.

Bio

When not working at a full time job as Technical Coordinator at Video Pool Artist-Run Centre, helping to raise his three young children or researching genocide, Winnipeg-based video artist Rick Fisher makes video artworks over extended periods of time mostly with fellow prairie artist Don Rice. After undergraduate art school, Rick worked underground in a mine for ten years. He was then accepted into graduate school where he was expelled (with a 4.0 GPA) and named as an unindicted co-conspirator in a \$103 million lawsuit for conspiracy to destroy one of America's largest private art schools. He subsequently worked at media arts artist-run centers on the Canadian prairies for twenty years.

To Arcadia αποκαλύπτει μερικές ανεπιθύμητες αλήθειες εξιδανικευμένων φυσικών τοπίων.

Βιογραφικό

Όταν δεν εργάζεται ως τεχνικός συντονιστής στο Video Pool Artist-Run Centre συνεισφέροντας στην ανατροφή των τριών του παιδιών ή όταν δε διεξάγει έρευνα σχετικά με τη γενοκτονία, ο video artist Rick Fischer με έδρα το Winnipeg δημιουργεί βίντεο έργα σε εκτεταμένες χρονικές περιόδους συνήθως μαζί με το συνεργάτη του, τον Don Rice. Μετά τις προπτυχιακές του σπουδές στη σχολή Καλών Τεχνών, ο Rick εργάστηκε σε ορυχείο για εννιά χρόνια. Στη συνέχεια έγινε δεκτός σε μεταπτυχιακό πρόγραμμα από όπου αποβλήθηκε και θεωρήθηκε συνένοχος για συνωμοσία που αφορούσε στην καταστροφή μιας από τις μεγαλύτερες ιδιωτικές σχολές Τεχνών της Αμερικής σε μια δίκη 103 εκατομμυρίων δολαρίων. Στη συνέχεια εργάστηκε σε κέντρα καλλιτεχνών στον Καναδά για είκοσι χρόνια.



Shashwati Talukdar (IN)

| **The Sound of Bombs (2013) | 03:10 min, colour, sound**

"The Sound of Bombs" is a meditation on war and the act of recovering pain and guilt in its aftermath. Using found footage from WWII propaganda films and travelogues about Japan from the 1950s, and video shot in contemporary Japan and Taiwan, this video explores the multiple legacies of violence. Inspired by the story, "The Ocean of Mrs. Nagai" by Sharbari Zohra Ahmed.

Bio

Shashwati Talukdar has an MFA in Film and Video Arts from Temple University, Philadelphia, USA. Shashwati has directed over a dozen short films and videos, which have been screened at venues including the Margaret Mead Festival, Berlin, the Whitney Biennial in New York, Kiasma Museum of Art in Helsinki and the Institute of Contemporary Art in Philadelphia. She has been supported by entities including the Asian Cine Fund in Busan, India Foundation of the Arts, Jerome Foundation and the New York State Council on the Arts. She has been awarded the James T. Yee Mentorship Award from NAATA (2002) and the Project Involve Fellowship (2003) from IFP/New York. In addition, Shashwati has taught at NYU, Arcadia and Temple University. She lives between Taiwan and India.

To «The Sound of Bombs» είναι ένας στοχασμός για τον πόλεμο και τη διαδικασία της ανάρρωσης και της ενοχής ως επακόλουθο του. Χρησιμοποιώντας αποσπάσματα από πρωταγανδιστικές ταινίες του Β' Παγκοσμίου Πολέμου και ταξιδιωτικά ημερολόγια για την Ιαπωνία από το 1950 μαζί με βίντεο που γυρίστηκαν στη σύγχρονη Ιαπωνία και την Ταϊβάν, αυτό το βίντεο διερευνά τα πολλαπλά κληροδοτήματα της βίας. Είναι εμπνευσμένο από την ιστορία «The Ocean of Mrs Nagai» της Sharbari Zohra Ahmed.

Βιογραφικό

H Shashwati Talukdar κατέχει μεταπτυχιακό τίτλο σπουδών Film and Video Arts από το Πανεπιστήμιο του Temple στη Φιλαδέλφεια των ΗΠΑ. H Shashwati έχει σκηνοθετήσει πάνω από 12 ταινίες μικρού μήκους και βίντεο που έχουν σε εκθεσιακούς χώρους, όπως: Margaret Mead Festival, Βερολίνο, Whitney Biennial, Νέα Υόρκη, Kiasma Museum of Arts, Ελσίνκι και το Ινστιτούτο Σύγχρονης Τέχνης, Φιλαδέλφεια. Έχει λάβει χορηγίες από φορείς συμπεριλαμβανομένων των Asian Cine Fund στην Busan, India Foundation of the Arts, Jerome Foundation και από το New York State Council on the Arts. Της έχει απονεμηθεί το James T. Yee Mentorship Award από τη NAATA (2002) και το Project Involve Fellowship (2003) από το IFP της Νέας Υόρκης. Επιπλέον, η Shashwati έχει διδάξει στο Πανεπιστήμιο της Νέας Υόρκης, στο Πανεπιστήμιο Arcadia και στο Πανεπιστήμιο Temple. Ζει μεταξύ της Ταϊβάν και της Ινδίας.



Shunsaku Hayashi (JP)

| cableWall (2015) | 6:35 min, black&white, sound

Webs of cables covering over cities indicate human territorial spaces, like a long wall over the world dividing our habitats from nature.

They transfer electricity, a symbol of civilization. Wherever they stand is no longer purely natural. It is touched and used.

Bio

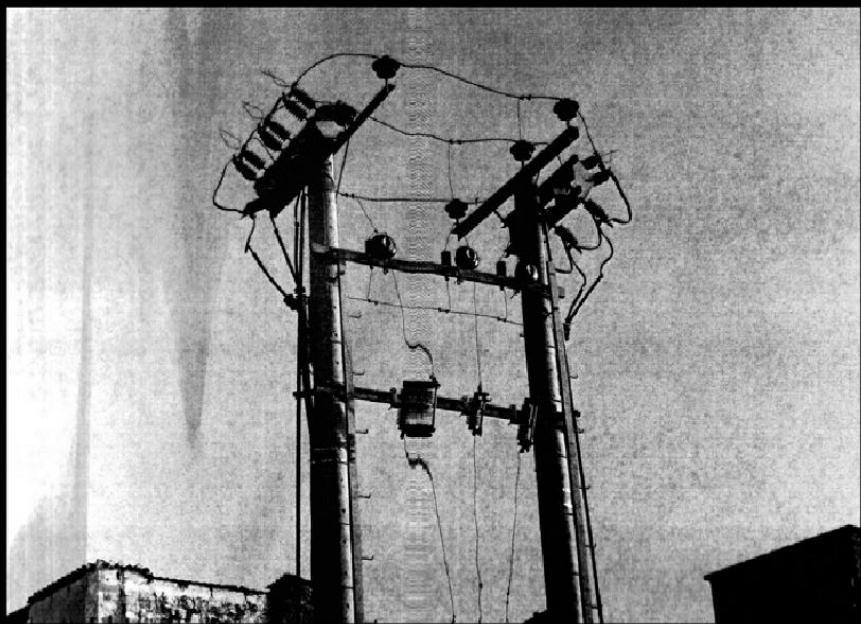
Shunsaku Hayashi is a Japan born artist working in London as a trainee under the Japan Cultural Ministry Abroad Research Fellowship for up-and-coming artists from 2012 to 2015 and studying at Goldsmiths, university of London.

Ιστοί από καλώδια καλύπτουν τις πόλεις υποδηλώνοντας ανθρώπινους εδαφικούς χώρους, όπως ένα μακρύ τείχος πάνω από τον κόσμο που διαχωρίζει τις κατοικίες μας από τη φύση.

Μεταφέρουν πλεκτρική ενέργεια, ένα σύμβολο του πολιτισμού. Όπου βρίσκονται σηματοδοτούν ότι ο χώρος δεν είναι πλέον καθαρά φυσικός. Έχει χρησιμοποιηθεί και υποστεί τροποποιήσεις.

Βιογραφικό

Ο Shunsaku Hayashi είναι Ιάπωνας καλλιτέχνης, εργάζεται στο Λονδίνο ως ασκούμενος στο Japan Cultural Ministry Abroad Research Fellowship για ανερχόμενους καλλιτέχνες από το 2012 ως το 2015 και σπουδάζει στο Goldsmiths, University of London.



An invisible public space around us coexists with the physical world. Signals are travelling constantly across the globe, without anyone noticing. Public space is global. Urban spaces are no longer needed for people to interact. This video work tries to explore through past found footage the beginning of this new age, before the development of the internet while promoting the idea of how easily this seemingly free public space can be controlled.

Bio

Stelios Oikonomidis was born in Thessaloniki in 1982. He studied restoration of works of art and in 2008 he joined the Film School in Thessaloniki. Since 2013 he lives and works in Athens. His primary interest is experimental cinema and Video Art. Film studies helped him discover the possibilities of "recycling" moving images, thus creating video collage works, which is his main means of expression, trying to explore this medium in depth. He participated in various projects during his studies, and at the moment he works on his thesis project for Film School which will be made solely from found footage.

Ένας αόρατος δημόσιος χώρος γύρω μας συνυπάρχει μαζί με τον φυσικό κόσμο. Σήματα επικοινωνίας ταξιδεύουν συνεχώς σε όλο τον κόσμο χωρίς να το αντιλαμβάνεται κανείς. Ο δημόσιος χώρος είναι παγκόσμιος. Δεν χρειάζονται πλέον αστικοί χώροι για να επικοινωνούν οι άνθρωποι. Το έργο προσπαθεί να εξερευνήσει μέσα από οπικό υλικό παλαιότερων δεκαετιών την απαρχή αυτής της νέας εποχής, πριν την εξέλιξη του διαδικτύου αναδεικνύοντας παράλληλα και την ευκολία με την οποία αυτός ο φαινομενικά ελεύθερος δημόσιος χώρος μπορεί να περιοριστεί.

Βιογραφικό

Ο Στέλιος Οικονομίδης γεννήθηκε στην Θεσσαλονίκη το 1982. Σπούδασε συντήρηση έργων τέχνης και από το 2008 σπουδάζει στο Τμήμα Κινηματογράφου του ΑΠΘ. Τα τελευταία χρόνια ζει και εργάζεται στην Αθήνα. Ασχολείται κυρίως με τον πειραματικό κινηματογράφο και το Video Art. Μέσα από τις κινηματογραφικές σπουδές ανακάλυψε τη δυνατότητα της «ανακύκλωσης» της κινούμενης εικόνας, δημιουργώντας έργα video collage που είναι και το κύριο μέσο έκφρασής του, προσπαθώντας παράλληλα να εξερευνήσει την δυναμική αυτού του μέσου σε βάθος. Συμμετείχε σε διάφορα πρότζεκτ κατά τη διάρκεια των σπουδών του και αυτή την περίοδο ολοκληρώνει την πτυχιακή του εργασία η οποία θα είναι μια ταινία βασισμένη εξ ολοκλήρου σε αρχειακό υλικό.



Teresa Leung (HK)

| The most sensual getaway (2013) | 3:27 min, colour, sound

As an urban dweller, I am intrigued by the lack of open space and open space that were not originally designed for use by individuals. I am particularly curious about spaces of non-places, non-relational, non-historical, non-identity related, and built for transit purpose in French anthropologist Marc Augé's definition.

Alone or with others, I love to venture into non-places, privatize them temporarily and do things that people usually do at home, aiming to negotiate the space and functions of non-places and share with others my experiences of them. The person in the video isn't an actress, but someone willing to try something she finds intriguing and something she never did before. Through this act of urban intervention, I have brought "Art-as-an-Experience" to someone.

Bio

Teresa Leung exhibited her works previously in Berlin, Bulgaria, France, Hong Kong, Sao Paulo, Slovenia, Spain, and the UK. She was one of the 40 finalists selected from more than 3,100 entries in the Contemporary Talents 2012 competition organized by the Fondation Francois Schneider in France. Teresa's interested in the possibilities of urban non-places, art-as-an-experience, and urban development and transformation in post-soviet countries such as those in South Caucasus, which led her to a three-month artist-in-residence in Armenia's capital city Yerevan in Summer 2014. She graduated from the MA in Fine Arts program at the Chinese University of Hong Kong in 2011.

124

Ως κάτοικος της πόλης, μου κεντρίζει το ενδιαφέρον η έλλειψη του ανοιχτού χώρου και μάλιστα αυτός ο ανοιχτός χώρος που δεν είχε αρχικά σχεδιαστεί για κοινωνική χρήση. Είμαι ιδιαίτερα περιέργη για χώρους που θεωρούνται μη-τόποι, που δε σχετίζονται με την ιστορικότητα ή την ταυτότητα και κτίζονται με μεταβατικούς σκοπούς σύμφωνα με τον ορισμό του Γάλλου ανθρωπολόγου Marc Augé.

Μόνη ή με άλλους, μου αρέσει να εισβάλω σε μη-τόπους, να τους οικειοποιούμαι προσωρινά και να κάνω δραστηριότητες που οι άνθρωποι συνήθως κάνουν στο σπίτι τους με σκοπό να διαπραγματευτώ το χώρο και τη λειτουργικότητα των μη-τόπων καθώς και να μοιραστώ με άλλους τις εμπειρίες μου για αυτούς. Το άτομο στο βίντεο δεν είναι ηθοποιός, αλλά κάποιος πρόθυμος να δοκιμάσει κάτι που βρίσκει ενδιαφέρον και κάτι που ποτέ δεν έχει κάνει. Μέσω αυτής της πράξης της αστικής παρέμβασης, μετέφερα την «έχνης ως εμπειρία» σε κάποιον.

Βιογραφικό

Η Teresa Leung έχει εκθέσει έργα της στο Βερολίνο, τη Βουλγαρία, τη Γαλλία, το Χονγκ Κονγκ, το Σάο Πάολο, τη Σλοβενία, την Ισπανία και το Ηνωμένο Βασίλειο. Ήταν μία από τους 40 φιναλίστ που επιλέχτηκαν μέσα από περισσότερες από 3100 συμμετοχές στο διαγωνισμό Contemporary Talents 2012 που διοργανώνει το Ίδρυμα Francois Schneider στη Γαλλία. Η Teressa ενδιαφέρεται για τις δύνατότητες των αστικών μη-τόπων, της «έχνης ως εμπειρίας» και της αστικής ανάπτυξης και μεταμόρφωσης - μεταβατικότητας των πρώτων σοβιετικών χωρών όπως οι χώρες του Νότιου Καυκάσου. Αυτό το ενδιαφέρον της την οδήγησε σε τρεις μήνες διαμονή σε καλλιτεχνικό πρόγραμμα - residency στην πρωτεύουσα της Αρμενίας την Ερεβάν, το καλοκαίρι του 2014. Το 2011 απέκτησε μεταπτυχιακό τίτλο σπουδών στις Καλές Τέχνες από το Κινεζικό Πανεπιστήμιο του Χονγκ Κονγκ.



Thanasis Troumpoukis - Θανάσης Τρουμπούκης (GR)
| Falling (2014) | 8:44 min, black&white, sound

"Falling" is an experimental film based on the homonymous electronic composition of Delia Derbyshire. The original piece ("Falling") is part of the program "DREAMS" a collection of spliced/reassembled interviews with people describing their dreams. This program of sounds and voices was an attempt to re-create in five movements some sensations of dreaming - running away, falling, landscape, underwater and colour. All the voices were recorded from life and arranged in a setting of pure electronic sounds. This film is an attempt to extend the dimensions of the musical composition. Basic component of the visual body is the liquid element, a concurrence point between the video and the original music composition. "Falling is always a testimony of someone trying to stand on their feet."

Bio

Thanasis Troumpoukis was born in Athens. He works as a freelance cinematographer (photography, cinema, theater, video installations). He has studied film making (directing and screenwriting) in Athens. At the moment, he attends the Master's program in Visual Arts at Athens School of Fine Arts and works on his next short film "VANDALS' ERA".

To «Falling» είναι μια πειραματική ταινία που βασίζεται στην ομώνυμη πλεκτρο-νική σύνθεση της Delia Derbyshire. Το αρχικό κομμάτι («Falling») αποτελεί μέρος του προγράμματος «DREAMS», μια συλλογή από ενωμένες/ανασυγκροτημένες συνεντεύξεις με ανθρώπους που περιγράφουν τα όνειρά τους. Αυτό το πρόγραμμα με τους ήχους και τις φωνές ήταν μια προσπάθεια να δημιουργήσει εκ νέου σε πέντε κινήσεις κάποιες αισθήσεις του ονείρου - το να τρέχεις μακριά, η πτώση, το τοπίο, το να βρίσκεσαι κάτω από το νερό και τα χρώματα. Όλες οι φωνές ήταν καταγεγραμμένες από τη ζωή και τοποθετημένες σε ένα περιβάλλον με καθαρούς πλεκτρονικούς ήχους. Αυτή η ταινία είναι μια απόπειρα επέκτασης των διαστάσεων της μουσικής σύνθεσης. Βασικό συστατικό του οπτικού σώματος είναι το υγρό στοιχείο, ένα σημείο σύμπτωσης μεταξύ του βίντεο και της πρωτότυπης μουσικής σύνθεσης. «Η πτώση είναι πάντα η μαρτυρία κάποιου που προσπαθεί να σταθεί στα πόδια του».

Βιογραφικό

Ο Θανάσης Τρουμπούκης γεννήθηκε στην Αθήνα. Εργάζεται ως ανεξάρτητος διευθυντής φωτογραφίας (φωτογραφία, κινηματογράφος, θέατρο, video - installations). Σπούδασε κινηματογράφο (σκηνοθεσία και συγγραφή σεναρίου) στην Αθήνα. Αυτή τη στιγμή, παρακολουθεί το μεταπτυχιακό πρόγραμμα Εικαστικών Τεχνών στην Ανωτάτη Σχολή Καλών Τεχνών και εργάζεται πάνω στην επόμενη του ταινία μικρού μήκους «VANDALS' ERA».



The video on reflections has to do with the interim of ourselves, our private part and the environment, our public one. As an interim, we chose the reflections generated between light and ourselves. This leads to the creation of various abstract elements, relations and forms, making tricks with the space and creating a visual character. The result is abstract and has to do with how we perceive things and our involvement in them at the same time.

Bios

Sophia Makridou is a BA student at the Department of Fine and Applied Arts of the Aristotle University since 2011. She has participated in group exhibitions.

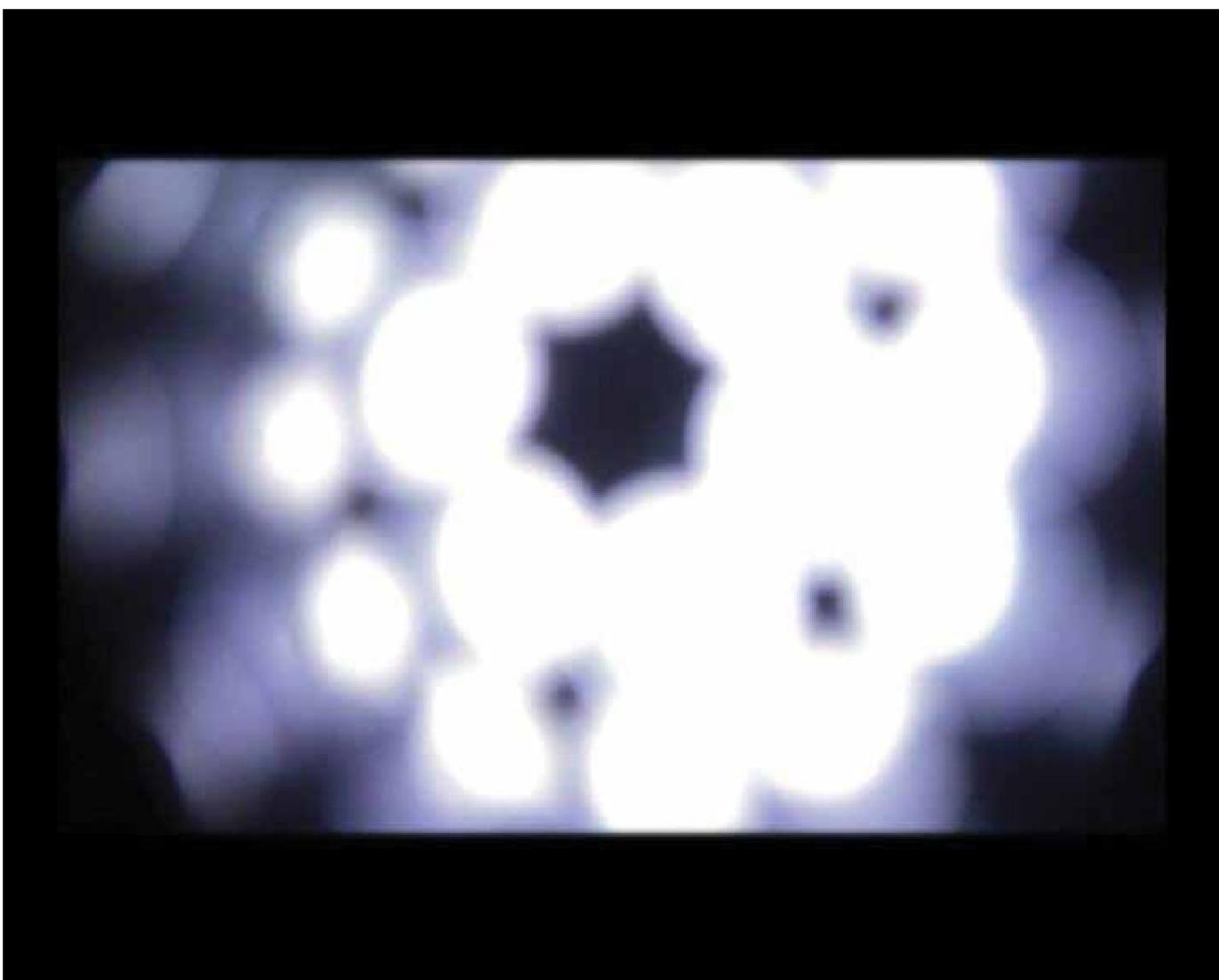
Theodora Prassa was born in Volos, Greece in 1993. She studies in the School of Fine Arts at the Faculty of Fine and Applied Arts of Aristotle University. She is in the 4th year of her studies in painting in the laboratory of George Golfinos and Georgios Divaris. She has participated in the Erasmus program in Hildesheim Universität in Germany. She is also interested in engraving and video art. She has participated in several group exhibitions and workshops in Greece and abroad.

Το βίντεο με θέμα τις αντανακλάσεις διερευνά το ενδιάμεσο του εαυτού μας, από τη μία το ιδιωτικό και από την άλλη το περιβάλλον μας, το δημόσιο. Ως ενδιάμεσο επιλέξαμε τις αντανακλάσεις που παράγονται μεταξύ φωτός και εμάς. Αυτό έχει ως αποτέλεσμα να δημιουργούνται διάφορα αφηρημένα στοιχεία, σχέσεις και φόρμες, παιζόντας με τον χώρο και δημιουργώντας έναν οπτικό χαρακτήρα. Το αποτέλεσμα είναι αφηρημένο και εξετάζει το πώς αντιλαμβανόμαστε τα πράγματα και ταυτόχρονα την εμπλοκή μας σε αυτά.

Βιογραφικά

Η Μακρίδου Σοφία σπουδάζει στο Τμήμα Εικαστικών και Εφαρμοσμένων Τεχνών του Α.Π.Θ από το 2011. Έχει λάβει μέρος σε ομαδικές εκθέσεις.

Η Θεοδώρα Πρασσά γεννήθηκε στο Βόλο το 1993. Σπουδάζει στη Σχολή Καλών Τεχνών. Τμήμα Εικαστικών και Εφαρμοσμένων Τεχνών ΑΠΘ. Βρίσκεται στο 4ο χρόνο σπουδών με κατεύθυνση ζωγραφική, στο εργαστήριο του Γεώργιου Γκολφίνου, Γεώργιου Διβάρη. Έχει συμμετάσχει με το πρόγραμμα Erasmus στο Hildesheim Universität, στη Γερμανία. Επίσης ασχολείται με την χαρακτική και video art. Έχει λάβει μέρος σε διάφορες ομαδικές εκθέσεις και workshop σε Ελλάδα και εξωτερικό.



Ulu Braun (DE)

| Architektura (2015) | 15:00 min, colour, sound

In the beginning there was a brick, which flew through space. It flew past skyscrapers in a city and keeps reappearing in this film about construction and destruction. Brick by brick - where will that ultimately lead? A father shows the world to his child - "that will be all yours one day", he says. Soap bubbles float upward. It is all a cyclical affair. The tableaux Ulu Braun assembles are playful, associative and powerful. In his realm of imagery, sizes, relations and contexts become malleable. Owing to the deconstruction of proportions and coherences, Ulu Braun's narrative becomes a fable. Architecture is the game of positioning bodies into light. Darkness needs its space. The future is already misaligned.

Bio

Ulu Braun was born 1976 in Schongau (DE). He works and lives in Berlin. From 1996 to 2005 he studied painting and experimental film at the University of Applied Arts in Vienna and film at the Film and Television University in Potsdam.

He's been using video to explore the field between visual arts and cinema since 1997. He is one of the key figures who have transferred painting into video art and have played a significant role in defining and further developing the genre of video collage. His film and video works are regularly exhibited in art institutions and shown at international film festivals. Ulu Braun was awarded in 2011 the Kunstfonds grant, in 2013 with the German Short Film Award and in 2014 the Berlin Art Prize.

130

Στην αρχή υπήρχε ένα τούβλο, το οποίο πετούσε στο χώρο. Πετούσε πέρα από τους ουρανοξύτες της πόλης και συνεχίζει να εμφανίζεται σε αυτό το φίλμ που αναφέρεται στην κατασκευή και την καταστροφή. Τούβλο με τούβλο - Πού θα διδηγήσει αυτό τελικά; Ένας πατέρας δείχνει τον κόσμο στο παιδί του - «δύα αυτά θα είναι δικά σου μια μέρα», λέει. Σαπουνόφουσκες επιπλέουν προς τα πάνω. Όλα είναι μια κυκλική κίνηση. Τα tableau που ο Ulu Braun συναρμολογεί είναι παιχνιδιάρικα, συνειρμικά και δυναμικά. Στη σφράγιδα του φανταστικού, τα μεγέθη, οι σχέσεις και τα πλαίσια γίνονται εύπλαστα. Λόγω της αποδόμησης των αναλογιών και της συνάρτειας, η αφήγηση του Ulu Braun γίνεται ένας μύθος. Η αρχιτεκτονική είναι ένα παιχνίδι τοποθέτησης σωμάτων στο φως. Το σκοτάδι χρειάζεται το δικό του χώρο. Το μέλλον έχει ήδη πάρει αποκλίνουσα κατεύθυνση.

Βιογραφικό

Ο Ulu Braun γεννήθηκε το 1976 στο Schongau (Γερμανία). Ζει και εργάζεται στο Βερολίνο. Από το 1996-2005 σπούδασε ζωγραφική και πειραματικό κινηματογράφο στο Πανεπιστήμιο Εφαρμοσμένων Τεχνών της Βιέννης και κινηματογράφο στο Πανεπιστήμιο Κινηματογράφου και Τηλεόρασης στο Potsdam.

Χρησιμοποιεί το βίντεο για να εξερευνήσει το πεδίο μεταξύ των εικαστικών τεχνών και του κινηματογράφου από το 1997. Είναι μία από τις κύριες προσωπικότητες που έχουν μεταφέρει τη ζωγραφική σε video art και έχουν διαδραματίσει σημαντικό ρόλο στον καθορισμό και την περαιτέρω ανάπτυξη του video collage. Τα έργα του εκτίθενται τακτικά σε ιδρύματα τέχνης και παρουσιάζονται σε διεθνή κινηματογραφικά φεστιβάλ. Στον Ulu Braun απονεμήθηκε το 2011 η επιχορήγηση Kunstfonds, το 2013 το Βραβείο Ταινιών Μικρού Μήκους της Γερμανίας και το 2014 το Βραβείο Τέχνης του Βερολίνου.



Walking through the crowd, I'm someone else. I stop but traffic continues. I stand and disappear in the gray concrete, I hide myself. It is a strategic appearance or perhaps a way to draw attention in a defined remote area.

"A strategy of appearance" is a research on society and the individual, in a contemporary city. Equipped with a sweater with the colour of the environment I've put myself in an situation of self-discovery. But with all that I've encountered, I've been with my own absence at the monstrosity of contemporary space, a space immensely empty, impersonal and tragic.

Bio

Verónica Vicente graduated Fine Arts from the University of Vigo (2010) and has obtained an Erasmus scholarship at the Ecole Supérieure des Beaux-Arts in Angers, France. She has an International Master in Conceptual Photography and Creation at the Madrid EFTI (2011) and she also has a Master in Contemporary Art, Criticism and Museology from the University of Santiago de Compostella (2012).

She has received the first prize in the International Competition of Photography of Sculpture at the National Sculpture Museum and the award Novos Valores in 2011, in the modality of photography, from the Deputation of Pontevedra. Her work has been exhibited in numerous group exhibitions in Spain and abroad. She mainly uses photography and performance and her works evolve around the construction of personal identity and / or social or collective, from the space around her and the interaction with others, that define her and give her meaning. Her photographic work is part of the Collection of Centre d'Art La Panera, of the National Museum of Sculpture and the Deputation of Pontevedra.

Περπατώντας μέσα στο πλήθος, είμαι κάποιος άλλος. Σταματάω μα τη κίνηση συνεχίζεται. Στέκομαι και εξαφανίζομαι στο γκρίζο τοιμέντο, κρύβομαι. Είναι μια στρατηγική εμφάνιση ή ίσως, ένας τρόπος για να επιστήσω την προσοχή σε μια συγκεκριμένη απομακρυσμένη περιοχή.

To «A strategy of appearance» είναι μια έρευνα για την κοινωνία και το άτομο στη σύγχρονη πόλη. Εξοπλισμένη με ένα πουλόβερ στο χρώμα του περιβάλλοντος, θέτω τον εαυτό μου σε μια κατάσταση αυτο-ανακάλυψης. Άλλα με όλα όσα έχω συναντήσει, υπήρξα μέσω της απονοσίας μου στο τερατούργημα του σύγχρονου χώρου, ένα χώρο άδειο, απρόσωπο και τραγικό.

Βιογραφικό

H Verónica Vicente αποφοίτησε από τη σχολή Καλών Τεχνών του Πανεπιστημίου Vigo (2010) και έλαβε υποτροφία από το πρόγραμμα Erasmus για να φοιτήσει στην Ecole Supérieure des Beaux-Arts στο Angers, της Γαλλίας. Κατέχει ένα Διεθνές Μεταπτυχιακό στην «Conceptual Photography and Creation» από το Madrid EFTI (2011) καθώς επίσης και μεταπτυχιακό τίτλο στη «Σύγχρονη Τέχνη, Κριτική και Μουσειολογία» από το Πανεπιστήμιο του Santiago de Compostella (2012).

Έχει λάβει το πρώτο βραβείο στο Διεθνή Διαγωνισμό Φωτογραφίας της Γλυπτικής στο Εθνικό Μουσείο Γλυπτικής και το βραβείο Novos Valores το 2011, από την αντιπροσωπεία της Pontevedra. Η δουλειά της έχει παρουσιαστεί σε πολλές ομαδικές εκθέσεις στην Ισπανία και στο εξωτερικό. Χρησιμοποιεί κυρίως φωτογραφία και performance και τα έργα της εξελίσσονται γύρω από την διαμόρφωση της προσωπικής ταυτότητας και / ή της κοινωνικής ή της συλλογικής, από το χώρο γύρω της και την αλληλεπίδραση με τους άλλους, που την καθορίζουν και της δίνουν νόημα. Το φωτογραφικό έργο της είναι μέρος της Συλλογής του Centre d'Art La Panera του Εθνικού Μουσείου Γλυπτικής και του Επιμελητηρίου της Pontevedra.



134

amtin

animation

135

Curated by | Επιμέλεια: Athens Digital Arts Festival Team

Lucas is an average Singaporean boy who lives in his world of Western-influenced fantasy. His dream to seek out friendship can finally be realized when he chanced upon a broken princess doll. By fixing the doll, Lucas hopes to break the ice with his neighbour, Angie. With swords, dragons, and a doll in distress, "Princess" is a 2D-animated, heart-warming tale of an average child that we can all connect with. Recall the days when we were young; a time when we learnt to face our fears and chase our dreams, when we let our imaginations run wild in our favourite neighbourhood playground.

Bios

Andre graduated with honors from the School of Art, Design and Media of Nanyang Technological University. He believes motion is the primary drive that brings out emotion in animation. He draws inspiration from everyday life, because he believes that beauty lies in the details. By isolating these details, he transfers them into his work and enlivens his drawings and animation.

Hadi believes that everything has a beginning, a middle and an end. What makes that every "thing" special, is the soul. That soul can help create the wildest and most imaginative stories. It makes us smile, laugh, snigger, frown, shed a tear or jump from our armchairs with joy. With an honors degree in Animation from the School of Art, Design and Media of Nanyang Technological University, he's still in search of that soul in "everything" which is his purpose, in his journey as a visual storyteller.

136

Vivien is amazed by how cartoons can bring laughter to one's life. She loves Spongebob Squarepants' funky character as it never fails to bring a smile on her face. This is what drives her to bring wacky yet cute cartoon characters to life. She actively aspires to share the joy and happiness with everyone through her character design and visuals.

O Lucas είναι ένα συνηθισμένο αγόρι από τη Σιγκαπούρη που ζει στο δικό του, επηρεασμένο από τη δυτική νοοτροπία φανταστικό κόσμο. Το όνειρό του να κάνει φίλους μπορεί επιτέλους να πραγματοποιείται απ' τη στιγμή που βρήκε τυχαία μια σπασμένη κούκλα πριγκίπισσα στο πάρκο. Επισκευάζοντας την κούκλα o Lucas ελπίζει να γνωρίσει την γειτόνισσα του, την Angie. Το «Princess» είναι ένα 2D animation με σπαθιά, δράκους και μια κούκλα που βρίσκεται σε κίνδυνο, είναι μια ιστορία ενός παιδιού με το οποίο μπορούμε όλοι να ταυτιστούμε. Ας ανακαλέσουμε τις μέρες που ήμασταν νέοι, που μάθαμε να αντιμετωπίζουμε τους φόβους και να κυνηγάμε τα άνειρά μας, όταν αφήναμε την φαντασία μας να τρέξει στο πάρκο της αγαπημένης μας γειτονιάς.

Βιογραφικά

O Andre αποφοίτησε με επαίνους από το School of Art, Design και Media του Nanyang Technological University. O Andre πιστεύει ότι η κίνηση είναι η κινητήριος δύναμη που αναδεικνύει το συναίσθημα στα κινούμενα σχέδια. Αντλεί έμπνευση από την καθημερινή ζωή, γιατί πιστεύει ότι η ομορφιά βρίσκεται στις λεπτομέρειες. Απομονώνει αυτές τις λεπτομέρειες, τις μεταφέρει στο έργο του και έτσι ζωντανεύει τα κινούμενα σχέδια και τις ζωγραφίες του.

O Hadi πιστεύει ότι όλα έχουν αρχή, μέσην και τέλος. Αυτό που κάνει το κάθε «πράγμα» ξεχωριστό είναι η ψυχή. Αυτή η ψυχή μπορεί να βοηθήσει στη δημιουργία των πιο άγριων και ευφάνταστων ιστορίων. Μας κάνει να χαμογελάμε, να γέλαμε, να κρυφογελάμε, να κατσουφιάζουμε, να δακρύζουμε ή να χοροπδάμε από χαρά. Με πτυχίο με επαίνους στο Animation από το School of Art, Design and Media, του Nanyang Technological University, συνεχίζει να ψάχνει για την ψυχή στα «πάντα» και αυτός είναι ο σκοπός του στο ταξίδι του ως εικαστικός αιφνητής.

H Vivien είναι συνεπαρμένη από το πως τα κινούμενα σχέδια μπορούν να φέρουν γέλιο στη ζωή κάποιου. Αγαπά τον funky χαρακτήρα του Μπομπ Σφουγγαράκη, καθώς ποτέ δεν αποτυγχάνει να φέρει το χαμόγελο στο πρόσωπό της. Αυτό την οδήγησε να φέρει στη ζωή, εκκεντρικούς αλλά χαριτωμένους χαρακτήρες κινουμένων σχεδίων. Φιλοδοξεί να μοιραστεί τη χαρά και την ευτυχία με όλους μέσα από τους χαρακτήρες και τα γραφικά που δημιουργεί.



Carlos De Carvalho (FR)

| Juste de l'eau (2014) | 4:42 min, colour, sound

The story takes place in Lisbon at the time of the great maritime discoveries. Explorers, looking like pigs, arrive in the harbour after a long voyage across the oceans. Everywhere in the city small groups gather and congratulate each other. They organize spontaneous round dances and celebrate their return. Meanwhile, a young pig has the strange feeling of being completely isolated from the others in his own city.

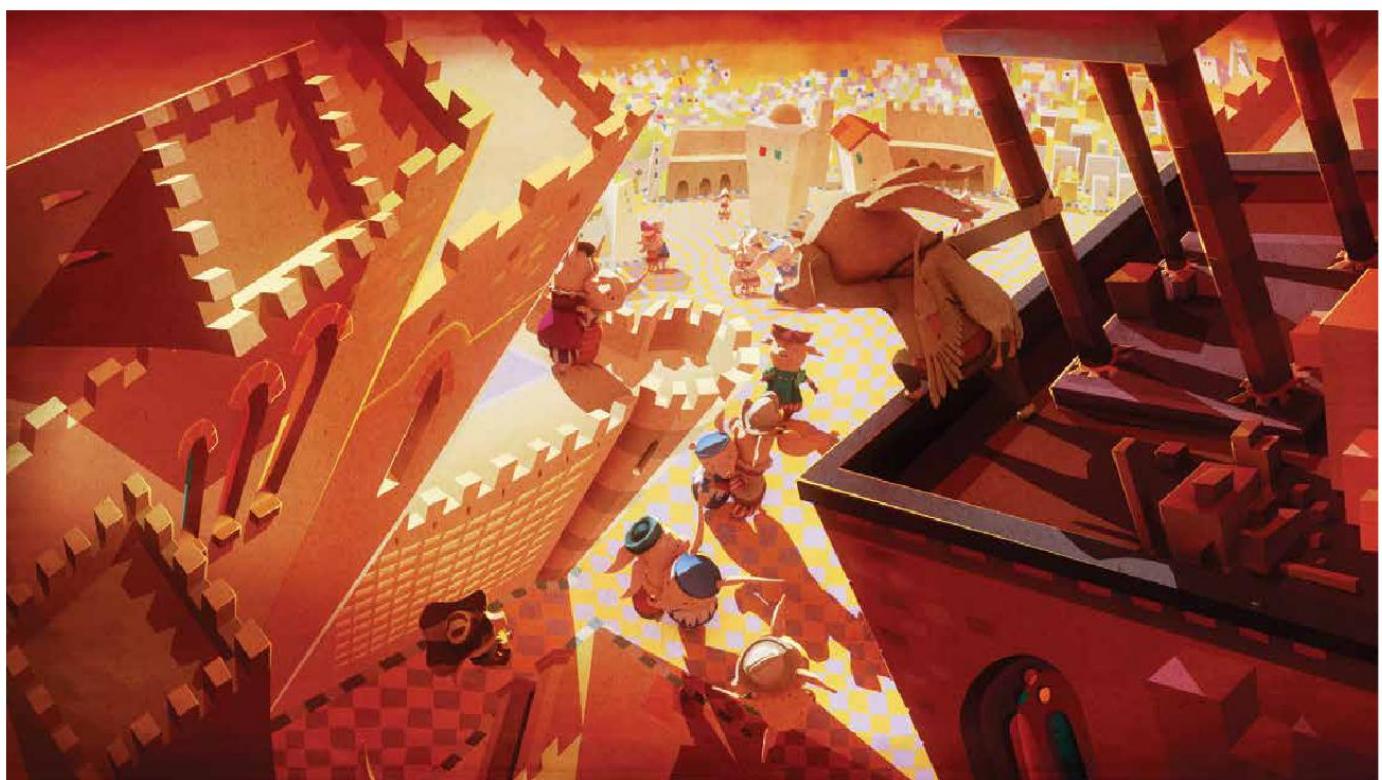
Bio

Carlos studied illustration and graphism in Saint Luc institute (Tournai, Belgium), and then learnt 3D-animation and digital direction in Supinfocom (Valenciennes, France). He is picture-bulimic and "devours" all visual styles to create as many universes as he "swallowed". Carlos now works as an independent director / Art director.

Η ιστορία διαδραματίζεται στην Λισαβόνα την εποχή των μεγάλων θαλάσσιων ανακαλύψεων. Εξερευνητές που μοιάζουν με γουρούνια, καταφθάνουν στο λιμάνι μετά από ένα μακρύ ταξίδι πέρα απ' τους ωκεανούς. Παντού τριγύρω στην πόλη μικρές ομάδες μαζεύονται και συγχαίρουν ο ένας τον άλλο. Οργανώνουν αυθόρυμπους κυκλικούς χορούς και γιορτάζουν την επιστροφή τους. Εν τω μεταξύ, ένα νεαρό γουρούνι έχει την παράξενη αίσθηση ότι είναι απόλυτα αποξενωμένο από τους υπόλοιπους στην ίδια την πόλη.

Βιογραφικό

Ο Carlos οπούδασε illustration and graphism στο Saint Luc Institute (Tournai, στο Βέλγιο), έπειτα οπούδασε 3D-animation και digital direction στο Supinfocom (Valenciennes, στη Γαλλία). Είναι εικονο-βουλιμικός και «καταβροχθίζει» όλα τα οπτικά στυλ για να δημιουργήσει τόσα σύμπαντα δύο «καταβρόχθισες». Ο Carlos τώρα εργάζεται ως σκηνοθέτης.



Chua Wei Lun Brandon_Umbrella_GR | Umbrella (2014) | 5:29 min, colour, sound

"Umbrella" is a playful animated film that fuses traditional and digital media to create unconventional visuals. Revolving around an umbrella superstition, a bubbly girl made a discovery and decided to go against her granny. Discover how she made a difference to save their world from drought!

Bios

Brandon is a 3D Generalist and is inclined in 3D modelling. He aspires to work in game cinematic productions. He enjoys working in a team as different talents coming together can do great things.

Siew May is a non-conformer and an adventurer at heart when it comes to designing for animated films. Her latest work, Umbrella, shows her love in 2d cartoons and her interest in fusing traditional and digital media to create unique looking visuals.

Yin discovers rhythm and fun in her life and in Art. Inclined in traditional medium, she believes that foundation is important in developing other skills and techniques. Interested in animation and painting, she continues learning and venturing in the world of art and motion.

An aspiring animator with keen interest in 3D and visual effects, Sharry looks forward to a brand new learning journey and strives for any opportunities to create unique works of art.

To «Umbrella» είναι μια παιχνιδιάρικη ταινία κινουμένων σχεδίων που συνδυάζει παραδοσιακά και ψηφιακά μέσα για να δημιουργήσει μοναδικά οπτικά εφέ. Το έργο περιστρέφεται γύρω από την προκατάληψη που αφορά στο άνοιγμα ομπρέλας μέσα στο σπίτι, όπου ένα κεφάτο κορίτσι έκανε μια ανακάλυψη και αποφάσισε να πάει ενάντια στις απόψεις της γιαγιάς της. Ανακαλύψτε πώς έκανε τη διαφορά, για να σώσει τον κόσμο από την ξηρασία!

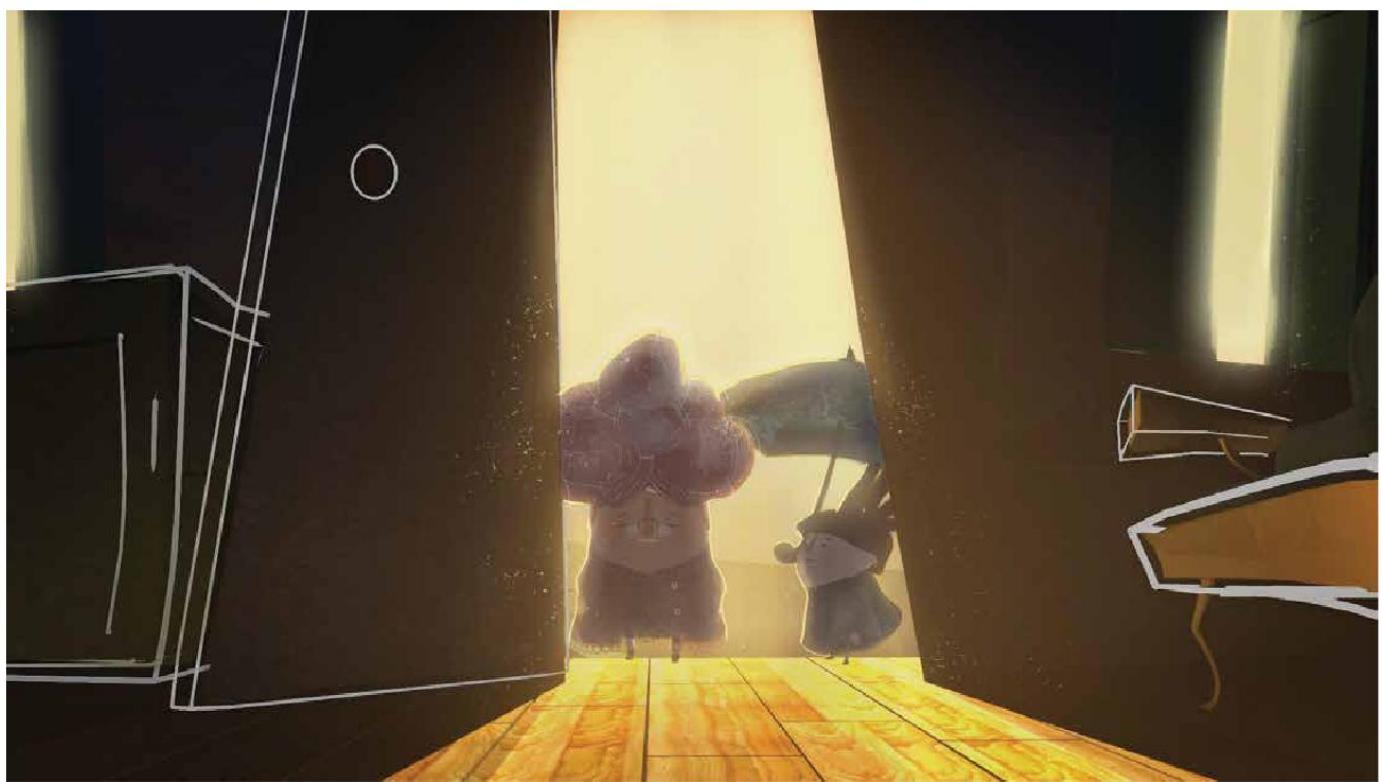
Βιογραφικά

Ο Brandon είναι ένας 3D Generalist και η κλίση του είναι το 3D modeling. Ο ίδιος φιλοδοξεί να εργαστεί σε κινηματογραφικές παραγωγές. Ο Brandon απολαμβάνει να εργάζεται ομαδικά καθώς ο συνδυασμός διαφορετικών ταλέντων μπορεί να κάνει σπουδαία πράγματα.

Η Siew May είναι αντι-κομφορμίστρια και κατά βάθος περιπτειώδης, όταν πρόκειται για το σχεδιασμό ταινιών κινουμένων σχεδίων. Το τελευταίο της έργο, «Umbrella», δείχνει την αγάπη της για τα 2D animation και το ενδιαφέρον της για τον συνδυασμό των παραδοσιακών και των ψηφιακών μέσων για τη δημιουργία μοναδικών οπτικών εφέ.

Η Yin βρίσκεται το ρυθμό και τη διασκέδαση στη ζωή της και στην Τέχνη. Έχει κλίση στα παραδοσιακά μέσα και πιστεύει ότι το να έχεις μια βάση είναι σημαντικό για την ανάπτυξη άλλων δεξιοτήτων και τεχνικών. Ενδιαφερόμενη για το animation και τη ζωγραφική, συνεχίζει να μαθαίνει και να τολμάει στον κόσμο της τέχνης και της κίνησης.

Μια επίδοξη animator με μεγάλο ενδιαφέρον στο 3D και τα οπτικά εφέ, η Sharry περιμένει με ανυπομονούσια ένα νέο ταξίδι μάθησης και αγωνίζεται για ευκαιρίες ώστε να δημιουργήσει μοναδικά έργα τέχνης.



**Demetris Shammas - Δημήτρης Σιαμμάς (CY)
| Sciss Cut (2014) | 3:59 min, black&white, sound**

Sciss Cut was three quarters of my February; short, spontaneous and sort of unfinished. Under the made-up genre "algorithmic moving image narrative", it was created to accompany the music track Sciss Cut composed by Yiannis Eliades.

The basic algorithm written is based on Principal Component Analysis. It interrelates a collection of geometries of familiar objects, compressing the set of data into simpler components that hold information about the whole.

Starting from rigid environments and progressing into a forest-like setting, the algorithm unlocks a possibility space where the initial set of objects can be re-created or new fictional objects can be found.

Bio

Demetris Shammas is a Cyprus-born architect and computational designer, whose data-driven processes explore the intersection of technology, art, mathematics and philosophy. While following a seemingly rational path, his work is driven by an attraction towards the unrepresentable, the unbuilt, by an eagerness to examine the possible as that which can never be fully captured. The steps are themselves uncertain and mixed with arbitrarily set rules, as they follow at first a "recording of experience", then a "de-coding of experience" and finally a "re-composition of a virtual interpretation" that can again be brought into the real. In the past years he has exhibited work in several cities around the world and had videos screened in various film festivals.

142

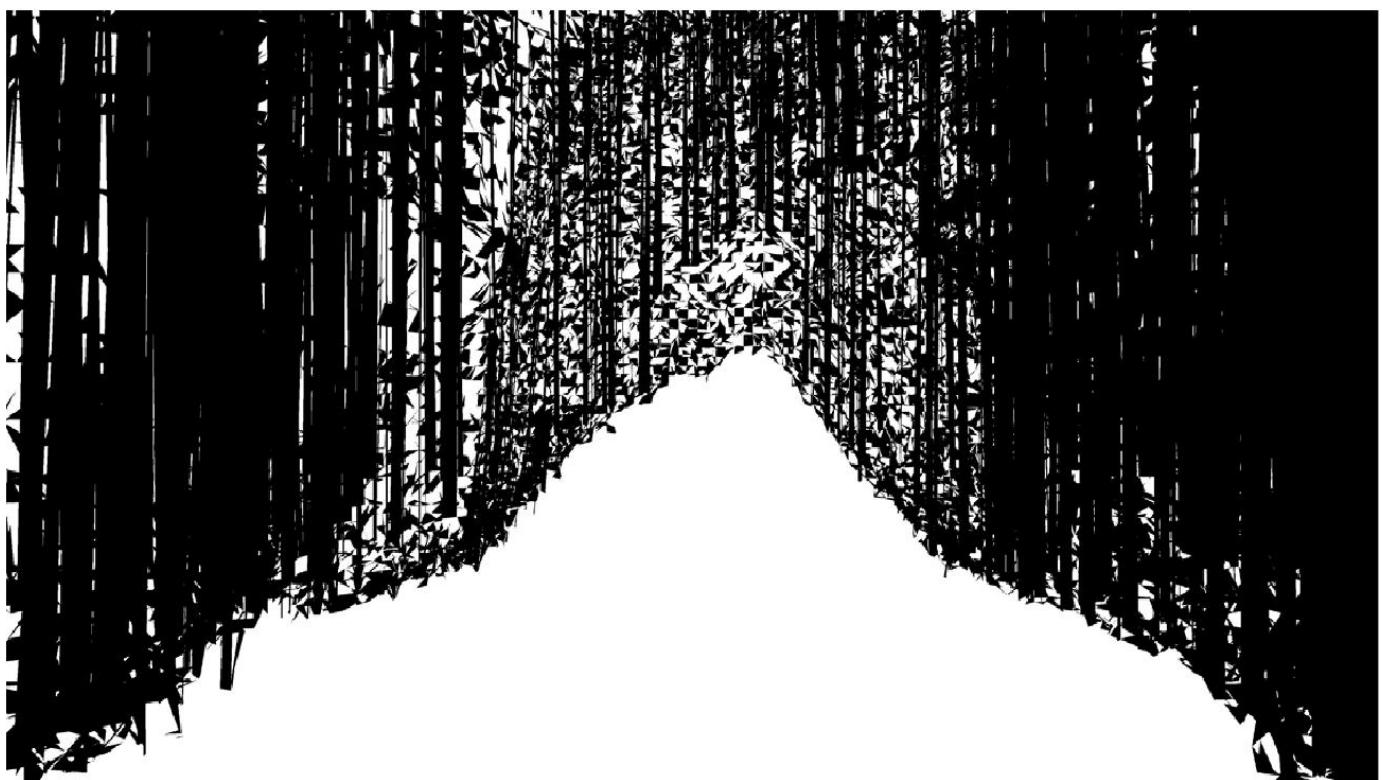
To Sciss Cut ήταν τα τρία τέταρτα του Φεβρουαρίου μου, σύντομο, αυθόρυπτο και μάλλον πιτελές. Δημιουργήθηκε στο πλαίσιο του επινοημένου είδους «αλγορίθμική αφήγηση κινούμενης εικόνας» για να συνοδεύσει το κομμάτι Sciss Cut που συνέθεσε ο Γιάννης Ηλιάδης.

Ο βασικός αλγόριθμος είναι βασισμένος στην Principal Component Analysis. Συσχετίζει μια συλλογή από γεωμετρίες οικείων αντικειμένων, συμπεζόντας το σύνολο των δεδομένων σε απλούστερα μέρη που κατέχουν πληροφορίες σχετικά με το σύνολο.

Ξεκινώντας από άκαμπτους χώρους και προχωρώντας σε ένα σκηνικό που θυμίζει δάσος, ο αλγόριθμος ξεκλειδώνει ένα χώρο δυνατοτήτων όπου το αρχικό σύνολο των αντικειμένων μπορεί να δημιουργηθεί απ' την αρχή ή να βρεθούν νέα πλασματικά αντικείμενα.

Βιογραφικό

Ο Δημήτρης Σιαμμάς, γεννημένος στην Κύπρο, είναι αρχιτέκτονας και computational designer. Η πρακτική του πηγάζει από δεδομένο-κεντρικές διαδικασίες (data-driven) και διερευνά τη διασταύρωση τεχνολογίας, τέχνης, μαθηματικών και φιλοσοφίας. Παρόλο που ακολουθεί μια φαινομενικά ορθολογιστική πορεία, το έργο του πηγάζει από μια έλξη προς το μη-αναπαραστατικό, αυτό που δεν έχει κτιστεί ακόμα, από μια προθυμία να εξετάσει το δυνητικό, αυτό που δεν μπορεί ποτέ να συλληφθεί πλήρως. Τα βήματα που ακολουθεί είναι αρχικά αβέβαια μπλεγμένα με αυθαίρετους κανόνες, καθώς ακολουθούν μια διαδικασία «καταγραφής της εμπειρίας» μετά την αποκωδικοποίηση αυτής και τέλος, μια «εκ νέου σύνθεση της εικονικής ερμηνείας» που μπορεί να επαναφέρθει στη σφαίρα του πραγματικού. Τα τελευταία χρόνια έχει παρουσιάσει έργα του σε διάφορες πόλεις σε όλο τον κόσμο και τα βίντεο του έχουν προβληθεί σε πολλά φεστιβάλ.



The title caught my attention even before reading the script. Why the title came first - because it is about gums and I wanted to have this ambiguity with the glory wreaths (word game - in Bulgarian the word "venets" means both). The protagonist is an artist that has turned into a kamikaze, but he does not realize the spiritual meaninglessness of his actions, and has the sole purpose of winning another meaningless day.

The movie is drawn entirely on smartphone. I made this decision because I wanted to turn the whole global movie industry into a parody with something valuable prepared on a phone. Without using people, without hiring equipment, without drawing one's attention, just by sitting somewhere and doing something. I am not influenced by George Lucas or by Shakespeare. I just make something that is completely mine with the idea that it will outlive me.

I am a director and a viewer at the same time and the viewer in me does not know what the director is doing. I let the images flow freely in me, and then I take them out on the screen. I do not prepare a storyboard because I prefer being surprised by each and every second that follows because this is all about movement and flowing images.

Bio

Dimitar Dimitrov was born on March 30th 1975 in Sofia, Bulgaria. He got his Master's degree as an Animation Director at NATFA in 2003, graduating from Professor Donyo Donev's class. He was recently employed as a full time universal 3D artist in Gameloft and works for Nova TV, Nova Sport and Diema Tv.

Along with the above, he makes animated stage sets for theatrical performances, as well as all sorts of digital and drawn productions as a free-lance artist. He's been occupied with animation and has been earning his living that way since 1998, since then he tried multiple techniques. Now he's working on a smartphone. This template proved to be quite suitable for him because he can take it out wherever he is and nobody notices or bothers him while he's working.

Ο τίτλος μου τράβηξε την προσοχή πολύ πριν διαβάσω το σενάριο. Γιατί σκέφτηκα πρώτα τον τίτλο; - Επειδή πρόκειται για gums (ούλα), ήθελα να έχω αυτή την αμφισσμία με τις «δάφνες της δόξας» (ως λογοπαίγνιο - στη βουλγαρική γλώσσα η λέξη «venets» σημαίνει και τα δύο). Ο πρωταγωνιστής είναι ένας καλλιτέχνης που έχει μετατραπεί σε έναν καμικάζι, αλλά χωρίς να συνειδητοποιεί τις πνευματικά ανούσιες πράξεις του, έχοντας μοναδικό σκοπό να κερδίσει άλλη μία ανούσια μέρα.

Η ταινία έχει δημιουργηθεί εξ ολοκλήρου στο smartphone. Πήρα αυτή την απόφαση γιατί ήθελα να μετατρέψω το σύνολο της παγκόσμιας βιομηχανίας του κινηματογράφου σε μια παρωδία. Έχοντας δημιουργήσει κάτι πολύτιμο, απλά σε ένα κινητό τηλέφωνο: χωρίς ανθρώπινο δυναμικό, χωρίς να μισθώσω εξοπλισμό, χωρίς να επισύρω την προσοχή κάποιου, απλά καθισμένος κάπου και κάνοντας κάτι. Δεν είμαι επηρεασμένος από τον George Lucas ή τον Σαιξπηρ, εγώ απλά κάνω κάτι που είναι εντελώς δικό μου, με την ιδέα ότι θα υπάρχει και μετά από μένα.

Είμαι σκηνοθέτης και θεατής ταυτόχρονα, και ο θεατής μέσα μου δεν ξέρει τι κάνει ο σκηνοθέτης. Αφήνω τις εικόνες να ρέουν ελεύθερα μέσα μου, και μετά τις μεταφέρω στην οθόνη. Δεν προετοιμάζω μια θεματική μακέτα γιατί προτιμώ να εκπλήσσουμε από το κάθε δευτερόλεπτο που ακολουθεί, διότι όλο αυτό έχει να κάνει αποκλειστικά με την κίνηση και τη ροή των εικόνων.

Βιογραφικό

O Dimitar Dimitrov γεννήθηκε στις 30 Μαρτίου, 1975 στη Σόφια, στη Βουλγαρία. Πήρε το Μεταπτυχιακό του Διπλώμα ως Animation Director στο NATFA το 2003 και αποφόιτης από την τάξη του καθηγητή Donyo Donev. Εργάζοταν πρόσφατα ως πλήρους απασχόλησης universal 3D artist για το Gameloft και τώρα για τη Nova TV, τη Nova Sport και τη Diema Tv.

Μαζί με τα παραπάνω, φτιάχνει κινούμενα σκηνικά για θεατρικές παραστάσεις καθώς και ασχολείται με όλα τα είδη των ψηφιακών μέσων και οργανώνει παραγωγές ως ανεξάρτητος καλλιτέχνης. Ασχολείται με τα κινούμενα σχέδια και κερδίζει τα προς το ζην με αυτόν τον τρόπο από το 1998, που από τότε και μετά πειραματίστηκε με πολλαπλές τεχνικές. Τώρα δουλεύει με smartphone. Αυτή η μανιέρα αποδείχθηκε ότι είναι αρκετά κατάλληλη για αυτόν, γιατί μπορεί να το παίρνει μαζί του όπου βρίσκεται και δεν τραβάει κανενός την προσοχή ούτε τον ενοχλούντων ενώ δουλεύει.



Fred Joyeux (FR)

| A poet (2015) | 3:52 min, colour, sound

The very real and moving story of a man I met by pure chance...

It is about love, poetry and also about a dog.

Bio

Fred Joyeux, a long-time graphic designer, lives and works between Nantes, France and Dakar, Senegal. Since 2007, the year he turned 50, he has devoted his time to animation, his own films, which have been screened in festivals around the world.

Η πολύ αληθινή και συγκινητική ιστορία ενός άντρα που γνώρισα από καθαρή τύχη...

Πρόκειται για την αγάπη, την ποίηση αλλά και για ένα σκύλο.

Βιογραφικό

Ο Fred Joyeux είναι εδώ και πολύ καιρό γραφίστας, ζει και εργάζεται μεταξύ της Νάντης της Γαλλίας και του Ντακάρ της Σενεγάλης. Από το 2007, τη χρονιά που έκλεισε τα 50, αφιέρωσε το χρόνο του στα κινούμενα σχέδια και τις δικές του ταινίες, τα οποία έχουν προβληθεί σε φεστιβάλ σε όλο τον κόσμο.



This short movie is a comment upon the relationship of man with his environment and the course of conquering the last. The imagery intervertebrally transcends from nature, to man's coexistence with it and finally the man himself, dominant and sacked by his own creations and alienated in a digital and virtual world.

We observe the "master" living simple, everyday-boring even-moments of routine at the most remote places and amazing landscapes of the planet, despite the unfavorable conditions that may prevail there, uninterested or unable to recognize the impact that his everyday life may have on the environment. We follow him as he transcends from a living and colourful world to a claustrophobic, colourless and cold one, where reality is encoded into waveforms, and celebrates -at last- the absolute control of his world, which seems to annihilate him. "Alosis" is part of a greater body of mixed media works, first presented at monomorphia.

Bio

He was born and raised in Athens. He started experimenting with computer graphics and animation at an early age. After high school he moved to UK to join the Computer Animation BA course of NCCA in Bournemouth University, from which he graduated with a first class degree. Since then he has worked for several years in London and Vancouver for the visual effects industry, as an FX Technical Director and Team Leader. Film projects include Man of Steel, Xmen 3, HarryPotter 5 and Sucker Punch.

148

In parallel to his professional career, he is constantly undertaking personal art projects using a variety of mediums. He has attended practical and theoretical art classes in Morley College of London and Emily Carr University in Vancouver. He is interested in sculpture, drawing, photography and animation. He recently had his first solo show in Athens and has also participated in several other group exhibitions. His animation shorts have been screened in dozens of festivals around the world. He currently lives and works in New York.

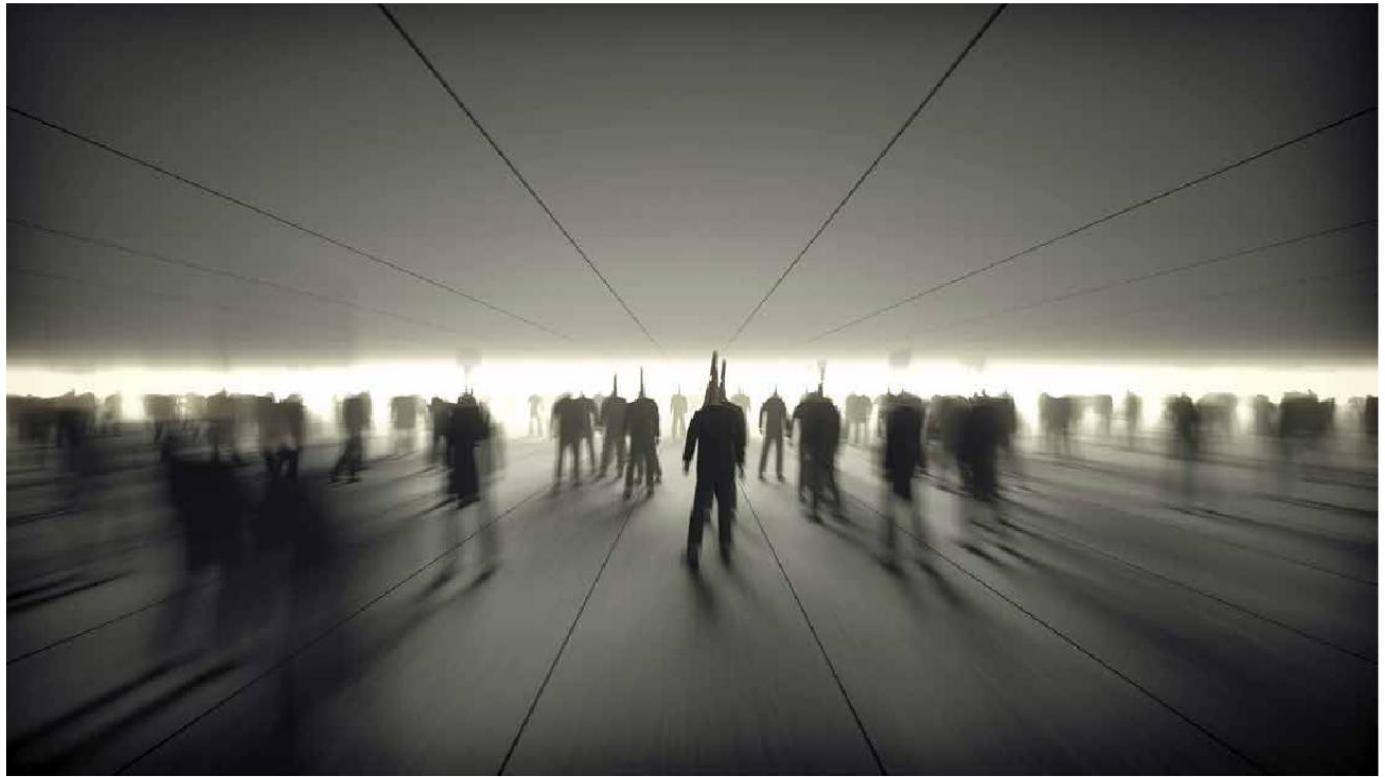
Αυτή η ταινία μικρού μήκους είναι ένα σχόλιο πάνω στη σχέση του ανθρώπου με το περιβάλλον του και την πορεία κατάκτησης του τελευταίου. Η εικονοπλασία μεταβαίνει σπονδυλωτά από τη Φύση, στη συνύπαρξη του Ανθρώπου με αυτήν και, τέλος, στον ίδιο τον Ανθρώπο, κυρίαρχο και αλωμένο από τα ίδια του τα διημιουργήματα και αποξενωμένο σε ένα ψηφιακό και εικονικό κόσμο.

Παρακολουθούμε τον «κύριο» να ζει απλές, καθημερινές -βαρετές ίσως- στιγμές ρουτίνας στα πιο απομακρυσμένα μέρη και απίθανα τοπία του πλανήτη, παρά τις όποιες αντίξεις συνθήκες μπορεί να επικρατούν εκεί, αδιαφορώντας ή μη αναγνωρίζοντας τον αντίκτυπο που μπορεί να έχει αυτή η καθημερινότητά του στο περιβάλλον. Τον ακολουθούμε καθώς μεταβαίνει από έναν κόσμο ζωντανό και πολύχρωμο σε ένα χώρο κλειστοφοβικό, άσχρωμο και ψυχρό, όπου η πραγματικότητα κωδικοποιείται σε κυματομορφές, και να γιορτάζει -τελικά- τον πλήρη έλεγχο του κόσμου του, ο οποίος μοιάζει να τον εκμπιδενίζει. Το «Alosis» είναι μέρος μεγαλύτερου έργου μικτών υλικών, όπου πρωτοπαρουσιάστηκε στην πρώτη ατομική έκθεση τονομορφία.

Βιογραφικό

Γεννήθηκε και μεγάλωσε στην Αθήνα. Σε νεαρή ηλικία άρχισε να πειραματίζεται με τα computer graphics και το animation. Μετά το λύκειο πήγε στην Αγγλία για να παρακολουθεί Computer Animation BA course του NCCA στο Bournemouth University, από το οποίο αποφοίτησε με αριστείο. Από τότε έχει εργαστεί για πολλά χρόνια στο Λονδίνο και το Βανκούβερ για τη βιομηχανία των οπτικών εφέ, ως FX Technical Director and Team Leader. Τα project αυτά περιλαμβάνουν ταινίες όπως : Man of Steel, Xmen 3, HarryPotter 5 και Sucker Punch.

Παράλληλα με την επαγγελματική του καριέρα, ασχολείται συνεχώς με προσωπικά art projects χρησιμοποιώντας διάφορα μέσα. Έχει παρακολουθήσει πρακτικά και θεωρητικά μαθήματα τέχνης στο Morley College of London και στο Emily Carr University στο Βανκούβερ. Στα ενδιαφέροντά του συγκαταλέγονται η γλυπτική, η ζωγραφική, η φωτογραφία και το animation. Πρόσφατα έκανε την πρώτη του ατομική έκθεση και έχει επίσης συμμετάσχει σε πολλές εκθέσεις. Έχει παρουσιάσει animation μικρού μήκους σε διάφορα φεστιβάλ στον κόσμο. Ζει και εργάζεται στη Νέα Υόρκη.



Janneke Meekes (DK)

| Day In Day Out (2015) | 1:11 min, colour, sound

"Day In Day Out" visualizes the everyday routines of life and shows them in abstract animated compositions.

Bio

Janneke Meekes a.k.a. Forte // Blonde (1985) studied animation (Bachelor of Design) at Willem de Kooning Academy in Rotterdam, the Netherlands.

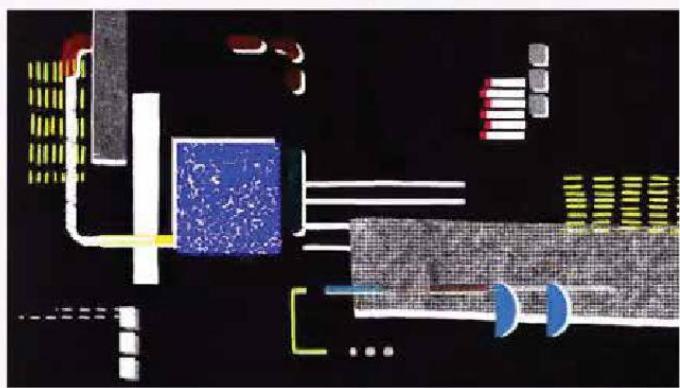
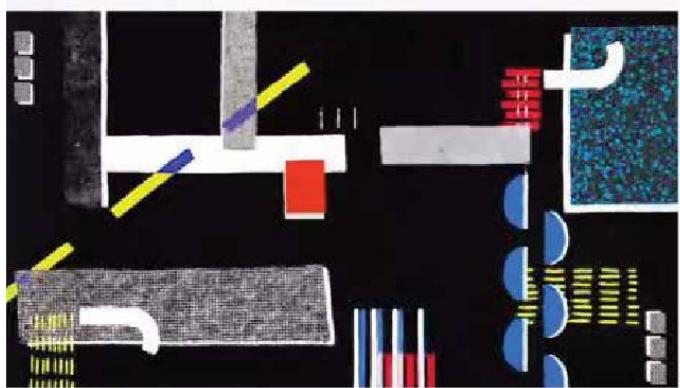
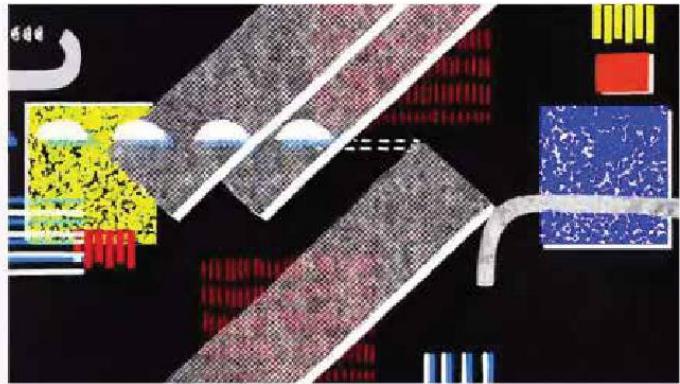
With her graduation film Versus (2012, 02:23min) she has explored abstract animation for the first time. Now she's created her first independent short film called Day In Day Out (2015, 01:11 min). Janneke works as an independent animator and illustrator. Her works is inspired by life and the place of humankind within the cosmos. Within her work experiment has the main focus.

To «Day In Day Out» απεικονίζει την καθημερινή ρουτίνα της ζωής και την αποτυπώνει σε αφηρημένες συνθέσεις κινουμένων σχεδίων.

Βιογραφικό

Η Janneke Meekes γνωστή και ως Forte // Blonde (1985) σπούδασε animation (Κινούμενη εικόνα) (Bachelor of Design) στο Willem de Kooning Academy στο Ρότερνταμ της Ολλανδίας.

Με την ταινία αποφοίτησή της Versus (2012, 2:23 λεπτά) διερευνά το αφηρημένο κινούμενο σχέδιο για πρώτη φορά. Τώρα, με τη δημιουργία της πρώτης της ανεξάρτητης ταινίας μικρού μήκους που ονομάζεται Day In Day Out (2015, 01:11 λεπτά), η Janneke λειτουργεί ως ανεξάρτητη animator και εικονογράφος. Τα έργα της είναι εμπνευσμένα από τη ζωή και θέση της ανθρωπότητας μέσα στον κόσμο. Ο πειραματισμός είναι το βασικό σημείο εστίασης στο έργο της.



Joe Bichard (UK)**| The Waldgeist & Me (2014) | 10:00 min, colour, sound**

A dark tale of Love and Dismemberment. The Waldgeist & Me explores the many intricacies of love and hate and how the two can be intertwined. Written and directed by Joe Bichard. The film also includes the vocal talents of Matt King (aka Super Hans from Peepshow) and immense sound design by Oswald Skillbard. Bichard made the film at the Royal College of Art.

Bio

Joe Bichard grew up in Brighton and is now a film maker and writer based in London. He studied Illustration and Animation at Kingston University before more recently graduating from the Royal College of Art with a Masters in Animation. Bichard's work often makes use of his darkly witty sense of humour. Currently freelancing around the world, he likes holding hands, long walks on sunny beaches and writing in third person.

Μια σκοτεινή ιστορία αγάπης και διαμελισμού. Το Waldgeist & Me διερευνά τις πολλές περιπλοκές της αγάπης και του μίσους και πώς αυτά τα δύο μπορούν να διαπλέκονται. Γράφτηκε και σκηνοθετήθηκε από τον Joe Bichard. Η ταινία περιλαμβάνει επίσης το φωνητικό ταλέντο του Matt King (γνωστός και ως Super Hans από το Peepshow) και τον εξαιρετικό Σκηδιασμό Ήχου από τον Oswald Skillbard. Ο Bichard γύρισε την ταινία, (κατά τη φύση του) στο Royal College of Art.

Βιογραφικό

Ο Joe Bichard μεγάλωσε στο Brighton και εργάζεται ως σκηνοθέτης και συγγραφέας με έδρα το Λονδίνο. Σπούδασε Illustration and Animation στο Kingston University προτού πρόσφατα αποφοιτήσει από το Royal College of Art με Μεταπτυχιακό τίτλο σπουδών στο Animation. Στο έργο του Bichard συννά γίνεται χρήση της σκοτεινής ευφυούς αίσθησης του χιούμορ του. Επί του παρόντος γυρίζει τον κόσμο ως ελεύθερος επαγγελματίας ενώ του αρέσουν οι μεγάλες βόλτες στις αμμώδεις παραλίες, να κρατάει τα χέρια των άλλων και να γράφει σε τρίτο πρόσωπο.



Jossie Malis (CL / PE)

| **Bendito Machine V - Pull the Trigger (2014) | 11:54 min, colour, sound**

An exotic traveller comes from far away to discover the beauty of a supposedly unexplored territory. Instead, he finds himself in the middle of a turbulent conflict. Trapped against his will, he must wait patiently until the storm has passed.

Bio

Jossie Malis was born on 02/04/1976. He is an Illustrator, animator and filmmaker of Peruvian-Chilean origin and director of the studio Zumbakamera, sending signals to outer space from the island of Mallorca (Spain). With special passion for the imaginary which incorporates machines and the cosmos, he is dedicated to the creation of short films and series such as the award-winning "Bendito Machine", officially selected at innumerable international film festivals such as Annecy, Sitges, Cinanima, BAF, Hiroshima, SICAF or Fantastic Fest, among others.

Ένας εξωτικός ταξιδιώτης έρχεται από πολύ μακριά για να ανακαλύψει την ομορφιά μιας δήθεν ανεξερεύνητης γης. Αντ' αυτού, βρίσκεται τον εαυτό του στη μέση μιας ταραχώδους σύγκρουσης. Παγιδευμένος παρά τη θέλησή του, πρέπει να περιμένει υπομονετικά έως ότου η θύελλα κοπάσει.

Βιογραφικό

Ο Jossie Malis γεννήθηκε στις 2 Απριλίου 1976. Είναι εικονογράφος, animator και σκηνοθέτης Περουβιανής - Χιλιανής καταγωγής και διευθυντής του στούντιο Zumbakamera και εκπέμπει σήματα προς το διάστημα και το υπερπέραν απ' τη Μαγιόρκα της Ισπανίας. Με ιδιαίτερο πάθος για το φανταστικό που ενσωματώνει τις μπχανές και το σύμπαν, είναι αφοσιωμένος στη δημιουργία ταινιών μικρού μήκους και τηλεοπτικών σειρών, όπως το βραβευμένο «Bendito Machine», το οποίο επισήμως επιλέχθηκε από αναρίθμητα διεθνή φεστιβάλ όπως τα: Annecy, Sitges, Cinanima, BAF, Hiroshima, SICAF ή Fantastic Fest, μεταξύ άλλων.



Juan Pablo Zaramella (ES)

| Luminaris (2011) | 6:00 min, colour, sound

In a world controlled and timed by light, an ordinary man has a plan that could change the natural order of things.

Bio

Juan Pablo Zaramella was born in Buenos Aires, Argentina, 04/07/1972. All his independent shorts have been awarded all around the world.

In 2010, Annecy International Animation Festival presented a special program with a selection of his works. His last short film "Luminaris" has won the Audience Award and Fipresci Award at Annecy 2011, and is included in the Oscars Shortlist for Best Animated Short. Filmography: Luminaris (2011), HotCorn! (2011), At The Opera (2010), Lapsus (2007), Sexteens (2006), Journey to Mars (2004), The Glove (2001) & The Challenge to Death (2001).

Σε έναν κόσμο που ελέγχεται και κυριαρχείται από το φως, ένας συντησμένος άνθρωπος έχει ένα σχέδιο που θα μπορούσε να αλλάξει τη φυσική τάξη των πραγμάτων.

Βιογραφικό

Ο Juan Pablo Zaramella γεννήθηκε στο Μπουένος Αϊρες, στην Αργεντινή, στις 7 Απριλίου του 1972. Όλες οι ανεξάρτητες ταινίες μικρού μήκους του έχουν βραβευτεί σε όλο τον κόσμο.

Το 2010, το Διεθνές Φεστιβάλ Κινουμένων Σχεδίων Annecy παρουσίασε ένα ειδικό πρόγραμμα με μια συλλογή από τα έργα του. Η τελευταία ταινία μικρού μήκους του «Luminaris» έχει κερδίσει το Βραβείο Κοινού και το βραβείο FIPRESCI στο Annecy το 2011 και περιλαμβάνεται στον κατάλογο για Όσκαρ Καλύτερης ταινίας κινουμένων σχεδίων μικρού μήκους. Φιλμογραφία: Luminaris (2011), HotCorn! (2011), At the Opera (2010), Lapsus (2007), Sexteens (2006), Journey to Mars (2004), The Glove (2001) και The Challenge to Death (2001).



Mark Wee (SG)

| The Animals (2014) | 6:18 min, black&white, sound

Influenced by the German Expressionist movement of the early 1900s and films by Lotte Reiniger. Adapted from the life of Joseph Merrick, the historically famed Elephant Man who walked the streets of Victorian England, exhibiting himself in freak shows, abused and despised by society for his horrific appearance. Merrick is at his wits' end when things take a serendipitous turn.

Bio

Mark Wee is an aspiring animation filmmaker who loves creating, designing and watching all forms of animated films; 2D, 3D and especially Stop-motion.

He hopes to discover the endless possibilities of storytelling through animated films and strives to be able to tell that one, universal story through animation. Mark graduated in 2014 with a BFA from the Nanyang Technological University, School of Art, Design and Media in Singapore.

Επηρεασμένο από το γερμανικό εξπρεσιονιστικό κίνημα στην αρχή του 20ού αιώνα και τις ταινίες του Lotte Reiniger. Προσαρμοσμένο από τη ζωή του Joseph Merrick, τον ιστορικά φημισμένο Άνθρωπο Ελέφαντα, ο οποίος κυκλοφορούσε στους δρόμους της Βικτωριανής Αγγλίας, εκθέτοντας τον εαυτό του σε θιάσους για φρικιά, κακοποιημένος και μιστός απ' την κοινωνία εξαιτίας της φρικιαστικής του εμφάνισης. Ο Merrick βρίσκεται σε αδιέξοδο ώστου τα πράγματα παίρνουν μια αναπάντεκτη στροφή.

Βιογραφικό

Ο Mark Wee είναι ένας επίδοξος σκηνοθέτης κινουμένων σχεδίων που αγαπάει τη δημιουργία, το σχεδιασμό και την παρακολούθηση όλων των μορφών ταινιών κινουμένων σχεδίων: 2D, 3D και Stop-motion - ειδικά Stop-motion.

Ελπίζει να ανακαλύψει τις άπειρες δυνατότητες της εξιστόρησης μέσα από ταινίες κινουμένων σχεδίων και προσπαθεί να είναι σε θέση να πει αυτή τη μία, καθολική ιστορία μέσα από τα κινούμενα σχέδια. Ο Mark αποφοίτησε το 2014 από τη Σχολή Καλών Τεχνών, Σχεδιασμού και Πολυμέσων από το Τεχνολογικό Πανεπιστήμιο Nanyang της Σιγκαπούρης.



Matt Abiss (UK)

| **Forming** (2013) | 0:25 min, colour, sound

| **Point** (2013) | 1:42 min, colour, sound

"Forming" is a digitally drawn animation, it plays between abstraction and representation. A brief meditation on creation, with sound by Aaron Lampert.

To «Forming» είναι ένα ψηφιακά ζωγραφισμένο animation, το οποίο κινείται μεταξύ της αφαίρεσης και της αναπαράστασης. Ένας σύντομος διαλογισμός πάνω στην δημιουργία. Τον ήχο επιμελήθηκε ο Aaron Lampert.

"Point" is an abstract, drawn animation, commissioned for the Wilderness of Mirrors pavilion as part of The Wrong - New Digital Art Biennale.

To «Point» παρουσιάζει αφηρημένα, ζωγραφισμένα κινούμενα σχέδια, που ανατέθηκαν στον καλλιτέχνη για το Wilderness of Mirrors pavilion, ως μέρος του The Wrong -New Digital Art Biennale.

Bio

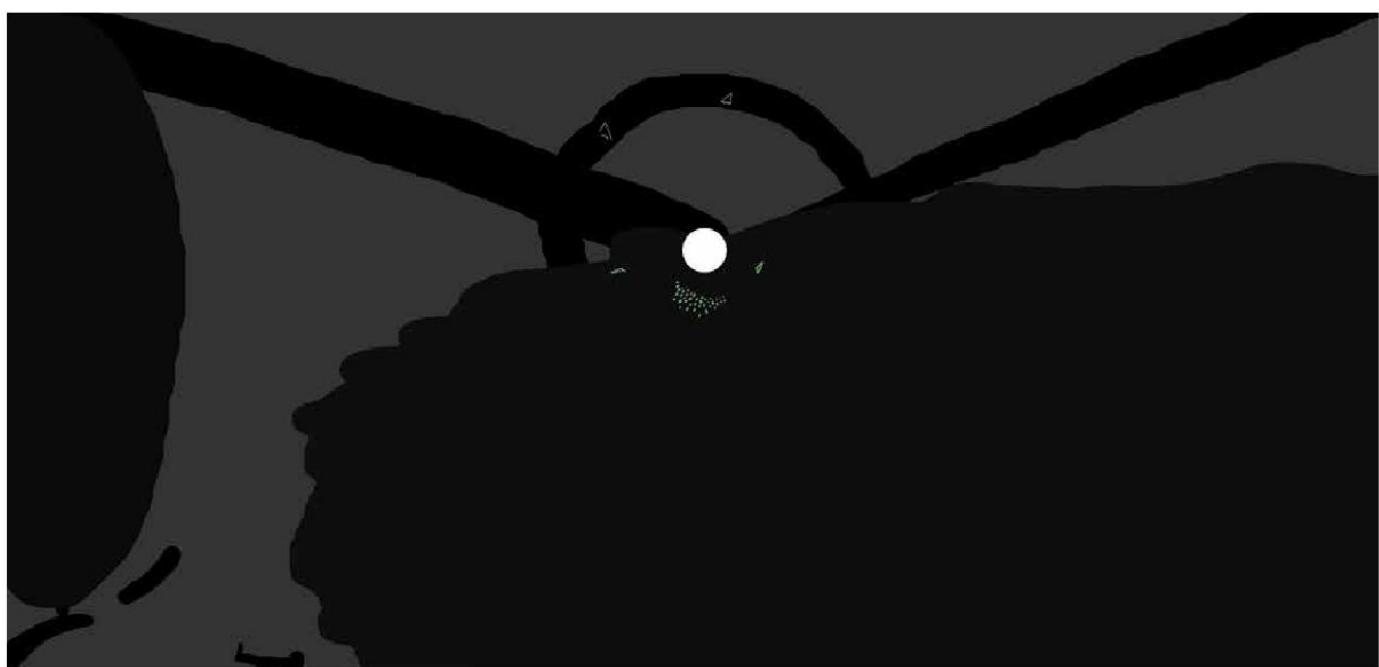
Matt Abbiss is an animator, occasional comic artist and frequent lecturer. He graduated from Edinburgh College of Art with a degree in Visual Communication in 1999 and the Royal College of Art in 2004 with an MA in Animation. His MA films were screened globally at animation festivals and broadcast on TV. "Poor God" was awarded a Special Distinction at Annecy 2003. He has since worked commercially in London UK, directing and animating at various studios as a freelancer and with representation from Sherbet. From 2007-12 he worked full time as a senior lecturer on the Portsmouth University Animation BA and has since become a Programme Tutor at the RCA as well as holding workshops at Kassel, Middlesex University and Plymouth College of Art. Since 2011 Matt has been working on a series of Untitled abstract animations, a selection of which were screened at Eyeworks festival 2013 and the Punto y Raya 2014 festival of visual music. He is currently part of the CHILDSPLA research team, developing an iPad app for use in children's hospitals to better determine children's health states.

Βιογραφικό

Ο Matt Abbiss είναι σχεδιαστής κινουμένων σχεδίων, περιστασιακός κομικογράφος και συνένος ομιλητής. Αποφοίτησε από το Edinburgh College of Art με πτυχίο στην Οπτική Επικοινωνία το 1999 και από το Royal College of Art το 2004 με Μεταπτυχιακό τίτλο σπουδών στο Σχεδιασμό Κινουμένων Σχεδίων (Animation). Οι ταινίες του, οι οποίες δημιουργήθηκαν κατά τη διάρκεια των Μεταπτυχιακών του Σπουδών, έχουν προβληθεί διεθνώς σε φεστιβάλ animation και μεταδίδονται από την τηλεόραση. Στο «Poor God» έλαβε Τιμητική Διάκριση στο Annecy το 2003. Από τότε έχει εργαστεί στο Λονδίνο, στον τομέα της διαφήμισης, σκηνοθετώντας και σχεδιάζοντας κινούμενα σχέδια σε διάφορα στούντιο ως ελεύθερος επαγγελματίας και με εκπροσώπηση από τη Sherbet. Από το 2007 έως το 2012 εργάστηκε ως λέκτορας πλήρους απασχόλησης στο τμήμα Animation του Portsmouth University και έκτοτε έχει γίνει Programme Tutor (εισηγητής προγράμματος) στο RCA. Επίσης διεξάγει σεμινάρια στα Kassel, Middlesex University and Plymouth College of Art. Από το 2011 ο Matt εργάζεται πάνω σε μια σειρά Ατιτάνων (Untitled) αφηρημένων κινούμενων σχεδίων, μια επιλογή των οποίων προβλήθηκαν στο φεστιβάλ Eyeworks το 2013 και το 2014 στο φεστιβάλ Οπτικής Μουσικής Punto y Raya. Σήμερα είναι μέλος της ερευνητικής ομάδας CHILDSPLA, η οποία αναπτύσσει μια εφαρμογή σε iPad για χρήση σε νοσοκομεία παιδιών που θα καθορίζει καλύτερα την κατάσταση υγείας των παιδιών.



161



Nguyen Tuan Anh Tran (SG)
| Downtown (2013) | 1:32 min, black&white, sound

There all the lights will glow.

Εκεί όλα τα φώτα θα λάμψουν.

Bio

Nguyen Tuan Anh Tran (born 15 July 1993) is a visual artist based in Danang. He's currently studying Digital Animation and Visual Developments at the School of Art, Design and Media, Nanyang Technological University, Singapore.

Βιογραφικό

Ο Nguyen Tuan Anh Tran (γεννημένος στις 15 Ιουλίου 1993) είναι visual artist με βάση την Danang. Σπουδάζει Digital Animation and Visual Developments στο School of Art, Design and Media, στο Τεχνολογικό πανεπιστήμιο Nanyang της Σιγκαπούρης.



NO DESIGN ATHENS (Andreas Platis & Christos Ioannou - Ανδρέας Πλατής & Χρήστος Ιωάννου) (GR)
| The End Of Genius (2014) | 2:51 min, colour, sound

We have recently produced an animated short called: "The End Of Genius". This film is an animation we have started, in order to experiment on cinematography, using models we have previously produced during our studies in architecture. We didn't have an overall scenario to begin with but rather we have treated every scene separately in a linear way producing a succession of abstract actions leading to a chaotic subconscious narration.

Bio

NO DESIGN ATHENS is a creative (Computer Graphics-oriented) studio created in 2014 by Andreas Platis and Christos Ioannou.

Andreas Platis: CG generalist, Architect // 3D Modeler, Architecture and Planning, Interior - Exterior - Urban-Landscape Planning, Image and Video rendering, editing and post-processing.

Christos Ioannou: CG generalist, Architect // 3D Modeler.

Έχουμε γυρίσει πρόσφατα μια ταινία κινουμένων σχεδίων μικρού μήκους με τίτλο: «The End Of Genius» (Το τέλος μιας Ιδιοφύιας).

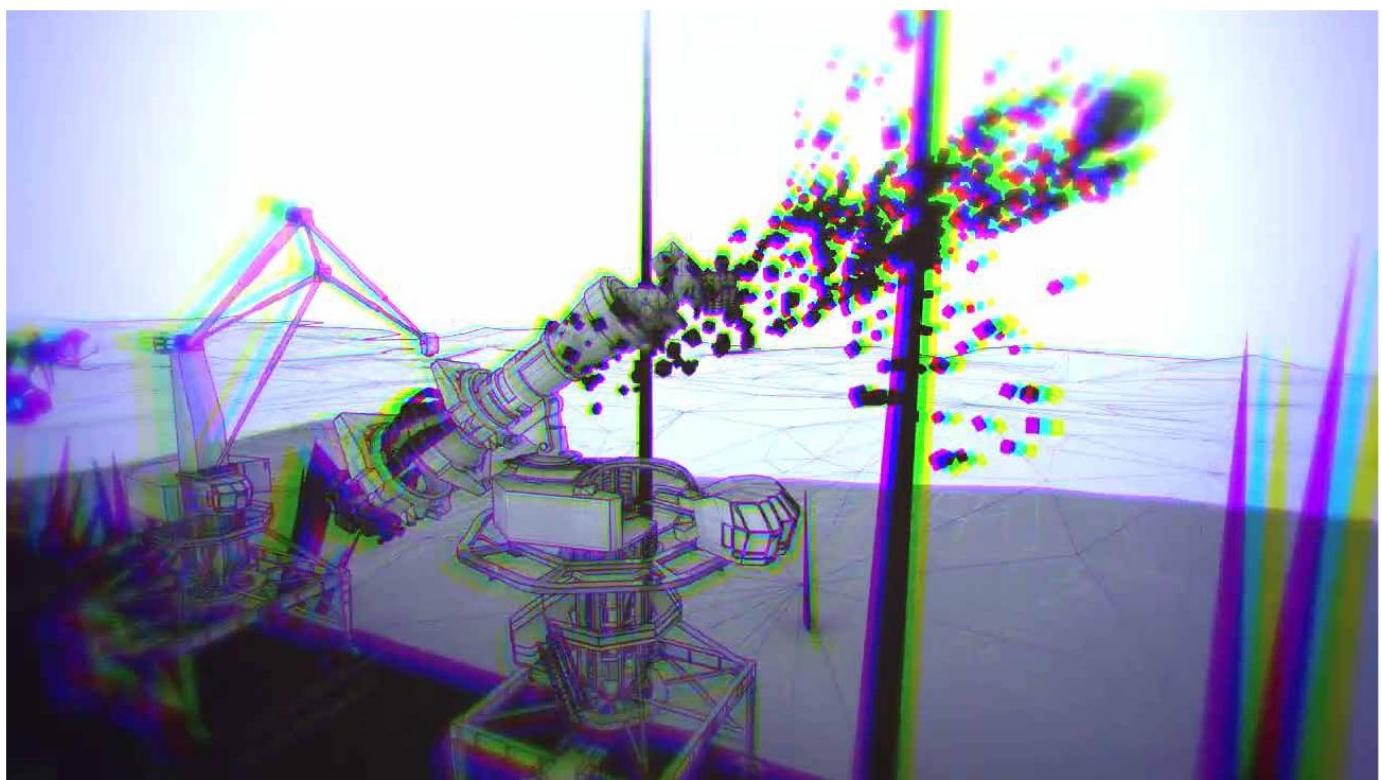
Αυτό το φιλμ είναι ένα animation που έχουμε ξεκινήσει, για να πειραματιστούμε πάνω στον κινηματογράφο, χρησιμοποιώντας σχέδια που είχαμε ήδη δημιουργήσει κατά τη διάρκεια των σπουδών στην αρχιτεκτονική. Δεν είχαμε ξεκινήσει με ένα ολοκληρωμένο σενάριο στο μυαλό μας, αλλά έχουμε επιμεληθεί την κάθε σκηνή ξεχωριστά με έναν γραμμικό τρόπο, παράγοντας μια αλληλουχία αφηρημένων ενεργειών που οδηγούν σε μια χαοτική υποσυνείδητη αφήγηση.

Βιογραφικό

To NO DESIGN ATHENS είναι ένα δημιουργικό (Computer Graphics-oriented) στούντιο που δημιουργήθηκε το 2014 από τους: Ανδρέα Πλατή και Χρήστο Ιωάννου.

Ανδρέας Πλατής: CG generalist, Αρχιτέκτονας // 3D Modeler, Αρχιτεκτονική και σχεδιασμός, Σχεδιασμός Εσωτερικού-Εξωτερικού-Αστικού-Τοπίου, Απόδοση video και εικόνας, επιμέλεια και μετεπεξεργασία.

Χρήστος Ιωάννου: CG generalist, Αρχιτέκτονας // 3D Modeler.



165

Out There Studios (GR)

| BO (2015) | 03:41 min, colour, sound

BO is the first official work of Out There Studios and it's a short film animation based on Whereswilder band's track of the same title, from their album Yearling whose artwork was also curated by Out There.

It's about a surreal experience which takes place on an island landscape and our main character is a man at different points of his life. With an abstract logic of concept art and psychedelic sequences it fits ideally with the psych rock style of the track. BO was completed on March 2015 after 3 months of hard work and so far has earned very positive feedback.

Bio

Out There is a creative team of people which consists of four friends, Fokion Ksenos, Christos Panagiotou, Stefanos Pletsis and Giannis Rallis. They met for the first time at the Technical University of Athens where they all studied at the Graphics department.

Since 2014 they collaborated in many projects from games to video for bands such as the Bangies and Whereswilder. On the occasion of the animated video for the psych rock band Whereswilder, they searched for a space to work all together. Through a stop motion animation they won their spot on the competition CU ReStartUp at Romantso and the office started working. Their newly consisted company operates on the motion graphics field but also on the wider range of graphics on movement, like green screen curating and 2d animation design. They also curate any other design needs of their customers such as artworks, logos and posters etc.

To BO είναι η πρώτη επίσημη δουλειά των Out There Studios και πρόκειται για ένα animation μικρού μήκους βασισμένο πάνω στο ομώνυμο κομμάτι του συγκροτήματος Whereswilder από τον δίσκο Yearling του οποίου οι Out There έχουν επιμεληθεί και το εικαστικό κομμάτι.

Πρόκειται για μια σουρεαλιστική εμπειρία που λαμβάνει χώρα σε ένα νησιώτικο τοπίο με πρωταγωνιστή έναν άνθρωπο σε διαφορετικά χρονικά σημεία της ζωής του. Με αφαιρετική λογική στο concept art και στα ψυχεδελικά sequences, δένει ιδιαίτερη με το psych rock ύφος του κομματιού. Το BO ολοκληρώθηκε τον Μάρτιο του 2015 ύστερα από 3 μήνες δουλειάς και έχει ήδη κερδίσει τις πρώτες θετικές εντυπώσεις.

Βιογραφικό

Η ομάδα των Out There είναι μια ομάδα δημιουργικών ανθρώπων και αποτελείται από τέσσερις φίλους, τους: Φωκίνα Ξένο, Χρήστο Παναγιώτου, Στέφανο Πλέτσην και Γιάννη Ράλλη. Συναντήθηκαν για πρώτη φορά στα ΤΕΙ Αθήνας όπου φοιτούσαν όλοι στο Τμήμα Γραφιστικής.

Από το 2014 συνεργάζονται σε διάφορα projects από games μέχρι video για πιάντες όπως οι Bangies και οι Whereswilder. Με αφορμή ένα animated video για τη psych rock μπάντα Whereswilder, αναζήτησαν ένα χώρο για να δουλεύουν όλοι μαζί. Μέσω ενός stop motion animation κέρδισαν τη θέση τους στον διαγωνισμό CU ReStartUp στο Ρομάντζο και το γραφείο ξεκίνησε να λειτουργεί. Η νεοσύστατη εταιρεία τους δραστηριοποιείται στον τομέα των motion graphics αλλά και στο ευρύτερο φάσμα της γραφιστικής στην κίνηση, όπως επιμέλεια green screen, 2d animation design. Επιμελούνται επίσης κάθε άλλη σχεδιαστική ανάγκη των πελατών τους, όπως artworks, logos, αφίσες κ.α.



Patricia Figueiredo (PT)

| **Foi o fio (2014) | 5:30 min, black&white, sound**

The idea for "Foi o fio" came up from my passion for Greek Mythology and especially for the three Moirai that conduct the thread of life. I wanted to play with the dark comic image of the unstoppable thread of destiny from which not even the three women can escape. This first idea merged with other characters I had sketched before, inspired by people I saw in daily life. The narrative of the film then started to grow as a succession of absurd situations only connected by the thread. As an animator I was also attracted by the possibilities of movement when using simultaneously many different characters, almost as in a choreography. For this reason I chose not to use any background and work more on each character's expression and add another idea, that they could be a combination of two or more characters in one, as if they were independent but inseparable aspects of the personality of the same being.

Bio

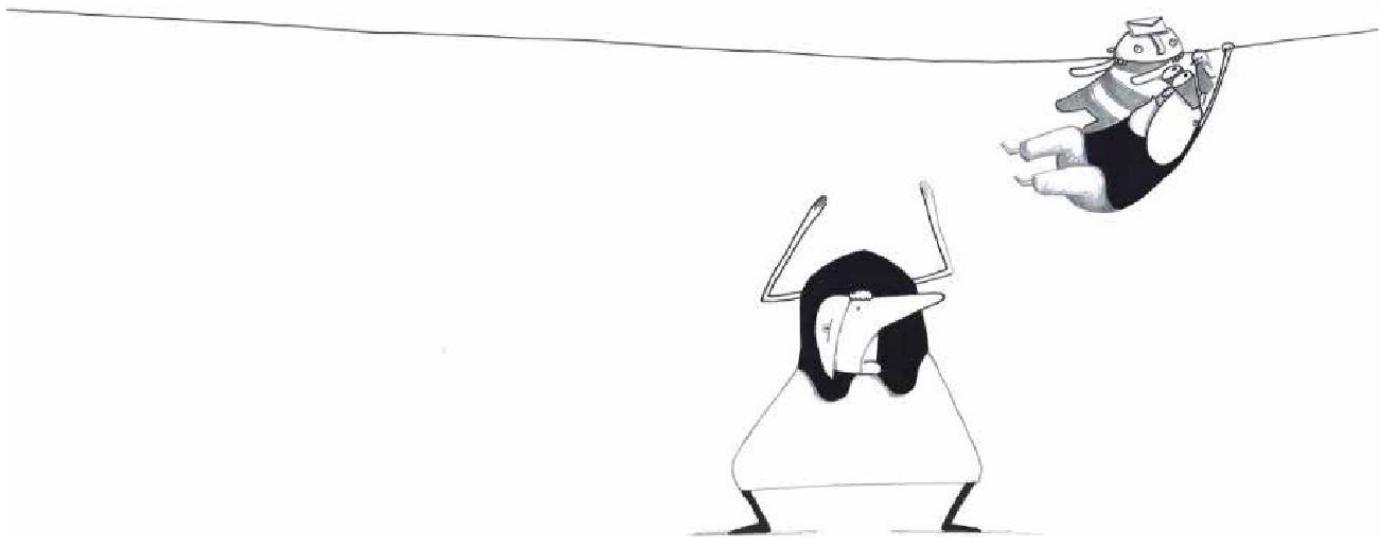
Patricia Figueiredo was born in 1985. Graduated in Plastic Arts - Painting from Faculty of Fine Arts in Porto, completed the course in Krakow, where she attended the atelier of Animated Film in Akademia Sztuk Pięknych w Krakowie. Currently attending the Masters in Illustration and Animation at the Polytechnic Institute of Cávado e do Ave, Barcelos.

Her work is divided between illustration and animation. She is the author of illustrations for children's books "The two brothers and the Witch" and "The Trail of pea".

Η ιδέα για το "Foi o fio" προτίθεται από το πάθος μου για την Ελληνική Μυθολογία και κυρίως για τις τρεις Μοίρες που χειρίζονται το νήμα της ζωής. Ήθελα να παίξω με μια πιο σκοτεινή κωμική εικόνα του ασταμάτητου νήματος της μοίρας από την οποία ούτε οι τρεις γυναίκες μπορούν να ξεφύγουν. Η πρώτη αυτή ιδέα συγχωνεύεται με άλλες διαφορετικών χαρακτήρων που είχα σχεδιάσει παλαιότερα, επηρεασμένους από ανθρώπους που είχα δει στην καθημερινή ζωή. Η αρχή ποιητικής της ταινίας στη συνέχεια άρχισε να αναπτύσσεται ως μια διδοχή από παράλογες καταστάσεις που συνδέονται μόνο από το νήμα. Ως animator με ελκύσσουν οι δυνατότητες της κίνησης όταν χρησιμοποιώ ταυτόχρονα πολλούς και διαφορετικούς χαρακτήρες, σχεδόν σαν χορογραφία. Για το λόγο αυτό επέλεξα να μην χρησιμοποιήσω φόντα, να δουλέψω περισσότερο την έκφραση του κάθε χαρακτήρα και να προσθέσω άλλη μια ιδέα, έναν πιθανό συνδυασμό δύο ή περισσότερων χαρακτήρων σε έναν, σαν να είναι ανεξάρτητοι, αλλά αδιαχώριστες πτυχές της προσωπικότητας του ίδιου πλάσματος.

Βιογραφικό

Η Patricia Figueiredo γεννήθηκε το 1985. Αποφοίτησε από το τμήμα Πλαστικών Τεχνών και Ζωγραφικής της Σχολής Καλών Τεχνών στο Πόρτο και ολοκλήρωσε την πορεία της στην Κρακοβία, όπου παρακολούθησε το εργαστήρι Κινουμένων Σχεδίων της Akademia Sztuk Pięknych. Αυτή τη στιγμή σπουδάζει στο Μεταπτυχιακό τμήμα Εικονογράφησης και Animation στο Πολυτεχνικό Ινστιτούτο του Cávado e do Ave, Barcelos. Η δουλειά της είναι χωρισμένη μεταξύ εικονογράφησης και animation. Είναι η εικονογράφος των παιδικών βιβλίων «The two brothers and the Witch» και «The Trail of pea».



Paulo d'Alva (PT)

| **Carrotrope (2013) | 8:00 min, colour, sound**

"Carrotrope" is a new optical toy. It represents the cyclic movements of life. Meanwhile, a man drinks and the time passes at 24 frames per second.

Bio

Paulo Alexandre Baptista d'Alva was born in Avanca in 1980. He has a Degree in Fine Arts at ESAP - Oporto Artistic School and a Master degree of Visual Arts Teaching at Aveiro University, Portugal. He began his career as an animator in 1995 at Cineclube de Avanca studios. In 1996, he participated as an animator and co-director on the series "Alfredo" (displayed in the SIC during the year 1998, sold for TVs from 27 countries). Between 1997 and 2001, he participated in several short animated films. In 1997 he held his first short film, entitled "A Noite Cheirava Mal", participating in more than one hundred national and international festivals grossing a total of 11 awards, highlighting the Grand Prize and First Prize GOLD film festival "10 International Juvenile Klagenfurt" in Austria '99.

Founding member of the Panoramica Cinema Association in Ovar, where he was responsible for the animation film studio, performing various ateliers and workshops animated film. He participated in 2006 in the short animated film "A meio da Noite" and maintains a continuous activity as a trainer in the area of fine arts, in addition to the realization of advertising spots, animatics television and video educational animation. Since 2011, he collaborates as director and animator in the "Bando à Parte" animation studios.

Το «Carrotrope» είναι ένα νέο οπτικό παιχνίδι. Αντιπροσωπεύει τις κυκλικές κινήσεις της ζωής. Εν τω μεταξύ, ένας άντρας πίνει και ο χρόνος περνάει στα 24 καρέ το δευτερόλεπτο.

Βιογραφικό

Ο Paulo Alexandre Baptista d'Alva γεννήθηκε στην Avanca το 1980. Έχει πτυχίο καλών Τεχνών από το καλλιτεχνικό σχολείο ESAP - Oporto και Μεταπτυχιακό τίτλο σπουδών στη Διδασκαλία Εικαστικών Τεχνών από το πανεπιστήμιο του Aveiro, Πορτογαλία.

Σεκίνεσε την καριέρα του σαν animator το 1995 στο στούντιο Cineclube της Avanca. Το 1996 συμμετείχε ως animator και βοηθός σκηνοθέτη στη σειρά "Alfredo" (που εμφανίζεται στο SIC το 1998, και πωλήθηκε για προβολή σε τηλεοράσεις σε 27 χώρες). Μεταξύ 1997 και 2001 συμμετείχε σε αρκετές ταινίες animation μικρού μήκους. Το 1997 γύρισε την πρώτη του ταινία μικρού μήκους, με τίτλο «A Noite Cheirava Mal», συμμετέχοντας σε περισσότερα από εκατό εθνικά και διεθνή φεστιβάλ, αποφέροντας συνολικά 11 βραβεία μεταξύ των οποίων: το Grand Prize και το First Prize GOLD film festival «10 International Juvenile Klagenfurt» στην Αυστρία το 1999.

Ιδρυτικό μέλος της Panoramica Cinema Association στο Ovar, όπου ήταν υπεύθυνος για το στούντιο κινουμένων σκεδίων και την εκτέλεση διάφορων εργαστηρίων ταινιών κινουμένων σκεδίων. Έλαβε μέρος το 2006 στην ταινία animation μικρού μήκους «A meio da Noite» και κρατάει μια συνεχή δραστηριότητα ως εκπαιδευτής στον τομέα των καλών τεχνών. Επιπλέον, υλοποιεί διαφημιστικά σποτ, τηλεοπτικά animation και εκπαιδευτικά κινούμενα σχέδια σε βίντεο. Από το 2011, συνεργάζεται με το «Bando à Parte» Animation Studio ως σκηνοθέτης και animator.



Rob Zywietz (UK)

| Port Nasty (2013) | 10:45 min, colour, sound

At the edge of the civilization, death lies in wait between every crack of ice and sheet of snow. In spite of this, a small, forgotten port town fights through the darkness to survive.

In the midst of this world where every person and every action is held to account, a young man must prove his worth - not only to the ship's crew he dreams of joining, but himself.

Bio

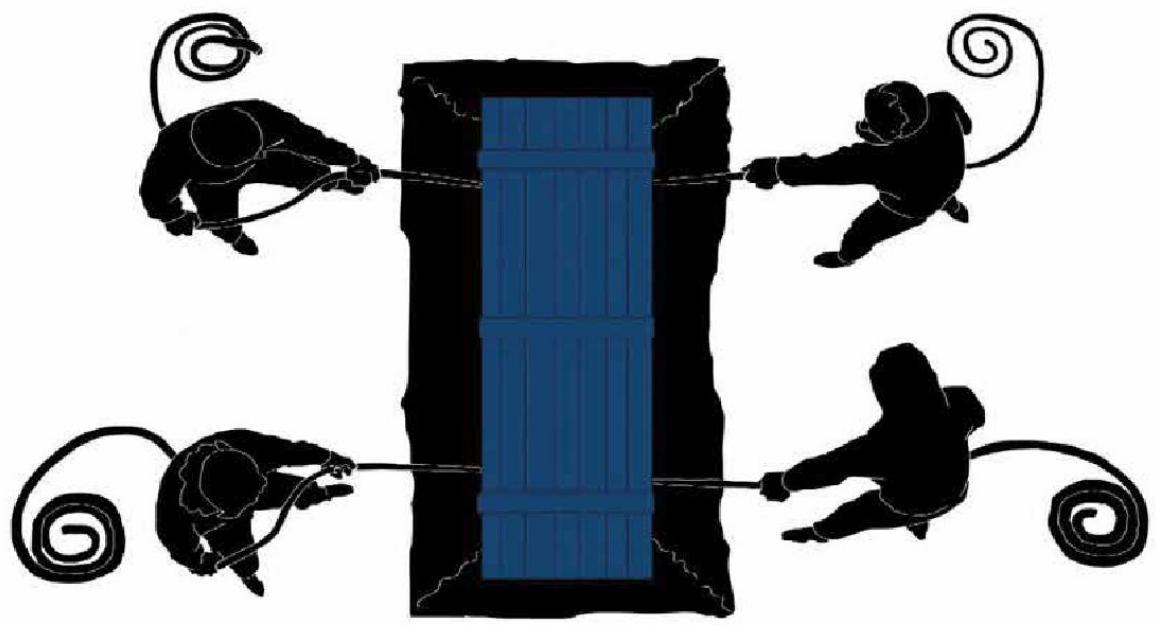
I invented cinema.

Στην άκρη του πολιτισμού, ο θάνατος καραδοκεί ανάμεσα σε κάθε ρωγμή πάγου και στρώμα χιονιού. Παρ' όλα αυτά, μια μικρή, ξεχασμένη παραθαλάσσια πόλη, παλεύει μέσα από το σκοτάδι για να επιβιώσει.

Μέσα σε αυτόν τον κόσμο, όπου κάθε άτομο και κάθε δράση καλούνται να λογοθητίσουν, ένας νεαρός άνδρας πρέπει να αποδείξει την αξία του - όχι μόνο στο πλήρωμα του πλοίου που ονειρεύεται να ενταχθεί, αλλά και στον ίδιο του εαυτό.

Βιογραφικό

Εφηύρα το σινεμά.



Delete yourself.

Bios

Sandrine Deumier is an author, a filmmaker, a performer, a painter and an electroacoustic composer. With her dual philosophical and artistic training, she constructed a multifaceted poetry focused on the issue of technological change and the performative place of poetry conceived through new technologies. Using material from the word as image and the image as a word vector, she also works at the junction of video and sound poetry considering them as sensitive devices to express a form of unconscious material. The process of writing and the mobile material of the image function as underlying meanings of reflux which refer to the real flickering and to their reality transfers via unconscious thought structures. Her work consists mainly of poetic texts, videopoems, multimedia installations and audiovisual poetic performances in collaboration with composers.

Philippe Lamy is a painter and an electroacoustic composer. As an artist, he has had many exhibitions in France and various European countries. His works are to be found in public and private collections. Painting for him requires great concentration, and must reveal the patterns needed to understand it. His paintings form series that can be arranged in accordance with the place where they are exhibited. He experiments with colours, materials and textures, while at the same time introducing the parameters of time and gravity. His art involves the building up of strata, layer by layer over long periods of time, until he obtains the desired density. Music and painting resonate together, with the same care given to textures, the same attention to events and with that desire to achieve a certain density. Sounds from all kinds of sources (recordings, voices, instrumental sounds, dialogues) are combined to produce an intense experience of immersion. He has made albums on the labels La p'tite maison, High linear music, Nephogram, Nowaki, DataObscura, Mystery Sea, Taalem, Ripples recordings and has participated in mixes and compilations on the labels Bassesfrequence, Audio Gourmet, Future Sequence and Sismografo Escala.

Διέγραψε τον εαυτό σου.

Βιογραφικά

H Sandrine Deumier είναι συγγραφέας, σκηνοθέτης, performer, ζωγράφος και πλεκτροακουστική συνθέτης.

Χάρο στη διπλή φιλοσοφική και καλλιτεχνική της εκπαίδευση, κατασκεύασε μια πολυδιάστατη ποίηση που εστιάζει στο ζήτημα της τεχνολογικής αλλαγής και του παραστατικού μέρους της ποίησης που συλλαμβάνεται μέσω των νέων τεχνολογιών. Χρησιμοποιώντας υλικό από τη λέξη ως εικόνα και την εικόνα ως λέξη-διάνυσμα, ασχολείται επίσης με τη διασταύρωση της βίντεο ποίησης και της ποητικής ποίησης θεωρώντας τα ευαισθήτες "συσκευές" για να εκφράσει μια μορφή ασυνείδητου υλικού. Η διαδικασία της συγγραφής και το κινητό υλικό της εικόνας λειτουργούν ως υπονοούμενα επαναφοράς που αναφέρονται σε τρεμοπαίγματα του πραγματικού και στην μεταφορά της πραγματικότητάς τους μέσω ασυνείδητων δομών σκέψης. Το έργο της αποτελείται κυρίως από ποιητικά κείμενα, βιντεοποιήματα, πολυμεσικές εγκαταστάσεις και οπτικοακουστικές ποιητικές performances σε συνεργασία με συνθέτες.

O Philippe Lamy είναι ζωγράφος και πλεκτροακουστικός συνθέτης. Ως καλλιτέχνης έχει κάνει πολλές εκθέσεις στη Γαλλία καθώς και σε διάφορες χώρες στην Ευρώπη. Τα έργα του συναντώνται σε δημόσιες και ιδιωτικές συλλογές. Η ζωγραφική για αυτόν απαιτεί μεγάλη συγκέντρωση και πρέπει να φανερώνει τα μοτίβα που χρειάζονται για την κατανόση της. Τα έργα του σχηματίζουν συλλογές που μπορούν να διαταχθούν ανάλογα με το χώρο στον οποίο θα παρουσιαστούν. Πειραματίζεται με τα χρώματα, τα υλικά, τις υφές και την ίδια στιγμή παρουσιάζει τις παραμέτρους του χρόνου και της βαρύτητας. Το έργο του αφορά το κτίσιμο της στρατόσφαιρας, επίπεδο με επίπεδο για μεγάλες χρονικές περιόδους, μέχρι να αποκτήσει την επιθυμητή πυκνότητα. Η μουσική και η ζωγραφική συντονίζονται και αποδίδουν την ίδια σημασία στις υφές, την ίδια προσοχή στα γεγονότα και την επιθυμία να καταγράψουν μια συγκεκριμένη πυκνότητα. Ήχοι από όλων των ειδών τις πηγές (ηχογραφίες, φωνές, ορχηστρικοί ήχοι, διάλογοι) συνθυάζονται για να παράγουν μια έντονη εμπειρία εμβύθισης. Έχει εκδώσει albums με τις δισκογραφικές La p'tite maison, High linear music, Nephogram, Nowaki, DataObscura, Mystery Sea, Taalem, Ripples recordings και έχει συμμετάσχει σε mixes και συλλογές των δισκογραφικών Bassesfrequence, Audio Gourmet, Future Sequence και Sismografo Escala.



Shunsaku Hayashi (JP)
| Remember (2015) | 9:24 min, colour, sound

A man blows up his own house without fully realising it, and walks to work as if nothing has happened.

It can take just a moment to transform what it is to what it used to be. In the cycle of forgetting, erasing, and updating, how can one safekeep the evidence of their existence?

Bio

Shunsaku Hayashi is a Japan born artist working in London as a trainee under the Japan Cultural Ministry Abroad Research Fellowship for up-and-coming artists from 2012 to 2015 and studying at Goldsmiths, university of London.

Ένας άντρας ανατινάζει το ίδιο του το σπίτι δίχως όμως να αντιλαμβάνεται πλήρως αυτή την πράξη και κατευθύνεται στη δουλειά σαν να μη συνέβη τίποτα.

Μια στιγμή είναι αρκετή για να μεταμορφώσει κάτι που είναι σε κάτι που ήταν. Στον κύκλο της λημονιάς, της διαγραφής και της αναβάθμισης, πώς είναι δυνατόν να κρατήσει κανείς τις αποδείξεις της ύπαρξής του ασφαλείς;

Βιογραφικό

Ο Shunsaku Hayashi είναι Ιάπωνας καλλιτέχνης και εργάστηκε στο Λονδίνο ως ασκούμενος στο Japan Cultural Ministry Abroad Research Fellowship για ανερχόμενους καλλιτέχνες από το 2012 ως το 2015 και σπουδάζει στο Goldsmiths, πανεπιστήμιο του Λονδίνου.



Spela Cadez (SI)

| Boles (2013) | 12:00 min, colour, sound

Filip lives in a poor neighbourhood. He dreams of writer's glory and luxurious lifestyle in a more prosperous part of town. One day Filip gets a knock on the door by his neighbour Tereza, an older prostitute that Filip tries to avoid by all means, who asks him to write a letter for her fiancé. Filip agrees. And it would all end up fine if a week later Tereza would not show up at his doorstep again, asking him to write an answer to the previous letter.

Bio

Born in Slovenia at 11/28/1977. After graduating in Graphic Design in 2002, she continued her studies at the Academy of Media Arts Cologne, Germany. During her studies, she made two puppet animations that gained international recognition; Mate to Measure, (2004) and Lovesick, (2007). Since 2008 Špela Cadež has been working as an independent animation film director and producer. Her latest film, Boles, has been screened worldwide, receiving 40 awards, distinctions and nominations.

Ο Φίλιπ ζει σε μια φτωχή γειτονιά. Ως συγγραφέας ονειρεύεται τη δόξα και έναν πολυτελή τρόπο ζωής σε μια πιο καλή περιοχή της πόλης. Μια μέρα ο Φίλιπ δέχεται ένα χτύπημα στην πόρτα από την γειτόνισσά του τη Τερέζα, μία μεγάλη σε πλικία πόρνη που ο Φίλιπ προσπαθεί να αποφύγει με κάθε τρόπο, η οποία του ζητά να γράψει μια επιστολή στον αρραβωνιαστικό της. Ο Φίλιπ συμφωνεί. Και όλα θα κατέληγαν καλά, αν μια εβδομάδα αργότερα η Τερέζα δεν εμφανίζόταν ξανά στο κατώφλι του σπιτιού του. Ζητώντας του να γράψει μια απάνθονη στην προηγούμενη επιστολή.

Βιογραφικό

Γεννημένη στη Σλοβενία στις 28.11.1977. Αφού αποφοίτησε από τη σχολή Graphic Design το 2002, συνέχισε τις σπουδές της στην Academy of Media Arts της Κολωνίας στη Γερμανία. Κατά τη διάρκεια των σπουδών της, έκανε δύο animation με μαριονέτες που απέκτησαν διεθνή αναγνώριση, το «Mate to Measure», (2004) και το «Lovesick» (2007). Από το 2008 η Spela Cadez εργάζεται ως οκνοθέτιδα animation και παραγωγός. Η τελευταία ταινία της, Boles, έχει προβληθεί σε όλο τον κόσμο και έχει λάβει 40 βραβεία, διακρίσεις και υποψηφιότητες.



The spectator is wandering through an imaginary urban landscape which consists of abandoned building frames or unfinished buildings, constructed in an suffocative environment. As the spectator approaches the city from far, he gradually penetrates its structure and finds out that the buildings are a part of a composite network. The buildings host a number of what seem to be human simulacra, trapped, congested and empty. The space in between the buildings is lifeless and motionless, it exists only to separate...

Is there a way to ESCAPE?

The images of the video are digital representations created by a personal computer and are accompanied by original sound material which contributes to the atmosphere of the scene.

Bio

Timoleon Kouimtzoglou was born in 1978 in Athens. He studied architecture at the National Technical University of Athens and then attended the postgraduate course of "Digital Arts" in the school of Fine Arts of Athens. He is currently working as an architect, he is interested in digital space and digital representation and at the same time he is working on his PhD Thesis in the School of Architecture of NTUA.

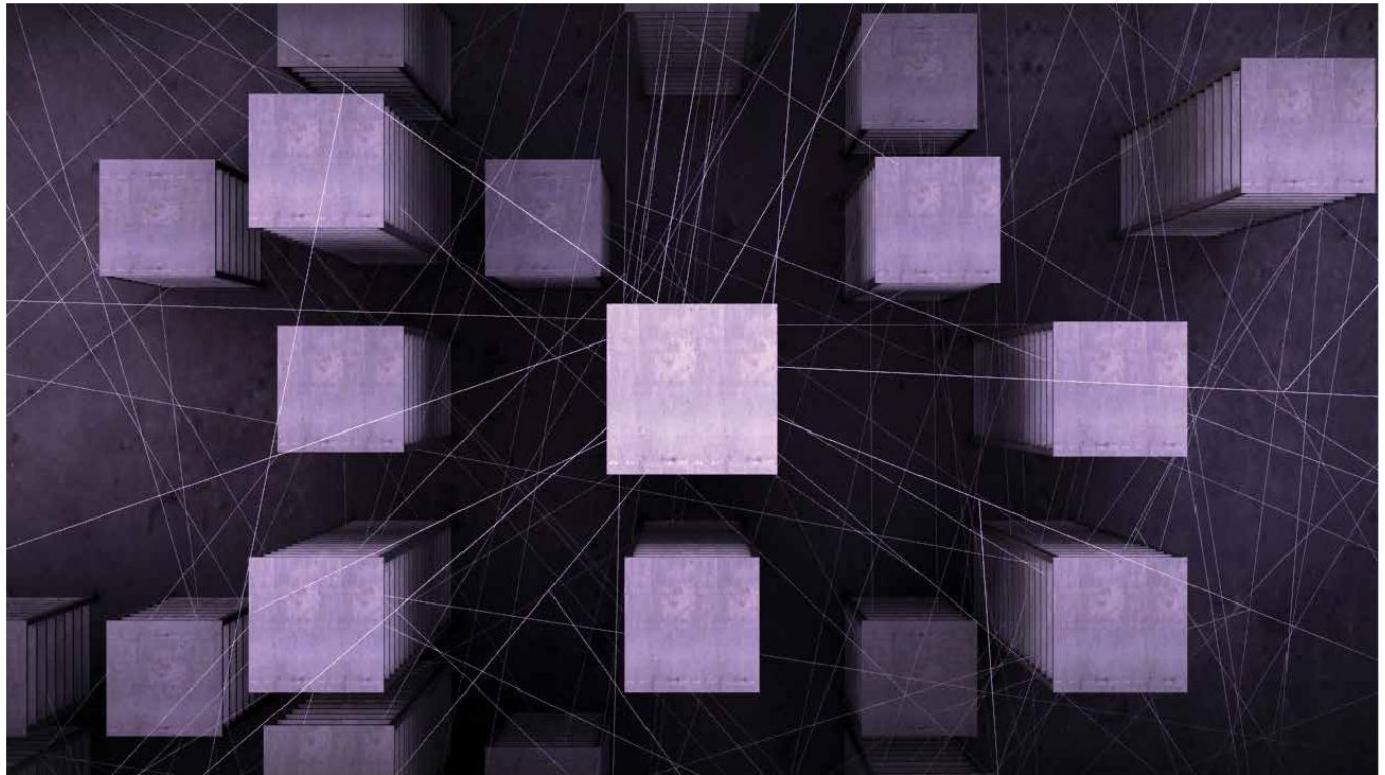
Ο θεατής περιπλανιέται σε ένα φανταστικό αστικό τοπίο το οποίο αποτελείται από εγκαταλειμμένους σκελετούς κτηρίων ή ημιτελή κτήρια, δομημένα σε ένα ασφυκτικό περιβάλλον. Καθώς ο θεατής πλησιάζει την πόλη από μακριά, εισχωρεί σταδιακά στη δομή της και διαπιστώνει ότι τα κτήρια αποτελούν μέρος ενός σύνθετου δικτύου. Τα κτήρια φιλοξενούν ένα πλήθος από φιγούρες που φαίνεται να είναι ομοιώματα ανθρώπων, εγκλωβισμένα, συνωστισμένα και άψυχα. Ο χώρος ανάμεσα στα κτήρια δεν έχει ζωή και κίνηση, υπάρχει μόνο για να διαχωρίζει...

Υπάρχει ΔΙΑΦΥΓΗ;

Οι εικόνες του βίντεο είναι ψηφιακές αναπαραστάσεις δημιουργήθηκαν μέσω πλεκτρονικού υπολογιστή και συνοδεύονται από πρωτότυπο πολυτικό υλικό που συμβάλλει στην ατμόσφαιρα του χώρου.

Βιογραφικό

Ο Τιμολέων Κουιμτζόγλου γεννήθηκε το 1978 στην Αθήνα. Φοίτησε στο Εθνικό Μετσόβιο Πολυτεχνείο στη Σχολή Αρχιτεκτόνων και στη συνέχεια παρακολούθησε το Μεταπτυχιακό Πρόγραμμα Σπουδών της ΑΣΚΤ «Ψηφιακές Μορφές Τέχνης». Εργάζεται ως αρχιτέκτονας, τον απασχολούν ζητήματα ψηφιακού χώρου και αναπαραστάσεων και παράλληλα ασχολείται με τη διδακτορική του διατριβή στη Σχολή Αρχιτεκτόνων Μπαχανικών ΕΜΠ.



"Humanexus" is a reflection on mankind's long search for ways to connect to each other, with cave drawings as a starting point until it leads to tweeting. With significant changes in methods and tools, from very subtle processes of exchange, conversations, and today's mass communication and shiny new technologies, the sharing of messages, ideas, and thoughts has become easier.

Piercing humankind's memories of searching. Humanexus tries to explore the nature of this journey. Are we promised a perfect future? Will all our adventures lead to a disastrous and shattering outcome? Humanexus tells a mysterious story by representing mankind's continued voyage to get connected and stay involved in the social web of expressions.

Bio

As a Taiwanese independent filmmaker with advanced training in ink painting and digital art, Ying-Fang Shen's work reflects experiments in painting, illustration, digital filmmaking and animation that are heavily influenced by the handmade aesthetics of traditional East Asian art and Taoist philosophy. She practices digital art with the sensibility of an illustrator and painter, in that the outcome of her work is always a series of marks of expression developed through a process of seeking originality and playfulness. In many of her animations, she overlies various textures and drawn elements to create works that reflect the spirit of Asian shadow puppetry.

Taoism inspires her approach to storytelling, which results in non-conventional narrative structure with loose plots and a vague sense of time in her fictional, plot-driven works. This philosophy also encourages her to work intuitively in the production of some projects by letting the process inspire their direction rather than a pre-determined script, with the effect that events become like waves carried on water in these stories. Her experiments in form, narrative, and production have resulted in her recent animated films: "Hearth" "The Tale of The Day" and "Humanexus." Shen works independently and is always the only animator in her films. She sees herself as an artist using animation as her art form, and sees filmmaking as fine art in the traditional sense. Her animation works have been exhibited in galleries and film festivals worldwide since 2008.

To «Humanexus» είναι είναι μια αντανάκλαση της μακροχρόνιας αναζήτησης των ατόμων για τρόπους σύνδεσης μεταξύ τους, με σημείο εκκίνησης τα σχέδια στα σπίλαια και πιο πρόσφατο το tweeting. Με σημαντικές αλλαγές στις μεθόδους και τη εργαλεία, με πολύ λεπτές διαδικασίες ανταλλαγής, συζητήσεις, και τη σημερινή μαζική επικοινωνία και τις λαμπερές νέες τεχνολογίες, η ανταλλαγή μηνυμάτων, ιδεών και σκέψεων έχει γίνει ευκολότερη.

Συναρμολογώντας τις μνήμες της ανθρωπότητας μέσα από την αναζήτηση, το Humanexus προσπαθεί να διερευνήσει τη φύση αυτού του ταξιδιού. Μας υποσχέθηκε κανές ένα τέλειο μέλλον; Θα οδηγήσουν όλες μας οι περιπέτειες σε ένα καταστροφικό αποτέλεσμα; Το έργο αφηγείται μια μυστηριώδη ιστορία παρουσιάζοντας το συνεχές ταξίδι της ανθρωπότητας να παραμείνει συνδεδεμένη και ενεργά συμμέτοχη στον κοινωνικό ιστό των εκφράσεων.

Βιογραφικό

H Ying-Fang Shen είναι ανεξάρτητη σκηνοθέτης Ταιβανέζικης καταγωγής με εξειδικευμένη εκπαίδευση στη ζωγραφική με μελάνι και την ψηφιακή τέχνη. Στη δουλειά της πειραματίζεται με τη ζωγραφική, την εικονογράφηση, την ψηφιακή σκηνοθεσία καθώς και το animation που είναι άκρως επηρεασμένα από την αισθητική της χειροποίητης παραδοσιακής τέχνης της Ανατολικής Ασίας και της Ταϊβανικής φιλοσοφίας. Ασχολείται με την ψηφιακή τέχνη με την ευαισθησία μιας εικονογράφου και ζωγράφου, έτσι το αποτέλεσμα του έργου της είναι πάντα μια σειρά σημείων έκφρασης ανεπτυγμένα μέσω της διαδικασίας αναζήτησης της αυθεντικότητας και του «παιχνιδιού». Σε πολλά από τα animations της, συνδυάζει διάφορες υφές και ζωγραφισμένα στοιχεία για να δημιουργήσει έργα που καθρεφτίζουν το πνεύμα του Ασιατικού θεάτρου σκιών.

Ο Ταοϊσμός επηρεάζει την προσέγγισή της στην εξιστόρηση παραμυθιών, που οδηγεί σε μια αντιουμβατική αφηγηματική δομή με χαλαρή πλοκή, φαντασία και μια αόριστη αίσθηση του χρόνου στα έργα της. Αυτή η φιλοσοφία επίσης την ενθαρρύνει να εργαστεί ενοτικτωδώς στην παραγωγή κάποιων έργων, αφήνοντας τη διαδικασία να εμπνεύσει την κατεύθυνσή τους αντί να χρησιμοποιήσει ένα προκαθορισμένο σενάριο και έτσι τα γεγονότα σε αυτές τις ιστορίες δρουν σαν κύματα που τα παρασύρει το ρεύμα. Οι πειραματισμοί της στη φόρμα, την αφήγηση και την παραγωγή έχουν οδηγήσει στα πιο πρόσφατα φίλμ της: «Hearth», «The Tale of The Day» και «Humanexus». H Shen εργάζεται ανεξάρτητη και είναι πάντα η μόνη animator στις ταινίες της. Βλέπει τον εαυτό της σαν καλλιτέχνη που χρησιμοποιεί το animation σαν μορφή έκφρασης και τη σκηνοθεσία σαν μια από τις καλές τέχνες με την παραδοσιακή έννοια. Τα έργα της έχουν παρουσιαστεί σε φεστιβάλ και γκαλερί σε όλο τον κόσμο από το 2008.



183

184

wba

web art

185

Curated by Foteini Vergidou | Επιμέλεια: Φωτεινή Βεργίδου

“Terra Incognita” visualizes how Wikipedia has evolved over the last decade as an intriguing mirror of cultural and sociological difference. To achieve this, Gavin Baily and Tom Corby have taken each language edition of the encyclopedia, and mapped all the articles that refer to geographic locations. These mappings highlight differing geo-linguistic contours: regions that are densely populated with contested edits, and vast deserts with sparse coverage – Wikipedia’s Terra Incognita. The work gives insights into the complex ways in which the encyclopedia’s language communities interrelate: the unexpected areas of focus, overlaps between each language’s geography, and how the focus of linguistic communities has emerged over time. The project was funded by the UK Arts and Humanities Research Council and the Arts Council of England.

Bio

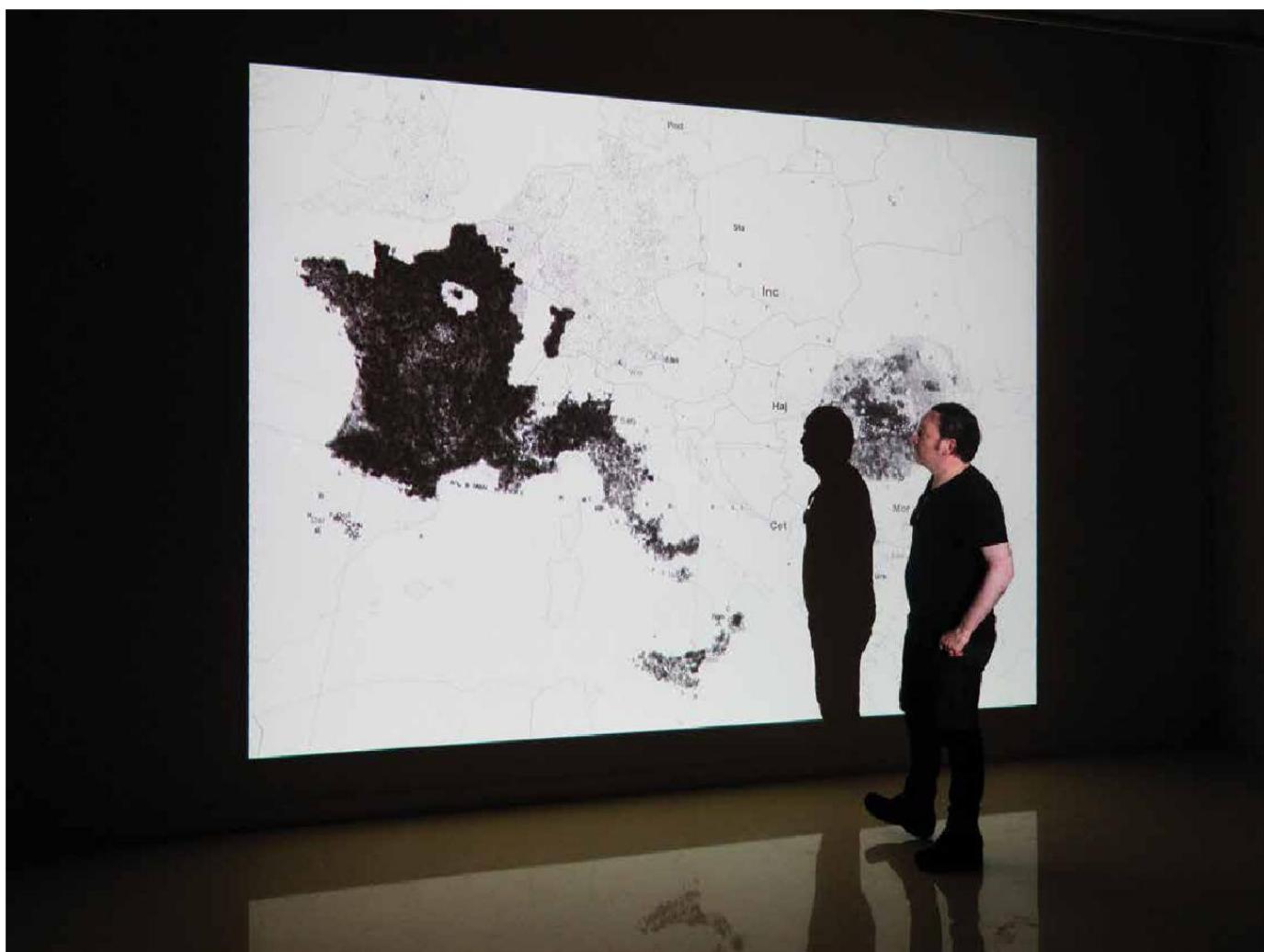
Gavin Baily is a British artist and a developer with an interest in the overlaps between digital cultures, social science and cartography. He studied Fine Art at the Ruskin School of Art, Oxford. Tom Corby is the deputy Director of the Centre for Research in Art and Media at the University of Westminster. He studied Fine Art at Middlesex University and has a PhD from Chelsea College of Art & Design. Gavin Baily and Tom Corby have collaborated on digital artworks since the 90’s. They are currently working on research projects with the Oxford Internet Institute and the British Antarctic Survey. Their work has been exhibited internationally at venues including Ars Electronica, Transmediale, the ICA, ICC Tokyo, ZKM, and the V&A.

186

Το έργο «Terra Incognita» απεικονίζει την εξέλιξη της Wikipedia κατά την τελευταία δεκαετία ως ένας σημαντικός καθρέφτης των πολιτισμικών και κοινωνικών διαφορών. Για να επιτευχθεί αυτό, οι Gavin Baily και Tom Corby, μελέτησαν κάθε γλωσσική έκδοση της Wikipedia και χαρτογράφησαν όλα τα άρθρα που αναφέρονται σε γεωγραφικές περιοχές. Αυτή η αντιστοίχωση ανέδειξε διάφορα γεω-γλωσσικά αποτελέσματα, όπως πικνοκατοικημένες περιοχές με αραιά τοποθετήσεις αλλαγές στα άρθρα και μεγάλες περιοχές με αραιά κάλυψη. Διαλογή την Αγνωστη Γη (Terra Incognita) της Wikipedia. Το έργο προσφέρει μια διαφορετική κατανόηση των πολύπλοκων τρόπων που διαπλέκονται οι γλωσσικές κοινότητες της Wikipedia μεταξύ τους: όπως για παράδειγμα τα απρόσμενα θέματα που τραβούν την προσοχή των ανθρώπων, πιθανές αλληλοεπικαλύψεις ανάμεσα στη γεωγραφία της κάθε γλώσσας καθώς και το πώς έχει αινιθεί με τον καιρό το ενδιαφέρον γύρω από τις γλωσσικές κοινότητες. Το έργο χρηματοδοτήθηκε από το Arts and Humanities Research Council (Συμβούλιο Ερευνών των Τεχνών και των Ανθρωπιστικών Επιστημών) του Ηνωμένου Βασιλείου και το Arts Council of England (Συμβούλιο Τεχνών της Αγγλίας).

Βιογραφικό

Ο Gavin Baily είναι καλλιτέχνης και προγραμματιστής από την Βρετανία, ο οποίος ενδιαφέρεται για τον συνδυασμό των ψηφιακών πολιτισμών, των κοινωνικών επιστημών και της χαρτογραφίας. Σπούδασε Καλές Τέχνες στο Ruskin School of Art της Οξφόρδης. Ο Tom Corby είναι ο αναπληρωτής διευθυντής του Centre for Research in Art and Media (Κέντρου Ερευνών Τέχνης και Μέσων Μαζικής Ενημέρωσης) του Πανεπιστημίου του Westminster. Σπούδασε Καλές Τέχνες στο Πανεπιστήμιο του Middlesex και έχει διδακτορικό από το Chelsea College of Art & Design. Ο Gavin Baily και ο Tom Corby συνεργάζονται από την δεκαετία του '90 για να δημιουργήσουν ψηφιακά έργα τέχνης. Σήμερα, ασχολούνται με διάφορα ερευνητικά έργα στο Oxford Internet Institute και στο British Antarctic Survey. Η δουλειά τους έχει εκτεθεί διεθνώς σε σημαντικές εκδηλώσεις, συμπεριλαμβανομένων των Ars Electronica, Transmediale, ICA, ICC Tokyo, ZKM, και V&A.



"Rorschcam NYC" is the third in the Rorschmap Series, following Rorschmap and Rorschmap Street View. Rorschcam NYC takes publicly-available video from surveillance cameras around New York and transforms it into live, kaleidoscopic moving images. These cameras are live and operated by the video from surveillance cameras around New York City Department of Transportation. The user can see all of the cameras on a map at their website by selecting a camera from the top to start. There are hundreds of cameras and they compose the portrait of the city that unfolds with real-time images of traffic. For the artist, this work is pointing at the constructive nature of Google Maps being more than a map and CCTV cameras being more than just cameras. As he continues, they are both part of automated information-gathering systems, which affect our daily lives. (This work is not affiliated to the DoT in any way.)

Bio

James Bridle is a British writer, artist, publisher and technologist. His work covers the intersection of literature, culture and network. He has written for WIRED, ICON, Domus, Cabinet, the Atlantic and many other publications, and writes a regular column for the Observer newspaper on publishing and technology. James Bridle has given talks worldwide at events including SXSW (Austin), dConstruct (Brighton), LIFT (Geneva), Web Directions (Sydney), NEXT (Berlin) and TED (London). In 2011, he coined the term "New Aesthetic", and his ongoing research around this subject has been featured and discussed worldwide. His work has been exhibited in Europe, North and South America, Asia and Australia, and has been commissioned by organizations such as Artangel, Mu Eindhoven, and the Corcoran Gallery, Washington DC. In 2014 he was awarded the Excellence Award at the Japan Media Arts Festival, the Graphics Award at the Design Museum Designs of the Year, and shortlisted for the Future Generation Art Prize.

188

To éργο «Rorschcam NYC» είναι το τρίτο έργο από τη σειρά Rorschmap, μετά τα έργα Rorschmap και Rorschmap Street View. To Rorschcam NYC παίρνει τα βίντεο από τις κάμερες επιπτήρωσης της Νέας Υόρκης, τα οποία είναι διαθέσιμα δημοσίως και τα μετατρέπει σε ζωντανές, καλειδοσκοπικές κινούμενες εικόνες. Αυτές οι κάμερες είναι σε ζωντανή μετάδοση και τα βίντεο είναι από τις κάμερες επιπτήρωσης του Υπουργείου Μεταφορών της Νέας Υόρκης. Ο χρήστης μπορεί να δει όλες τις κάμερες στην ιστοσελίδα και να επιλέξει μια κάμερα για να ξεκινήσει. Υπάρχουν εκατοντάδες κάμερες που συνθέτουν το πορτρέτο της πόλης το οποίο σχηματίζεται σε πραγματικό χρόνο με εικόνες από την κυκλοφοριακή κίνηση. Για τον καλλιτέχνη, το έργο αυτό ασκεί κριτική στον χαρακτήρα των Google Maps (Χάρτες Google), τους οποίους προσεγγίζει ως κάτι περισσότερο από απλές κάμερες. Όπως ο ίδιος αναφέρει και τα δύο αποτελούν μέρος των αυτοματοποιημένων συστημάτων συλλογής πληροφοριών που επιπρέάζουν τη ζωή μας καθημερινά. (Αυτό το έργο δεν σχετίζεται με το Υπουργείο Μεταφορών της Νέας Υόρκης DoT με κανένα τρόπο).

Βιογραφικό

O James Bridle είναι συγγραφέας, καλλιτέχνης, εκδότης και τεχνολόγος από την Βρετανία. Στο έργο του, διασταυρώνεται η λογοτεχνία, ο πολιτισμός και το διαδίκτυο. Έχει γράψει για τα μέσα Wired, ICON, Domus, Cabinet, the Atlantic και έχει πολλές ακόμα δημοσιεύσεις. Επίσης, διατηρεί μια τακτική στήλη στην εφημερίδα Observer σχετικά με τα θέματα των δημοσιεύσεων και τεχνολογίας. Ο Bridle έχει δώσει ομιλίες σε όλο τον κόσμο, σε εκδηλώσεις όπως το SXSW (Ωστιν - Τέξας), dConstruct (Μπράιτον), LIFT (Γενεύη), Web Directions (Σίδνεϊ), NEXT (Βερολίνο) και TED (Λονδίνο). Το 2011, επινόησε τον όρο «Νέα Αισθητική» και έκτοτε η έρευνά του γύρω από αυτό το θέμα έχει παρουσιαστεί και συζητηθεί σε όλο τον κόσμο. Η δουλειά του έχει συμπεριληφθεί σε εκθέσεις σε Ευρώπη, Βόρεια και Νότια Αμερική, Ασία και Αυστραλία, και έχει ανατεθεί από οργανισμούς όπως οι Artangel στο Αίγαντσφεν και η Γκαλερί Corcoran στην Ουάσιγκτον. Το 2014 τιμήθηκε με το Βραβείο Αριστείας στο Media Arts Festival της Ιαπωνίας, με το Graphics Award στο Design Museum Designs of the Year και ήταν υποψήφιος για το βραβείο Future Generation Art Prize.



“_hýperlocal @ ADAF” connotes the need for information oriented around a well-defined community with its primary focus directed toward the concerns of its residents. The term originated in 1991 is used in reference to local television news content and has been adopted by the BrowserBased Group. _hýperlocal @ ADAF is an ongoing series of offline exhibitions organized by the BrowserBased Group. In the networked world of today, the concept of HÝPERLOCAL can be understood not only as stationary, tied to a particular location, but also portable, tied to a specific body. BrowserBased Group modified the ubiquitous WiFi router by adding storage space and open source software to arrive at an offline wireless local network platform for net art. Therefore, the _hýperlocal website is accessible by WiFi enabled devices within the range of router, redefining the concepts of public and private space completely by the artworks.

Bio

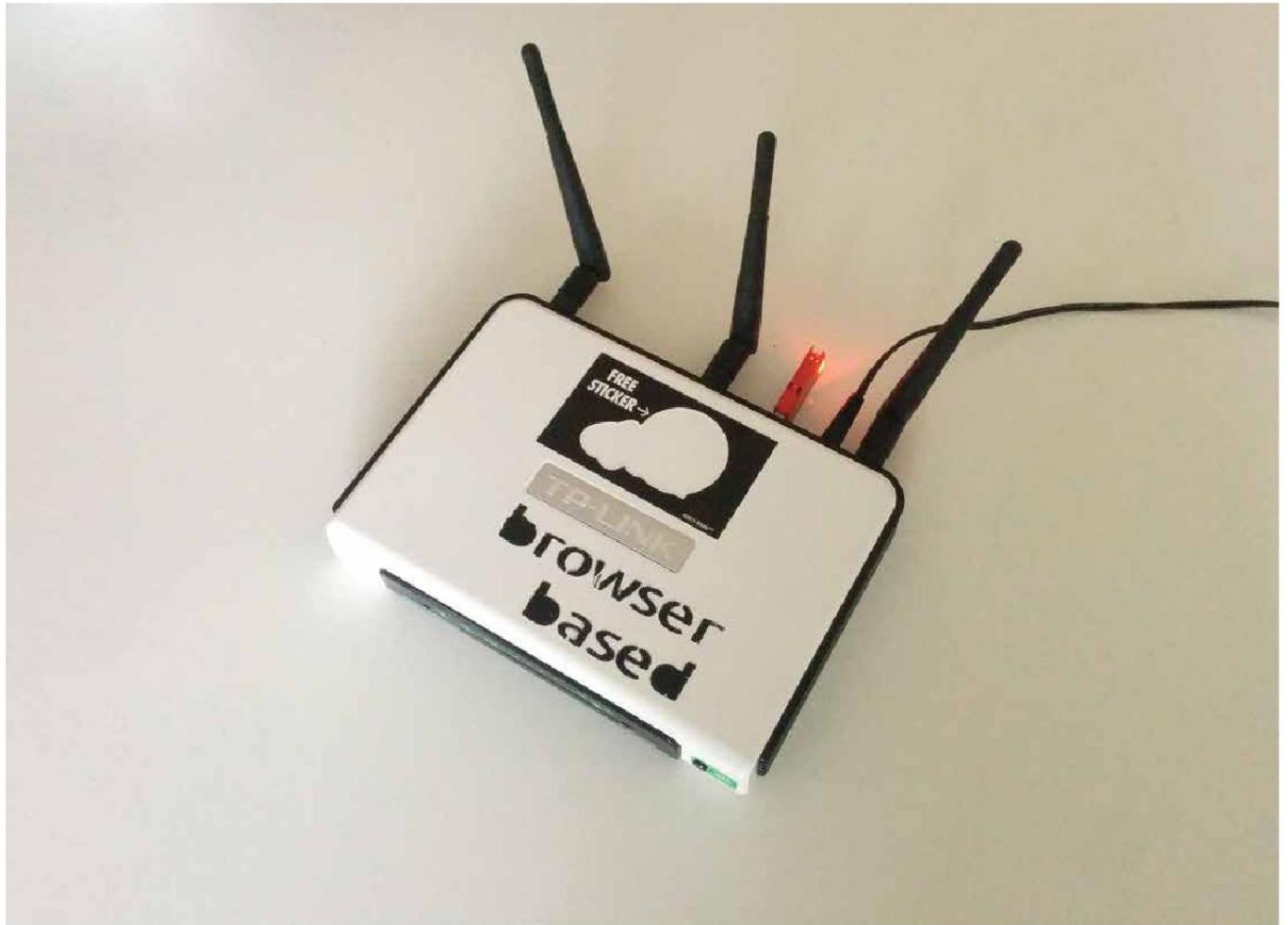
BrowserBased Group is partly a material / technically oriented platform dealing with the browser based context as well as a net-culture knowledge base. Also, BrowserBased Group organizes a weekly gathering in Amsterdam with guest speakers, workshops, etc. BrowserBased Group is a net-culture group blog on Facebook. They focus on the progressive dominant influence of the Internet on art itself, starting from the fact that the Internet is not just the central media for all communication for research, discourse, (re)presentation and art. The geo-marker of the BrowserBased Group is at the Gerrit Rietveld Academy, but aims to offer a platform for net art to Amsterdam. Concentrically, it also reaches out to other academies and cities in the Netherlands, since The BrowserBased Group does not believe in academic or geographical constraints.

190

Το έργο «_hýperlocal @ ADAF» υποδηλώνει την ανάγκη για πληροφορία που προορίζεται για μια συγκεκριμένη κοινότητα, η οποία έχει ως κύρια μέριμνα τους κοινούς προβληματισμούς των μελών της. Ο όρος, που δημιουργήθηκε το 1991 και χρησιμοποιείται για το περιεχόμενο των τοπικών τηλεοπτικών δελτίων ειδήσεων, έχει υιοθετηθεί από την ομάδα BrowserBased Group. Το έργο _hýperlocal @ ADAF είναι μια σειρά από offline εκθέσεις, που διοργανώνονται από τους BrowserBased Group. Στον ομερινό διαδικτυακό κόσμο, η έννοια του HÝPERLOCAL μπορεί να γίνει κατανόητή όχι μόνο ως στατική, λειτουργώντας δηλαδή, μόνο σε μια συγκεκριμένη τοποθεσία, αλλά και ως φορητή, όντας δηλαδή συνδεδεμένη σε μια συγκεκριμένη συσκευή. Οι BrowserBased Group τροποποίησαν το ευρέως γνωστό WiFi ρούτερ, προσθέτοντας ένα χώρο αποθήκευσης και λογισμικό ανοικτού κώδικα, με στόχο να δημιουργήσουν μια πλατφόρμα για την διαδικτυακή τέχνη, που θα λειτουργεί εκτός σύνδεσης και θα βασίζεται στο ασύρματο τοπικό δίκτυο. Συνεπώς, η ιστοσελίδα _hýperlocal είναι προσβάσιμη από συσκευές με ενεργό WiFi που βρίσκονται στην εμβέλεια του ρούτερ, επαναπροσδιορίζοντας μόνο με την χρήση έργων την ιδέα για τον δημόσιο και ιδιωτικό χώρο.

Βιογραφικό

Η ομάδα BrowserBased Group είναι αιφένος μια υλική και τεχνικά προσανατολισμένη πλατφόρμα που ασχολείται με το πλαίσιο στο οποίο βασίζεται το πρόγραμμα περιήγησης (browser based) και αφετέρου μια διαδικτυακή, πολιτισμική βάση γνώσεων. Επίσης, η ομάδα BrowserBased Group οργανώνει μια εβδομαδιαία συνάντηση στο Αμστερνταμ με προσκεκλημένους ομιλητές, εργαστήρια, κλπ. Η BrowserBased Group είναι μια διαδικτυακή κοινότητα στο Facebook, σε μορφή blog με πολιτιστικό περιεχόμενο. Συγκεκριμένα, η ομάδα επικεντρώνεται στην προσθευτική και κυρίαρχη επιρροή του Διαδίκτυου πάνω την τέχνη, ξεκινώντας από το γεγονός ότι το Διαδίκτυο δεν είναι μόνο το κεντρικό μέσο για όλες τις μορφές επικοινωνίας, έρευνας, συζήτησης, (εκ νέου) παρουσίασης και τέχνης. Ο γεωγραφικός πυρήνας της ομάδας BrowserBased Group είναι στην Ακαδημία Gerrit Rietveld. Ωστόσο, ο στόχος της ομάδας είναι να προσφέρει μια πλατφόρμα διαδικτυακής τέχνης και στο Αμστερνταμ. Η ομάδα προσεγγίζει και άλλες ακαδημίες και πόλεις της Ολλανδίας, καθώς η BrowserBased Group δεν πιστεύει σε ακαδημαϊκούς ή γεωγραφικούς περιορισμούς.



Djeff (FR) | Super Google Clouds (2013)

"Super Google Clouds" is a combination of an Installation and a website. The work was created for the Copy Companion Club, who is a friends' club, copying each other inspired by Creative Commons. Djeff's Super Google Clouds is a copy-slash-homage to Cory Arcangel's work "Super Mario Clouds" (2002). Arcangel famously modified a Nintendo Super Mario Bros cartridge to remove all graphics except for the game's iconic blue sky and semi-pixelated clouds. Super Google Clouds visually mimics the blue sky and laterally-floating clouds of Arcangel's piece, but the images themselves are sourced from a standard Google search of "blue sky" and "clouds." Djeff presents this artwork as an installation combined with a website collecting images found on Google on which the audience can surf via a dedicated WiFi network.

Bio

Djeff is a French digital artist and researcher. In his work, Djeff likes to question perception, and uses our environment as a playground. His projects focus on three areas: game play, mobility and evidence. Djeff has founded the Dekalko Digital Entertainment Studio and from 2001 to 2009 he taught New Media at the Paris 8 University at the "Culture and Communication" department. Djeff has a permanent installation at the Computerspiele Museum in Berlin. His installations and videos are regularly exhibited in France and abroad, such as in Musée d'ethnographie de Genève in Geneva, House of Electronic Arts in Basel, Festival Ars Numerica in Montbéliard and eARTS Festival in Shanghai. Djeff was awarded with the Hachette Foundation "Digital Creation" grant in 2000 for his interactive crime novel "Trajectoires".

192

To éργο «Super Google Clouds» είναι ο συνδυασμός μιας εικαστικής εγκατάστασης και μιας ιστοσελίδας. Το έργο δημιουργήθηκε για το Copy Companion Club, το οποίο είναι μια ομάδα φίλων όπου ο ένας αντιγράφει εσκεμμένα το έργο του άλλου στα πλαίσια του Creative Commons. Το Super Google Clouds του Djeff είναι ένα αφιέρωμα - αντίγραφο στο έργο του Cory Arcangel με τίτλο Super Mario Clouds (2002). Ο Arcangel στο περίφημο έργο του, τροποποίησε μια κασέτα Nintendo για το παιχνίδι Super Mario Bros με στόχο να αφαιρέσει όλα τα γραφικά του παιχνιδιού εκτός από τον διάσημο γαλάζιο ουρανό του και τα πημ-πιξελωτά του σύννεφα. Το Super Google Clouds μιμείται τον γαλάζιο ουρανό και τα πλάγια – πλωτά σύννεφα του έργου του Arcangel. Ωστόσο, οι ίδιες οι εικόνες προέρχονται από μια τυπική αναζήτηση των λέξεων «μπλε ουρανός» και «σύννεφα» στο Google. Ο Djeff παρουσιάζει το έργο του σε μια εγκατάσταση σε συνδυασμό με μια ιστοσελίδα η οποία συλλέγει εικόνες από το Google και στην οποία μπορεί να περιπηθεί το κοινό μέσω ενός ειδικού δικτύου WiFi.

Βιογραφικό

Ο Djeff είναι καλλιτέχνης ψηφιακών τεχνών και ερευνητής από την Γαλλία. Στα έργα του, ο Djeff προτιμάει να αμφισβητεί την κοινή αντίληψη των πραγμάτων και να χρησιμοποιεί το περιβάλλον σαν μια παιδική χαρά. Τα έργα του επικεντρώνονται σε τρεις τομείς: στα βιντεοπαιχνίδια, στην κινητικότητα και στα αποδεικτικά στοιχεία. Ο Djeff έχει ιδρύσει το Dekalko Digital Entertainment Studio και από το 2001 έως το 2009 δίδασκε Νέα Μέσα στο τμήμα «Πολιτισμός και Επικοινωνία» του Πανεπιστημίου Paris 8. Εγκαταστάσεις του Djeff περιέχονται στην μόνιμη συλλογή του Μουσείου Computerspiele του Βερολίνου. Οι εγκαταστάσεις του και τα βίντεο του εκτίθενται τακτικά στη Γαλλία και στο εξωτερικό, όπως στο Μουσείο Εθνογραφίας στη Γενεύη, στο House of Electronic Arts της Βασιλείας, στο Festival Ars Numerica στο Μονμπελιάρ και στο eARTS Festival της Σαγκάνης. Ο Djeff βραβεύτηκε το 2000 με τη χορηγία «Digital Creation» του Ιδρύματος Hachette για το διαδραστικό αστυνομικό μυθιστόρημά του με τίτλο «Trajectoires».



"5:6 landscapes of Mytilene" is an interactive sound map of the city of Mytilene. The stories are focused on the perceptions of the "foreigner" and the "place" (in terms of phenomenological philosophy). Five people that live in the city of Mytilene, five people that came from other places (cities or even countries) are talking about their life in the island, while walking in the streets of the city. The stories are rather a result of a psychogeographical approach of the city based on the figure of the flaneur, than a documentary-like process. Even though the map is sound based, there is also optical information, such as photography and animation regarding each person's individual map. These personal maps, are constructing the total map of the city of Mytilene. "5:6 landscapes of Mytilene" is a phenomenological "game", based on psychogeography and theories regarding the city soundscape.

The contribution of Dimitris Mitsopoulos was very important for the development of the application in Adobe Flash programming environment.

Bio

Ismini Gatou holds a MA in Cultural Management from Panteion University in Athens and a M.Sc. in Cultural Informatics from University of the Aegean. In her research, she focuses on theories regarding the city experience and the city soundscape. Her interest lies in the use of sound and the urban soundscape to emergence of a site, as defined in the theory of Heidegger and the phenomenological theory in general. Her research approaches issues regarding development and implementation of interactive digital applications and audio maps in order to create a different narrative. "5:6 landscapes of Mytilene" is her dissertation work for the Master of Cultural Informatics program in 2014-2015, for which she received a scholarship of the Leventis Foundation.

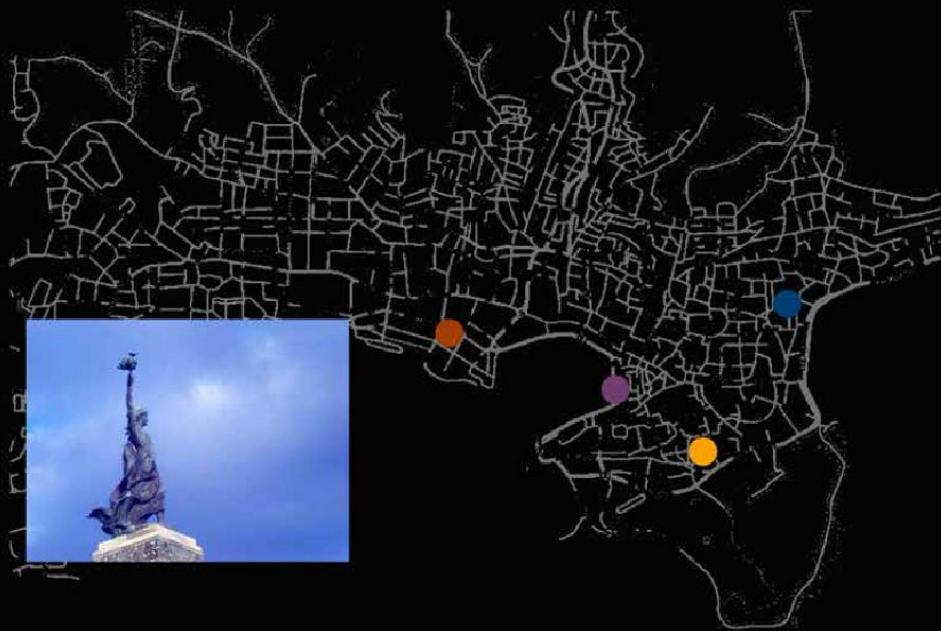
To éργο «5:6 τοπο-θεσίες Μυτιλήνης» είναι ένας διαδραστικός πχπτικός χάρτης της Μυτιλήνης. Οι ιστορίες εστιάζουν στις ιδέες του Ξένου και του Τόπου (σύμφωνα με τους όρους της φαινομενολογίας). Πέντε άνθρωποι που ζουν στην Μυτιλήνη, πέντε άνθρωποι που προέρχονται από διαφορετικά μέρη (πόλεις ή και χώρες) μιλούν για την ζωή τους στο νησί, ενώ περπατούν στους δρόμους της πόλης. Οι ιστορίες αυτές είναι περισσότερο το αποτέλεσμα μιας ψυχογεωγραφικής προσέγγισης της πόλης με πυρήνα τον περιπλανώμενο, πάρα μια διαδικασία αποτύπωσης γεγονότων. Αν και ο χάρτης είναι πχπτικός, συνοδεύεται από οπτικές πληροφορίες, όπως φωτογραφίες και animation, που αφορούν τον προσωπικό χάρτη του κάθε ατόμου. Αυτοί οι προσωπικοί χάρτες συγκροτούν και τον συνολικό χάρτη της Μυτιλήνης. Το έργο 5:6 τοπο-θεσίες Μυτιλήνης είναι ένα φαινομενολογικό παιχνίδι που βασίζεται στην ψυχογεωγραφία και τις θεωρίες σχετικά με το αστικό πχπτοπίτο.

H συμβολή του Δημήτρη Μπισόπουλου ήταν πολύ σημαντική για την ανάπτυξη της εφαρμογής στο περιβάλλον προγραμματισμού Adobe Flash.

Βιογραφικό

Η Ισμήνη Γάτου πραγματοποίησε μεταπτυχιακές σπουδές στην Πολιτιστική Διαχείριση στο Πάντειο Πανεπιστήμιο και στην Πολιτισμική Πληροφορική στο Πανεπιστήμιο Αιγαίου. Η έρευνά της εστιάζεται στις θεωρίες που αφορούν την αστική εμπειρία και το αστικό πχπτοπίτο. Το ενδιαφέρον της επικεντρώνεται στην χρήση του ήχου και του αστικού πχπτοπίτου με σκοπό την ανάδυση του «τόπου» όπως αυτός ορίζεται στη θεωρία του Heidegger και στη φαινομενολογική θεωρία γενικότερα. Η έρευνά της προσεγγίζει θέματα ανάπτυξης και υλοποίησης διαδραστικών ψηφιακών εφαρμογών και πχπτικών χαρτών με σκοπό μια διαφορετική προσέγγιση. Το 5:6 τοπο-θεσίες Μυτιλήνης αποτελεί την διπλωματική της εργασία για το μεταπτυχιακό πρόγραμμα Πολιτισμικής Πληροφορικής, το οποίο πραγματοποίησε κατά την περίοδο 2014 – 2015 ως υπότροφος του Ιδρύματος Λεβέντη.

5 : 6
χωμο-θεοίς
Μυτιλήνης



ντόπιοι
μοναξιά
περίπατοι
εργασία
σχέσεις
οκέανος

ΤΟ ΚΕΙΜΕΝΟ



195

"ScareMail" is a web browser extension that makes email "scary" in order to disrupt NSA surveillance. Extending Google's Gmail, the work adds to every new email's signature an algorithmically generated narrative containing a collection of probable NSA search terms. This "story" acts as a trap for NSA programs like PRISM and XKeyscore, forcing them to look at nonsense. One of the strategies used by the NSA's email surveillance programs is the detection of predetermined keywords. Large collections of words have thus become codified as something to fear, as an indicator of intent. The result is a governmental surveillance machine run amok, algorithmically collecting and searching our digital communications in a futile effort to predict behaviours based on words in emails. By filling all email with "scary" words, ScareMail proposes to disrupt NSA search algorithms by overwhelming them with too many results. After all, a search that returns everything is a search that returns nothing of use.

Bio

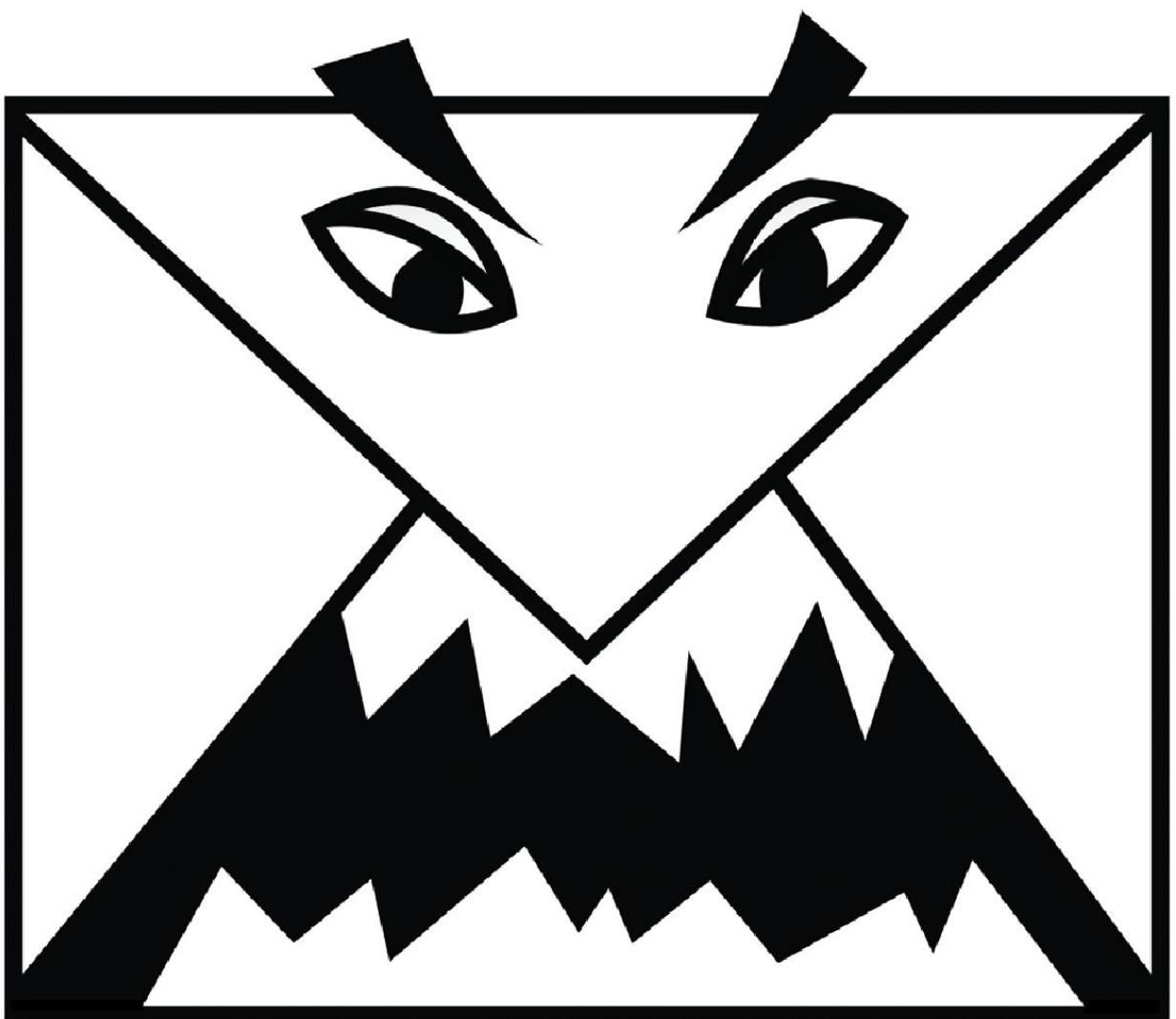
Benjamin Grosser creates interactive experiences, machines, and systems that explore the cultural, social, and political implications of software. Benjamin Grosser explores the meaning for human creativity when a computational system can paint its own artworks, the way an interface which foregrounds our friend count can change our conceptions of friendship or the reason why we become emotionally attached to software systems and what does this attachment enable for those who made them. His works have been featured in Wired, The Atlantic, The Guardian, the Los Angeles Times, Rhizome, Hyperallergic, Al Jazeera, Der Spiegel and The New Aesthetic. The Huffington Post said of his Interactive Robotic Painting Machine that "Grosser may have unknowingly birthed the apocalypse".

196

To «ScareMail» είναι μία επέκταση (extension) του προγράμματος περιήγησης ιστοσελίδων που κάνει τα emails να φαίνονται «τρομακτικά», με στόχο να διατάραξει την επιτήρηση και τον έλεγχο που ασκεί η Υπηρεσία Εθνικής Ασφαλείας των Η.Π.Α. (National Security Agency, NSA) στην ιδιωτική αλληλογραφία. Η επέκταση αυτή του Google Gmail προσθέτει σε κάθε νέο email μια αλγορίθμική αλληλουχία που εμπειρίζει μία συλλογή από πιθανούς όρους αναζήτησης της NSA. Αυτή η διαδικασία λειτουργεί ως παγίδα για τα προγράμματα της NSA όπως το PRISM και το XKeyscore, τα οποία αναγκάζονται να εξετάσουν άρρητα email. Μία από τις στρατηγικές που χρησιμοποιούνται από τα προγράμματα επιτήρησης πλεκτρονικής αλληλογραφίας της NSA είναι η ανίκευση των προκαθισμένων λέξεων-κλειδών. Μεγάλες ομάδες λέξεων έχουν κωδικοποιηθεί και χαρακτηρισθεί ως επικίνδυνες. Το αποτέλεσμα είναι να δημιουργείται ένα αρόκ στην λειτουργία της κυβερνητικής μηχανής επιτήρησης, η οποία συλλέγει και αναζητά αλγορίθμικά τις ψυφιακές μας επικοινωνίες σε μια μάταιη προσπάθεια να προβλέψει συμπεριφορές με βάση τις λέξεις που βρίσκονται στα emails. «Βομβαρδίζοντας» ένα email με «τρομακτικές» λέξεις, το ScareMail αποσκοπεί στο να διαταράξει τους αλγόριθμους αναζήτησης, κατακλύζοντάς τους με πληθώρα αποτελεσμάτων. Εξάλλου, μια αναζήτηση που αποδίδει σαν αποτέλεσμα τα πάντα, είναι μια αναζήτηση χωρίς καμία απολύτως χρησιμότητα.

Βιογραφικό

Ο Benjamin Grosser δημιουργεί διαδραστικές εμπειρίες, μηχανές και συστήματα που διερευνούν τις πολιτιστικές, κοινωνικές και πολιτικές επιπτώσεις του λογισμικού (software). Ο καλλιτέχνης εξερευνά την σημασία της ζωγραφίσεως τα δικά του έργα, τον τρόπο που αλλάζει την αντίληψη μας για τη ιδέα της φιλίας όταν μια σύνδεση προετοιμάζει το έδαφος για τη δημιουργία ενός λογαριασμού φιλίας ή τον λόγο που έχουμε γίνει συναισθηματικά εξαρτημένοι από τα συστήματα λογισμικού και τί επιτρέπει αυτή η προσκόλληση σε εκείνους που τη δημιουργούσαν. Τα έργα του Grosser έχουν παρουσιαστεί σε μερικά από τα σημαντικότερα μέσα όπως το Wired, The Atlantic, The Guardian, the Los Angeles Times, Rhizome, Hyperallergic, Al Jazeera, Der Spiegel και The New Aesthetic. Η εργασία του της έργο του με τίτλο Robotic Painting Machine ότι «ο Grosser ενδέχεται να πυροδότησε εν αγνοία του την αποκάλυψη».



Participating artists: Banz & Bowinkel, Claudia Mate, Dominik Podsiadly, Eva Papamargariti, Florian Meisenberg, Galleryfist, Isabella Fürnkäs, Lorna Mills, Manuel Rossner, Ole Fach, Olia Lialina, Paul Soulellis, Ronny Szillo, Thomas Artur Spallek, Tobias Rothe, Zsolt Mesterhazy

This #LocalNon is the third in a series of Local-non projects. The first Local-non was launched 2013 in Berlin and the second one was installed at Ebertplatz in Cologne.

Bio

Florian Kuhlmann is a German artist, coder and curator. His work has a strong focus of the digital realm. He is a founding member of the german artblog perisphere.de, and has invented several exhibition-formats like Transprivacy, the netlabelnights and the #LocalNon. In 2014 he launched the #digital3mpire, a gallery space dedicated to digital and net art in Düsseldorf. Since 2006 he is working on a project called THE GIFT, which consists of a series of highly detailed digital collages, each of them created out of thousands of pictures that Kuhlmann has collected from the Internet. After finishing one of these digital images, he publishes the work online under creative commons license, available for free to everyone. After experimenting with open access for more than 10 years now, since 2013 he started working with the concept of closed access, the #LocalNon are part of this.

Συμμετέχοντες καλλιτέχνες: Banz & Bowinkel, Claudia Mate, Dominik Podsiadly, Eva Papamargariti, Florian Meisenberg, Galleryfist, Isabella Fürnkäs, Lorna Mills, Manuel Rossner, Ole Fach, Olia Lialina, Paul Soulellis, Ronny Szillo, Thomas Artur Spallek, Tobias Rothe, Zsolt Mesterhazy

Αυτό το #LocalNon είναι το τρίτο έργο από την σειρά των Local-non έργων. Το πρώτο Local-non ξεκίνησε το 2013 στο Βερολίνο και το δεύτερο παρουσιάστηκε στο Ebertplatz στην Κολωνία.

Βιογραφικό

Ο Florian Kuhlmann είναι καλλιτέχνης, προγραμματιστής και επιμελητής από τη Γερμανία και το έργο του επικεντρώνεται γύρω από τη ψηφιακή σφαίρα. Είναι ιδρυτικό μέλος του γερμανικού artblog με τίτλο «perisphere.de», και έχει εφεύρει πολλές εκθεσιακές μορφές, όπως τα Transprivacy, netlabelnights και τα #LocalNon. Το 2014 ίδρυσε το #digital3mpire, μία γκαλερί στο Νίσελντορφ που είναι αφιερωμένη στην ψηφιακή και διαδικτυακή τέχνη. Από το 2006 ασχολείται με ένα έργο που ονομάζεται THE GIFT (το δώρο), το οποίο αποτελείται από μια σειρά από εξαιρετικά λεπτομερή ψηφιακά κολάζ, το καθένα από τα οποία δημιουργείται από χιλιάδες φωτογραφίες που ο Kuhlmann συλλέγει από το Διαδίκτυο. Μετά την ολοκλήρωση κάθε ψηφιακής του εικόνας, δημοσιεύει το έργο του στο Ίντερνετ, υπό την άδεια των Creative Commons και ελεύθερο πρόσθιο πάνω σε όλους. Μετά από πολλούς πειραματισμούς με την ανοικτή πρόσβαση για περισσότερα από 10 χρόνια, το 2013 άρχισε να δουλεύει με την έννοια της μη ανοικτής πρόσβασης και τα #LocalNon είναι μέρος αυτού.

LocalNonOffLine.de



199

With "Pic-me-fly to the locations where users send posts" the viewer can virtually fly to the locations from where users send randomly selected posts to Instagram, thus creating another view on how the media handles posts on social networks. One might describe these posts - images or short videos accompanied by comments, tags and geolocalization - as a kind of digital small talk or personal conversation. Different than face-to-face conversations, these fleeting thoughts are accumulated and archived by governments, corporations, and research institutes and then transformed into everlasting stories as well. Up to this moment it is uncertain, what the consequences of archiving these often personal and emotional posts will be in the long run. This work attempts to make us think about the properties of the digital realm and what happens to the data that is generated by people all over the globe.

Bio

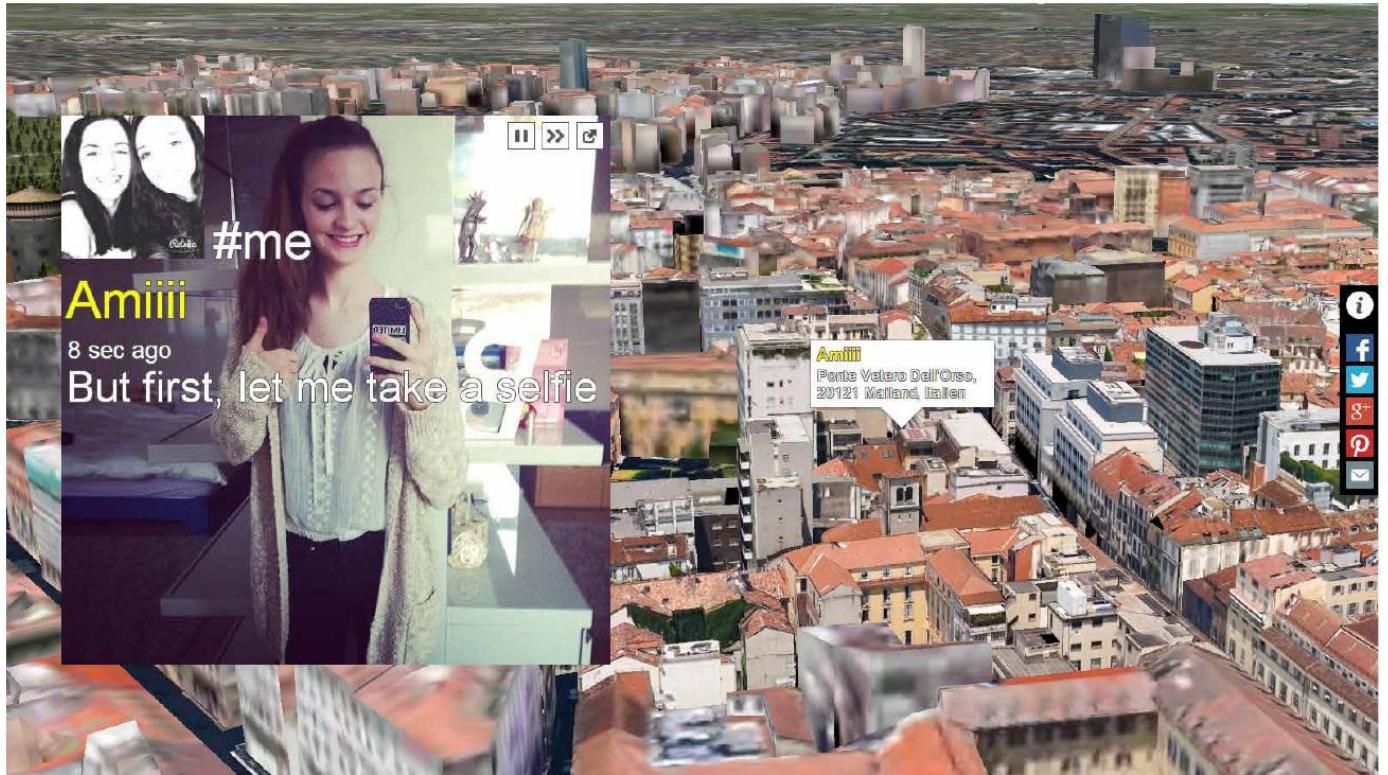
Marc Lee is a Swiss artist who creates network-oriented interactive projects since 1999. Experimenting with information and communication technologies, his projects locate and critically discuss economic, political and cultural "issue-clusters" that are essential for the communication processes in digital networks. The majority of his works are internet-based, using user generated content and can be labeled as Internet art. In addition, many projects have a sculptural or installation view. Marc Lee has exhibited at New Museum in New York, Transmediale Festival in Berlin, Moma Shanghai, Ars Electronic Linz, Media Art Biennale and Contemporary Art Biennale Sevilla. His Internet art projects are in private and public collections and he has won many prizes and honorary mentions at international festivals, including Transmediale Berlin and Ars Electronica Linz.

200

Με το έργο «Pic-me-fly to the locations where users send posts» οι θεατές μπορούν να περιπηθούν εικονικά στις τοποθεσίες από όπου οι χρήστες του Instagram στέλνουν τυχαία επιλεγμένα δημοσιεύσεις, δημιουργώντας έτσι μια διαφορετική άποψη για τον τρόπο με τον οποίο τα μέσα μαζικής ενημέρωσης κεριζούνται τις δημοσιεύσεις στα κοινωνικά δίκτυα. Αυτές οι δημοσιεύσεις θα μπορούσαν να χαρακτηριστούν (είτε πρόκειται για εικόνες ή σύντομα βίντεο που συνδέονται από σχόλια, tags και γεωγραφικές τοποθεσίες) σαν ένα είδος ψηφιακής μικρής συζήτησης ή προσωπικής συνομιλίας. Αυτές οι φευγαλέες σκέψεις, που είναι διαφορετικές από τις διαπροσωπικές συνομιλίες, συγκεντρώνται και αρχειοθετούνται από τις κυβερνήσεις, τις επικειρίσεις και τα ερευνητικά κέντρα. Έπειτα, μετατρέπονται σε αιώνιες ιστορίες. Μέχρι σήμερα, δεν είναι βέβαιο ποιες θα είναι οι μακροπρόθεσμες συνέπειες της αρχειοθέτησης αυτών των συχνά προσωπικών και συναισθηματικών δημοσιεύσεων. Αυτό το έργο επιχειρεί να μας κάνει να σκεφτούμε τις ιδιότητες του ψηφιακού χώρου και της μετέπειτα πιθανής χρήσης των δεδομένων που παράγονται από τους ανθρώπους σε όλο τον κόσμο.

Βιογραφικό

Ο Marc Lee είναι καλλιτέχνης από την Ελβετία, ο οποίας δημιουργεί από το 1999 διαδραστικά έργα με επίκεντρο το Διαδίκτυο. Στα έργα του ο Lee πειραματίζεται με τις τεχνολογίες της πληροφορίας και επικοινωνίας και τοποθετείται κριτικά προς διάφορα οικονομικά, πολιτικά και πολιτιστικά θέματα – τομείς, τα οποία είναι απαραίτητα για τις διαδικασίες επικοινωνίας στα ψηφιακά δίκτυα. Η πλειοψηφία των έργων του είναι με βάση το Internet, χρησιμοποιώντας περιεχόμενο που δημιουργήθηκε από χρήστες του Internet και είναι δημόσια διαθέσιμο σε όλους χρήστες (UGC) και μπορούν να χαρακτηριστούν ως Internet art. Πολλά από τα έργα του έχουν χαρακτήρα γλυπτού ή εγκατάστασης. Ο Marc Lee έχει εκθέσει στο New Museum στη Νέα Υόρκη, στο Transmediale Festival στο Βερολίνο, στο Moma Shanghai, Ars Electronic Linz, Media Art Biennale και Contemporary Art Biennale Sevilla. Τα διαδικτυακά του έργα βρίσκονται σε ιδιωτικές και δημόσιες συλλογές και ο ίδιος έχει κερδίσει πολλά βραβεία και τιμητικές αναφορές σε διεθνή φεστιβάλ, συμπεριλαμβανομένων και των Transmediale Berlin και Ars Electronica Linz.



Jonas Lund (SE)

| We See In Every Direction (2013)

"We See In Every Direction" is a Web browser for collaborative, synchronized surfing. Browsing the Internet is typically an intimate and personal experience for just one individual, but in We See in Every Direction, users traverse online information streams in a collective surfing environment. Users can type, click and change URLs in real time together; they can jockey for control of the browser - akin to fighting for the TV remote – or choose to sit back and let their friends take care of the surfing. Like many of Lund's previous online works, the piece opens up the oft-private, walled gardens of the Internet.

Bio

Jonas Lund is a Swedish artist who creates paintings, sculptures, photography, websites and performances that incorporate data from his studies of art world trends and behavior. His work explores the performance of time within networked systems and our shared online experiences. His interest stretches across a range of interdisciplinary media, focusing on the reciprocal potential of combining web-based works with video, performance and installation. Jonas Lund holds an MA at Piet Zwart Institute, Rotterdam (2013) and a BFA at Gerrit Rietveld Academy, Amsterdam (2009). His work has been included in numerous group exhibitions including at New Museum, New York, Xpo Gallery, Paris, Witte De With, Rotterdam, Van Abbemuseum, Eindhoven and De Hallen, Haarlem. His work has been written about in Artforum, Artnet, Rhizome, Huffington Post, Furtherfield and Wired.

202

To éργο «We See In Every Direction» είναι ένα πρόγραμμα περιήγησης (web browser) στο Διαδίκτυο που επιτρέπει το ομαδικό και συγχρονισμένο σερφάρισμα. Η περιήγηση στο Internet είναι συνήθως μια αυστηρά προσωπική υπόθεση που γίνεται από ένα μόνο άτομο, αλλά στο We See in Every Direction, οι χρήστες διαχειρίζονται online πληροφορίες και περιπογύνται μέσα σε ένα περιβάλλον που επιτρέπει το συλλογικό σερφάρισμα. Οι χρήστες μπορούν να πληκτρολογήσουν, να κλικάρουν και να αλλάξουν τις διευθύνσεις URL σε πράγματικό χρόνο ταυτόχρονα όλοι μαζί, μπορούν να ανταγωνίζονται για να πάρουν τον έλεγχο του browser - όπως ανταγωνίζονται για να πάρουν το χειριστήριο της τηλεόρασης - ή να επιλέξουν να συγκρατηθούν και να αφήσουν τους φίλους τους να ασχοληθούν με το σερφάρισμα. Ότας σε πολλά από τα προηγούμενα online έργα του Lund, το έργο αυτό διευρύνει τα όρια του αυστηρά ιδιωτικού μέσα στον καλά περιφραγμένο χώρο του Διαδικτύου.

Βιογραφικό

Ο Jonas Lund είναι καλλιτέχνης από την Σουηδία που δημιουργεί έργα όπως πίνακες, γλυπτά, φωτογραφίες, ιστοσελίδες και περφόρμανς, τα οποία ενσωματώνουν τα δεδομένα από τις μελέτες του γύρω από τις παγκόσμιες καλλιτεχνικές τάσεις και τη συμπεριφορά. Το έργο του Lund εξερευνά τις επιδόσεις του χρόνου μέσα στα δικτυακά συστήματα και στις κοινές διαδικτυακές εμπειρίες των χρηστών. Το ενδιαφέρον του εκτείνεται σε ένα ευρύ φάσμα διεπιστημονικών μέσων, εστιάζοντας στις αμοιβαίες δυνατότητες συνδυασμού διαδικτυακών έργων με το βίντεο, την performance και τις εγκαταστάσεις. Ο Jonas Lund είναι κάτοχος MA του Piet Zwart Institute, του Rotterdam (2013) και διαθέτει BFA από την Gerrit Rietveld Academy του Άμστερνταμ (2009). Το έργο του έχει συμπεριληφθεί σε πολλές ομαδικές εκθέσεις στο Νέο Μουσείο της Νέας Υόρκης (New Museum), στο Xpo Gallery του Παρισιού, στο Witte De With του Ρότερνταμ, στο Van Abbemuseum του Αϊντχόφεν και στο De Hallen στο Χάρλεμ. Η δουλειά του έχει αναφερθεί από ομαντικά καλλιτεχνικά μέσα όπως το Artforum, Artnet, Rhizome, Huffington Post, Furtherfield και Wired.



"CO2GLE" is a real-time, net-based installation that displays the amount of CO2 emitted on each second thanks to the global visits to Google.com. 40% of the Internet's total carbon footprint may be attributed to the design of a web site. According to recent studies, Internet is responsible for the 2% of CO2 of global emissions, more than the aviation industry. On average, the production of 1 kWh emits 544gr of CO2. It takes 13 kWh to transmit 1GB of information, the equivalent of 7.07kg of CO2. Google.com is the most visited website on the Internet and weights nearly 2MB. The site processes an approximate average of 47000 requests every second, which represents an estimated amount of 500 kg of CO2 emissions per second.

Bio

Joana Moll is a Spanish artist who explores the impact of technology on social behavior and on the ecosystems. She holds a Master's degree in Digital Arts from the Universitat Pompeu Fabra and a BA in Visual Arts from the Universitat Autònoma de Barcelona. Joana Moll is actively collaborating with Sauti ya wakulima project, URGEURGE.net, Festival LEM and Arttextum. She is also a member of the Scientific and Artistic Committee of the Antiatlas des Frontières. She has lectured, performed and exhibited her work internationally in venues such as MAXXI in Rome, The New School in New York City, The British Computer Society in London, Arts Santa Monica in Barcelona and the OI Futuro Gallery in Rio de Janeiro. Her work is at the intersection between art, technology and society.

204

Το έργο «CO2GLE» είναι μια διαδικτυακή εγκατάσταση σε πραγματικό χρόνο, που εμφανίζει την ποσότητα διοξειδίου του άνθρακα (CO2) που εκπέμπεται κάθε δευτέρολεπτο χάρη στην παγκόσμια επισκεψιμότητα της ιστοσελίδας Google.com. Το 40% από το συνολικό αποτύπωμα άνθρακα του Internet θα μπορούσε να αποδοθεί στο σχεδιασμό μιας ιστοσελίδας. Σύμφωνα με πρόσφατες έρευνες, το Internet είναι υπεύθυνο για το 2% της παγκόσμιας εκπομπής CO2, ένα ποσοστό μεγαλύτερο από αυτό του κλάδου των αερομεταφορών. Κατά μέσο όρο, η παραγωγή μιας κιλοβατώρας (1 kWh) εκπέμπει 544 γραμμάρια CO2. Χρειάζεται 13 kWh για την μετάδοση 1GB πληροφορίας, κάτι που ισοδυναμεί με 7.07 κιλά διοξειδίου του άνθρακα. Το Google.com είναι η ιστοσελίδα με τη μεγαλύτερη επισκεψιμότητα στο Internet και ζυγίζει περίπου 2MB. Η ιστοσελίδα επεξεργάζεται κατά μέσο όρο περίπου 47000 αιτήματα ανά δευτερόλεπτο, το οποίο αντιπροσωπεύει μια εκτιμώμενη ποσότητα εκπομπής 500 κιλών CO2 κάθε δευτερόλεπτο.

Βιογραφικό

Η Joana Moll είναι μια καλλιτέχνης από την Ισπανία, η οποία ερευνά την επίδραση της τεχνολογίας στην κοινωνική συμπεριφορά και στα οικοσυστήματα. Η Moll είναι κάτοχος μεταπτυχιακού τίτλου στις Ψηφιακές Τέχνες από το Πανεπιστήμιο Pompeu Fabra και έχει ολοκληρώσει τις προπτυχιακές σπουδές στις Εικαστικές Τέχνες στο Πανεπιστήμιο Autònoma της Βαρκελώνης. Η Joana Moll είναι συνεργάτης σε έργα όπως: auti ya wakulima, URGEURGE.net, Festival LEM και Arttextum. Επίσης, είναι μέλος της Επιστημονικής και Καλλιτεχνικής Επιτροπής του Antiatlas des Frontières. Η Moll έχει παρουσιάσει το έργο της διεθνώς μέσα από ομιλίες, performance και εκθέσεις σε χώρους όπως το MAXXI στη Ρώμη, The New School στη Νέα Υόρκη, The British Computer Society στο Λονδίνο, Arts Santa Monica στη Βαρκελώνη και OI Futuro Gallery στο Ρίο ντε Τζανέιρο. Η δουλειά της επικεντρώνεται στη διασταύρωση ανάμεσα στην τέχνη, την τεχνολογία και την κοινωνία.

GOOGLE.COM EMITTED **25025.40** KG OF CO2 SINCE YOU OPENED THIS PAGE

The work "Extemporary land art on Google Earth" belongs to the series "Live Architectures", a series of site-specific artworks, that is created and usable exclusively on Google Earth. Through the augmented reality technology, the artwork aims to create an extemporary-temporary virtual land-art, constructing a sort of "mise en abyme" or "droste effect", in which an element shifts to the other in depth, merging the Google Earth environment with the augmented area in order to create a new space. "Live Architectures" is a series of digital and interactive artworks that were created over time in a wide-range production. These interactive artworks aim to reshape the indoor and the outdoor architecture, the environmental places and the "digital environment", transforming it into something alive and vibrant.

Bio

Chiara Passa is an Italian artist, a conceptualizer and a professor. Her work combines different media and varies from internet-art projects to animations and interactive video-installations. Chiara Passa also engages with digital art in public space creating site-specific artworks and video-sculptures. The artist develops internet-artworks as widgets, apps and web-apps for mobile platforms. Her work has been exhibited in Tate Britain, FILE Festival and The Wrong Biennale in Sao Paulo and Glitch Festival in Dublin. Passa uses new technologies in a wide-range production in order to comprise its intrinsic language, experimenting on the unknown creative possibilities that new media are continuously offering. She runs The Widget Art Gallery a web-based app containing a single art gallery room that hosts every month a solo digital art exhibition related to its dynamic site-specific space.

206

To éργο «Extemporary land art on Google Earth» ανήκει στη σειρά «Live Architectures», η οποία αποτελείται από έργα που σχετίζονται με το φυσικό τοπίο (site - specific), τα οποία δημιουργήθηκαν και μπορούν να χρησιμοποιηθούν αποκλειστικά στην εφαρμογή Google Earth. Χρησιμοποιώντας την τεχνολογία της επαυξημένης πραγματικότητας (augmented reality), το έργο στοχεύει στη δημιουργία μιας αυτοσχέδιας - προσωρινής εικονικής τέχνης για ένα τοπίο, το οποίο κατασκευάζει το εφέ της αρύσσου (mise en abyme) ή της επί απειρου αυτοαναφοράς (droste effect), όπου το ένα στοιχείο μετατοπίζεται προς το άλλο, συγχέοντας το περιβάλλον της εφαρμογής Google Earth με τις δυνατότητες της εφαρμογής της επαυξημένης πραγματικότητας (augmented reality), δημιουργώντας έτσι ένα νέο χώρο. Το «Live Architectures» είναι μια σειρά από ψηφιακά και διαδραστικά έργα, τα οποία δημιουργήθηκαν με την πάροδο του χρόνου και πραγματοποιήθηκαν σε διάφορα μέσα. Αυτά τα διαδραστικά έργα τέχνης έχουν ως στόχο να αναδιαμορφώσουν την εσωτερική και την εξωτερική αρχιτεκτονική και τον φυσικό περιβάλλοντα χώρο και το «Ψηφιακό περιβάλλον», ώστε να τον μετατρέψουν σε χώρο γεμάτο ζωή και κίνηση.

Βιογραφικό

H Chiara Passa είναι καλλιτέχνης, εννοιολογική αναλύτρια και καθηγήτρια από την Ιταλία. Η δουλειά της συνδυάζει διαφορετικά μέσα που κυμαίνονται από διαδικτυακά έργα τέχνης σε κινούμενες και διαδραστικές εγκαταστάσεις - βίντεο. Επίσης, η Chiara Passa ασχολείται με την ψηφιακή τέχνη στο δημόσιο χώρο, δημιουργώντας έργα τέχνης και βίντεο-γύλιπτά που βασίζονται στη σχέση τους με το φυσικό τοπίο (site - specific). Τα διαδικτυακά έργα τέχνης που δημιουργεί, έχουν τη μορφή εργαλείων, εφαρμογών (applications) και διαδικτυακών εφαρμογών (web applications) για κινητές συσκευές. Η δουλειά της έχει παρουσιαστεί σε εκθέσεις στην Tate Britain, στο FILE Festival και The Wrong Biennale του Σάο Πάολο καθώς επίσης και στο Glitch Festival του Δουβλίνου. H Passa χρησιμοποιεί νέες τεχνολογίες για να δημιουργήσει έργα ευρέου φάσματος. Στόχος της είναι να συμπεριλάβει σε αυτά τα έργα την αύρα τους, και να πειραματιστεί με τις άγνωστες και δημιουργικές δυνατότητες που προσφέρουν συνεχώς τα νέα μέσα. Η ίδια διευθύνει την Widget Art Gallery, μια διαδικτυακή εφαρμογή που περιέχει ένα δωμάτιο - γκαλερί, το οποίο φιλοξενεί κάθε μήνα μια ατομική ψηφιακή έκθεση που σχετίζεται με την δυναμική του φυσικού χώρου.



"Vlinder" is an application that makes the device of the user part of a network through which a butterfly can fly. There is only one butterfly and it can only be at one device at a time. Especially for Athens Digital Arts Festival there will be a second Vlinder that will only be visible during and on location of the festival. When the butterfly flies to one device, the user of this device will receive a notification and he will be the only one to see the Vlinder at that time. After a while the butterfly will fly to the next device near by that is on the Vlinder network, ad infinitum. ΣΚ3

Bio

Niko Princen studied art at Hogeschool van de Kunsten Utrecht and at the The School of the Art Institute of Chicago. His practice concentrates around the internet, wherein the human interaction and (mis)communication through the computer play a role. Princen works in front of the screen as well as behind, sometimes melting the two together. He also looks at the online public lives of people and searches for the connectivity of people through the third eye. Princen's works has been shown internationally at venues like Kunsthause Langenthal, Switzerland, The Future Gallery, Berlin and the Museum of the Moving Image, New York.

Το έργο «Vlinder» (ελλ. πεταλούδα) είναι μια εφαρμογή που καθιστά τη συσκευή του χρήστη μέρος ενός δικτύου μέσω του οποίου μπορεί να πετάξει η πεταλούδα Vlinder. Υπάρχει μόνο μια πεταλούδα Vlinder και αυτή μπορεί να είναι μόνο σε μια συσκευή κάθε φορά. Ειδικά για το Athens Digital Arts Festival θα υπάρχει μια δεύτερη πεταλούδα Vlinder που θα είναι ορατή μόνο κατά τη διάρκεια του φεστιβάλ και στο χώρο διεξαγωγής του. Όταν η πεταλούδα πετάξει σε μια συσκευή, ο χρήστης αυτής της συσκευής θα λάβει μια ειδοποίηση και θα είναι ο μοναδικός που θα μπορεί να δει εκείνη τη στιγμή την πεταλούδα Vlinder. Μετά από λίγο, η πεταλούδα θα πετάξει στην επόμενη συσκευή που θα βρίσκεται κοντά και που είναι μέρος του δικτύου της Vlinder, και αυτή η διαδικασία θα συνεχίζεται επ' άπειρον. ΣΚ3

Βιογραφικό

Ο Niko Princen σπούδασε Τέχνη στην Σχολή Καλών Τεχνών της Ουτρέχτης και στη Σχολή του Ινστιτούτου Τέχνης του Σικάγο. Το έργο του επικεντρώνεται γύρω από το Internet, όπου η ανθρώπινη αλληλεπίδραση και η (μη)επικοινωνία μέσω του υπολογιστή κατέχουν σημαντικό ρόλο. Το έργο του Princen βρίσκεται τόσο μπροστά από την οθόνη όσο και πίσω από αυτή, όπου ο καλλιέργης συνδιάζει συχνά τις δύο αυτές πρακτικές. Επίσης, ο Princen εξετάζει τη δημόσια πτυχή της διαδικτυακής ζωής των ανθρώπων και διερευνά τη σχέση που αναπτύσσεται μεταξύ τους μέσα από την οπική γωνία ενός Τρίτου. Τα έργα του Princen έχουν εκτεθεί διεθνώς σε εκθέσεις στο Kunsthause Langenthal στην Ελβετία, στην Future Gallery στο Βερολίνο και στο Museum of the Moving Image στη Νέα Υόρκη.



209

210

dgim

digital image

211

Curated by | Επιμέλεια: Athens Digital Arts Festival Team

Brüno Melo (BR) | Dancing City (2013)

"Dancing City" is a series of gifs created by Brüno Melo, which with their flashing washed-out colours and broken lines aim to deconstruct the buildings that constantly crop up in the cityscape of modern day São Paulo. "Every day a new building springs from the floor of the state capital. Expensive, inexpensive, large or small, every day I see new cement pieces trying to reach our polluted sky. The Dancing City is a project that wishes to deconstruct these constructions. After all, if the large contractors can build in the capital, I can deconstruct". It's a way to claim back the city and create something pleasing to the eye contrasting the concrete structures and their ceaseless advancement.

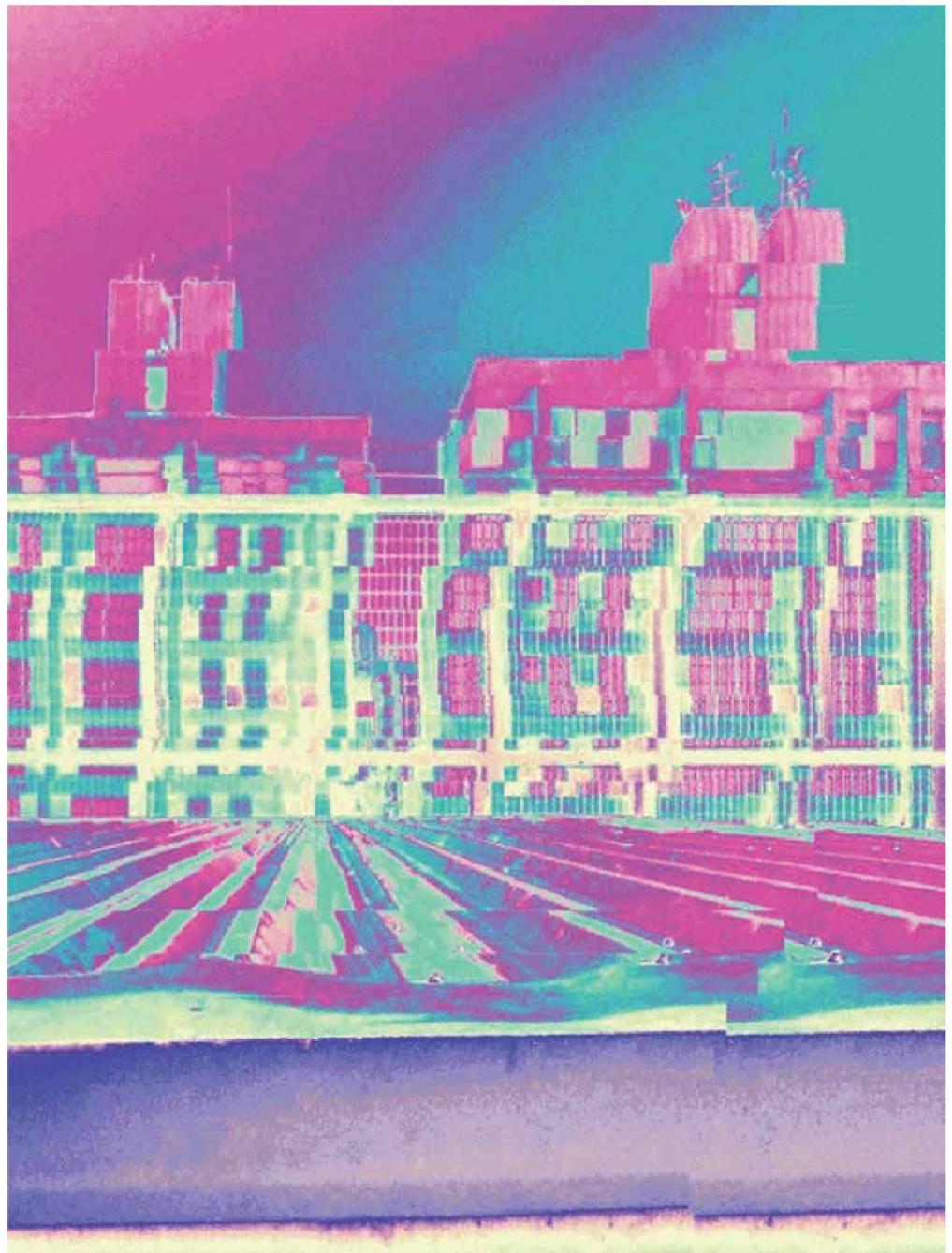
Bio

Brüno Melo is a young visual artist from São Paulo. His works mixes techniques that explore new media art. Photography, music, video art, illustration, plastic arts and performance are the languages that the artist uses to create immersive experiences that surpass the limits of real and virtual.

To «Dancing City» είναι μια σειρά από gifs που δημιουργήθηκε από τον Brüno Melo, τα οποία με τα ξεθωριασμένα τους χρώματα και τις διακεκομμένες γραμμές αποσκοπούν στο να αποδομήσουν τα κτίρια που συνεχώς αναφύονται στο αστικό τοπίο του σημερινού Σάο Πάολο. «Κάθε μέρα ένα νέο κτίριο ξεπηδά στην πόλη της πρωτεύουσας. Ακριβό, οικονομικό, μικρό ή μεγάλο, κάθε μέρα βλέπω νέα κομμάτια τοιμέντου που προσπαθούν να αγγίξουν το μολυσμένο ουρανό μας. Το Dancing City είναι ένα έργο που έχει ως στόχο να αποδομήσει αυτές τις κατασκευές. Εξάλου, αν οι μεγαλοεργολάβοι μπορούν να κτίζουν την πρωτεύουσα, μπορώ και εγώ να γκρεμίσω». Είναι ένας τρόπος για να επανακτήσουμε την πόλη και να δημιουργήσουμε κάτι που να είναι ευχάριστο σε αντίθεση με τις τσιμεντέ-νιες δομές και την αδιάκοπη εξέλιξή τους.

Βιογραφικό

Ο Brüno Melo είναι ένας νέος εικαστικός καλλιτέχνης από το Σάο Πάολο. Τα έργα του συνδυάζουν τεχνικές που εκφράζουν την τέχνη των πολυμέσων. Φωτογραφία, μουσική, video, εικονογράφηση, πλαστικές τέχνες και performance είναι η γλώσσα έκφρασης που χρησιμοποιεί ο καλλιτέχνης για να δημιουργήσει έντονες εμπειρίες που ξεπερνούν τα όρια του πραγματικού και του εικονικού.



Rush hour 17:00 - 18:00

Four one-hour recordings were made in four main public squares of the divided city of Nicosia. The plain canvas follows a subdivision process that is fed by the numerical values of the city's soundscape. As the output moves towards ambiguity and all recognizable elements disappear, the observer is confronted with an abstract map that no longer carries cultural characteristics of "this" or "the other" community and no longer forces comparative connotations. It is instead offered as an unsolvable riddle, a new kind of city map generated by the city itself. The produced drawing's constellations emerge at manifold scales, as the data that feed the algorithms determine the overall form as well as generate various minuscule details. The drawings, though computationally designed, exist as such only in printed form, where the scale of each of their components can be directly related to one's observation distance.

Ωρα αιχμής 17:00 – 18:00.

Τέσσερις πνογραφίσεις μίας ώρας γίνονται σε τέσσερις κεντρικές πλατείες της δι-αιρεμένης πόλης της Λευκωσίας. Ο καμβάς ακολουθεί μια διαδικασία υποδιαιρέσης τροφοδοτούμενη από τα αριθμητικά δεδομένα του αστικού πυκνοτού. Καθώς τα αναγνωρίσμα στοιχεία εξαφανίζονται, ο παρατηρητής βρίσκεται αντιμέτωπος με έναν αφρημένο χάρτη που πλέον δε φέρει πολιτισμικά χαρακτηριστικά «αυτής» ή «της άλλης» κοινότητας και δεν επιβάλλει συγκριτικούς συνειρμούς. Αντί αυτού αφίνεται ως ένας άλυτος γρίφος, ένας νέου είδους χάρτης που παράγεται από την ίδια την πόλη. Το τελικό σχέδιο εκφράζεται σε πολλαπλές κλίμακες, καθώς οι αλγόριθμοι καθορίζουν και τη συνολική μορφή και τις επιμέρους μικρο-οκοπικές λεπτομέρειες. Τα σχέδια, αν και υπολογιστικά σχεδιασμένα, υφίστανται μόνο σε έντυπη μορφή, όπου η απόσταση θέασης προσδιορίζει και την εντύπωση του κάθε στοιχείου τους.

Bio

Demetris Shammas is a Cyprus-born architect and computational designer, whose data-driven processes explore the intersection of technology, art, mathematics and philosophy. While following a seemingly rational path, his work is driven by an attraction towards the un-representable, the un-built, by an eagerness to examine the possible as that which can never be fully captured. The steps are themselves uncertain and mixed with arbitrarily set rules, as they follow at first a "recording of experience", then a "de-coding of experience" and finally a "re-composition of a virtual interpretation" that can again be brought into the real. In the past years he has exhibited work in several cities around the world and had videos screened in various film festivals.

Βιογραφικό

Ο Δημήτρης Σιαμμάς, γεννημένος στην Κύπρο, είναι αρχιτέκτονας και computational designer. Η δεδομένο-κεντρική (data-driven) πρακτική του διερευνά τη διασταύρωση τεχνολογίας, τέχνης, μαθηματικών και φιλοσοφίας. Ενώ ακολουθεί μια φαινομενικά ορθολογική γραμμή, το έργο του φανερώνει μια έλξη προς το μη αναπαραστατικό, το άκτιστο. Τα βήματα, που στην πορεία αναμειγνύονται με αυθαίρετους κανόνες, ακολουθούν πρώτα μια διαδικασία «καταγραφής εμπειρίας» έπειτα μια «κωδικοποίηση εμπειρίας» και τέλος μια «επανασύνθεση μιας εικονικής ερμηνείας» που αναπαρίσταται στη σφαίρα του πραγματικού. Τα τελευταία χρόνια έχει παρουσιάσει έργα σε εκθέσεις και φεστιβάλ σε διάφορες πόλεις ανά τον κόσμο.



The photographic approach of public space describes the realistic concept of coexistence and the interaction of all content at a certain location, where access is free. Online public space enables a further cognitive approach, suggesting the completion of our thought even before we manage to formulate it ourselves. It is a computational process that gives the illusion of intellectual superiority of the subject that types, while it essentially destroys any critical thinking on the altar of convenience. Easy access becomes an end in itself and the essence of knowledge is never transmitted.

Bio

He was born in 1975 in Germany and grew up in Serres (Greece). He has participated in group exhibitions and has excelled in photographic competitions in Greece and abroad including:

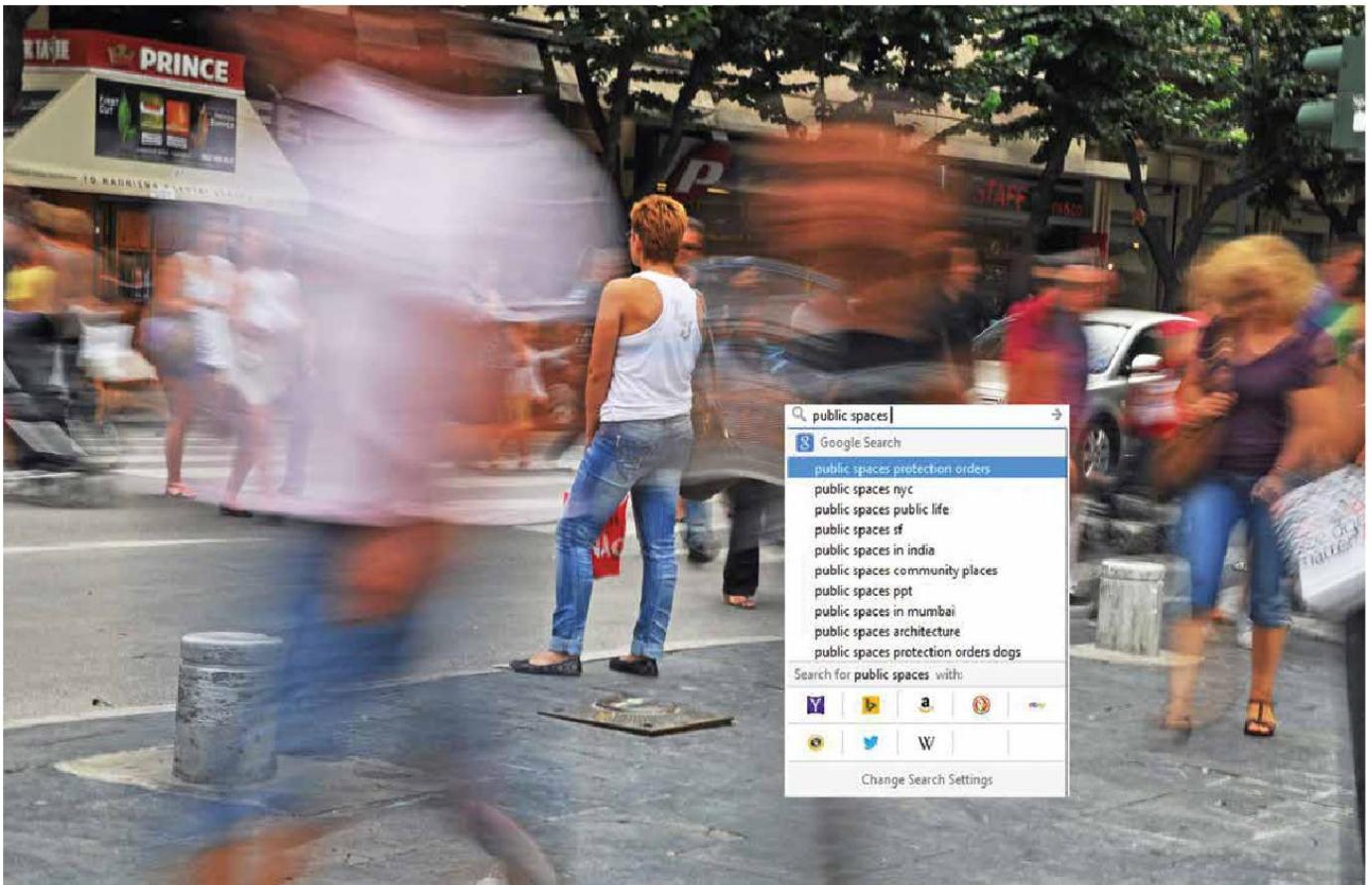
2011: Le rendez-vous de l'image - Strassburg, France (group exhibition)
2011: Gammelgaard Monochrome - Herlev, Denmark (group exhibition)
2012: The Worldwide Photography Gala Awards - BIENNIAL EXHIBITION / Borges Cultural Center - Buenos Aires, Argentina (group exhibition)
2012: It's a thin line between love & hate (group exhibition) - United Photo Industries gallery DUMBO Brooklyn, New York, U.S.
2013: "Aspects of Balkan photography" (group exhibition) - Photographic center of Thessaloniki, Greece
2013: Excellence FIAP title
2014: "9th Black&White Spider Awards" - 1st place (outstanding achievement) / Silhouette amateur category - Beverly Hills, California, U.S.

Η προσέγγιση του δημόσιου χώρου φωτογραφικά, περιγράφει τη ρεαλιστική έννοια της συνύπαρξης και αλληλεπίδρασης όλων των περιεχομένων σε μια ορισμένη τοποθεσία, όπου η πρόσβαση είναι ελεύθερη. Ο διαδικτυακός δημόσιος χώρος δίνει επιπλέον τη δυνατότητα της γνωστικής προσέγγισης, προτείνοντας την ολοκλήρωση της σκέψης μας πριν ακόμα προλαβούμε οι ίδιοι να τη διατυπώσουμε. Είναι μια υπολογιστική διαδικασία που δίνει την ψευδαίσθηση της πνευματικής ανωτερότητας του υποκειμένου που πληκτρολογεί, ενώ ουσιαστικά καταρρακώνει την όποια κριτική σκέψη στον βωμό της ευκολίας. Η εύκολη πρόσβαση γίνεται αυτοσκοπός και η ουσία της γνώσης δεν μεταδίδεται ποτέ.

Βιογραφικό

Γεννήθηκε το 1975 στη Γερμανία και μεγάλωσε στις Σέρρες. Έχει συμμετάσχει σε ομαδικές εκθέσεις και έχει διακριθεί σε φωτογραφικούς διαγωνισμούς σε Ελλάδα και εξωτερικό συμπεριλαμβανομένων των:

2011: Le rendez-vous de l'image - Strassburg, France (ομαδική έκθεση)
2011: Gammelgaard Monochrome - Herlev, Denmark (ομαδική έκθεση)
2012: The Worldwide Photography Gala Awards - BIENNIAL EXHIBITION/ Borges Cultural Center - Buenos Aires, Argentina (ομαδική έκθεση)
2012: It's a thin line between love & hate (ομαδική έκθεση) - United Photo Industries gallery DUMBO Brooklyn, New York, U.S.
2013: «Aspects of Balkan photography» (ομαδική έκθεση) - Φωτογραφικό κέντρο Θεσσαλονίκης, Ελλάδα
2013: Excellence FIAP title
2014: «9th Black&White Spider Awards» - 1st place (outstanding achievement) / Silhouette amateur category - Beverly Hills, California, U.S.



**Exhibition by VICE (GR)
| Generation Sq.**

The soul of this paranoiac city is its occupiers.

It is noisy, uncomfortable but interesting at the same time the experience of this city. Fortunately a generation of young Athenian sexists, who enjoys docking in the parks and squares, drinking beers downtown in clotted sidewalks and is facing the city as an extension of their lounge. Fortunately young people in Athens are claiming a place in the public space. These images captured by the photographers of VICE are a reminder that the soul of this paranoiac city is its occupiers.

Μερικές εικόνες που μας υπενθυμίζουν ότι Ψυχή της παρανοϊκής Αθήνας είναι οι καταληψίες της.

Είναι θορυβώδης, ανήσυχη αλλά ενδιαφέρουσα η εμπειρία αυτής της πόλης. Εύτυχώς υπάρχει η γενιά των νέων Αθηναίων που γουστάρει να αράζει στα πάρκα και τις πλατείες, να πίνει μπύρες στα πηγμένα πεζοδρόμια του κέντρου και να αντιμετωπίζει την πόλη ως προέκταση του σπιτιού της. Εύτυχώς υπάρχουν τα παιδιά που διεκδικούν τη θέση τους στο δημόσιο χώρο. Αυτές οι φωτογραφίες που απαθανάτισαν οι συνεργάτες φωτογράφοι του VICE μας υπενθυμίζουν ότι η ψυχή της παρανοϊκής Αθήνας είναι οι καταληψίες της.



219

VICE

220

wrks

workshops

Curated by | Επιμέλεια: Yond

Coralie Gourguechon (FR) & Aaron Gillert (AU)

| Do you really want to go to the Acropolis?

How can we disrupt the way we practice and understand public spaces, through introducing in physical space digital concepts such as hyperlinks and algorithmic recommendations?

By typing Athens in a web browser, the results will lead to numerous images of the same place, the Acropolis, minimizing a whole city to its main attraction site. In the physical world you will find this equivalent in the postcard shops where only the most historical and outstanding places are pictured a proof of the fact that we are influenced by the most popular search results both digitally and physically.

Starting with the concept of serendipity from web browsing to urban drifting, the participants will explore different phenomena that lead to unexpected discoveries translating it into low-tech tools of communication such as hand-drawn maps, posters or street stencils.

Bios

Coralie Gourguechon is a designer investigating electronic and digital devices, taking advantage of new technological possibilities through open-source design and easily understandable approaches. She is currently a resident at Fabrica in Treviso, Italy.

Aaron Gillett is an Australian designer, working across a variety of mediums in visual communication and interaction. He is currently based in Italy at FABRICA, a Communications Research Centre. Aaron has a background in Product Design, Architecture and Visual Communication, and believes a trans-disciplinary approach is needed in order to tackle complex problems of today and the future. Each project is approached from a cultural and social context, aiming for well-researched, ideas-driven outcomes. Alongside studio work, he co-founded Responsive Projects; an initiative that engaged designers and thinkers through events, workshops and interviews, stimulating critical and ongoing discussion on contemporary issues.

222

Πώς μπορούμε άραγε να διαταράξουμε τον τρόπο που βιώνουμε τους δημόσιους χώρους, εισάγοντας στον ίδιο τον φυσικό χώρο ψηφιακές έννοιες όπως νέους υπερσυνδέσμους και αλγορίθμους;

Πληκτρολογώντας τη λέξη «Αθήνα» σε έναν web browser, τα αποτελέσματα θα εμφανίσουν ένα μεγάλο αριθμό από παρόμοιες φωτογραφίες της Ακρόπολης, συρρικνώνοντας στην ουσία μια πόλη σε ένα κεντρικό αξιοθέατο. Το ίδιο θα συμβεί παραπρόντας τις καρτ-ποστάλ των τουριστικών μαγαζιών, όπου μόνο τα ιστορικά και σημαντικά σημεία αποτυπώνονται γεγονός που αποδεικνύει ότι τόσο στον φυσικό όσο και στον ψηφιακό χώρο επηρεαζόμαστε από τα δημοφιλέστερα αποτελέσματα.

Με αφετηρία την έννοια της τυχαίας ανακάλυψης, από την ψηφιακή αναζήτηση στην αστική περιήγηση οι συμμετέχοντες θα εξερευνήσουν διαφορετικά φαινόμενα που οδηγούν σε αναπάντεχες ανακαλύψεις, μεταφράζοντας τη διαδικασία αυτή σε low-tech εργαλεία επικοινωνίας όπως χειρόγραφους χάρτες, αφίσες και street stencils.

Βιογραφικά

H Coralie Gourguechon είναι designer που ερευνά πλεκτρονικές και ψηφιακές συσκευές, εκμεταλλευόμενη τις νέες τεχνολογικές δυνατότητες μέσω του open-source design και εύκολα κατανοτών προσεγγίσεων. Αυτή την εποχή εργάζεται ως artist in residence στο Fabrica, στην Ιταλία.

O Aaron Gillett είναι Αυστραλός designer ο οποίος εργάζεται πάνω σε μία πληθώρα μέσων οπτικής επικοινωνίας και διαδραστικότητας, με έδρα το ερευνητικό κέντρο FABRICA της Ιταλίας. Με προϋπηρεσία στον βιομηχανικό σχεδιασμό, την αρχιτεκτονική και την οπτική επικοινωνία είναι θιασώτης της άποψης ότι απαιτείται μία διεπιστημονική προσέγγιση των σύνθετων προβλημάτων των ημερών μας. Κάθε πρότζεκτ προσεγγίζεται εντός ενός πολιτιστικού και κοινωνικού πλαισίου με στόχο την εξαγωγή αποτελεσμάτων βασισμένων στην έρευνα. Παράλληλα είναι ιδρυτής της πρωτοβουλίας Responsive Projects στο πλαίσιο της οποίας καλούνται designers και στοχαστές σε μία σειρά δράσεων, εργαστηρίων και ανοικτών συζητήσεων σχετικά με ποικίλα σύγχρονα ζητήματα.



**Do you really want to
go to the Acropolis?**



This workshop introduces tools and skills to create and host your own local web. In reaction to the opaque systems revealed to be at play online, artists, engineers and designers have been progressively exploring new ways to hand control back to web users. With this need for independence growing out of initiatives such as the Indie Web movement, Superglue provides users with the option of creating and hosting your own website from home.

This hands-on workshop presents an exciting opportunity for members of the public to be among the first to try out this radical new platform. Superglue co-creator and critical engineer Danja Vasiliev will show how the web tool and server works and will discuss the ideas behind the project. Preconfigured servers will be available for participants to test during the workshop.

Bio

Vasiliev studies Systems and Networks through anti-disciplinary experimentation with hardware, firmware and software. Using computational platforms he engages in examination and exploitation of System and Network paradigms in both the physical and digital realms. Based on these findings, Vasiliev creates and exhibits works of Critical Engineering. In October 2011, together with his colleagues Julian Oliver and Gordan Savičić, Vasiliev coauthored The Critical Engineering Manifesto. Since 1999 Vasiliev has been involved in computer-technology events, media-art exhibitions and seminars around the world, having received a number of awards and mentions at Ars Electronica, Japan Media Art Festival, and Transmediale. Moreover he gives public workshops and talks, as well as regularly teaching courses on topics of network insecurity, software/OS modification, hardware re-engineering and other technology related subjects.

224

Το εργαστήριο έχει σκοπό να εκπαιδεύσει τους συμμετέχοντες στα εργαλεία και να δώσει τις απαραίτητες δεξιότητες, ώστε να δημιουργήσουν το δικό τους τοπικό δίκτυο. Σε αντίθεση με τα αδιαφανή συστήματα που διακατέχουν συνήθως το διαδίκτυο, οι σύγχρονοι καλλιτέχνες, μηχανικοί Η/Υ και σχεδιαστές ερευνούν δύναμικά τρόπους για να επιστρέψουν και πάλι τον έλεγχο στους τελικούς χρήστες του διαδικτύου. Η επιτακτική πλέον ανάγκη για περισσότερη ανεξαρτησία στο διαδίκτυο αποτέλεσε κινητήριο δύναμη για το εναλλακτικό κίνημα του διαδικτύου, με τους Superglue να δίνουν τη δυνατότητα στους τελικούς χρήστες να δημιουργήσουν και να φιλοξενήσουν το δικό τους ιστότοπο, από το ίδιο τους το σπίτι.

Το εργαστήριο έχει καθαρά πρακτική υπόσταση και δίνει τη συναρπαστική ευκαιρία στους συμμετέχοντες να είναι ανάμεσα στους πρώτους χρήστες της ριζοσπαστικής αυτής πλατφόρμας. Ο Danja Vasiliev, συνιδρυτής του Superglue και μηχανικός, θα διδάξει πώς λειτουργεί το διαδικτυακό εργαλείο και ο διακομιστής του και θα εξηγήσει τις έννοιες που οδήγησαν στο σχεδιασμό του. Κατά τη διάρκεια του εργαστηρίου θα είναι διαθέσιμοι στο χώρο προεγκατεστημένοι διακομιστές για να τους δοκιμάσουν οι συμμετέχοντες.

Βιογραφικό

Ο Danja Vasiliev μελετά Συστήματα και Δίκτυα μέσω αντισυμβατικών πειραματισμών με υλισμικά και λογισμικά. Χρησιμοποιώντας υπολογιστικές πλατφόρμες συσχολείται με την εξέταση και την εκμετάλλευση Συστημάτων και Δικτύων τόσο στον φυσικό όσο και στον ψηφιακό κόσμο. Βάσει των συμπερασμάτων αυτών δημιουργεί και εκθέτει έργα βάσει των αρχών του Critical Engineering το μανιφέστο το οποίο συνέγραψε το 2011 με τους Julian Oliver και Gordan Savičić. Από το 1999 έως σήμερα έχει συμμετάσχει σε σειρά τεχνολογικών events, εκθέσεων και σεμιναρίων έχοντας διακριθεί σε διοργανώσεις όπως η Ars Electronica, το Japan Media Art Festival και το Transmediale. Παράλληλα εισηγείται εργαστηρίων αναφορικά με την ασφάλεια στο διαδίκτυο, την τροποποίηση λογισμικών και λειτουργικών συστημάτων και άλλα θέματα προσανατολισμένα στις νέες τεχνολογίες.



225

Sarah Grant (US)

| Subnodes

The "Subnodes" project is an open source initiative focused on streamlining the process of setting up a Raspberry Pi as a wireless access point for distributing content, media, and shared digital experiences. The device behaves as a web server, creating its own local area network, and does not connect with the internet.

This is a key-point for offering a space where people can communicate anonymously and freely, as well as maximizing the portability of the network. No dependability on an internet connection means the device can be taken and remain active anywhere. The devices are also mesh enabled, implementing the BATMAN Advanced routing protocol.

Bio

Sarah Grant is a Brooklyn-based multimedia artist and programmer. She is interested in building networks of data between machines and living creatures in addition to electrical engineering with organic and living materials. She earned a Bachelor of Arts in Studio Art (printmaking and sculpture) from the University of California at Davis, and a Masters degree from the Interactive Telecommunications Program at Tisch School of the Arts, New York University. She currently works at The Barbarian Group as a Senior Design Technologist.

Το εγχείριμα «Subnodes» είναι ένα κίνημα ανοικτού λογισμικού, που εστιάζει στην τυποποίηση της διαδικασίας εγκατάστασης του μικροεπεξεργαστή Raspberry Pi ως ασύρματο σημείο πρόσβασης για την ανοικτή διάσοση περιεχομένου, μέσων και κοινών ψηφιακών εμπειριών. Η συσκευή συμπεριφέρεται ως διακομιστής τοπικού δικτύου και δε συνδέεται με το διαδίκτυο.

Το τελευταίο είναι το σημείο κλειδί για να προσφέρει έναν ψηφιακό χώρο, όπου οι άνθρωποι μπορούν να επικοινωνήσουν ανώνυμα και ελεύθερα. Ταυτόχρονα, μεγιστοποιεί τη φορητότητα του δικτύου. Η αποσύνδεσή του από το διαδίκτυο σημαίνει ότι η συσκευή μπορεί να μεταφερθεί και να λειτουργήσει σε οποιοδήποτε χώρο. Οι συσκευές είναι συμβατές με το σύστημα mesh και αξιοποιούν το πρωτόκολλο προπηγέντη δρομολόγησης BATMAN.

Βιογραφικό

Η Sarah Grant είναι πολυμεσική καλλιτέχνιδα και προγραμματίστρια με έδρα το Μπρούκλιν της Νέας Υόρκης. Ενδιαφέρεται για την κατασκευή πληροφοριακών δικτύων μεταξύ μηχανών και ζώντων οργανισμών καθώς και την πλεκτρική μηχανική με τη χρήση οργανικών υλικών. Είναι κάτοχος Bachelor of Arts in Studio Art από το Πανεπιστήμιο της Καλιφόρνια και του μεταπτυχιακού διπλώματος Interactive Telecommunications Program του Tisch School of the Arts, New York University. Αυτή την περίοδο εργάζεται ως τεχνολογική σχεδιάστρια για το δημιουργικό studio The Barbarian Group.



Martin Reiche (DE) | Offensive Computing

The “Offensive Computing” workshop stems from the will to liberate computational systems by liberating the means of reproduction and function. Nowadays, commercial operating systems are restricting third-party software as a security precaution. App stores are built as a means to control which kind of applications users are allowed to use and which content they are allowed to view. Thus, a radical step towards a more liberated policy of code execution has to be found in order to regain control over what occurs on our machines and why.

In the framework of the workshop participants will learn how to form and use the necessary tools in order to regain the power over the capabilities of their devices closing the gap between what we are truly able to do with software and what we tend to believe we are allowed to. By giving the participants the tools and the knowledge to create self-propagating and otherwise “offensive” software, they regain the power over the capabilities of their devices. With that, we are closing the gap between what we are able to do with software and what we have been made to believe we are allowed to do.

Bio

Martin Reiche is a media artist living and working in Berlin. He is a co-founder of the Subformat Research Group, focused on research theory of space and spatial digitalization phenomena. He is regularly presenting on professional computer science and digital art and gaming conferences. His artistic work has been presented at numerous festivals and museums around the world. Martin Reiche's latest book “Real Virtuality” is an edited volume on virtual and real spaces, their history and applications.

Το εργαστήριο «Offensive Computing» αντλεί έμπνευση από την ανάγκη απελευθέρωσης των πληροφοριακών συστημάτων και του τρόπου με τον οποίο αυτά αναπαράγονται και λειτουργούν. Στην εποχή μας, τα εμπορικά λειτουργικά συστήματα περιορίζουν τη δυνατότητα εγκατάστασης μη συμβατού με αυτά λογισμικού, προβάλλοντας ως εξήγηση την προστασία του ιδιου του χρήστη. Τα app stores σχεδιάζονται ως μέσο ελέγχου του λογισμικού που μπορεί να εγκατασταθεί σε μια συσκευή καθώς και του περιεχομένου στο οποίο οι χρήστες έχουν πρόσβαση. Η ανάγκη να βρεθεί μια δραστική λύση προς μια πιο ανοιχτή πολιτική εκτέλεσης κώδικα είναι πιο επιτακτική από ποτέ ώστε να επανακτήσουμε τον έλεγχο του τι συμβαίνει στις συσκευές μας και γιατί.

Κατά τη διάρκεια του εργαστηρίου οι συμμετέχοντες θα αποκτήσουν την απαραίτητη γνώση διαμόρφωσης και χρήσης εργαλείων για την ανάκτηση του ελέγχου των συσκευών τους γεφυρώνοντας το χάσμα ανάμεσα στο τι είμαστε ικανοί να κάνουμε με το λογισμικό και τι πιστεύουμε ότι έχουμε τη δυνατότητα να κάνουμε.

Βιογραφικό

Ο Martin Reiche είναι καλλιτέχνης που δραστηριοποιείται στον τομέα των μέσων ζει και εργάζεται στο Βερολίνο. Είναι συνιδρυτής του Subformat Research Group, που δραστηριοποιείται στην έρευνα της θεωρίας του χώρου και των χωρικών φαινομένων της ψηφιοποίησης. Συχνά κάνει παρουσιάσεις σε συνέδρια πληροφορικής, ψηφιακών τεχνών και video games. Η δουλειά του έχει παρουσιαστεί σε πολλά μουσεία και φεστιβάλ ανά τον κόσμο. Το τελευταίο βιβλίο του Martin Reiche με τίτλο «Real Virtuality» είναι ένας συλλογικός τόμος πάνω στους εικονικούς και πραγματικούς χώρους, την ιστορία τους και τις εφαρμογές τους.

```
MOV ECX, 2H  
MOV ECX, 3
```

Offensive Computing Workshop

```
RETN 4  
NOP
```

```
MOV EAX, 2B  
MOV ECX, 1A
```

In this workshop, participants will have the opportunity to create a device, called "Leave a message", which consists of common, everyday objects. Leave a message is do-it-yourself voice mailbox which is designed to be installed in public spaces. Leave a message is a project initiated a few months ago by Yoana Buzova and she has already installed it in several countries, creating a network of devices that allow members of the public to record and distribute their own audio messages in different public spaces around the world.

During the workshop, participants will discuss Yoana Buzova's own experience of building a DIY network as well as the possible problems entangled in the project, the ways of hosting a voice mailbox in public spaces and its possible uses. Participants will also go through working with Raspberry Pi computers and using Python in order to programme the software that is the heart of the network. Finally, they will discuss the strategies involved in order to place the device in the centre of Athens.

Bio

Yoana Buzova was born Bulgaria and is fascinated by public space and short, neglected moments and objects. In her work, she employs tangibility, low-tech, DIY methods and found / repurposed material to discover poetic instances. She has a BA in Photography at The National Academy for Theater and Film Arts, Sofia, Bulgaria and has freshly graduated the master program of the Media Design & Communication Department of the Piet Zwart Institute, Rotterdam.

230

Σε αυτό το εργαστήριο οι συμμετέχοντες θα έχουν την ευκαιρία να κατασκευάσουν μια συσκευή, το «Leave a message», το οποίο αποτελείται από κοινά, καθημερινά αντικείμενα. Ουσιαστικά πρόκειται για έναν τηλεφωνητή που έχει σχεδιαστεί έτσι ώστε να μπορεί να εγκατασταθεί σε δημόσιους χώρους. Το Leave a message είναι ένα project που ξεκίνησε η Yoana Buzova πριν από μερικούς μήνες και έχει ήδη τοποθετηθεί συσκευές Leave a message σε αρκετές χώρες, οι οποίες αποτελούν ένα δίκτυο τηλεφωνητών που επιτρέπουν στο κοινό να καταγράψει και να ανταλλάξει τα δικά του προσωπικά πνημάτα σε δημόσιους χώρους ανά τον κόσμο.

Κατά τη διάρκεια του εργαστηρίου, η Υοανα θα μοιραστεί την εμπειρία της στη δημιουργία αυτοσχέδιων δικτύων, τα πιθανά προβλήματα, τη στρατηγική, τους τρόπους ασφαλούς τοποθέτησης των συσκευών σε δημόσιους χώρους καθώς και πιθανά σενάρια χρήσης τους. Οι συμμετέχοντες θα μάθουν να δουλεύουν με τον μικροεπεξεργαστή Raspberry Pi και να προγραμματίζουν με τη γλώσσα Python το λογισμικό που αποτελεί το βασικό πυρήνα του δικτύου. Τέλος, θα διαμορφώσουν στρατηγικές για την τοποθέτηση του αυτοσχέδιου τηλεφωνητή στο κέντρο της Αθήνας.

Βιογραφικό

Η Yoana Buzova γεννήθηκε στη Βουλγαρία και λατρεύει τους δημόσιους χώρους, τα αντικείμενα μιας χρήσης και τις ξεχασμένες στο χρόνο στιγμές. Στη δουλειά της χρησιμοποιεί χειροπαστά αντικείμενα, αυτοσχέδιες μεθόδους και μικροπράγματα που βρίσκει και αξιοποιεί με διαφορετικό τρόπο από αυτόν για τον οποίο σχεδιάστηκαν, ώστε να δημιουργήσει ποιητικές εμπειρίες. Έχει πινακίδες φωτογραφίας από την Εθνική Ακαδημία Θεάτρου και Φιλμ της Σόφιας στη Βουλγαρία και έχει πρόσφατα αποκτήσει τίτλο Μάστερ στο Τμήμα Σχεδιασμού για Νέα Μέσα και Επικοινωνία του Ινστιτούτου Piet Zwart στο Ρότερνταμ.



Could the antenna function as a transmitter of free speech? Could a simple router exist as a propaganda server?

"Occupy WiFi" was created by the Israeli Pirates as a wireless tool of activism in the post-Snowden era satisfying the request for open networks in the public space as well as allowing virtual protest. In the framework of its first action, the group developed a wireless network that bypassed the Israeli Ministry of Interior inviting people to demonstrate against the Biometric Database Project through hacked splash pages of governmental websites.

During the workshop participants will examine the role of the internet as a field of free expression as well as the role of devices as tools used in the revolution of information. Participants will discuss the artistic extensions of the project analyzing the theoretical and technical demands of designing their own suggested activist action.

Bio

Yoav Lifshitz and Tal Messing (a.k.a Israeli Pirates) are theoreticians, lectors, creators, and curators, and are also the founders of the Pirate Party Israel. Among their projects to date are a fake mayoral campaign for Daphni Leef (March 2013); "The Unobject" exhibition at HaShuk Street Gallery, Tel Aviv (2014) "The Unobject: The Re-Materialization of the Concept" and essay published in Bezalel's Journal of Visual & Material Culture (August 2014) and "Occupy WiFi" a conceptual and digital activist project (August 2014, ongoing), and "Captive Portal" exhibition at CCA, Tel Aviv (2015).

232

Θα μπορούσε η κεραία να λειτουργήσει ως αναμεταδότης του ελεύθερου λόγου;
Θα μπορούσε ένα απλό router να υπάρξει ως server προπαγάνδας;

Το «Occupy WiFi» δημιουργήθηκε από την ομάδα των Israeli Pirates ως ένα ασύρματο εργαλείο ακτιβισμού στην μετά-Σνόουντεν εποχή ικανοποιώντας την ανάγκη για ανοιχτά δίκτυα στο δημόσιο χώρο και επιτρέποντας την εικονική διαμαρτυρία σε δημόσιους χώρους. Στο πλαίσιο της πρώτης δράσης της, η ομάδα ανέπτυξε ένα ασύρματο δίκτυο το οποίο παρέκαμπτε το Υπουργείο Εσωτερικών του Ισραήλ καλώντας το κοινό να διαδηλώσει ενάντια στη Βάση Βιομετρικών Δεδομένων μέσω παραλλαγμένων σελίδων υποδοχής σε κυβερνητικούς ιστοτόπους.

Κατά τη διάρκεια του εργαστηρίου θα εξεταστεί ο ρόλος του διαδικτύου ως πεδίου ελεύθερης έκφρασης και ο ρόλος των συσκευών όπως το router ως εργαλεία στο πλαίσιο της επανάστασης της πληροφορίας. Οι συμμετέχοντες θα συζητήσουν τις καλλιτεχνικές προεκτάσεις του project αναλύοντας τις θεωρητικές και τεχνικές απαιτήσεις σχεδιασμού της δικής τους προτεινόμενης ακτιβιστικής δράσης.

Βιογραφικό

Οι Yoav Lifshitz και Tal Messing (γνωστοί ως Israeli Pirates) είναι θεωρητικοί, λέκτορες, δημιουργοί και επιμελητές καθώς και οι ιδρυτές του Κόμματος Πειρατών του Ισραήλ. Ανάμεσα στα project τους συγκαταλέγονται μια πλαστή πολιτική καμπάνια της Daphni Leef (Μάρτιος '13), η έκθεση «The Unobject» στην HaShuk Street Gallery του Tel Aviv (2014), το «Occupy WiFi», ένα εννοιολογικό και ακτιβιστικό project και η έκθεση «Captive Portal» στο CCA του Τελ Αβίβ (2015).



233

"Metaxication" is a well-established corporation, looking for passionate multi-tasking people, holding critical thinking and organisation skills to participate in a 2-day workshop for the creation of a prototype.

For this workshop our "laboratory" will be the neighborhood of Metaxourgeio which will be examined through the lens of a "shadow corporation" as a node of international flows of capital and materials which have made this working class district into a hub of global trade.

The laboratory will look at new emerging geographies where public space is transformed to economic zones, places of production, transport hubs and industrial facilities as well as spaces of illegal commercial transactions. Participants will explore forgotten/invisible spaces, forming economic heterotopias of production. They will become enmeshed in a temporal network of immateriality by way of a selection of tactile objects that we'll dissect through a variety of theoretical tools and methodologies.

The shadow corporation is called "Metaxication Inc" to link the workshop activities with the spatiality (Metaxourgeio), materiality (silk in Greek i.e. metaxi) and historiography (trade routes) of capital flows.

Bio

The Athens Subsumption, is an open source diverse group of scholars, artists and architects first assembled in Athens in November 2014, during a workshop initiated by Oliver Lerone Schultz, as part of the Goethe Institut Athens project New Babylon Revisited. The group's aim is to trace "subsumption" of urban space and collectively build a glossary reflecting on the possibilities, stakes, and potential [social] formats of such an endeavor. Based on social theory building and "knowledge commons", the group uses both analogue and digital tools to mediate different experiences and concepts of enclosure. The Athens Subsumption participated this year in Transmediale "Capture All", with a follow-up workshop, The Glossary of Subsumption_Collective Edition. Taking into consideration the findings of the first workshop in Athens, the group clustered those with other existing ideas and keywords and set up some fleeting "methodological devices" to capture conceptual noise and enlist circulating issues and terms throughout the festival.

During the Digital Arts Festival in Athens, the active members of the workshop formed by Jeff Andreoni [artist/writer], Ismini Epitropou [architect], Lauren Lapidge [artist], Maria Saridaki [game studies researcher], Penny Travlou [cultural geographer], Marilia Trogada [architect] and Konstantinos Venis [architecture student], will examine the emerging geographies where [public] space is transformed to economic zones, places of production, transport hubs and industrial facilities, as well as spaces of illegal commercial transactions, through an artistic approach of a shadow corporation called "Metaxication Inc".

Η «Metaxication» είναι μία εδραιωμένη εταιρεία, η οποία ενδιαφέρεται να συνεργάσεται με παθιασμένα και δημιουργικά άτομα που να διαθέτουν κριτική σκέψη και οργανωτικές δεξιότητες, προκειμένου να συμμετέχουν σε ένα διήμερο εργαστήριο για τη δημιουργία ενός πρωτότυπου (prototype).

Σε αυτό το εργαστήριο οι συμμετέχοντες θα ασχοληθούν με τη γειτονιά του Μεταξουργείου, την οποία θα κληθούν να εξετάσουν μέσα από το πρώτα μιας «σκιώδους εταιρείας» ως κόμβο διεθνούς ροής κεφαλαίων και υλικών που έχουν μετατρέψει αυτή την εργατική γειτονιά σε ένα άξονα παγκόσμιου εμπορίου.

Παράλληλα θα μελετήσουν τις νέες αναδύομενες γεωγραφίες όπου οι δημόσιοι χώροι έχουν μετασχηματιστεί σε οικονομικές ζώνες, χώρους παραγωγής, κόμβους συγκοινωνίας και βιομηχανικές μονάδες αλλά και σε χώρους παράνυμων εμπορικών συναλλαγών, εξερευνώντας ξεχασμένους/αόρατους χώρους και σχηματίζοντας ετεροπότες στην παραγωγή. Οι συμμετέχοντες θα παγιδευτούν σε ένα άνλο και ασύγχρονο δίκτυο (temporal network) μέσω της συλλογής απιών αντικειμένων τα οποία θα αποδομήσουν με τη βοήθεια ενός φάσματος θεωρητικών εργαλείων και μεθοδολογιών.

Η σκιώδης αυτή εταιρεία αποκαλείται «Metaxication Inc.» συνδέοντας τις δράσεις του εργαστηρίου με την τοπικότητα (Μεταξουργείο), την υλικότητα (μετάξι) και την ιστοριογραφία της χρυματοροής (εμπορικοί δρόμοι).

Βιογραφικό

Η Athens Subsumption, είναι μία ανοιχτή, ποικιλόμορφη ομάδα ερευνητών, καλλιτεχνών και αρχιτεκτόνων η οποία διαμορφώθηκε στην Αθήνα το Νοέμβριο του 2014, κατά τη διάρκεια ενός εργαστηρίου που ξεκίνησε από τον Oliver Lerone Schultz και ήταν μέρος του New Babylon Revisited, μιας διοργάνωσης του Ινστιτούτου Goethe. Στόχος της ομάδας είναι να εντοπίσει στοιχεία «υπαγωγής» του αστικού χώρου και να κατασκευάσει, μέσα από συλλογικές διαδικασίες, ένα γλωσσάρι, μελετώντας τις δυνατότητες, τους κινδύνους, και τις πιθανές [κοινωνικές] όψεις μιας τέτοιας προσπάθειας. Βασισμένη στη δύνη της κοινωνικής θεωρίας και στα «κοινά γνώσης», η ομάδα χρησιμοποιεί τόσο αναλογικά όσο και ψηφιακά εργαλεία για να διαμεσολαβήσει διαφορετικές εμπειρίες και αντιλήψεις γύρω από την έννοια της «περίφραξης». Η Athens Subsumption συμμετείχε φέτος στην Transmediale: «Capture All», με το εργαστήριο: The Glossary of Subsumption_Collective Edition. Λαμβάνοντας υπόψη τα πορίσματα του πρώτου εργαστηρίου στην Αθήνα, η ομάδα τα συνέδεσε με άλλες υφιστάμενες ιδέες και λέξεις-κλειδιά προκειμένου να δημιουργήσει εφήμερες «μεθοδολογικές συσκευές», που σκοπό είχαν να συλλάβουν διάχυτες έννοιες και να αναδείξουν θέματα και όρους που διαπραγματεύσαν το φεστιβάλ.

Κατά τη διάρκεια του Athens Digital Arts Festival, τα ενεργά μέλη του εργαστηρίου που αποτελείται από τους Jeff Andreoni [καλλιτέχνη/συγγραφέα], Ισμήνη Επιτρόπου [αρχιτέκτονα], Lauren Lapidge [καλλιτέχνη], Μαρία Σαριδάκη [ερευνήτρια], Πέννυ Τραυλού [πολιτισμική γεωγράφο], Μαρίλια Τρωγάδα [αρχιτέκτονα] και τον Κωνσταντίνο Βένη [φοιτητή αρχιτεκτονικής], θα εξετάσουν τις αναδύομενες γεωγραφικές περιοχές στις οποίες ο [δημόσιος] χώρος μετατρέπεται σε οικονομικές ζώνες, τόπους παραγωγής, συγκοινωνιακούς κόμβους και βιομηχανικές εγκαταστάσεις, καθώς και σε χώρους παράνυμων εμπορικών συναλλαγών, μέσα από την καλλιτεχνική προσέγγιση μιας σκιώδους εταιρείας με το όνομα «Metaxication Inc.».



235

The educational programme is a two-hour long workshop for children, aged 5 to 10. Following an alternative approach of science and art participants are invited to free their imagination exploring the magic of electricity through game, collaboration, tinkering, hands-on practice and mistake.

Participating in interactive games young engineers will get familiar with basic electronics whereas they will have the opportunity to discover the possibilities of everyday materials combine them and design their very first electric circuit.

Moreover they will create their own sculptures by using the magic portion of conductive dough giving life to their constructions with basic electronic components such as batteries, switches and LEDs.

Bio

Yond is an R&D studio that offers modular educational workshops for children focused on emerging technologies. Along with this, educational hardware and software developed by the studio as well as other companies of the same mission are provided for continuous education and tinkering.

Το εκπαιδευτικό πρόγραμμα αποτελεί ένα δίωρο βιωματικό εργαστήριο για παιδιά τηλικίας από 5 έως 10 ετών. Ακολουθώντας μία εναλλακτική προσέγγιση της επιστήμης και της τέχνης οι συμμετέχοντες προσκαλούνται να αφήσουν ελεύθερη τη φαντασία τους εξερευνώντας τη μαγεία του πλεκτρισμού μέσα από το παιχνίδι, τη συνεργασία, τον πειραματισμό, την πρακτική άσκηση και το λάθος.

Συμμετέχοντας σε ένα διαδραστικό παιχνίδι οι λιλιπούτειοι πλεκτρολόγοι και μηχανικοί θα γνωρίσουν τις βασικές έννοιες του πλεκτρισμού ενώ θα έχουν την ευκαιρία να ανακαλύψουν τις δυνατότητες καθημερινών υλικών και να τις συνδύουν με ποικίλους τρόπους σχεδιάζοντας το πρώτο τους πλεκτρικό κύκλωμα.

Παράλληλα θα δημιουργήσουν δικά τους γλυπτά χρησιμοποιώντας το μαγικό μείγμα αγώγιμης πλαστελίνης δίνοντας ζωή στις κατασκευές τους με τη χρήση βασικών πλεκτρονικών μερών όπως μπαταρίες, διακόπτες και φώτα.

Βιογραφικό

Η yond αποτελεί ένα στούντιο έρευνας και ανάπτυξης που προσφέρει εκπαιδευτικά προγράμματα για παιδιά δινοντάς έμφαση στις τεχνολογίες αιχμής. Παράλληλα παρέχει εκπαιδευτικά υλισμικά και λογισμικά τα οποία αναπτύσσονται από την ίδια και άλλες ομάδες παρόμοιου αντικειμένου με στόχο τη διαρκή εκπαίδευση και τον πειραματισμό εντός κι εκτός σχολείου.



Babis Alexiadis - Μπάμπης Αλεξιάδης (GR) | From Analog to Digital Animation in 24 Frames

The workshop will focus on traditional techniques of animation giving the participants the opportunity to create their own moving image project from pre-production to post production and sound editing. The participants will animate their own characters using a thaumatrope, a zoetrope and a praxinoscope then film them, create a soundtrack and finally edit their own very short film.

Bio

An animator and media artist, I work mainly with animation techniques such as cut out, and stop frame, towards the creation of moving image works that feature drawings, collage, found objects and every day materials. My recent work includes an animation for the award winning opera production Laika The Spacedog (2012), a commissioned animation for Ron Arad's 360° installation Curtain Call at the Roundhouse, and an animation for the award-winning theatre production "For The Best" (2010).

Το εργαστήριο animation για γονείς και παιδιά περιλαμβάνει τη διδασκαλία και εκμάθηση παραδοσιακών τεχνικών animation. Βασική αρχή του εργαστηρίου είναι να προσφέρει τη δυνατότητα στους συμμετέχοντες να δημιουργήσουν το δικό τους προσωπικό animation μικρού μήκους.

Βιογραφικό

Ο Μπάμπης Αλεξιάδης είναι animator & media artist. Η δουλειά του εστιάζεται σε παραδοσιακές τεχνικές animation, όπως το hand-drawn animation, το stop frame και το cut-out. Στις πρόσφατες δουλειές του συγκαταλέγονται μια ανάθεση animation για την εγκατάσταση 360° Curtain Call / 720° του Ron Arad στο Roundhouse (2012), ένα animation για τη βραβευμένη όπερα Laika the Spacedog (2012) και ένα animation για την βραβευμένη θεατρική παραγωγή «For the Best» (2010).



Ilias Chatzichristodoulou - Ηλίας Χατζηχριστοδούλου (GR)
| **Animating the image - Ζωντανεύοντας την εικόνα**

The workshop "Animating the image" is a specifically developed animation workshop for the learning needs of children between 5-8 years old. It provides kids with the opportunity of working together with skilled animators learning the basic principles of design as well as motion composition in order to create their first animation.

Bio

Ilias Chatzichristodoulou is the director of the International Festival of Digital Arts, Athens Digital Arts Festival. With a 10 year-long experience on the moving image, he has designed the educational programme "Animating the Image" that has been presented in more than 20 cities across Greece with more than 1800 students.

Το «Ζωντανεύοντας την εικόνα» είναι ένα ειδικά διαμορφωμένο εργαστήριο animation για παιδιά πλικίας 5 έως 8 ετών, το οποίο τους δίνει την ευκαιρία να «ταξιδέψουν» μαζί με έμπειρους animators από την βασική αρχή της δημιουργίας του σχεδίου έως τη σύνθεση της κίνησης, φτιάχνοντας και παίρνοντας μαζί τους τις πρώτες τους animation δημιουργίες.

Βιογραφικό

Ο Ηλίας Χατζηχριστοδούλου είναι ο διευθυντής του Διεθνούς Φεστιβάλ Ψηφιακών Τεχνών, Athens Digital Arts Festival. Με 10ετή εμπειρία στην τέχνη της κινούμενης εικόνας έχει σχεδίασει το 2010 το εκπαιδευτικό πρόγραμμα «Ζωντανεύοντας την εικόνα», το οποίο έχει παρουσιαστεί έως σήμερα σε περισσότερες από 20 πόλεις της Ελλάδας με περισσότερους από 1800 μαθητές.



prfm c

performance

Curated by Caterina Antonopoulou | Επιμέλεια: Κατερίνα Αντωνοπούλου

Alex Augier (FR)

| oqpo_oooo

Raw material of digital streams, data act as composite sources in the audio-visual performance oqpo_oooo. Expressed in real time, both in images and sounds, and spatially video-projected on a cubic structure, the mathematical nature of the data revealed a broad visual, audio and formal field. The cube's position generates visual illusions that endlessly reinvent it. Using applications created specifically for the project, the data flow is constantly modified, creating a new performance and a different experience every time.

oqpo_oooo is co-produced by Stereolux (Nantes, France) and Alex Augier Studio (Paris, France), supported by Le Fil (Saint-Etienne, France).

Bio

Alex Augier lives and works in Paris. He considers himself primarily as a digital musician. However, his work explores the digital aesthetic in a transverse prism, including sound and musical, visual and formal, physical and virtual elements. It takes the form of audiovisual performances and installations. He defends a global vision of the creative process where design, technology and programming are part of the art project. His work have been presented at international festivals including Manifeste (Paris/FR), Scopitone (Nantes/FR), Vision'R (Paris/FR) and will be presented at Elektra (Montreal/CA), Athens Digital Arts Festival (Athens/GR) and Open Sound Art (Gdansk/PL).

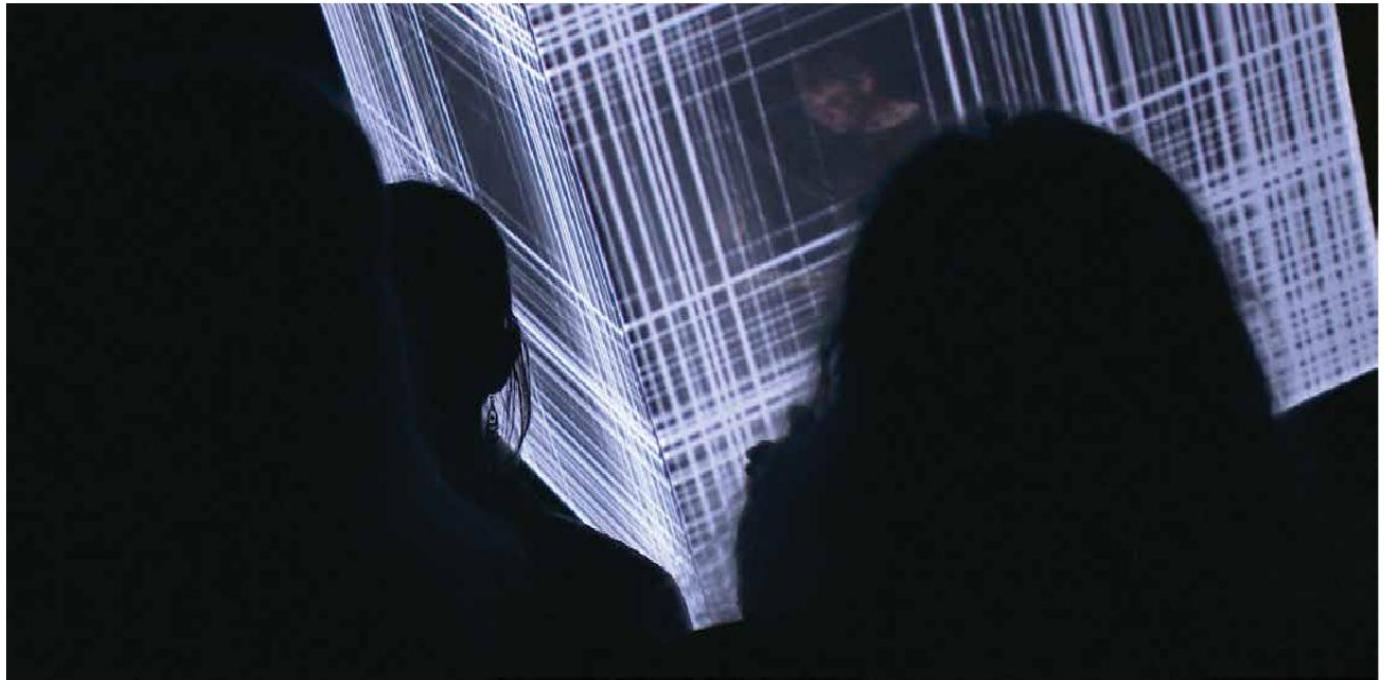
Οι ψηφιακές ροές δεδομένων λειτουργούν σαν πρώτη ύλη για τη σύνθεση της οπτικοακουστικής performance οφρο_oooo. Τα δεδομένα μεταφράζονται σε πραγματικό χρόνο, σε ήχους και εικόνες που προβάλλονται πάνω σε μία κυβική κατασκευή. Με αυτόν τον τρόπο η μαθηματική φύση των δεδομένων αποκαλύπτει ένα ευρύ οπτικοακουστικό πεδίο. Η θέση της κυβικής δομής δημιουργεί οπτικές ψευδαισθήσεις προκαλώντας το κοινό να την ανακαλύπτει διαρκώς. Χρονισμοποιώντας εφαρμογές που δημιουργήθηκαν ειδικά για το έργο, η ροή των δεδομένων τροποποιείται συνεχώς, δημιουργώντας κάθε φορά μία νέα performance και μία ξεχωριστή εμπειρία.

Το οφρο_oooo είναι μία συμπαραγωγή του Stereolux (Νάντη, Γαλλία) και του Alex Augier Studio (Παρίσι, Γαλλία), με την υποστήριξη του Le Fil (Σαιν-Ετιέν, Γαλλία).

Βιογραφικό

Ο Alex Augier έχει ως έδρα το Παρίσι. Ασχολείται κυρίως με την ψηφιακή μουσική, χωρίς να περιορίζεται σε αυτήν. Το έργο του διερευνά την αισθητική της ψηφιακής τέχνης, μέσω ενός διεπιστημονικού πρίσματος που περιλαμβάνει στοιχεία πυκτικά και μουσικά, οπτικά και μορφολογικά, φυσικά και εικονικά, ενώ εκφράζεται μέσα από οπτικοακουστικές performance και εγκαταστάσεις. Υποστηρίζει το παγκόσμιο όραμα μίας δημιουργικής διαδικασίας στην οποία το design, η τεχνολογία και ο προγραμματισμός αποτελούν αναπόσπαστο μέρος του έργου τέχνης.

Η δουλειά του έχει παρουσιαστεί σε διεθνή φεστιβάλ, συμπεριλαμβανομένων των Manifeste (Παρίσι / Γαλλία), Scopitone (Νάντη / Γαλλία), Vision'R (Παρίσι / Γαλλία), ενώ θα παρουσιαστεί προσεχώς στο Elektra (Μόντρεαλ / Καναδάς), στο Athens Digital Arts Festival (Αθήνα / Ελλάδα) και στο Open Sound Art (Γκντανσκ / Πολωνία).



245

Self-absorption is a live performance based on graphics and audio responsive feedback systems, behaviours, and their effects upon each other. Self-absorption is the process in which some of the radiation emitted by a material is absorbed by the material itself. Exponential absorption both in the surrounding and in the source.

A space-time simulator. Time driven transformations of the state into its new self by iterated mappings.

Bio

Alexandros Drymonitis is a musician, active in the field of experimental (electronic) music and noise. He has collaborated with artists from various art fields, as well as ensembles, either inter-disciplinary or music ensembles. He is currently a member of the collective Medea Electronique and the audio-visual duo Self Absorption, and also a close collaborator of the ARTéfacts Ensemble. He has presented his work in various festivals and art venues, like the Black & White Audiovisual Festival (Porto, Portugal), the Athens Video Art Festival, the Linux Audio Conference 2013 (Graz, Austria), the Update Festival at OCC, Athens etc. As a Medea Electronique member, he is a main organiser of the "Electric Nights" Festival.

246 Alessandra Leone a.k.a. aikia is a video artist producing live visuals, motion graphics, animation and generative art. As a trained (motion) graphics designer and self taught programmer, highly fascinated by perception, consciousness and reality, she uses abstraction to represent their complexity and, at the intersection of Art and Science, draws the connections between sight, sound, vibrations and physical reality. Her meticulously planned works resound and resonate with images culled from the fantastical realm of imagination, translated into highly contrasted pulses and cuts to reach and hit the visual cortex. She enjoys collaborating on audio-visual projects, having a number of active collaborations with musicians and collectives, and as such has performed at a range of live events, like Geneva Mapping Festival, B-Seite – festival für visuelle Kunst und Jetzkultur in Mannheim and Month of Performance Art Berlin, exploring new solutions for experimental interactivity and immersive environments. With a strong eye for detail and a passion for creating interesting interactive experiences and motion graphics sequences, is freelancing in Berlin, Milan and London, collaborating with different studios as motion graphics animator and editor, as well as carrying on with her personal projects. Is animation teacher and in 2012 she founded together with Akkamiau and Hen Lovely Bird the StratoFyzika performance group.

Το έργο Self-absorption είναι μία live performance βασισμένη σε διαδραστικά συστήματα ανατροφοδότησης τίχου και εικόνας, στις συμπεριφορές των δύο στοιχείων καθώς και στη μεταξύ τους αλληλεπίδραση. Το Self-absorption είναι η διαδικασία κατά την οποία μέρος της ενέργειας που εκπέμπεται από ένα υλικό απορροφάται από το ίδιο το υλικό. Μία διαδικασία εκθετικής απορρόφησης τόσο από το περιβάλλον όσο και από την πηγή εκπομπής.

Το έργο αποτελεί μία χωροχρονική προσφορίωση, μία χρονική αλληλουχία μεταμορφώσεων μίας κατάστασης σε μία νέα.

Βιογραφικό

Ο Αλέξανδρος Δρυμωνίτης είναι μουσικός που δραστηριοποιείται στον χώρο της πειραματικής (ηλεκτρονικής) μουσικής και της noise. Έχει συνεργαστεί με καλλιτέχνες από διαφορετικούς καλλιτεχνικούς χώρους, καθώς και με σχήματα διεπιστημονικά ή αιγιγώς μουσικά. Είναι μέλος της κολεκτίβας Medea Electronique και του οπτικοακουστικού ντουέτου Self Absorption, ενώ συνεργάζεται στενά με το σχήμα ARTéfacts Ensemble. Το έργο του έχει παρουσιαστεί σε πολυάριθμα φεστιβάλ και καλλιτεχνικούς χώρους συμπεριλαμβανομένων των Black & White Audiovisual Festival (Πορτογαλία), Athens Video Art Festival (Ελλάδα), Linux Audio Conference 2013 (Αυστρία), Update Festival στη Στέγη Γραμμάτων και Τεχνών (Ελλάδα), κ.α. Ως μέλος της κολεκτίβας Medea Electronique, είναι ο κύριος οργανωτής του φεστιβάλ «Electric Nights».

H Alessandra Leone a.k.a. aikia είναι video artist, που δραστηριοποιείται στον χώρο των live visuals, motion graphics, κινούμενο σκέδιο και γενετική τέχνη. Έχει σπουδάσει motion graphics designer, ενώ είναι αυτοδιδακτη προγραμματίστρια. Εμπνέεται από την αντίληψη, τη συνείδηση και την πραγματικότητα, χρησιμοποιώντας την αφαίρεση σαν μέσο αναπαράστασή τους. Δουλεύει στην τομή τέχνης και επιστήμης δημιουργώντας έργα, σκεδιασμένα με απόλυτη λεπτομέρεια, που πηγάζουν από το χώρο της φαντασίας και προκαλούν το μάτι του θεατή μέσα από οξείες αντιθέσεις. Έχει αναπτύξει πολυάριθμες συνεργασίες με μουσικούς και κολεκτίβες στα πλαίσια οπτικοακουστικών έργων. Το έργο της έχει παρουσιαστεί σε φεστιβάλ και διοργανώσεις όπως το Mapping Festival (Ελβετία), το B-Seite Festival (Γερμανία) και το Month of Performance Art (Γερμανία), εξερευνώντας τις δυνατότητες διάδρασης και εμβύθισης. Με έμφαση στη λεπτομέρεια και πάθος για τη δουλειά της συνεργάζεται με studio στο Βερολίνο, στο Μιλάνο και το Λονδίνο, σαν σκεδιαστρία κινούμενων σκεδίων και μοντέρ. Παράλληλα αναπτύσσει τα πρωσωπικά της έργα και διδάσκει κινούμενο σκέδιο. Το 2012 ίδρυσε με τους Akkamiau και Hen Lovely Bird, το σχήμα StratoFyzika.



Physical contact as a direct tool for understanding matter.

Voidness of touch is a performance based on exploring vibration through sound processes. A real time dialogue between a human and its inherent matter. Snow, sand, dust, rocks, water - all have different constitutions and can be understood not only through their structure but also through their vibration. There is no static matter – everything - including the most vigorous solid stone, has movement, vibrates and therefore occupies an intangible wider space. The audience is taken into a amplified world where sounds are brought outside in waves, excavated from the initial materials.

By dealing with the invisible world we wonder about the flexibility of physicality. A texture, sound or even a electrical signal can remember us that a Stone was once liquid, that the beginning or end of a specific matter is much more vast then we can perceive. What is more physical when you touch snow? The cold existing in your hands, or the resulting sound vibrating through space? This piece has a meticulous process where sensible tools work as microscopes that amplify interactions between bodies, infinite layers and imagined landscapes. It presents land and its ghosts in a vibration form, always assuming a open format that constantly molds itself to the existing conditions of weather, time and geography.

Bio

248 Gil Delindro (PT, 1989) is a multidisciplinary artist, who focuses on the conflictual relation between Ego and Nature. He works with several mediums in a cross-border format exploring extensions of space & time through field research, film, sound, installation and performance. His work offers a unique bridge between disciplines and research perspectives, tracing concepts such as animism, memory, amplitudes and post digital conflicts.

Member of Srosh ensemble, Sonóscopia (Porto), Altes Finamzamt (Berlin), among others. His work has been presented in a extensive amplitude of locations, from several isolated rural areas to festivals and galleries in New York, Toronto, and Europe extensively. Considered one of the youngest and most promising figures in Portuguese New Media Art, he now lives in Berlin and regularly collaborates in the echtzeitmusik scene. Recently, was awarded to the international residency "The weight of Mountains", where 5 artists will collide for 3 months isolated in Sahara. Recent collaborations include performance for the acclaimed Tzadik label release "Tunnel Vision" and the project "Sculptures" with David Toop and Rie Nakajima.

Η φυσική επαφή ως άμεσο εργαλείο για την κατανόηση της ύλης.

Το έργο *Voidness of touch* είναι μία performance που βασίζεται στην εξερεύνηση των δονήσεων, των παλμών της ύλης, μέσω ποχτικών διαδικασιών. Ένας διάλογος σε πραγματικό χρόνο μεταξύ μίας ανθρώπινης ύπαρξης και της ύλης που την αποτελεί. Το χιόνι, η άμμος, η σκόνη, οι πέτρες, το νερό, όλα έχουν διαφορετική σύσταση και μπορούν να γίνουν αντιληπτά τόσο μέσω της δομής τους, όσο και των δονήσεων τους. Δεν υπάρχει αδρανής ύλη, όλα τα αντικείμενα - συμπεριλαμβανομένης της πιο σκληρής και συμπαγούς πέτρας εμπειρίζει κίνηση, δονείται και κατά συνέπεια καταλαμβάνει ένα χώρο μεγαλύτερο του φαινομενικού όγκου της. Το κοινό μεταφέρεται σε έναν ενιοχυμένο κόσμο, όπου οι ήχοι αναδύονται σε κύματα, μέσα από τα βάθη των υλικών.

Προκαλεί έκπληξη η ευελιξία του φυσικού κόσμου μέσα από την αποκάλυψη της αόρατης πλευράς του. Μια υφή, ένας ήχος ή ακόμα και ένα πλεκτικό σύμα μπορούν να μας υπενθυμίσουν ότι η πέτρα κάποτε ήταν υγρό σώμα, ότι η αρκή ή το τέλος κάποιου συγκεκριμένου υλικού εκτείνεται πιο μακριά απ' ότι μπορούμε να αντιληφθούμε. Τί είναι πιο φυσικό όταν αγγίζουμε το χιόνι; Το κρύο που παγώνει τη χέρια μας ή ο ήχος που προκαλείται και πάλλεται μέσα στον χώρο; Αυτό το έργο περιλαμβάνει μία συχαστική διαδικασία κατά την οποία ευαίσθητα εργαλεία λειτουργούν σαν μικροσκόπια που ενισχύουν την αλληλεπίδρωση μεταξύ ωμάτων σε αμέτρητα επίπεδα και φαντασικά τοπία. Παρουσιάζει τη γη και τα φαντάσματά της σε μορφή δονήσεων, μία ανοιχτή μορφή που συνεχώς πλάθεται σε συνάρτηση με τον καιρό, το χρόνο και το χώρο.

Βιογραφικό

Ο Gil Delindro (Πορτογαλία, 1989) είναι ένας διεπιστημονικός καλλιτέχνης που δίνει έμφαση στη συγκρουσιακή σχέση μεταξύ του Εγώ και της Φύσης. Δουλεύει με πολλαπλά μέσα, ξεπερνώντας τα όρια τους και εξερευνώντας τις προεκτάσεις του χωρού στον οποίο έρευνα πεδίου, κινηματογραφικές τεχνικές, τίχους, εγκαταστάσεις και performance. Το έργο του γεφυρώνει πεδία δράσης και ερευνητικές προσεγγίσεις, σκιαγραφώντας έννοιες όπως ο ανιμισμός, η μνήμη η ενέργεια και οι post-ψυφιακές συγκρούσεις.

Είναι, μεταξύ άλλων, μέλος των σχημάτων Srosh ensemble, Sonóscopia (Πόρτο) και Altes Finamzamt (Βερολίνο). Το έργο του έχει παρουσιαστεί σε πολυάριθμους και ετερογενείς χώρους, που περιλαμβάνουν από απομακρυσμένες αγροτικές περιοχές μέχρι φεστιβάλ και γκαλερί στη Νέα Υόρκη, το Τορόντο και σε πολλές χώρες της Ευρώπης. Θεωρείται ένας από τους πιο ταλαντούχους ανερχόμενους καλλιτέχνες στην Πορτογαλική σκηνή της New Media Art. Σήμερα ζει στο Βερολίνο και συνεργάζεται συχνά με την echtzeitmusik σκηνή. Πρόσφατα βραβεύτηκε στο διεθνές residency «The weight of Mountains», όπου 5 καλλιτέχνες θα συμπράξουν για 3 μήνες απομονωμένοι στη Σαχάρα. Οι πρόσφατες συνεργασίες του περιλαμβάνουν το καταξιωμένο label Tzadik στα πλαίσια του project «Tunnel Vision» και το έργο «Sculptures» με τους David Toop και Rie Nakajima.



249

Peoplemeter is an expanded cinema performance created by Incredible Bob, video artist and WoO, experimental guitarist and sound artist, both from Serbia's capitol, Belgrade. The performance is shaped with video projection, blue lasers, neon wires, and lights with live electronic music. Video consists of imagery shot with microscope, endoscope and other techniques, and protagonists are robots, living in a post digital world of signals, frequencies, oscillations and other media junk. Live music is performed by WoO, playing guitar with effects and Bob playing live electronic music. Peoplemeter premiered on MUTEK Festival 2013 in Mexico City in IMAX cinema.

Bio

Taking clues from electronic music pioneers, WoO experiments with mobile devices such as mobile phones, remote controls, media devices, computer equipment and similar, to capture their frequency interferences through his guitar magnets. "Amplifying the air" through his guitar, WoO creates magical sound-world, frequency rich, oscillating and meditative.

Incredible Bob is present for over a decade on international media art scene and his works has been shown in more than 300 festivals around the world including MUTEK, Transmediale, TodaysArts, European Media Art Festival, etc.

WoO and Bob performed on numerous festivals including MUTEK Montreal, MUTEK Mexico City, Communike, Todays Art, Elevate, Joshua Tree, Simultan, and others.

250

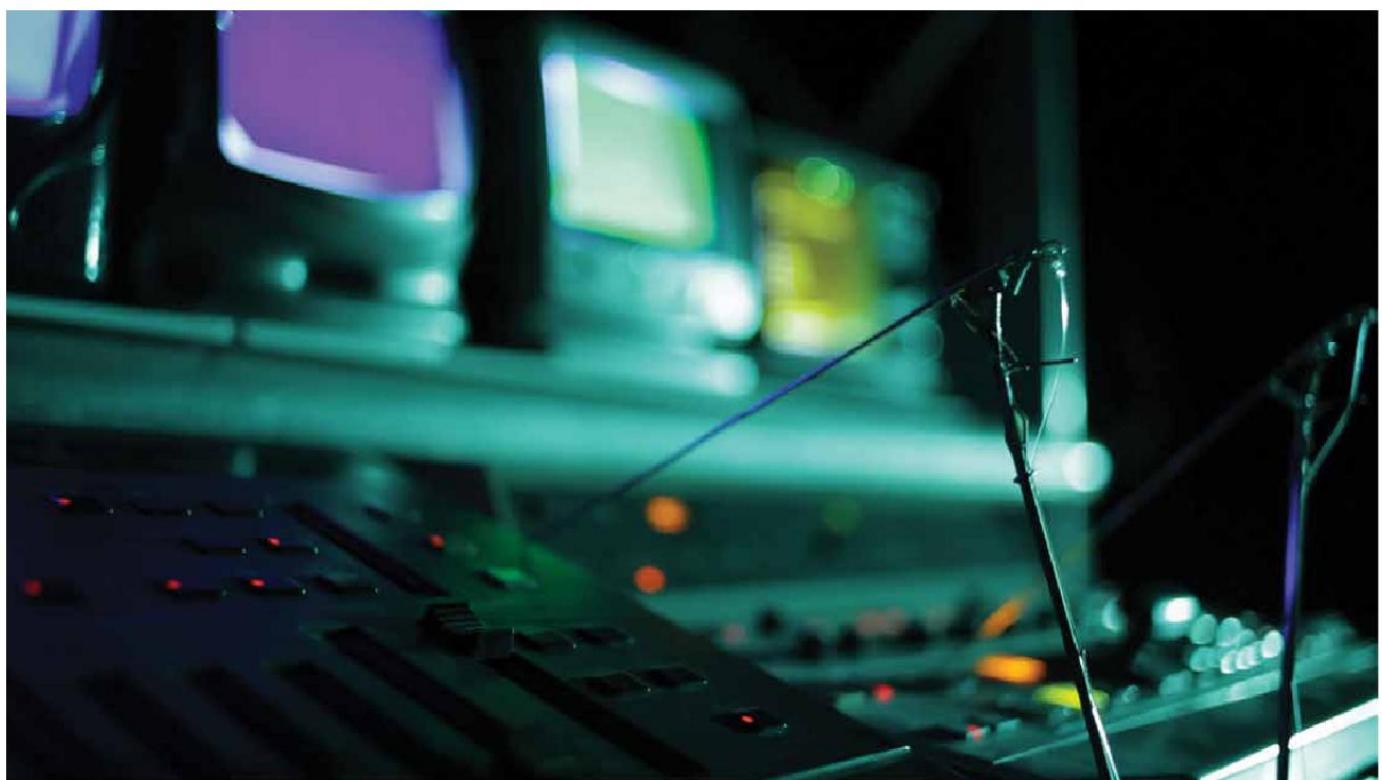
Το έργο Peoplemeter είναι μία performance expanded cinema που δημιουργήθηκε από τον Incredible Bob, video artist και τον WoO, πειραματικό κιθαρίστα και sound artist, με κοινή έδρα το Βελιγράδι. Η performance διαμορφώνεται μέσα από προβολές βίντεο, μπλε λέιζερ, καλώδια νέον και φώτα, παράλληλα με ζωντανή πλεκτρονική μουσική. Το βίντεο αποτελείται από εικόνες τραβηγμένες με μικροσκόπιο, ενδοσκόπιο και άλλες εξειδικευμένες τεχνικές, ενώ οι πρωταρχικοί στόχοι είναι ρομπότ που ζουν σε έναν post-υγριακό κόσμο σημάτων, συχνοτήτων, ταλαντώσεων και άλλων μιντιακών εξαρτημάτων. Κάτια τη διάρκεια της performance, ο WoO παίζει κιθάρα χρησιμοποιώντας διάφορα εφέ, ενώ ο Bob παίζει ζωντανή πλεκτρονική μουσική. Η performance Peoplemeter έκανε πρεμιέρα το 2013 στο φεστιβάλ MUTEK στην Πόλη του Μεξικού σε IMAX cinema.

Βιογραφικό

Αντλώντας έμπνευση από τους πρωτοπόρους της πλεκτρονικής μουσικής, ο WoO πειραματίζεται με φορητές συσκευές όπως κινητά τηλέφωνα, τηλεχειριστήρια, συσκευές πολυμέσων, εξαρτήματα υπολογιστών και άλλα συναφή, λαμβάνοντας τις παρεμβολές συχνοτήτων τους μέσω της κιθάρας του. «Ένισχύοντας τον αέρα» με την κιθάρα του, ο WoO δημιουργεί έναν μαγικό κόσμο από ήχους, πλούσιο σε συχνότητες, ταλαντευόμενο και διαλογιζόμενο.

Ο Incredible Bob έχει δεκαετή παρουσία στη διεθνή καλλιτεχνική σκηνή της media art και το έργο του έχει παρουσιαστεί σε περισσότερα από 300 φεστιβάλ σε όλο τον κόσμο, συμπεριλαμβανομένων των MUTEK, Transmediale, TodaysArts, European Media Art Festival, κ.α.

Ο WoO και ο Bob έχουν παρουσιάσει τη δουλειά τους σε πολυάριθμα φεστιβάλ, συμπεριλαμβανομένων των MUTEK Montreal, MUTEK Mexico City, Communike, Todays Art, Elevate, Joshua Tree, Simultan, κ.α.



Jannis Anastasakis & Deniz Angelaki (GR) | Elektronik Meditation

"Elektronik Meditation" is an experimental audio-visual project by Jannis Anastasakis and Deniz Angelaki. Jannis Anastasakis is coming up with unique and fresh sounds that take the music from ambient to psychedelic and off limits to new territory! All sounds and music are produced live, while Deniz Angelaki with a special projection technique, offers incredible attention to detail and creates a unique ambiance, providing a visual extension to the music of Jannis Anastasakis. "Elektronik Meditation" is an amazing opportunity to experience the power of a marriage between the two different Arts as well as the power of improvisation.

Bios

Jannis Anastasakis is considered to be in a league of his own as a guitar player in Greece. His unique, in-depth approach of the effects (he is also the builder and designer of the JAM pedals) and the guitar as an ambient sound generator, results in a very personal sound and delivery, that sets him apart from all other players in his country.

Deniz Angelaki is using colour as means of expression, along with the camera documenting every moment and detail that is taking place on the canvas. They have released three independent albums titled, "Live CD/DVD", "Vigeland" and "Purgatory". By the words of Adam Levy, "Purgatory is like if Brian Eno made a guitar record. Even the darker bits are poetic!" They have collaborated with Arve Henriksen, Thodoris Rellos, Harris Lambakis, Andreas Polyzogopoulos, Nikos Sidirokastritis and Haig Yazdjian. They have toured all over Greece, Cyprus, Oslo (Norway), Istanbul (Turkey) and Eindhoven (Netherlands).

Το οπτικο-ακουστικό project, «Elektronik Meditation» του Γιάννη Αναστασάκη και της Deniz Αγγελάκη. Η μουσική του Γιάννη Αναστασάκη είναι ένα κράμα ambient και ψυχεδέλειας που ισορροπεί μεταξύ μελωδίας και θορύβου, ξεπερνώντας πολλές φορές τα «επιτρεπτά» όρια, ενώ η Deniz Αγγελάκη με μια ιδιαίτερη τεχνική προβολής, δίνει έμφαση στην λεπτομέρεια και δημιουργεί ένα μοναδικό οπτικό περιβάλλον, δινοντας μία μοναδική εικαστική προέκταση στη μουσική του Γ. Αναστασάκη. Η performance Elektronik Meditation είναι μια συναρπαστική ευκαιρία να βιώσει κανείς τόσο τη σύζευξη δύο διαφορετικών τεχνών όσο και τη δυναμική του αυτοσχεδιασμού.

Βιογραφικά

Ο Γιάννης Αναστασάκης χαρακτηρίζεται για την ιδιαίτερη του προσέγγιση στην κιθάρα, ως γεννήτρια πρωτότυπων και αιμοφαρικών ήχων καθώς και για την ενασχόλησή του σε βάθος με τα εφέ (είναι επίσης ο σχεδιαστής και κατασκευαστής των JAM pedals).

Η Deniz Αγγελάκη χρησιμοποιεί το χρώμα σαν μέσο έκφρασης και την κάμερα για να προβάλλει ζωντανά την κάθε στιγμή και λεπτομέρεια που διαδραματίζεται πάνω στον καμβά και σε άλλα υλικά. Έχουν συνεργάστε και συνεργάζονται με τους Θοδωρή Ρέλλο, Αντρέα Πολυζωγόπουλο, Χάρη Λαμπράκη, Haig Yazdjian και το Νίκο Σιδηροκαστρίτη και το Μάρτιο του '14 συνεργάστηκαν επί σκηνής με τον καταξιωμένο νορβηγό Arve Henriksen. Έχουν κυκλοφορήσει ένα live cd/dvd και τα άλμπουμ «Purgatory» και «Vigeland» και έχουν δώσει συναυλίες σε όλη την Ελλάδα, Κύπρο, Νορβηγία, Ολλανδία και Τουρκία.



253

SpaceTime Helix is a kinetic light and sound sculpture. It is a play with light, helical symmetries, geometry and infinity. Its sonic and light properties have been optimized so it can be played as an optic/acoustic instrument in performance and concerts, creating an immersive experience of space, light and sounds. The Helix is a spinning standing wave in a white rubber string, forming a large helicoid up to the roof. The installation creates a superposition of harmonic oscillations in a string. The helix surface is bright transparent, with colors and waves running over it. The performance is a play with live sculpture and sound.

SpaceTime Helix was created in 2012 by Michela Pelusio and improved and changed over time through collaboration with creative people. Special thanks to the hacker space ToLabaki in Crete, Schmiede Playground of ideas in Austria (2012 - 2014), Stratos Bichakis in Athens and Mika Satomi in Berlin. Space-Time Helix was exhibited at Max Planck Institute of Astrophysics in Germany, Museum Quartier in Vienna, Schmiede in Hallein (2012 - 2014), Cretaquarium of Heraklion and the Natural History Museum of Crete, the Castle of Zynkovy arts festival in Czech Republic, Guido Van Rats Gallery in Vienna, MetaLab in Vienna, Cinestudio Live in Heraklion, Fasma festival 2015 and BIOS in Athens.

Bios

Michela Pelusio is an Italian artist, who has created installations and performances across Europe, Asia and America. She makes immersive installations using space, light, matter and sound, producing experiences of being present in an environment that is magic and non-recordable. Her research involves the exploration of human perception, the sense of the place, nature and culture, art and science. Michela was born in Italy, Viareggio. She studied sculpture at the Academy of Fine Art of Carrara, and got her Master degree of Music and Art Science from the Interfaculty of the Royal Academy of Fine Arts and the Royal Conservatory of Den Haag. She was a teacher at the ArtScience Interfaculty in the Hague (KABK, KONCON) teaching Synesthetic's and Genius Loci courses. In 2012 Michela founded ResidenceSEA, in Crete, a residence program for artists who engage in creative dialogues with scientists.

Stratos Bichakis is a composer and researcher in the audio visual domain. Stratos is based in Athens, Greece and has a background in chemical engineering. His interests lies in abstract media, digital folk, and modeling and hacking of systems and ideas with the aid of programming. He uses sound and light along with open source hardware and software platforms, inspired by social science, tradition and biology. He also works as a musician (message, The East) and lighting programmer-operator. Stratos exhibited his work at Athens School of Fine Arts, in meetings of the Greek Free/Open Source Software Society (GFOSS) and seminar presentations at Michael Cacoyannis Foundation and the Victoria & Albert museum in London. He participated in Musicmakers Hacklab of CTM 2014 Festival in Berlin and ICAS 2015 in Dresden and presented the sound and light performance Symbiosis at Schmiede 2014 in Austria. He has an ongoing collaboration with Michela Pelusio on SpaceTime Helix. His latest project is a collaboration with Akis Sinos, exploring chaos and synchronicity.

To SpaceTime Helix είναι έργο κινητικής γλυπτικής από φως και όχι. Είναι ένα παιχνίδι με το φως, τις ελικοειδή συμμετρίες και το άπειρο. Οι παράμετροι του όχου και του φωτός έχουν βελτιστοποιηθεί ώστε το έργο να μπορεί να χρησιμοποιηθεί ως οπτικοακουστικό όργανο σε performance και συναυλίες, δημιουργώντας μία καθηλωτική εμπειρία φωτός, όχου και χώρου. Το SpaceTime Helix αποτελείται από μία περιστρεφόμενη ελαστική χορδή που δημιουργεί ένα ελικοειδές κύμα μέχρι την οροφή. Η εγκατάσταση δημιουργεί μια υπέρθεον αρμονικών ταλαντώσεων σε μία χορδή. Η ελικοειδής επιφάνεια είναι διάφανη επιτρέποντας στα χρώματα και τα κύματα να την διαπερνούν.

To SpaceTime Helix δημιουργήθηκε το 2012 από την Michela Pelusio ενώ βέλτιώθηκε και άλλαξε με τον καιρό μέσα από τη συνεργασία με δημιουργικούς ανθρώπους. Ιδιαίτερες ευχαριστίες στο hacker space ToLabaki στην Κρήτη, στο χώρο Schmiede Playground of ideas στην Αυστρία (2012 - 2014), στον Στράτο Μπιχάκη στην Αθήνα και στη Mika Satomi στο Βερολίνο. Το SpaceTime Helix παρουσιάστηκε στο Max Planck Institute of Astrophysics στη Γερμανία, Museum Quartier στην Βιέννη, Schmiede στο Hallein, Αυστρία (2012 - 2014), στο Cretaquarium στην Ηράκλειο και στο Μουσείο Φυσικής Ιστορίας στην Κρήτη, the Castle of Zynkovy arts festival στην Τσεχία, Guido Van Rats Gallery στην Βιέννη, MetaLab στην Βιέννη, στο Cinestudio Live στην Ηράκλειο, στο φεστιβάλ Fasma 2015 και στο BIOS στην Αθήνα.

Βιογραφικά

H Michela Pelusio είναι μία Ιταλίδα καλλιτέχνη, που έχει δημιουργήσει installations και performances στην Ευρώπη, την Ασία και την Αμερική. Δημιουργεί immersives installations χρησιμοποιώντας, το χώρο, το φως, την ύλη και τον όχο, με τέτοιο τρόπο που προκαλεί την αισθηση της παρουσίας σε ένα μαγικό περιβάλλον που δύσκολα καταγράφεται. Τα ερευνητικά της ενδιαφέροντα περιλαμβάνουν την εξερεύνηση της ανθρώπινης αντίληψης, την έννοια του χώρου, της φύσης και του πολιτισμού, της τέχνης και της επιστήμης. H Michela γεννήθηκε στο Viareggio της Ιταλίας. Σπούδασε γλυπτική στην Ακαδημία Καλών Τεχνών της Carrara και απέκτησε μεταπτυχιακό τίτλο σπουδών στο αντικείμενο Music and ArtScience από τις σχολές Royal Academy of Fine Arts και Royal Conservatory of Den Haag. Έχει διδάξει Synesthetic's and Genius Loci στη σχολή ArtScience Interfaculty στην Χάγη. Το 2012 ίδρυσε το πρόγραμμα ResidenceSEA - Sensing your Environment trough Art, στην Κρήτη που απευθύνεται σε καλλιτέχνες που αναπτύσσουν δημιουργικό διάλογο με επιστήμονες.

O Στράτος Μπιχάκης είναι συνθέτης και ερευνητής των μέσων του όχου και της εικόνας με έδρα την Αθήνα και σπουδές χρηματοοικού μηχανικού. Το ενδιαφέρον του εστιάζεται στα αφηρημένα μέσα, την ψυφιακή κλίπρονομά και τον προγραμματισμό ως μέσο για τη μοντελοποίηση και τη διερεύνηση συστημάτων και ιδεών. Στα έργα του χρησιμοποιεί όχο και φως σε συνδυασμό με πλατιφόρμες και γλώσσες προγραμματισμού ανοιχτού κώδικα, αντλώντας ιδέες από την κοινωνιολογία, την παράδοση και τη βιολογία. Παράλληλα με τη δραστηριότητα του ως μουσικός (message, The East) και φωτιστής, έχει παρουσιάσει έργα του στην Ανωτάτη Σχολή Καλών Τεχνών, σε πρερίδες της Εταιρίας Ελεύθερου Λογοτύπου και σεμιναριακές παρουσιάσεις στο Ίδρυμα Κακογάννη και το Victoria & Albert museum του Λονδίνου. Ήταν μέλος του Musicmakers Hacklab στο CTM 2014 φεστιβάλ στο Βερολίνο και στο ICAS 2015 στη Δρέσδη. Παρουσίασε την οπτικοακουστική performance Symbiosis στο πλαίσιο του Schmiede 2014, στην Αυστρία. Είναι συνεργάτης της Michela Pelusio στο έργο SpaceTime Helix. Στην πιο πρόσφατη συνεργασία του με τον Άκη Σίνο, εξερευνούν το χώρο και το συγχρονισμό μέσα από την πολυρυθμία.



255

Photo by Thodoris Gourlomatis

Nicolas Bernier (CA) | frequencies (synthetic variations)

This second instalment of the frequencies series created by Nicolas Bernier (winner of Prix Ars Electronica 2013 Golden Nica in Digital Musics and Sound Art) is an audiovisual composition purely based on digital synthetic sounds. The performance is built of short sequences that the performer is organizing and processing in real time. Sound and light bursting within small acrylic structures have been tightly composed together, both sharing a sense of extreme precision where one can either hear the light or see the sound.

Credits

Nicolas bernier: audiovisual composition, concept, programmation, electronics and performance. The music of the project is available on Entracte label (UK). Nicolas Bernier is represented by Marc Langlois - La Chasse Galerie (Montréal).

Bio

Nicolas Bernier creates sound performances, installations, musique concrète, live electronics, post-rock, noise improv, video art while also working with dance, theatre, moving images and interdisciplinary contexts. In the midst of this eclecticism, his artistic concerns remain constant: the balance between the cerebral and the sensual, and between organic sound sources and digital processing. Awardee of the prestigious Prix Ars Electronica's Golden Nica (Austria) in 2013, his work also caught the interest of SONAR (Spain), Mutek (Canada), DotMov Festival (Japan) and Transmediale (Germany) and have been published on labels like Crónica (Portugal), LINE (US), leerraum (Switzerland) and Entr'acte (UK). He holds a PhD in sonic arts from the University of Huddersfield (UK). He is a member of Perte de signal, a media arts research and development centre based in Montreal. He is teaching in the Digital Music program of the Université de Montréal.

Το δεύτερο έργο της σειράς frequencies του Nicolas Bernier, (νικητή του Prix Ars Electronica 2013 Golden Nica στην κατηγορία Digital Musics and Sound Art), είναι μία οπτικοακουστική σύνθεση βασισμένη αποκλειστικά σε ψηφιακούς τεχνητούς ήχους. Η performance υρθρώνεται από σύντομες ακολουθίες που ο καλλιτέχνης συνθέτει και επεξεργάζεται σε πραγματικό χρόνο. Ήχος και φως εκρήγνυνται μέσα σε μικρές ακρυλικές δομές και συνδυάζονται με απόλυτη ακρίβεια, δημιουργώντας στο κοινό την αίσθηση πώς μπορεί να «ακούσει» το φως ή να «δει» τον ήχο.

Credits

Nicolas Bernier: οπτικοακουστική σύνθεση, concept, προγραμματισμός, πλεκτρονικά συστήματα και performance. Η μουσική του έργου διατίθεται από το Entracte Label (Ηνωμένο Βασίλειο). Ο Nicolas Bernier εκπροσωπεύεται από τον Marc Langlois - La Chasse Galerie (Μόντρεαλ).

Βιογραφικό

Ο Nicolas Bernier δημιουργεί πολιτικές performance, εγκαταστάσιες, συγκεκριμένη μουσική, live electronics, post-rock, noise αυτοσχεδιασμούς και video art, ενώ παράλληλα ασχολείται με τις παραστατικές τέχνες και την κινούμενη εικόνα. Μέσα σε αυτό το διεπιστημονικό πλαίσιο, οι καλλιτεχνικές του ανησυχίες παραμένουν σταθερές διερευνώντας την ισορροπία μεταξύ νοητού και αισθητού, και μεταξύ οργανικών πηγών ήχου και ψηφιακής επεξεργασίας. Βραβευμένος με το κορυφαίο βραβείο Prix Ars Electronica's Golden Nica το 2013, τράβηξε το ενδιαφέρον διεθνών φεστιβάλ όπως το SONAR (Ισπανία), Mutek (Καναδάς), DotMov (Ιαπωνία) και Transmediale (Γερμανία), ενώ το έργο του έχει δημοσιευθεί σε διακεκριμένα έντυπα, όπως το Crónica (Πορτογαλία), LINE (ΗΠΑ), leerraum (Ελβετία) και Entr'acte (Ηνωμένο Βασίλειο). Κατέχει διδακτορικό δίπλωμα στην πολιτική τέχνη από το Πανεπιστήμιο του Huddersfield (Ηνωμένο Βασίλειο). Είναι μέλος του κέντρου έρευνας και ανάπτυξης της media art «Perte de signal», με έδρα το Μόντρεαλ, ενώ διδάσκει ψηφιακή μουσική στο Πανεπιστήμιο του Μόντρεαλ.

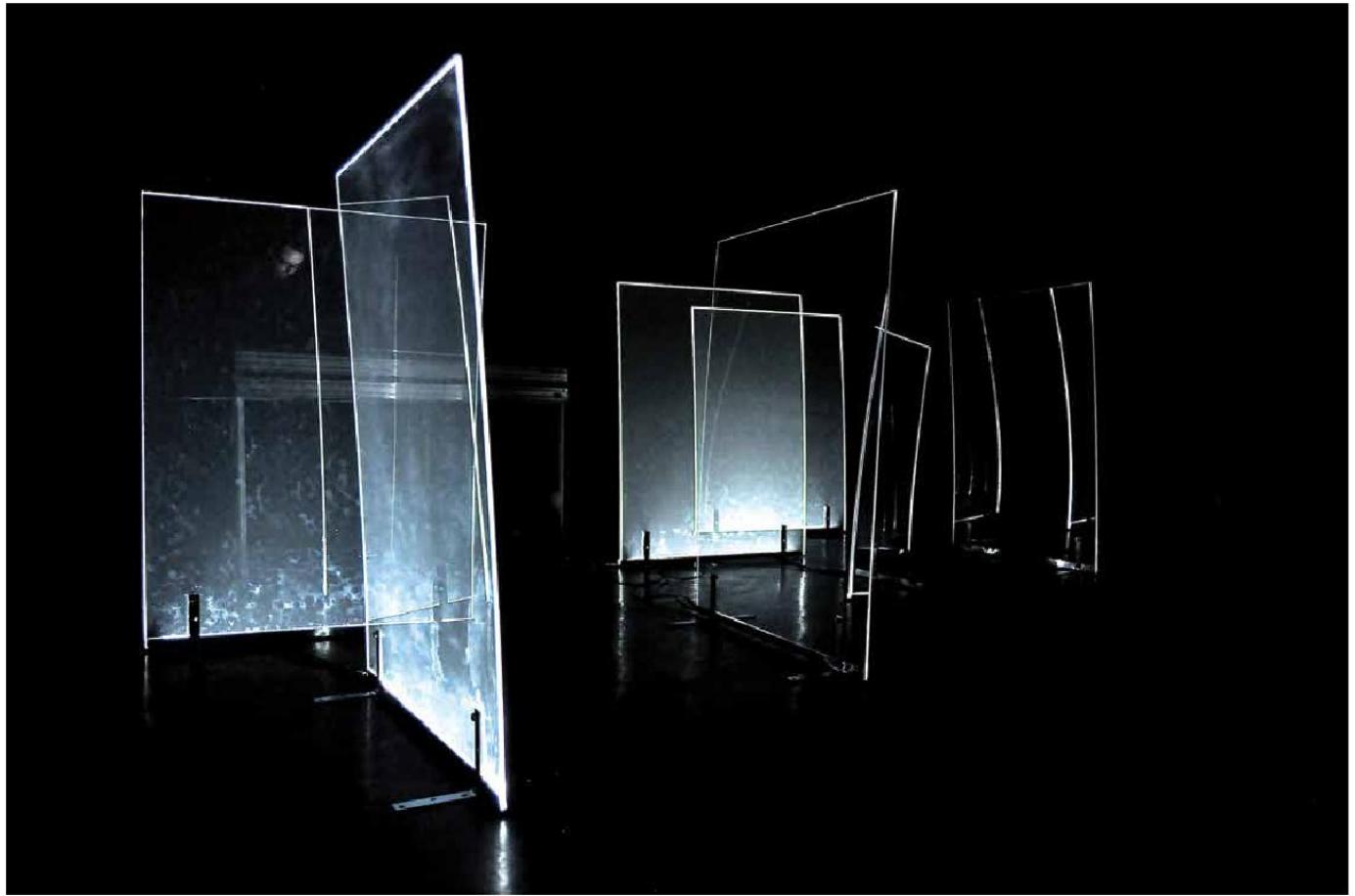


Photo by Isabel Rancier

An apartment, streets, a town, a train, a suburb ; urban spaces drift by, stop and start, penetrated by the apparition of an enigmatic forest where fragments of the past are replayed: a face, axed trees, a fire, family portraits, a worrying gesture... This journey, both physical and mental, is the one a man must take to get back to the house where he grew up. With this man, we explore the fringes of imagination where souvenirs and present moments collide.

Triangles Irascibles is a singular cinematic experience. Alone, live on stage, Yro creates this film in its entirety, by manipulating photographs in front of cameras connected to software that he has programmed. Whether they be originals or from family archives, these photographs are replayed and by their manipulation become fragile, distant, intimate... The performance is carried along by original music composed by Erwan Raguenes. Yro, using different instruments and sound effects also plays a part of the sound track on stage. Haunted by synesthesia, where each sound is echoed in geometric thoughts, Yro, in this new project, explores his relationship to family...

Co-production

Avoka, La Grange à Musique/ City of Creil, Region Picardie, City of Rennes, Le Volume, LE CUBE - Centre de création numérique Grand Paris Seine Ouest & MJCS La Châtre.

Bio

Born in 1980, Elie Blanchard, aka Yro, is a multidisciplinary artist, living and working in Paris. He blends music & video in performances and installations in which new technologies and low-tech are coexisting. Yro's work also plays on image & sound links. He wants them deeply interlocked. The created universe is dark, monochromatic & geometrical. In his works, Yro uses, transforms & shoots tangible materials such as paper, glass, engines or even light. He investigates a primary shapes, simple devices & objects territory that becomes poetic by a symbolic and evocative figures' network. Thus, a subjectivity, wandering and poetry space is created.

The live notion is also very important in Yro's work. He likes that the public can grasp the creative process just as much as the emanating result. He's one of the pioneers of live-cinema movement. He has performed all over the world at top live cinema festivals : NEMO (France), FILE (Brazil), WRO (Poland), LPM (Italy), ELECTRONIK (France), MOSTRA LIVE CINEMA (Brazil), VIDEOFORMES (France), MAPPING (Switzerland), SCOPITONE (France), etc.

258

Ένα διαμέρισμα, δρόμοι, μία πόλη, ένα τρένο, ένα προάστιο, αστικοί χώροι που παρασέρνονται, σταματούν και ξεκινούν, διαταράσσονται από την εμφάνιση ενός αινιγματικού δάσους, όπου θραύσματα του παρελθόντος επαναπροβάλονται: ένα πρόσωπο, κομμένα δέντρα, μία φωτιά, οικογενειακά πορτραίτα, μία χειρονομία αντουχίας. Αυτή η διαδρομή, φυσική και νοντή παράλληλα, είναι η διαδρομή που ένας άνθρωπος πρέπει να ακολουθήσει για να επιστρέψει στο πατρικό του σπίτι. Μαζί με αυτόν τον άνθρωπο, εξερευνούμε τα όρια της φαντασίας, όπου παρελθούσες και παρούσες στιγμές συγκρούονται.

To éργο Triangles Irascibles είναι μία μοναδική κινηματογραφική εμπειρία.

Μόνος πάνω στην σκηνή, ο Yro δημιουργεί από την αρχή αυτήν την ταινία, χειρίζομενος φωτογραφίες μπροστά σε κάμερες που συνδέονται με λογισμικό που έχει αναπτύξει ο ίδιος. Είτε πρωτότυπες, είτε προερχόμενες από οικογενειακά αρχεία, οι φωτογραφίες επαναπροβάλλονται και μέσα από την επεξεργασία στην οποία υποβάλλονται γίνονται εύθραυστες, απόμακρες, ενδόμυχες... Η performance συνοδεύεται από πρωτότυπη μουσική σύνθεση του Erwan Raguenes. Ο Yro χρησιμοποιώντας διαφορετικά μουσικά όργανα και ποπτικά εφέ, συμμετέχει ενεργά στο ποπτικό μέρος της παράστασης. Στοιχειωμένος από τη συναισθοσία, όπου κάθε ήχος αντικεί σε γεωμετρικές σκέψεις, ο Yro, σε αυτό το έργο του, εξερευνά τη σχέση του με την οικογένεια...

Συμπαραγωγή

Avoka, La Grange à Musique/ City of Creil, Region Picardie, City of Rennes, Le Volume, LE CUBE - Centre de création numérique Grand Paris Seine Ouest & MJCS La Châtre.

Βιογραφικό

Γεννημένος το 1980, ο Elie Blanchard, γνωστός και ως Yro, σήμερα ζει και εργάζεται στο Παρίσι. Είναι ένας διεπιστημονικός καλλιτέχνης, που συνδυάζει μουσική και βίντεο σε performances και εγκαταστάσεις στις οποίες συνυπάρχουν οι νέες τεχνολογίες με low-tech πρακτικές. Το έργο του Yro διερευνά τις σχέσεις εικόνας και ήχου και επιδιώκει την ουσιαστική σύμπραξη τους. Το σύμπαν που δημιουργεί είναι οικοτενό, ασπρόμαυρο και γεωμετρικό. Στα έργα του, ο Yro, χρησιμοποιεί, μεταμορφώνει και βιντεοσκοπεί απόταλμά του όπως χαρτί, γυαλί, μπλανές ή ακόμα και το ίδιο το φως. Εξερευνά πρωταρχικά σχήματα, απλές συσκευές και τον κόσμο των αντικειμένων, τον οποίο μετατρέπει σε ένα ποιητικό τοπίο μέσα από ένα δίκτυο συμβολικών και υποβλητικών μορφών. Με αυτόν τον τρόπο δημιουργείται ένας υποκειμενικός, θαυμαστός και ποιητικός τόπος.

Η έννοια της ζωντανής performance είναι επίσης σημαντική στο έργο του Yro. Τον ενδιαφέρει το κοινό να παρακολουθεί και να αντιλαμβάνεται τόσο τη δημιουργική διαδικασία, όσο και το αποτέλεσμά της. Ο Yro είναι ένας από τους πρωτοπόρους του κινήματος του live-cinema. Έχει παρουσιάσει τη δουλειά του σε φεστιβάλ live-cinema ανά τον κόσμο, όπως τα: NEMO (Γαλλία), FILE (Βραζιλία), WRO (Πολωνία), LPM (Ιταλία), ELECTRONIK (Γαλλία), MOSTRA LIVE CINEMA (Βραζιλία), VIDEOFORMES (Γαλλία), MAPPING (Ελβετία), SCOPITONE (Γαλλία), κ.α.



msc

music

261

Curated by | Επιμέλεια: Athens Digital Arts Festival Team

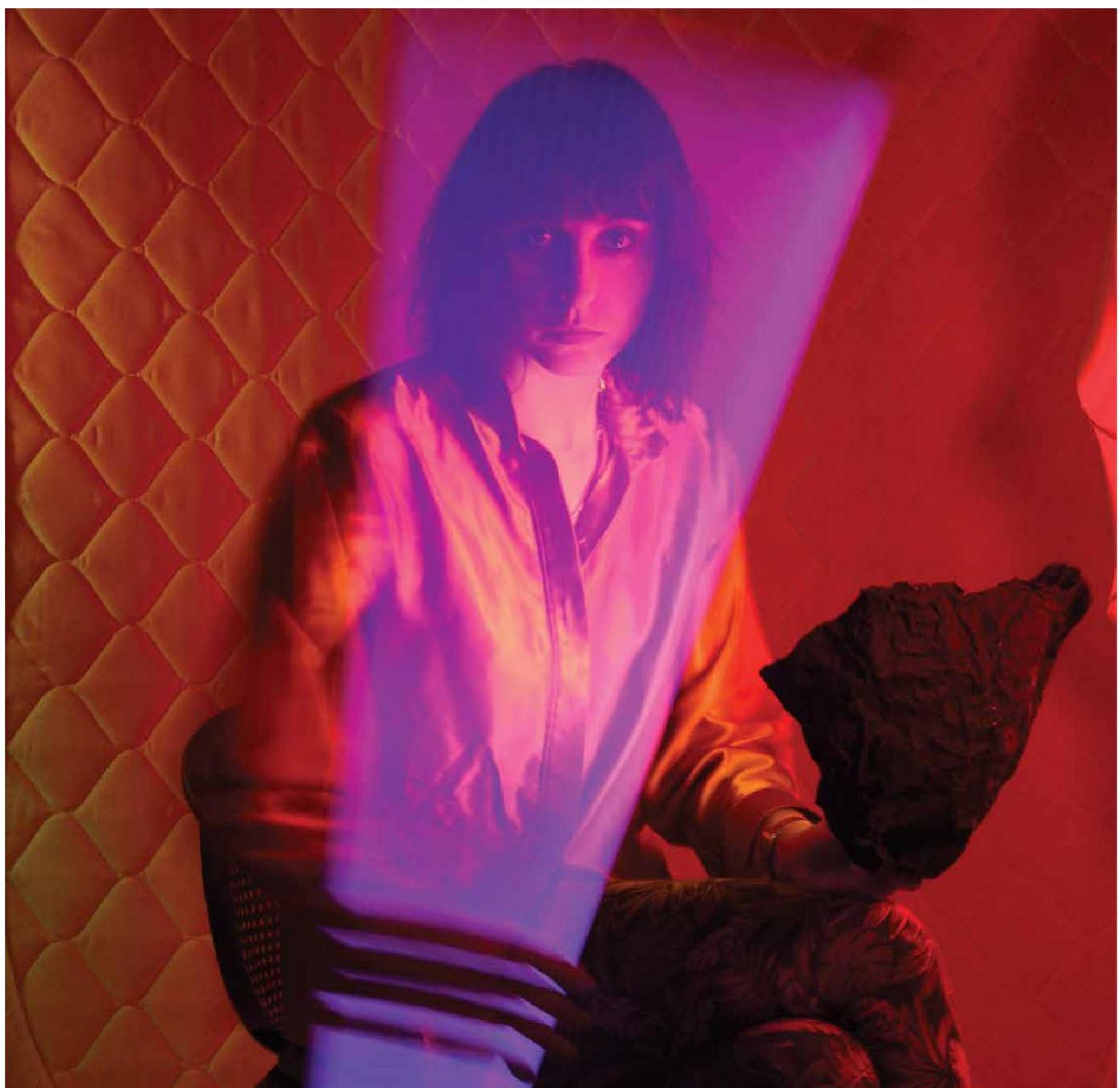
As a singer Fasois paid his dues while fronting the groups Fred Smith and later The Introverts in the nascent punk and new wave scene of Cape Town South Africa in the late 70's early 80's. Soon after immigrating to Greece, he fronts the group Sharp Ties who play a mixture of ska-inflected new wave and whose first album "Get That Beat" manages to go gold within a year. Adopting an overtly commercial sound for their third album "Sharp Ties 3", finds Fasois in disagreement and he leaves the group firmly believing that the indie rock scene is more representative of his work. The 90's see him taking on the role of producer and lyricist and he avoids performing live. The end of the decade, finds him in the studio having written the lyrics while also providing the vocals to two songs for the multi-platinum selling greek group called Pyx Lax. In 2003, once again he is asked to write the english lyrics for Pyx Lax who invite Eric Burdon, Marc Almond, Gordon Gano and Steve Wynn to provide the vocals to this project called "Happy In The City Of Fools". All this activity and audience reaction spurs Fasois on to leave production and get down to writing and performing once more. Touring Greece for the next 6 years, he enters the studio for his first solo album in 2010 called "Just For A Day", which receives warm reviews. In 2012, he starts work on his second solo album slotted for release in 2015 called "Happy To Be Here".

Ως τραγουδιστής ο Fasois καθιερώθηκε παίζοντας με τους Fred Smith και τους The Introverts αργότερα στην αναδυόμενη τότε punk και new wave σκηνή του Cape Town της Νότιας Αφρικής στα τέλη της δεκαετίας του 70' και τις αρχές του 80'. Σύντομα μετά τη μετανάστευσή του στην Ελλάδα τραγουδά ως frontman των Sharp Ties, οι οποίοι παίζουν ένα μείγμα από new wave και ska επιρροές με το ντεμπούτο άλμπουμ «Get that beat» να γίνεται χρυσό μέσα σε ένα χρόνο. Η ιερότερη υπερβολικά εμπορικού ήχου για το τρίτο τους άλμπουμ «Sharp Ties 3» βρίσκεται ασύμφωνο των Fasois και αποχωρεί από το συγκρότημα, πιστεύοντας ακράδαντα πως η indie rock σκηνή είναι περισσότερο αντιπροσωπευτική της δουλειάς του. Τη δεκαετία του 90' αναλαμβάνει ρόλο παραγωγού και στιχουργού και αποφεύγει τις ζωντανές εμφανίσεις. Το τέλος της δεκαετίας των βρίσκεται στο στούντιο να έχει γράψει στίχους, αλλά και να έχει παραχωρήσει φωνητικά, σε δυο τραγούδια για το ελληνικό συγκρότημα, με πολλούς πλατινένιους δίσκους, Πιξ Λαξ. Το 2003 του ζητείται ξανά να γράψει αγγλικούς στίχους για τους Πιξ Λαξ, οι οποίοι προσκαλούν τους Eric Burdon, Marc Almond, Gordon Gano και Steve Wynn για να παραχωρήσουν τα φωνητικά στο project «Happy In The City Of Fools». Όλη αυτή η δραστηριότητα και η ανταπόκριση του κοινού ωθεί τον Fasois να εγκαταλείψει την παραγωγή και να επιστρέψει στη συγγραφή στίχων και τις ζωντανές εμφανίσεις. Κάνοντας περιοδείες στην Ελλάδα για τα επόμενα 6 χρόνια, το 2010 μπαίνει στο στούντιο για το πρώτο προσωπικό του album με τίτλο «Just For A Day», το οποίο δέχεται θερμές κριτικές. Το 2012 ξεκινά να δουλεύει για το δεύτερο προσωπικό του album, το οποίο αναμένεται να κυκλοφορήσει το 2015 με τον τίτλο «Happy To Be Here».



Stella Chronopoulou, better known by her stage name Σtella, is a pop singer-songwriter, painter and multi-instrumentalist. Born and raised in Athens, Greece she completed her studies in the Athens School of Fine Arts, whereas at the same time she started writing music. In 2010, Σtella participated in the album "Happend Before" of the avant-pop group My Wet Calvin. At the beginning of the same year, she joined the art-rock band Expert Medicine, where she paired with the guitar player and producer Alex Zabaras. In 2011, Σtella and Alex formed the band Fever Kids. Their first single "Holding Grass" was released in January 2014 via Inner Ear, which garnered them critical acclaim. In 2012, Σtella self-released the EP, entitled "Keep Me Naked", through her soundcloud account. Besides her solo work, she has collaborated with several Greek artists and bands such as Sillyboy, Coti K, NTEiBINT, Sad Disco and formed the band Chest with Babis Theocharis. Her first solo full album was released in early 2015 via Inner Ear.

Η Σtέλλα Χρονοπούλου, πιο γνωστή με το καλλιτεχνικό της όνομα Σtella, είναι ποπ τραγουδίστρια-συνθέτρια, ζωγράφος και πολυ-οργανίστρια. Γεννήθηκε και μεγάλωσε στην Αθήνα όπου τέλειωσε τις σπουδές της στη Σχολή Καλών Τεχνών, ενώ συγχρόνως ξεκίνησε να γράφει μουσική. Το 2010 η Σtella συμμετείχε στο album «Happened Before» των My Wet Calvin. Στην αρχή της διασ οχροίας συμμετείχε στην μπάντα των Expert Medicine, όπου συνάντησε τον κιθαρίστα και παραγωγό Άλεξη Ζαμπάρα με τον οποίο έφτιαξαν τους Fever Kids το 2011. Το πρώτο τους single «Holding Grass» κυκλοφόρησε τον Ιανουάριο του 2014 από την Inner Ear και τους χάρισε πολύ καλές κριτικές. Το 2012 κυκλοφόρησε στην σελίδα της στο soundcloud το πρώτο της EP με τίτλο «Keep Me Naked». Πέρα από την προσωπική της δουλειά έχει συνεργαστεί με διάφορους Έλληνες καλλιτέχνες όπως: Sillyboy, Coti K, NTEiBINT, Sad Disco και δημιούργησε το συγκρότημα των Chest μαζί με τον Μπάμπη Θεοχάρη. Το πρώτο της προσωπικό album κυκλοφόρησε στις αρχές του 2015 από την Inner Ear.



Echo Train is a folk rock band formed in Athens in June 2013 by Greggy K and Ren. Nikolas Gale and Dennis Panagiotidis are joining the band. The name "Echo Train" was inspired by the "train sounds" coming from the railway station near an old house, where Ren and Greggy were rehearsing their songs. Greggy says "it was like a drum loop for me as I was strumming my guitar in several beats". After recording a number of demos and musical ideas at "White Studio" in Kypseli, their favourite neighborhood, joined by many friends and session musicians, they collected the material for their first Ep called "Echo Train". The band was signed to The Sound of Everything Records in March 2014 and in the same month they released "Fire" their first E.P single. Echo Train are now recording their full length album to be released soon.

Oi Echo Train είναι ένα folk rock συγκρότημα που δημιουργήθηκε στην Αθήνα τον Ιούνιο του 2013 από τους Greegy K και Ren. O Nikolas Gale και o Dennis Panagiotidis γίνονται μέλη του συγκροτήματος. Το όνομα «Echo Train» ήταν εμπνευσμένο από τους ήχους του τραίνου που προέρχονταν από το σιδηροδρομικό σταθμό κοντά σε ένα παλιό σπίτι, στο οποίο η Ren και ο Greggy έκαναν πρόβες. O Greggy λέει: «Ήταν σα μια drum loop για μένα, καθώς έπαιζα την κιθάρα μου σε διαφορετικούς ρυθμούς». Έπειτα από την πχογράφηση πολλών demos και μουσικών ιδεών στο «White Studio» στην Κυψέλη, την αγαπημένη τους γειτονιά, το οποίο επισκέφθηκαν πολλοί φίλοι και session μουσικοί, συνέλεξαν το υλικό για το πρώτο τους EP με τίτλο «Echo Train». Το Μάρτιο του 2014 το συγκρότημα υπέγραψε συμβόλαιο με τη δισκογραφική εταιρεία The Sound of Everything και τον ίδιο μήνα κυκλοφόρησαν το πρώτο τους single «Fire». Αυτή τη στιγμή οι Echo Train πχογραφούν το πρώτο τους album που θα κυκλοφορήσει σύντομα.



Ex-Girlfriend's Perfume (GR)

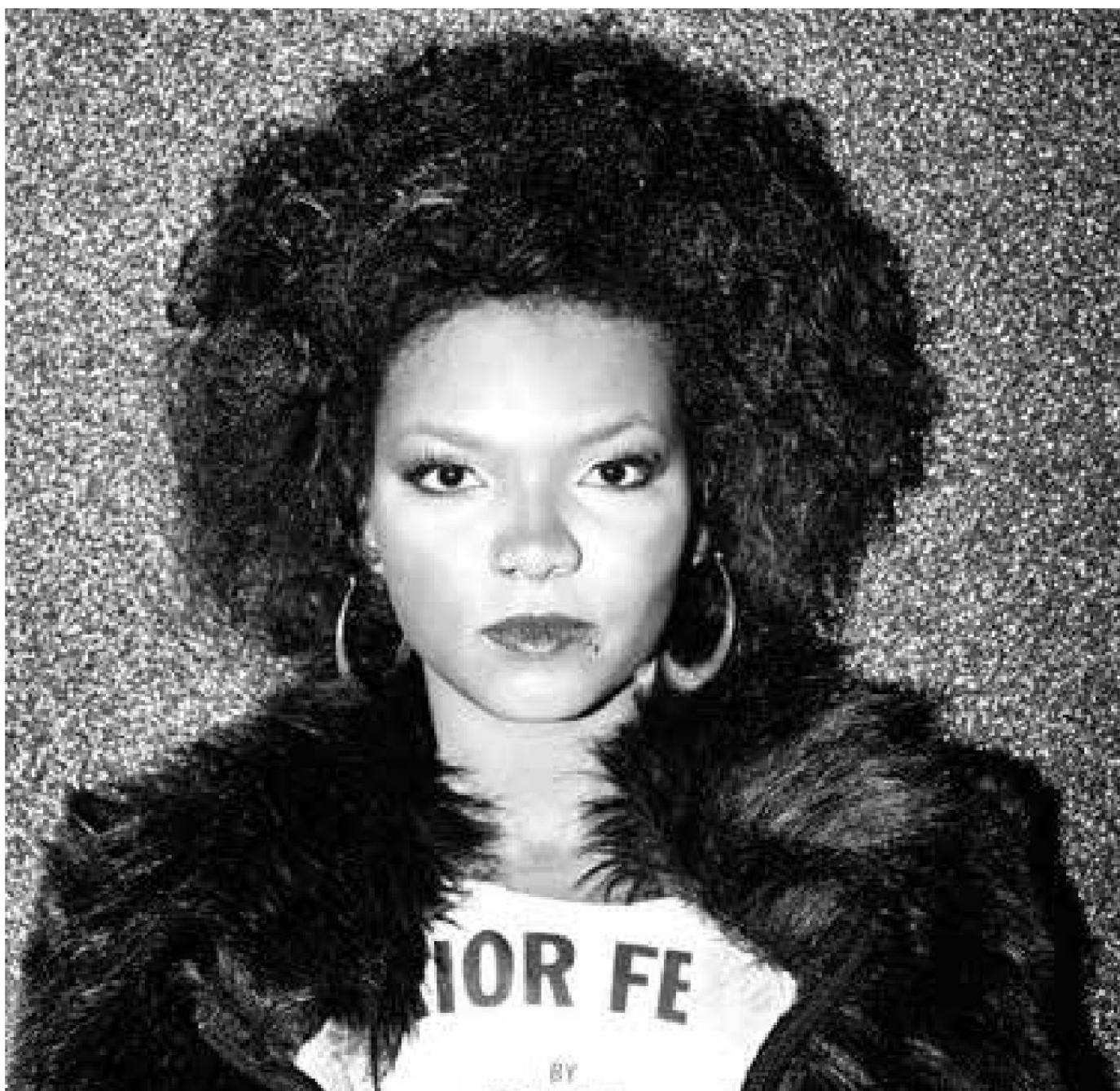
In December 2014, Ex-Girlfriend's Perfume were announced Jumping Fish Artists contesting with the song "Cache-cache". Being a band for over a year and a half, they have already stood out in several contests and performed in many live shows in Athens and Thessaloniki. Their music is undetermined, based in groovy sounds though, with touches of funky, progressive, reggae, swing. In 2015 they are about to release their debut album, entitled "Dansistor", which is going to include an array of special and different tracks.

Οι Ex-Girlfriend's Perfume ανακηρύχθηκαν Jumping Fish Artists για το μήνα Δεκέμβριο του 2014 με το τραγούδι «Cache-cache». Πλάζουν μαζί περίπου ενάμισι χρόνο και έχουν ήδη καταφέρει να ξεχωρίσουν σε αρκετούς διαγωνισμούς και να εμφανιστούν σε πολλά live σε Αθήνα και Θεσσαλονίκη. Το είδος της μουσικής τους είναι απροσδιόριστο. Κατά βάση groovy παιξιμο με στοιχεία funky, progressive, reggae, swing. Μέσα στο 2015 πρόκειται να κυκλοφορήσουν το πρώτο τους άλμπουμ με τίτλο «Dansistor», το οποίο θα περιέχει ένα σύνολο από ιδιαίτερα και διαφορετικά μεταξύ τους κομμάτια.



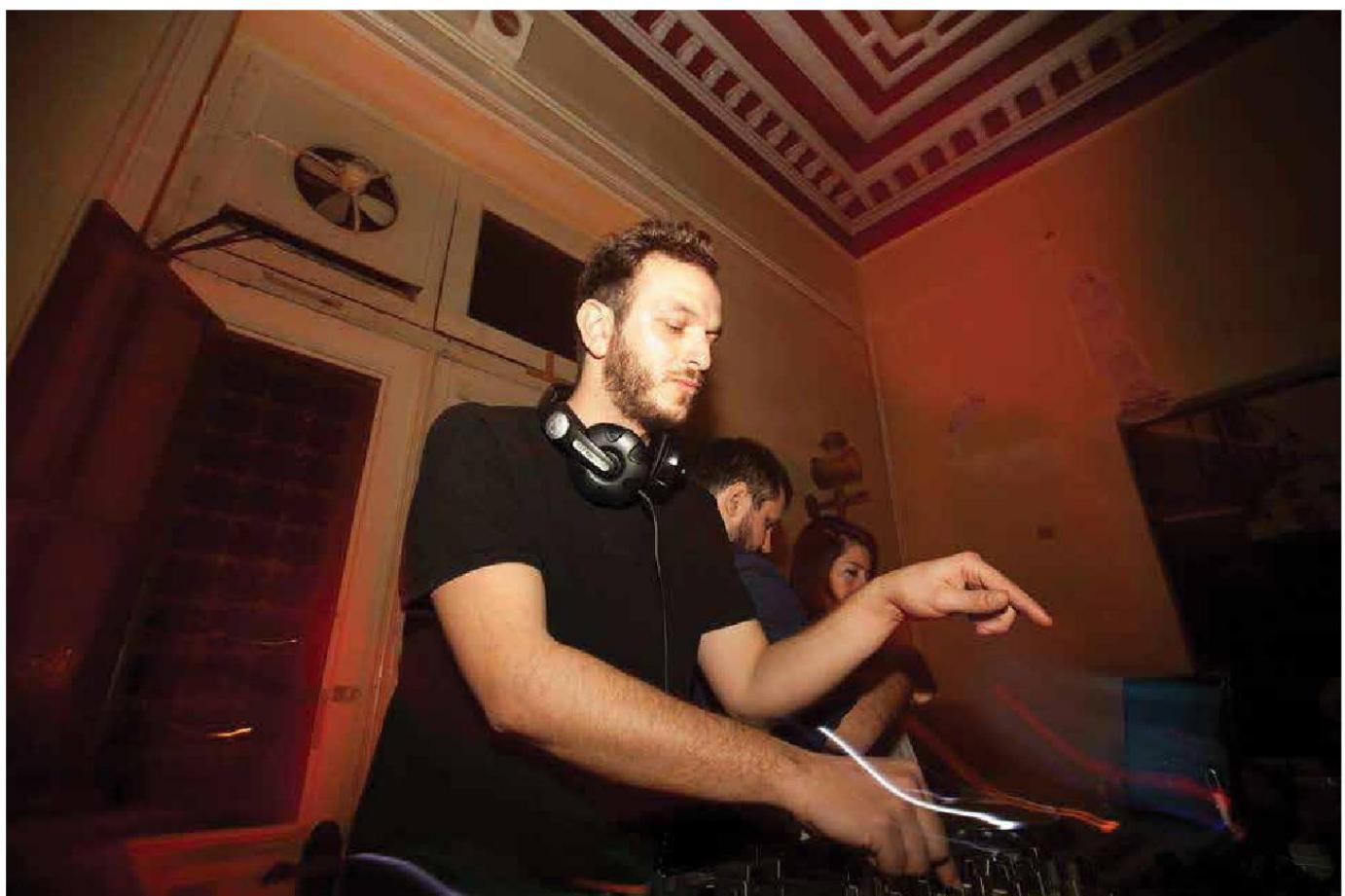
Idra Kayne was born and raised in Athens. Her father is from Uganda and her mother is Greek. She studied dance (classic ballet and jazz) for 15 years in Yanni Metsi's, Anna Petrova's and Foka Evangelinou's schools. She also studied phonetics with Neni Zappa and in 2007 graduated from Vocal Art Academy. Since 2000, she is a professional musician and has performed in many music scenes in Athens and Thessaloniki. In 2007 she attended song, composition, instrumentation and beatbox seminars in Rotterdam in the framework of European Union's Roots & Routes programme and performed with DeLa Soul as a support act in "Meet The Streets" Festival. From 2008 to today, she has collaborated with many artists in albums and live shows (STAVENTO, Zak Stefanou, Nevma, etc). At the ends of 2011, she released her debut album, entitled "Don't walk away", by EMI Records. For March, April and May 2012, Jumping Fish chose the same-titled song as a "Jumping Fish Song". In February 2012, she participates in Jonathan Larson's famous musical "Rent" in Veaki Theater. In the mean time, she also performs in live music scenes of Athens and other cities of Greece.

H Idra Kayne γεννήθηκε και μεγάλωσε στην Αθήνα από πατέρα Ουγκαντέζο και μητέρα Ελληνίδα. Σπούδασε για 15 χρόνια χορό (κλασσικό μπαλέτο και jazz) στις σχολές του Γιάννη Μέτον, της Άννας Πέτροβα και του Φωκά Ευαγγελινού. Έχει σπουδάσει φωνητική με τη Νένη Ζάππα και το 2007 αποφοίτησε από το Vocal Art Academy. Από το 2000 ασχολείται επαγγελματικά με τη μουσική κι έχει εμφανιστεί σε μουσικές σκηνές της Αθήνας και της Θεσσαλονίκης. Το 2007 παρακολούθησε σεμινάρια τραγουδιού, σύνθεσης, ενορχήστρωσης και beatbox στο Rotterdam στα πλαίσια του προγράμματος της Ευρωπαϊκής Ένωσης «Roots & Routes» και εμφανίστηκε ως support act των DeLa Soul στο φεστιβάλ «Meet The Streets». Από το 2008 έως και σήμερα έχει συνεργαστεί με πολλούς καλλιτέχνες διακογραφικά άλλα και σε live εμφανίσεις (STAVENTO, Zak Στεφάνου, NEBMA κ.ά.). Στα τέλη του 2011 κυκλοφορεί το πρώτο προσωπικό της album με τίτλο «Don't Walk Away» από την EMI. Το ομώνυμο τραγούδι επέλεξε το Jumping Fish ως «τραγούδι του Jumping Fish» για τους μήνες Μάρτιο, Απρίλιο και Μάιο 2012. Το Φεβρουάριο του 2012 συμμετέχει στο επιτυχημένο musical του Τζόναθαν Λάρσον Rent στο θέατρο Βεάκη, ενώ παράλληλα κάνει ζωτιανές εμφανίσεις σε μουσικές σκηνές στην Αθήνα και σε άλλες πόλεις της Ελλάδας.



Panagiotis Menegos wakes up early in the morning to co-host "Laternativ" radio show at En Lefko 87.7 (Monday - Friday 8-10). Later, he moves towards the office of Popaganda.gr, an online magazine which he set 20 months ago along with some of his finest friends, in order to daily describe "life in high resolution". At nights he tries to make people dance by being on decks in various Athens' bar-clubs.

Ο Παναγιώτης Μένεγος ξυπνάει πολύ νωρίς για να συμπαρουσιάσει το Λατέρνα-τιβ στον Εν Λευκώ 87.7 (Δευτέρα - Παρασκευή 8-10). Στη συνέχεια κατευθύνεται στα γραφεία του Popaganda.gr, του on-line περιοδικού που έσποε μαζί με μερικούς εκλεκτούς φίλους του εδώ και 20 μήνες προκειμένου να περιγράφουν μαζί τη «ζωή σε υψηλή ανάλυση». Μερικά βράδια προσπαθεί να κάνει τους ανθρώπους να κουνιούνται επιλέγοντας μουσική σε διάφορα μπαρ-κλαμπ της Αθήνας.



273

Dj Spencer (Yes it does!! Sure it does!!) (GR)

Bad Spencer is a member and resident DJ of DIY mobile party team "Yes it does!! Sure it does!!" which has been activating in Athens for almost 7 years. As a DJ he doesn't like being categorized and, depending on the circumstances, each set includes special old-time dance songs, disco, vintage house and electro with crossover surprises. He has performed in many parties in Greece and abroad, along with DJs, such as Erol Alkan, Greg Wilson, Cosmo Vitelli, Trevor Jackson, Shit Robot, The Glimmers, The Magician, Serge Santiago, Eric "Dr Dunks" Duncan, Bottin, Duke Dumont, Steve Nolan (Allez- Allez), Ben Rymer (Gucci Soundystem), Round Table knights, Grum, Leo Zero, Crazy Baldhead, Casper C, the Lovely Jonjo, Goldierocks, the Riotous Rockers Rory Philips etc.

O Bad Spencer είναι μέλος και resident DJ της DIY mobile party ομάδας «Yes it does!! Sure it does!!» που εδώ και 7 περίπου χρόνια δραστηριοποιείται στην Αθήνα. Ως DJ δεν του αρέσει να κατηγοριοποιείται και, ανάλογα με τις συνθήκες, το εκάστοτε set μπορεί να περιέχει χορευτικά διαμάντια περασμένων εποχών, disco, vintage house και electro με crossover εκπλήξεις. Έχει εμφανιστεί σε πολλά parties εντός και εκτός Ελλάδος, δίπλα σε DJs όπως Erol Alkan, Greg Wilson, Cosmo Vitelli, Trevor Jackson, Shit Robot, The Glimmers, The Magician, Serge Santiago, Eric «Dr Dunks» Duncan, Bottin, Duke Dumont, Steve Nolan (Allez-Allez), Ben Rymer (Gucci Soundystem), Round Table knights, Grum, Leo Zero, Crazy Baldhead, Casper C, the Lovely Jonjo, Goldierocks, the Riotous Rockers Rory Philips κ.ά.



gseng

guest screening

Curated by Thomas Munz | Επιμέλεια: Thomas Munz

PUBLIC SPACE~S LTD.

Curated by | Επιμέλεια: Thomas Munz

Public space is a field with many facets and arrays of superposed agendas. Sometimes an imagination, or a fantasy, of a social space that is idealised to be open and accessible, essentially belonging to the commons of a wider general public. Then again, however, there are formerly available spheres of the public realm gradually going semi-public or, eventually, "un-public" by way of removing or shifting access to it. With growing ubiquity of networked technological systems both in physical public space as well as in the social software driven immaterial environments, the struggle over re-claiming versus controlling this "natural resource" seems once again accelerated. While some of the neuralgic sticking points in this regard revolve around questions about personal anonymity and individual (data) sovereignty in an assumed post digital territory, the physical space on the ground holds some other basic questions, such as actual forms of factual property and the virtual distribution thereof.

The works in the programme are associated to this context from a variety of angles and perspectives, thereby touching upon elements of a wider investigation about notions of public space(s) and journeying through its edges and limitations in poetic, critical and humorous encounters.

Ο δημόσιος χώρος είναι ένα πεδίο με πολλές όψεις και συλλογές επιβεβλημένων πηγερίσιων διατάξεων. Μερικές φορές, μια φαντασίων ενάς κοινωνικού χώρου που εξιδανικεύεται ως ανοιχτός και προσβάσιμος, ανήκοντας ουσιαστικά στην καθημερινότητα ενός ευρύτερου γενικού κοινού. Όμως, υπάρχουν προηγούμενες διαθέσιμες σφράιρες του δημόσιου χώρου, οι οποίες ενδεχομένως γίνονται ημι-δημόσιες ή στην πραγματικότητα "μη-δημόσιες" αφαιρώντας ή αλλάζοντας τον τρόπο πρόσβασης σε αυτόν. Με την αυξανόμενη πανταχού παρουσία των τεχνολογικών συστημάτων τόσο στο φυσικό δημόσιο χώρο όσο και στα άυλα κοινωνικά περιβάλλοντα που κινούνται από λογισμικά, ο αγώνας σχετικά με την ανάκτηση ενάντια στον ελέγχο αυτής της "φυσικής πηγής" φαίνεται να γίνεται ακόμα πιο έντονος για άλλη μια φορά. Ενώ κάποια από τα νευραλγικά σημεία αυτής της αντίληψης περιστρέφονται γύρω από ερωτήματα σχετικά με την προσωπική ανωνυμία και την ατομική κυριαρχία (επί των δεδομένων) σε μια υποθετική μετα-φυσιακή περιοχή, ο φυσικός χώρος στη βάση του εγείρει κάποια άλλα βασικά ερωτήματα, όπως τις πραγματικές μορφές της ιδιοκτοίας και την εικονική διανομή αυτής.

Τα έργα στο πρόγραμμα σχετίζονται με το παραπάνω πλαίσιο θίγοντας στοιχεία μιας ευρύτερης έρευνας σχετικά με την αντίληψη του δημόσιου χώρου και ταξιδεύοντας μέσω των ορίων και των περιορισμών σε ποιητικές, κριτικές και κιουμοριστικές αφηγήσεις.

Bio

Thomas Munz is an independent curator, editor and cultural producer living in Berlin. Previous curatorial positions held include Senior Curator at Rotterdam's V2_ Institute for the Unstable Media, Head Curator at transmediale, the international festival for art and digital culture in Berlin, as well as Co-director of the Werkleitz Arts Centre's Werkleitz Biennale, for which he also served as founding board member. He has curated and produced art projects and film programmes for numerous festivals, galleries, museums and other institutions worldwide. In his editorial work he is focusing on thematic explorations in regard to current artistic practice, such as the hybrid catalogue books "Deep North" (Revolver Publishing, Berlin) on artistic approaches to climate change and politics, "Smile Machines" (Art Academy, Berlin) on speculative strategies of humour in interrelation to art and technology, or "Trust" (Kehrer Verlag, Heidelberg) on notions of both confidence as well as suspicion towards machine based systems and media.

Βιογραφικό

Ο Thomas Munz είναι ανεξάρτητος επιμελητής, συντάκτης και παραγωγός, ο οποίος ζει στο Βερολίνο. Στο παρελθόν ήταν επιμελητής στο V2_Institute for Unstable Media του Ρότερνταμ. Επικεφαλής Επιμελητής στην transmediale, το διεθνές φεστιβάλ για την τέχνη και τον φυσιακό πολιτισμό του Βερολίνου, καθώς και Συνδιευθυντής της Werkleitz Biennale του Κέντρου Τεχνών Werkleitz, του οποίου υπήρξε και ιδρυτικό μέλος. Έχει επιμεληθεί και παράξει projects τέχνης και κινηματογραφικά προγράμματα για πολλά φεστιβάλ, γκαλερί, μουσεία και άλλα ιδρύματα σε όλον τον κόσμο. Στο συντακτικό του έργο, εστιάζει σε θεματικές εξερευνήσεις σχετικά με την παρούσα καλλιτεχνική πρακτική, όπως τους υβριδικούς καταλόγους «Deep North» (Έκδοσεις Revolver, Βερολίνο) για τις καλλιτεχνικές προσεγγίσεις της κλίματικής αλλαγής και πολιτικής, «Smile Machines» (Καλλιτεχνική Ακαδημία, Βερολίνο) για τις υποθετικές στρατηγικές του κιούμορ σε σχέση με την τέχνη και την τεχνολογία, και «Trust» (Kehrer Verlag, Χαϊδελβέργη) για τις έννοιες της πεποίθησης και της κακυποψίας απέναντι σε μπχανικά συστήματα και μέσα.

Participating Artists - Συμμετέχοντες Καλλιτέχνες

- Zohar Kfr (IL) | Urban Shift | 4:30 min (2002)
Chris Oakley (UK) | The Catalogue | 5:40 min (2005)
Brigitta Würsch (CH) | Green 1 | 3:21 min (2008)
Bull.Miletic (US) | WHIR | 12:00 min (2002)
Josephine Starrs, Leon Cmielewski (AU) | a.k.a. | 3:30 min (2001)
Thomas Köner (DE) | Banlieue du Vide | 12:12 min (2003)
Michelle Deignan (IR / UK) | Unmaking or Redoing | 11:46 min (2005-07)
Robert Hamilton (CA / NL) | Velserbroek | 3:56 min (2004)
Barbara Musil (AT / EE) | market sentiments | 4:00 min (2007)



Zohar Kfir (IL) | Urban Shift | 4:30 min (2002)

A composition constructs a journey into imagery. A journey which walks through and bypasses a link between the natural world to metropolitan environments; a shifted dreamlike reality fixate itself to an extreme phase until it collapses.

Μια σύνθεση κατασκευάζει ένα ταξίδι στο φαντασιακό. Ένα ταξίδι που περνά δια μέσου και ταυτόχρονα παρακάμπτει ένα σύνδεσμο ανάμεσα στο φυσικό κόσμο και τα μητροπολιτικά περιβάλλοντα' μια μετατοπισμένη ονειρική πραγματικότητα εμφένει σε μια ακραία φάση μέχρι να καταρρεύσει.

Chris Oakley (UK) | The Catalogue | 5:40 min (2005)

"The Catalogue" explores the codification of humanity on behalf of corporate entities within the consumer environment. As consumers, our lifestyles have become the object of corporate scrutiny. The loyalty card, RFID (Radio Frequency Identification) chip, and facial recognition software as means of corporate data harvesting have achieved real-time tracking capabilities. Data brokers can show where we are, what we are buying, and what our wants will be. The potential already exists to extend this data beyond our purchasing habits and lifestyle choices to our very fabric, with predictions of our future health prospects made en masse via analysis of the data from our weekly shop. "The Catalogue" offers an analogue to this process, forcing the viewer into the position of a remote and dispassionate agency, observing humanity as a series of units, whose value is defined by their spending capacity and future needs.

Το Catalogue εξερευνά την κωδικοποίηση της ανθρωπότητας εκ μέρους των εταιρικών οντοτήτων μέσα στο καταναλωτικό περιβάλλον. Ως καταναλωτές, ο τρόπος ζωής μας έχει γίνει αντικείμενο εξονυχιστικής εξέτασης των εταιριών. Η loyalty card, το τσιπ RFID (Radio Frequency Identification) και το λογισμικό αναγνώρισης προσώπου ως μέσα συλλογής εταιρικών δεδομένων έχουν αποκτήσει δυνατότητες εντοπισμού σε πραγματικό χρόνο. Οι μεσίτες δεδομένων μπορούν να δείξουν πού βρισκόμαστε, τι αγοράζουμε και ποιες θα είναι οι επιθυμίες μας. Υπάρχει ήδη η πθανότητα επέκτασης αυτών των δεδομένων πέρα από τις καταναλωτικές μας συνήθειες και τις επιλογές μας στον κοινωνικό ιστό, με προβλέψεις των προοπτικών της μελλοντικής μας υγείας, οι οποίες γίνονται μαζικά μέσω της ανάλυσης των δεδομένων από τις εβδομαδιαίες αγορές μας. Το έργο αθεί τον θεατή στη θέση ενός απομακρυσμένου και ψυχρού πρακτορείου να παρατηρήσει την ανθρωπότητα ως σειρά ενοτήτων, των οποίων η αξία ορίζεται από την οικονομική τους δυνατότητα και τις μελλοντικές τους ανάγκες.



Brigitte Würsch (CH) | Green 1 | 3:21 min (2008)

"Green 1" is an interpretation of space and time based on technical images, which show a virtual landscape in constant movement. It is an attempt to simultaneously live space and time physically and emotionally. As source material Würsch used analogue images from her personal archive and filmed monitor images from the internet. The image structures project a running constructed space-world through a mixture of colour-light, form-body and rhythm-tempo. The time indicator is based on the consistency of the images within the constantly moving pixels. The meaning of the images becomes magical as the projected space-time dimension presents a new context of reality to the viewer.

280

Bull.Miletic (US) | WHIR | 12:00 min (2002)

In "Whir", there is no plot or traditional narrative. Rather, we experience a sequence of sounds and images that have been extracted from the disinterested expanse of our constructed world. Unmediated data may be neutral. Here, however, one feels as if the artists have pushed our heads beneath data's bland surfaces to reveal things that are both sinister and surprisingly beautiful. I'm not referring to the beauty located in pastoral order and tranquility. I am on the opposite side of the spectrum where one finds the terrifying beauty associated with disorder and the potential loss of human control. This is, I believe, the central theme of their video. One might, hesitatingly, identify it as the technological sublime. (Dough Hall)

Το «Green 1» είναι μια ερμηνεία του χώρου και του χρόνου, βασιζόμενη σε τεχνικές εικόνες, οι οποίες δείχνουν ένα εικονικό τοπίο σε διαρκή κίνηση. Είναι μια προσπάθεια να βιώσουμε ταυτόχρονα το χώρο και το χρόνο φυσικά και συναισθηματικά. Ως πρώτη ύλη η Würsch χρησιμοποίησε αναλογικές εικόνες από το προσωπικό της αρχείο και μαγνητοσκόπιος εικόνες από το Διαδίκτυο. Η δομή των εικόνων προβάλλει έναν τρέχοντα κατασκευασμένο κόσμο μέσα από ένα μείγμα χρώματος-φωτός, φόρμας-σώματος και ρυθμού. Ο χρονικός δείκτης βασίζεται στη συνέπεια των εικόνων μέσα στα συνεχώς κινούμενα pixels. Η έννοια των εικόνων γίνεται μαγική καθώς η προβαλλόμενη χώρο-χρονική διάσταση παρουσιάζει στο θεατή ένα νέο πλαίσιο πραγματικότητας.

Στο «Whir» δεν υπάρχει πλοκή ή πραδοσιακή αφίγηση. Αντιθέτως, βιώνουμε μια συνέξεια ήχων και εικόνων εξαγόμενων από την αδιάφορη έκταση του κατασκευασμένου κόσμου μας. Τα αδιαμεσολάβητα δεδομένα μπορεί να είναι ουδέτερα. Εδώ, παρόλα αυτά, ο καθένας νιώθει σαν οι καλλιτέχνες να έχουν πιέσει τα κεφάλια μας κάτω από ανούσιες επιφάνειες δεδομένων για να αποκαλύψουν πράγματα που είναι απειλητικά και ταυτόχρονα εκπληκτικά όμορφα. Δεν αναφέρομαι στην ομορφιά που βρίσκεται στην ειδυλλιακή τάξη και πρεμία. Βρίσκομαι στην απέναντι πλευρά του φάσματος όπου κάποιος βρίσκει την τρομακτική ομορφιά που σχετίζεται με τη δυσλειτουργία και τη δυνατότητα απώλειας του ανθρώπινου ελέγχου. Πιστεύω ότι αυτό είναι το κεντρικό θέμα του βίντεο τους. Κάποιος μπορεί, διστακτικά, να το αναγνωρίσει ως ένα τεχνολογικό μεγαλείο. (Dough Hall)



Josephine Starrs, Leon Cmielewski (AU) | a.k.a. | 3:30 min (2001)

"a.k.a." - "also known as", an alias, a façade, a camouflage. The short video is asking the question: How do we react to a time of complete surveillance? The answer is simple: Never be the same person twice.

«a.k.a» - «επίσης γνωστό ως», ένα ψευδώνυμο, ένα προσωπείο, μια μεταμφίσει. Το σύντομο βίντεο θέτει μια ερώτηση: Πώς αντιδρούμε σε μια στιγμή πλήρους επιτήρησης; Η απάντηση είναι απλή: Ποτέ μην είσαι ο ίδιος άνθρωπος δυο φορές.

Barbara Musil (AT / EE) | market sentiments | 4:00 min (2007)

"Market Sentiments" is an economic term which refers to an atmosphere in which investors are more or less likely to invest in a certain area. The video is based around Estonia's markets, where market sentiments are extremely positive and investors are enthusiastic, due to the rising prices for land and houses. This video animation shows another side to the story. With its melancholic tone, the film refers to the problematic aspect of capitalism and growth, specifically the sale of land without any apparent limits.

281

«Market Sentiments» είναι ένας οικονομικός όρος ο οποίος αναφέρεται σε μια ατμόσφαιρα, μέσα στην οποία οι επενδυτές είναι λιγότερο ή περισσότερο πιθανό να επενδύσουν σε έναν συγκεκριμένο τομέα. Το βίντεο τοποθετείται γύρω από τις αγορές της Εσθονίας, όπου η προδιάθεση της αγοράς είναι εξαιρετικά θετική και οι επενδυτές είναι ενθουσιασμένοι, εξαιτίας της αύξησης των τιμών γης και κατοικίας. Αυτό το video animation δείχνει μια άλλη πλευρά στην ιστορία. Με το μελαγχολικό του τόνο, η ταινία αναφέρεται στην προβληματική πτυχή του καπιταλισμού και της ανάπτυξης, ειδικά της πώλησης γης χωρίς προφανή όρια.



Michelle Deignan (IR / UK)
| Unmaking or Redoing | 11:46 min (2005-07)

"Unmaking or Redoing" is a series of traces, reconstructions, and remembered accounts that trace the fluctuating circumstances around the making of the film itself. It tells the story of the artist being photographed by the police whilst walking down a street in east London. Referencing a "making of" style documentary video, the artist describes this event through a combination of voice over and filmed interactions between her and an actor. She tells us that she has cast this actor as a tour guide for a performance, which uses the very same story of the police photograph as its subject. Then the actor becomes the narrator for the second part of the film. He describes further developments on the police photograph of her and the 7/7 bombings in London. As the bombings alter the socio-political context the performance is cancelled. The artist responds by taking the film out of London and onto a bus tour around the outskirts of Vienna. This is to view the re-incarnation of the artwork into billboard images.

Το «Unmaking or Redoing» είναι μια σειρά από ίχνη, ανακατασκευές, και απομνημονέμων λογαριασμών που ικνογραφούν τις κυμαινόμενες περιστάσεις γύρω από το γύρισμα της ίδιας της ταινίας. Αφηγείται την ιστορία της καλλιτέχνιδος, η οποία φωτογραφίζεται από την αστυνομία ενώ περπατά στο δρόμο στο ανατολικό Λονδίνο. Καταγράφοντας ένα ντοκιμαντέρ τύπου «making of», η καλλιτέχνης περιγράφει αυτό το γεγονός μέσω ενός συνδυασμού φωνητικής αφήγησης και μαγνητοσκόπησης της αλληλεπιδράσης μεταξύ αυτής και ενός θιθοποιού. Μας λέει οτι έχει επιλέξει αυτόν τον θιθοποιό ως ξεναγό για μια παράσταση, η οποία χρησιμοποιεί ως θέμα την ίδια ιστορία με αυτή της φωτογράφισης της από την αστυνομία. Τότε ο θιθοποιός γίνεται αφηγητής για το δεύτερο μέρος της ταινίας. Περιγράφει περαιτέρω εξελίξεις για τη φωτογράφιση της από την αστυνομία και τους βομβαρδισμούς της 7ης Ιουλίου στο Λονδίνο. Καθώς οι βομβαρδισμοί αλλάζουν το κοινωνικό-πολιτικό πλαίσιο, η παράσταση ακυρώνεται. Η καλλιτέχνης απαντά παίρνοντας την ταινία έως από το Λονδίνο και μαζί της σε ένα ταξίδι με λεωφορείο στα προάστια της Βιέννης. Ο λόγος είναι για να παρακολούθησει κάποιος τη μετενσάρκωση του έργου σε μεγάλες πινακίδες.

Robert Hamilton (CA / NL) | Velserbroek | 3:56 min (2004)

The title of the video "Velserbroek" is taken from the name of a neighbourhood outside of Haarlem, The Netherlands. The neighbourhood is an example of what is referred to in Holland as "Social Architecture". It is a massive housing complex similar in many ways to a typical North American suburb. However, the scale in which the Dutch housing divisions are built is significantly different. Currently there are complexes being built that contain over 8,000 residences. The complexes are also referred to as "Phoenix" complexes.

While visiting Velserbroek I was struck by the absence of people. It seemed that documenting the emptiness of what was projected as "Social Architecture" could be ironic. I took the idea one step further by digitally erasing all traces of cars, bikes and people from the video. I have enhanced the emptiness and other-worldliness. I created the video with a consumer digital still camera resulting in a time-lapse motion photography. The video is an exploration of the familiarity of "home" in a slightly surreal manner. I have chosen the subject of new houses in Holland as a metaphor for the sense of alienation and displacement of the traditional idea of home; familiar yet foreign.

Ο τίτλος του βίντεο «Velserbroek» είναι παρόμοιος από μια γειτονιά έξω από το Χάρλεμ της Ολλανδίας. Η γειτονιά είναι ένα παράδειγμα αυτού που στην Ολλανδία ονομάζεται ως «Κοινωνική Αρχιτεκτονική». Είναι ένα μαζικό σύμπλεγμα κατοικιών παρόμοιο κατά πολλούς τρόπους με ένα τυπικό προάστιο της Βόρειας Αμερικής. Παρόλα αυτά, η κλίμακα στην οποία έχουν κτιστεί τα ολλανδικά σπίτια είναι ομαντακά διαφορετική. Αυτή τη στιγμή υπάρχουν κτισμένα συμπλέγματα τα οποία στεγάζουν 8,000 κατοίκους. Τα συμπλέγματα αναφέρονται επίσης ως συμπλέγματα «Phoenix». Σε μια επίσκεψη στο Velserbroek έμεινα κατάπληκτος από την απουσία των ανθρώπων. Φάνηκε πως η καταγραφή της κενότητας αυτού που προβλήθηκε ως «Κοινωνική Αρχιτεκτονική» θα μπορούσε να είναι ειρωνική. Πήγα την ιδέα ένα βήμα παραπέρα με την ψηφιακή διαγραφή από το βίντεο όλων των ιχνών από αυτοκίνητα, ποδήλατα και ανθρώπους. Έχω ενδυναμώσει την κενότητα και το απόκομφο. Δημιουργήσα το βίντεο με μια εμπορική ακίνητη ψηφιακή μηχανή, έχοντας ως αποτέλεσμα ένα time-lapse. Το βίντεο είναι μια εξερεύνηση της οικειότητας που προσφέρει το σπίτι με έναν ελαφρώς υπερρεαλιστικό τρόπο. Έχω επιλέξει το θέμα των νέων σπιτιών στην Ολλανδία ως μια μεταφορά για την αίθουση της αποξένωσης και της εξορίας από την παραδοσιακή ιδέα της οικίας οικεία και όμως ξένη.



Thomas Körner (DE) | Banlieue du Vide | 12:12 min (2003)

"To see" is often based on a balance between staring, which means that you concentrate your attention on an object right in front of you, and the mobility of a look that could be qualified as absent-minded. Thomas Körner collected (via the Internet) about 3 000 pictures taken by surveillance cameras. The images he selected show empty roads at night, covered with snow. The soundtrack consists of grey noise and traffic sounds, created from memory. The only movement that is visible are the changes of snow covering the roads. Although the work deals with surveillance and the Internet it doesn't refer to connotations like suppression or controlling. "Banlieue du Vide" is much more a series of pictures of snow-covered landscapes which are becoming subject of a patient and unspectacular observation. We are invited to observe time passing. The artist shows us snow-covered landscapes, slowly appearing and disappearing through a delicate process of fading in and out. A feeling of transition and disappearance comes both from the slow movement of the pictures the artist has chosen and also from the sound composed by Körner. Both together gives the piece a timeless character. "Banlieue du Vide" refers to an existential quality of everything that is in the process of disappearing. Waiting and absence define our existence: what we are looking at is always fading away from us. Thomas Körner is underlining the importance of the trace, the erosion and also the time that is passing. A self-portrait. (Nicole Gingras).

Το «To see» είναι συχνά βασισμένο σε μια ισορροπία ανάμεσα στην ενατένιον, που οποία σημαίνει ότι συγκεντρώνει την προσοχή σου σε ένα αντικείμενο μπροστά σου, και την κινητικότητα του βλέμματος, το οποίο θα μπορούσε να χαρακτηριστεί ως αφρηρόμενο. Ο Thomas Körner συνέλεξε (μέσω του Διαδικτύου) περίπου 3 000 φωτογραφίες που τραβήχτηκαν από κάμερες επιτήρησης. Οι εικόνες που επέλεξε δείχνουν άδειους δρόμους τη νύχτα, καλυμμένους από χιόνι. Η μουσική αποτελείται από θόρυβο και ήχους κίνησης των δρόμων που δημιουργήθηκαν εκ μηδημς. Η μόνη κίνηση που είναι ορατή είναι οι αλλαγές στο χιόνι που καλύπτει το δρόμο. Αν και το έργο ασχολείται με την επιτήρηση και το Διαδίκτυο, δεν αναφέρεται σε υπαινιγμούς όπως την κατασολή ή τον έλεγχο. Το «Banlieue du Vide» είναι πολύ περισσότερο μια σειρά από εικόνες από χιονισμένα τοπία, τα οποία γίνονται θέμα μιας υπομονετικής και μη θεαματικής παρατήρησης. Προσκαλούμαστε να παρατηρήσουμε το χρόνο που περνά. Ο καλλιτέχνης μας δείχνει χιονισμένα τοπία, τα οποία εμφανίζονται αργά και εξαφανίζονται μέσα από μια λεπτεπίλεπτη διαδικασία fade-in και fade-out. Ένα αισθήμα μετακίνησης και εξαφάνισης έρχεται τόσο από την αργή κίνηση των εικόνων που έχει επιλέξει ο καλλιτέχνης, όσο και από τον ήχο που συνθέτει ο Körner. Και τα δύο μαζί δίνουν στο έργο έναν άχρονο χαρακτήρα. Το «Banlieue du Vide» αναφέρεται στην υπαρξιακή ποιότητα των πάντων, τα οποία βρίσκονται σε διαδικασία εξαφάνισης. Η αναμονή και η εξαφάνιση ορίζουν την ύπαρξή μας: αυτό που κοιτάμε απομακρύνεται πάντα από εμάς. Ο Thomas Körner υπογραμμίζει τη σημασία του χνους, της διάβρωσης και του χρόνου που περνά. Ένα αυτοπορτρέτο. (Nicole Gingras)

fsvs

festivals of the world

285

Impakt presents events, screenings and the annual Impakt Festival in Utrecht, the Netherlands. Impakt deals with questions about society, digital culture and media from different angles and disciplines such as arts, academia and technology. In doing so, Impakt displays critical and creative views on our contemporary media culture and innovative audiovisual arts. Founded as a festival for experimental arts in 1988, the organization's activities still culminate in the Impakt Festival: a five-day multi media festival with exhibitions, lectures and screenings, this year taking place from 28 October - 1 November 2015, with the working title A World Well Documented (The Future of History). Next to this, Impakt runs a year-round operation with a residency program Impakt Works and Impakt Events: short projects or screenings centering a certain theme, movement, or artist. Impakt also launches annual net art projects on our web gallery and we are in the process of digitizing Impakt's screening history since 1988 on the Impakt Online Channel.

Το Impakt παρουσιάζει εκδηλώσεις, προβολές και το ετήσιο Φεστιβάλ Impakt στην Ουτρέχτη της Ολλανδίας. Το Impakt ασχολείται με θέματα σχετικά με την κοινωνία, τον ψηφιακό πολιτισμό και τα πολυμέσα από διαφορετικές οπτικές γωνίες και με επιστημονικούς κλάδους όπως οι τέχνες, η ακαδημαϊκή κοινότητα και η τεχνολογία. Με αυτόν τον τρόπο, το Impakt εμφανίζει την κριτική και δημιουργική σκέψη σχετικά με το σύγχρονο πολιτισμό των νέων μέσων και των καινοτόμων οπτικοακουστικών τεχνών. Αφού θεμελιώθηκε ως ένα φεστιβάλ πειραματικών τεχνών το 1988, οι δραστηριότητες του οργανισμού εξακολουθούν να κορυφώνονται με το Impakt Festival: ένα πενθήμερο φεστιβάλ νέων μέσων με εκθέσεις, διαλέξεις και προβολές, που φέτος θα πραγματοποιηθεί από τις 28 Οκτωβρίου - 1 Νοεμβρίου, 2015, υπό τον τίτλο A World Well Documented (The Future of History). Ταυτόχρονα, το Impakt διεξάγει ένα ετήσιο έργο με το πρόγραμμα εκπαίδευσης Impakt Works and Impakt Events, δηλαδή βραχυπρόθεμα σχέδια ή προβολές που εστιάζουν σε ένα συγκεκριμένο θέμα, κίνημα, ή καλλιτέχνη. Το Impakt λανσάρει επίσης ετήσια διαδικτυακά έργα τέχνης σε μια διαδικτυακή γκαλερί ενώ βρίσκεται στη διαδικασία της ψηφιοποίησης της ιστορίας προβολών του Impakt από το 1988 για το Impakt Online Channel.

Soft Machines. Where the Optimized Human Meets Artificial Empathy at ADAF 2015

IMPAKT's 2014 festival "Soft Machines. Where the Optimized Human Meets Artificial Empathy" explored the intersection of affect and machines, taking the concept of empathy as both its content and form. Here, technology adopts the ethical and emotional burdens of humans and our own emotional world is reshaped by the demands of technology. Machines turned soft, and soft flesh codified into machines. Though much of the work of artificial empathy still lies in the future, we already know that there is no single kind of affective bridge being built between humans and technology and that their emerging forms are both stranger and more pervasive than we expected.

This screening at ADAF 2015 in the section Festivals of the World features highlights of the single channel video works presented in the Impakt Festival 2014, providing a bird's-eye view onto the Soft Machines screening programs. Head Curator of the Soft Machines Program: A.E. Benenson; Assistant Curators: Ken Farmer, Noah Hutton, Dr. Leah Kelly. The screening is introduced by Ilga Minjon, Curator of the Impakt Organization.

Το φεστιβάλ του Impact του 2014 «Soft Machines. Where the Optimized Human Meets Artificial Empathy» διερεύνησε τη διασταύρωση της επιρροής και των μηχανημάτων, λαμβάνοντας υπόψην την έννοια της ενσυναίσθησης τόσο ως προ το περιεχόμενο της δύο και ως προ τη μορφή. Εδώ, η τεχνολογία υιοθετεί τα ηθικά και συναισθηματικά φορτία των ανθρώπων και ο δικός μας συναισθηματικός κόσμος αναδιαμορφώνεται από τις απαιτήσεις της τεχνολογίας. Τα μηχανήματα «μαλάκωσαν» και η απαλή σάρκα κωδικοποιήθηκε σε μηχανές. Αν και μεγάλο μέρος του έργου της τεχνητής ενσυναίσθησης βρίσκεται ακόμη στο μέλλον, γνωρίζουμε ήδη ότι δεν υπάρχει ενιαίο είδος συναισθηματικής γέφυρας που κτίστηκε μεταξύ των ανθρώπων και της τεχνολογίας και ότι οι αναδυόμενες μορφές τους είναι τόσο ξένες όσο και πιο επίμονες από ότι περιμέναμε. Αυτή η προβολή στο ADAF 2015 στην ενότητα Festivals of the World παρουσιάζει κορυφαίες στιγμές από τα βίντεο που παρουσιάστηκαν στο Impakt Festival 2014, παρέχοντας μια κλεψτή ματιά επάνω στα Soft Machines screening programs. Προϊστάμενος του Προγράμματος Soft Machines: AE Benenson, Βοηθό Διευθυντές: Ken Farmer, ο Noah Hutton, Dr. Leah Kelly. Την προβολή προλογίζει η Ilga Minjon, επιμελήτρια του Οργανισμού Impakt.

Participating Artists - Συμμετέχοντες Καλλιτέχνες

John Butler (UK) | The Ethical Governor (2010) - 8:00 min

Ann Hirsch (US) | Decay II (2014) - 11:22 min

Jon Rafman (US) | Still Life (2013) - 04:54 min

Wojciech Bąkowski (PL) | Suchy Pion (Dry Standpipe) (2012) - 12:09 min

Feiko Beckers (NL) | Walking up and down to a woman I once had a crush on (2009) - 07:00 min

Cécile B. Evans (US) | Hyperlinks or It Didn't Happen (2014) - 22:30 min

Metahaven - Interference (US / NL) | Music Video for Holly Herndon (2015) - 05:18 min



John Butler (UK) | The Ethical Governor (2010) - 8:00 min

Produced in the mock-serious tone of an intra-governmental presentation Butler's Ethical Governor uses black humor to skewer the ethical problems of autonomous drone strikes. In narrating the "advanced" capabilities of a computerized killing machine, Butler highlights how the language of Neoliberalism makes broad, cold-blooded equivalences amongst economic, humanitarian, and legal concerns in light of overriding geopolitical goals.

Δομημένο σε κωμικοσοθαρό ύφος μιας ενδο-κυβερνητικής παρουσίασης το The Ethical Governor του Butler, χρησιμοποιεί μαύρο χιούμορ για να στιγματίσει τα πιθικά προβλήματα των αυτόνομων απεργιών. Σε αφήγηση των «προχωρημένων» δινατοτήτων μιας αυτοματοποιημένης φονικής μηχανής, ο Butler τονίζει το γεγονός ότι η γλώσσα του νεοφιλέλευθερισμού δημιουργεί ευρείες, εν ψυχρώ ισοδυναμίες μεταξύ των οικονομικών, ανθρωπιστικών, και νομικών ζητημάτων υπό το πρίσμα των επιτακτικών γεωπολιτικών επιδιώξεων.



Ann Hirsch (US) | Decay II (2014) - 11:22 min

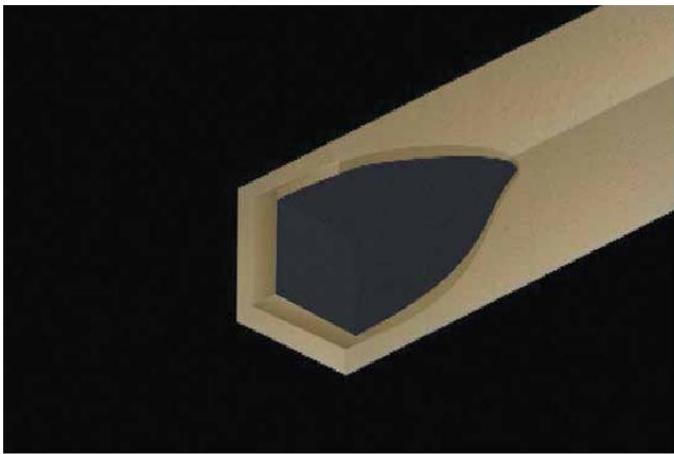
A video from a series that uses a range of digital video vernaculars to navigate questions of contemporary feminism, sexuality, objectification, and their interplay on social media.



Jon Rafman (US) | Still Life (2013) - 04:54 min

A non-linear portrait of a new kind of digital underground man, whose affective environment consists of violent video - games, arguments on message boards, and erotic fixations on avatars.

Ένα βίντεο από μια σειρά που χρησιμοποιεί μια ποικιλία από τεχνικές ψηφιακού βίντεο για να διερευνήσει ερωτήματα που αφορούν το σύγχρονο φεμινισμό, τη σεξουαλικότητα, την αντικειμενικότητα, και την αλληλεπίδρασή τους στα κοινωνικά δίκτυα.

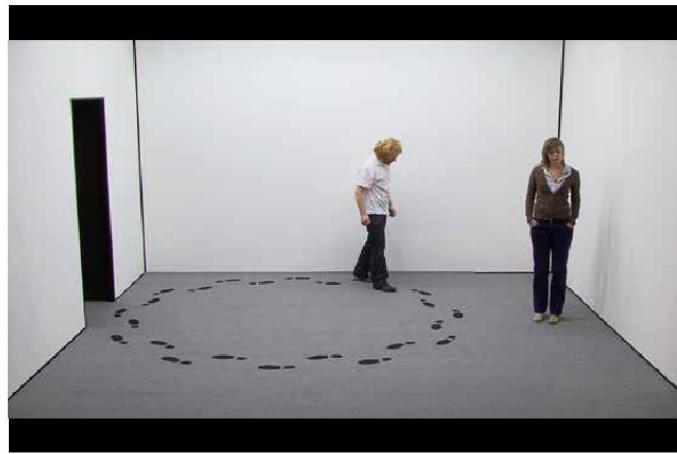


**Wojciech Bąkowski (PL)
| Suchy Pion (Dry Standpipe) (2012) - 12:09 min**

Bakowski develops an architectural metaphor for the way a film can construct emotional states by piecing together certain images and associations. What would it be like to literally build structures from images that capture a certain way of being or a sensation? Despite the obvious impossibility of Bakowski's project, he manages to reveal allegorical truths about the empathetic capabilities of cinema.

Photo: Courtesy Stereo, Warsaw

Ο Bakowski αναπτύσσει μια αρχιτεκτονική μεταφορά για τον τρόπο που μια ταινία μπορεί να κατασκευάσει συναισθηματικές καταστάσεις συνθέτοντας συγκεκριμένες εικόνες και συσχετισμούς. Πώς θα ήταν εάν κυριολεκτικά μπορούσες να κατασκευάσεις δομές από εικόνες που καταγράφουν έναν συγκεκριμένο τρόπο ύπαρξης ή μια αίσθηση; Πέρα από την προφανή αδυνατότητα του έργου του Bakowski, καταφέρνει να αποκαλύψει αλληγορικές αλήθειες σχετικά με τις δυνατότητες του κινηματογράφου.



Feiko Beckers (NL) | Walking up and down to a woman I once had a crush on (2009) - 07:00 min

A self-explanatory short that investigates the formalization of love and nostalgia through the technical tropes of cinema.

Μια αυτο-επεξηγηματική ταινία μικρού μήκους που ερευνά την τυποποίηση της αγάπης και της νοσταλγίας μέσα από τους τεχνικούς τρόπους έκφρασης του κινηματογράφου.



Cécile B. Evans (US)

| **Hyperlinks or It Didn't Happen (2014) - 22:30 min**

A short film narrated by the failed CGI rendering (PHIL) of a recently departed actor. In an intensification of so-called "hyperlink cinema", various digital iterations of humanity—CGI models, spam bots, holograms—are woven through multiple converging story-lines that unfold across various settings, genres, and modes of representation. Familiar conditions of linear narrative falter under a multiplication of connections that never quite cohere into a linear narrative. The emotional prickle of the uncanny—borne out of the failure to cohere—is raised to the level of narrative form and cultural critique: an uneasy "in-between-ness" definitive for our contemporary moment.

290

Mia ταινία μικρού μήκους συγκροτημένη από την αποτυχημένη απόδοση CGI (PHIL) ενός προσφάτως εκλιπόντα πθοποιού. Μέσα από την εντατικοποίηση του αποκαλούμενου «κινηματογράφου των υπερδυνδέσμων», διάφορες ψηφιακές απεικονίσεις της ανθρωπότητας - όπως μοντέλα CGI, spam bots, ολογράματα - υφαίνονται μέσα από πολλαπλές συγκλίνουσες ιστορίες που απλώνονται γύρω από διάφορες ρυθμίσεις, είδη και τρόπους αναπαράστασης. Οι οικείες συνθήκες μιας γραμμικής αφήγησης κλονίζονται κάτω από τον πολλαπλασιασμό των συνδέσεων που ποτέ δεν συγκλίνουν σε μια γραμμική αφήγηση. Ο συναισθηματικός δισταγμός του ανοίκειου - γεννημένος από την αποτυχία να συγκεκριμενοποιηθεί - ανέρχεται στο επίπεδο της αφηγηματικής μορφής και πολιτισμικής κριτικής: μια δύσκολη «ενδιαμέση κατάσταση», καθοριστική για τη σύγχρονη στιγμή μας.

Metahaven - Interference (US/NL)

| **Music Video for Holly Herndon (2015) - 05:18 min**

The Dutch design and art collective Metahaven have premiered their new music video "Interference", by the much acclaimed experimental musician Holly Herndon. Directing their critical attention to the conditions of sharing and display on social media, and recreating Guy Debord's A Game of War, their video explores how affect and control converge in a new decentralized culture industry. This video was supported by Impakt.

Η Δανική κολεκτίβα design και τέχνης Metahaven παρουσιάζει για πρώτη φορά το νέο μουσικό τους βίντεο "Interference", από τη διεθνούς φήμης μουσικό της πειραματικής σκνηνής Holly Herndon. Σκινοθετώντας την κριτική τους προσοχή στους όρους της κοινοποίησης και της προβολής από τα κοινωνικά μέσα δικτύωσης και επαναδημιουργώντας το A Game of War του Guy Debord, το βίντεό τους ερευνά πώς η επιρροή και ο έλεγχος συγκλίνουν σε μια νέα αποκεντρωμένη πολιτισμική βιομηχανία. Αυτό το βίντεο έγινε με την υποστήριξη του φεστιβάλ Impakt.

VIDEOHOLICA

INTERNATIONAL VIDEO ART FESTIVAL

Videoholica festival is designed as video art forum with international participation to present to the audience of Varna a remarkable and highly valuable programme of video art works. In parallel with the video art screenings of Videoholica, the events of the festival include exhibitions, discussions and workshops concerning video and contemporary art topics lead by established local and international art professionals followed by a reception with invited video artists. The festival events take place in traditional gallery and museum spaces and also in non - traditional outdoor | public spaces in Varna, a virgin environment for contemporary art, or where it is less known. The festival addresses the professional public as well as that auditorium, which has had no contact with contemporary art until now, and provokes both audiences through organized art activities to look for new meaning and identity amidst creative environment unknown to them so far. Videoholica festival presents art works by well-known artists as well as renders opportunity to young artists, who are working in the field of contemporary art and are pursuing innovative practices in a professional manner, to manifest their works distinguished for their original creative language.

Videoholica International Video Art Festival is initiated and organized by the Videoholica Association, a non-profit organization based in Varna, Bulgaria working in the organization, realization, support, establishment and development of diverse contemporary art and cultural interventions in Bulgaria and abroad through the collaboration with local, national and international cultural partners.

Βιδεοχολικα
videoholica

Το Φεστιβάλ Videoholica έχει σχεδιαστεί ως ένα φόρουμ της video art με διεθνείς συμμετοχές για να παρουσιάσει στο κοινό της Βάρνας ένα αξιόλογο και πολύτιμο πρόγραμμα έργων video art. Παράλληλα με τις προβολές video art του Videoholica, οι εκδηλώσεις του φεστιβάλ περιλαμβάνουν εκθέσεις, συζητήσεις και εργαστήρια σχετικά με το βίντεο και θέματα σύγχρονης τέχνης που διεξάγονται από καθηερωμένους τοπικούς και διεθνείς επαγγελματίες της τέχνης καθώς επίσης ακολουθεί και δεξιωση με προσκεκλημένους video artist. Οι εκδηλώσεις του φεστιβάλ λαμβάνουν χώρα στον καθηερωμένο χώρο της γκαλερί, σε μουσεία αλλά και σε ασυνήθιστους υπαίθριους | δημόσιους χώρους στη Βάρνα, παρέχονται για το περιβάλλον της σύγχρονης τέχνης, ή σε μέρη όπου είναι λιγότερο γνωστή. Το φεστιβάλ απευθύνεται στο επαγγελματικό κοινό καθώς και σε επισκέπτες που δεν είχαν καρία επαρή με τη σύγχρονη τέχνη μέχρι σήμερα και προκαλεί τα δύο ακροατήρια μέσω οργανωμένων καλλιτεχνικών δραστηριοτήτων να αναζητήσουν νέο νόμα και ταυτότητα μέσα στο δημιουργικό περιβάλλον που τους ήταν άγνωστο μέχρι τώρα. Το Φεστιβάλ Videoholica φιλοξενεί έργα τέχνης από γνωστούς καλλιτέχνες, καθώς και δίνει την ευκαιρία σε νέους καλλιτέχνες, οι οποίοι εργάζονται στον τομέα της σύγχρονης τέχνης και επιδιώκουν καινοτόμες πρακτικές σε επαγγελματικό επίπεδο, να παρουσιάσουν τα έργα τους που διακρίνονται για την πρωτότυπη δημιουργική τους γλώσσα.

Το Διεθνές Φεστιβάλ Video Art του Videoholica εγκαινιάστηκε και διοργανώνεται από την Videoholica Association, μια μη κερδοσκοπική οργάνωση που εδρεύει στη Βάρνα της Βουλγαρίας και ασχολείται με την οργάνωση, υλοποίηση, υποστήριξη, δημιουργία και ανάπτυξη των διαφόρων σύγχρονων καλλιτεχνικών και πολιτιστικών παρεμβάσεων στη Βουλγαρία και στο εξωτερικό μέσω της συνεργασίας με τοπικούς, εθνικούς και διεθνείς πολιτιστικούς εταίρους.

Implicit Spectatorship

Curated by | Επιμέλεια: Pavlina Mladenova

This video selection contains a range of implicit spectatorship practices in order to unpack different strands of meaning surrounding the notion of "spectator". Whether as a hidden interlocutor whose voice asks questions of the protagonist, or a hand that invites animals, or confused children receiving moralizing lessons from an opera singer at school, the presence of unseen spectators is implicit. Passively or actively, these "implicit spectators" function as a trigger for revealing the main narrative of the video, both conceptually and physically, and also serve as a surrogate for an absent public. They present the possibility that, in a symbolic space, an *a priori* spectatorship may help for a better articulation of meanings and realities that form the final perception of an artwork. Implicit spectatorship also emerges from the traditional function of art in which it can only be experienced through a viewer's participation. This selection contrasts a familiar and highly predictable form of spectatorship with one, which provokes new thoughts to the viewer.

Αυτή η επιλογή βίντεο περιλαμβάνει μια σειρά σιωπηρών πρακτικών παρακολούθησης, προκειμένου να ξεμπλέξει διάφορους ιστούς νομάτων γύρω από την έννοια του «θεατή». Η παρουσία των αόρτων θεατών είναι λανθάνουσα, είτε ως ένας υποβόλεας του οποίου η φωνή κάνει τις ερωτήσεις του πρωταγωνιστή, ή ένα χέρι που προσκαλεί τα ζώα, ή μπερδεμένα παιδιά που λαμβάνουν μαθήματα πιθικής από μια τραγουδίστρια όπερας στο σχολείο. Παθητικά ή ενεργά, αυτοί οι «σιωπηροί θεατές» αποτελούν το έναυσμα για την αποκάλυψη της κύριας αφήγησης του βίντεο, τόσο εννοιολογικά όσο και σωματικά, καθώς επίσης λειτουργούν ως υποκατάστατο ενός απόντος κοινού. Παρουσιάζουν την πιθανότητα ότι, σε ένα συμβολικό χώρο, οι *a priori* θεατές μπορούν να συμβάλλουν σε μια καλύτερη εκφορά του νοήματος και της πραγματικότητας που αποτελούν την τελική κατάνοση ενός έργου τέχνης. Το «Implicit spectatorship» προκύπτει επίσης και από την παραδοσιακή λειτουργία της τέχνης, η οποία μπορεί να γίνει αντιληπτή μόνο με τη συμμετοχή του θεατή. Αυτό το πρόγραμμα video art αντιτείνει τον οικείο και εξαιρετικά προβλέψιμο χαρακτήρα των θεατών με έναν διαφορετικό τρόπο που προκαλεί νέες σκέψεις στο θεατή.

Bio

Pavlina Mladenova is a curator and researcher based in Bulgaria. Her curatorial projects focus on video art and have been presented internationally. She is a co-founder and co-curator of the Videoholica International Video Art Festival in Varna, Bulgaria.

Βιογραφικό

Η Pavlina Mladenova είναι επιμελήτρια και ερευνήτρια με έδρα τη Βουλγαρία. Τα επιμελητικά πρότζεκτ της επικεντρώνονται στην video art και έχουν παρουσιαστεί διεθνώς. Είναι συν-ιδρύτρια και συν-υπεύθυνη του Videoholica, Διεθνούς Φεστιβάλ Video Art στη Βάρνα της Βουλγαρίας.

Participating Artists - Συμμετέχοντες Καλλιτέχνες

Oren Lavie (IL) | Brain (2014) | 17:05 min, colour, sound

Hanna Tai (AU) | Come to Me (2014) | 05:06 min, colour, sound

Naren Wilks (UK) | One Man, Eight Cameras (2014) | 02:20 min, B&W, sound

Marko Schiefelbein (DE) | I can. You can. (2012) | 07:25 min, colour, sound

Lipovansky, Nenova, Mechev (BG) | Don't Kill Her (2013) | 03:02 min, colour, sound

Johannes Hugo (DE) | Report (2010 - 2011) | 03:30 min, colour, sound

Alona Rodeh (IL) | Barking Dogs Don't Bite (2012) | 07:00 min, colour, sound

Andreas Mares (AT) | Zugvogel (2008) | 04:13 min, colour, sound

Jarrell Iu-Hui Chua and Christine Germain (USA) | Nexus (2013) | 02:56 min, colour, sound

Kate Rowles (UK) | My Wonderland (2010) | 07:42 min, colour, sound

Jean-Gabriel Périot (FR) | The Devil (2012) | 07:00 min, B&W, sound



Oren Lavie (IL) | Brain (2014) | 17:05, colour, sound

Rake is going through a medical procedure, confined to a device penetrating her brain and monitored by a nurse who's asking her cognitive and prying questions. She can't exactly remember who she was. All she knows is that it was important at some point. She was an artist.

Η Rake είναι εν μέσω μιας ιατρικής διαδικασίας και βρίσκεται περιορισμένη μέσα σε μια συσκευή, η οποία διεισδύει στον εγκέφαλο της. Παρακολουθείται από μια νοσοκόμα που της θέτει γνωσιακά και αδιάκριτα ερωτήματα. Δεν μπορεί να θυμηθεί ακριβώς ποια ήταν. Το μόνο που ξέρει είναι ότι είχε σημασία κάποια στιγμή. Ήταν μία καλλιτέχνις.



Hanna Tai (AU) | Come to Me (2014) | 05:06, colour, sound

"Come to Me!" is a silent video shot on my mobile phone of animals coming towards me. I hold out my hand and hope they will trust me.

Το «Come to Me!» (Ελα σε μένα) είναι ένα βουβό βίντεο που γυρίστηκε με το κινητό μου και παρουσιάζει ζώα τα οποία έρχονται προς το μέρος μου. Απλώνω το χέρι μου και ελπίζω ότι θα με εμπιστευτούν.



Naren Wilks (UK)
| One Man, Eight Cameras (2014) | 02:20, B&W, sound

A man in a circular room explores a curious phenomenon, in which he is joined by 7 clones to temporarily form a rotationally symmetric world.

Ένας άντρας ερευνά ένα περίεργο φαινόμενο σε ένα κυκλικό δωμάτιο, στο οποίο περιτριγυρίζεται από 7 κλώνους για να σχηματίσει προσωρινά ένα περιστροφικά συμμετρικό κόσμο.



Marko Schiefelbein (DE)
| I can. You can. (2012) | 07:25, colour, sound

A woman is sitting on a couch while focusing her iron view into the camera and suddenly starts to talk. Out of her grows a canny and calm monologue that manifests her world of thoughts and ideas. The -at first independently created- monologue starts to get tangled up into contradictions, torn between different views and ideologies. It is a result of phrases taken out from different commercials that were combined into a continuously ongoing monologue. The monologue turns out to be commanded and alienated by advertisement.

Μια γυναίκα κάθεται στον καναπέ, ενώ εσπιάζει την σιδηρά έκφρασή της στην κάμερα και ξαφνικά αρχίζει να μιλά. Από εκείνη αναπτύσσεται ένα έξυπνος και τρεμος μονόλογος μέσα από τον οποίο εκδηλώνεται ο κόσμος των σκέψεων και ιδεών της. Ο μονόλογος -που αρχικά δημιουργείται ανεξάρτητα- αρχίζει να πέφτει σε αντιφάσεις, διχασμένος ανάμεσα σε διαφορετικές απόψεις και ιδεολογίες. Είναι ένα αποτέλεσμα από φράσεις που έχουν παρθεί από διαφορετικές διαφημίσεις που συνδυάστηκαν σε ένα συνεχώς εν εξελίξει μονόλογο. Ο μονόλογος αποδεικνύεται ότι καθοδηγείται και αποξενώνεται από τη διαφήμιση.



Lipovansky, Nenova, Mechev (BG)
| Don't Kill Her (2013) | 03:02, colour, sound

We live in a society whose values are wind and fog. Hypocritical, pretentious and false. Doing politics from the culture, but never a cultural policy. Multi-culturalism? Integrating the Roma, while hating Gypsies. Conquista spaces while demolishing schools. Prejudices blur reality and then disintegrate. No, no, no... Don't kill her!

Ζούμε σε μια κοινωνία της οποίας οι αξίες είναι άνεμος και ομίχλη. Υποκριτική, επιπρόσθια και ψευδής. Ασκώντας πολιτική από τον πολιτισμό, αλλά ποτέ μια πολιτιστική πολιτική. Πολυπολιτισμικότητα; Ενσωματώνουμε τους Ρομά, ενώ μισούμε τους Τσιγγάνους. Κατακτώντας χώρους ενώ κατεδαφίζονται σχολεία. Προκαταλήψεις θαμπώνουν την πραγματικότητα και έπειτα αποσυντίθενται. Όχι, όχι, όχι ... Μην την σκότωνεις!



Johannes Hugo (DE) | Report (2010 - 2011) | 03:30, colour, sound

A video camera is disassembled during recording in front of a mirror by the artist. While dismantling the mechanic elements, handling from passion to also raw control, the video tape keeps on recording the act of its own destruction. In that case, the formal work with the image comes to a point, where two states of reality begin to merge and generate an at least basically less influenced process.

Μια βιντεοκάμερα αποσυναρμολογείται κατά τη λήψη από τον καλλιτέχνη, μπροστά από έναν καθρέφτη. Ενώ διαλύονται τα μηχανικά στοιχεία, από το χειρισμό του γάλους στον ωμό ελέγχο, η βιντεοκασέτα συνεχίζει να καταγράφει την πράξη της ίδιας της καταστροφής. Σε αυτή την περίπτωση, η εργασία με την εικόνα έρχεται σε ένα σημείο, όπου δύο καταστάσεις της πραγματικότητας αρχίζουν να συγχωνεύονται και να δημιουργούν μια τουλάχιστον ουσιαστικά λιγότερο επηρεασμένη διαδικασία.



Alona Rodeh (IL)
| Barking Dogs Don't Bite (2012) | 07:00, colour, sound

Barking Dogs don't Bite is a video piece composed of two parts – Day and Night. Both sections show a vacant storefront commercial gallery space. The gallery enters a cyclical process that seems to be automatic and self-inflicted: a smoke bomb is thrown into the space from an unknown source from above - one by one, all the defense mechanisms of this typical urban commercial space begin to act, in an orchestrated performance. There are no intruders or trespassers, only passers-by who do not notice the action. Instead, the viewer remains the sole witness to this drama in its entirety. The work was filmed at Braverman Gallery, Tel Aviv; Commissioned by the Arts Department, Tel Aviv-Yafo Municipality In group show "Province: Visitor Center". Curated by Leah Abir. "Barking Dogs Don't Bite" won 2nd Prize for Video Art and Experimental Film, Jerusalem Film Festival, 2013.

Το «Barking Dogs don't Bite» (Σκυλιά που γαβγίζουν δεν δαγκώνουν) είναι ένα βίντεο που αποτελείται από δύο μέρη - Ημέρα και Νύχτα. Και τα δύο τμήματα δείχνουν μια κενή βιτρίνα του διαφημιστικού χώρου μιας γκαλερί. Η γκαλερί εισέρχεται σε μια κυκλική διαδικασία που φαίνεται να είναι αυτόματη και αυτο-προκαλούμενη: μια βόμβα με καπνό πέφτει στο χώρο από μια άγνωστη πηγή από ψηλά - ένας προς έναν, όλοι οι μηχανισμοί άμυνας αυτού του τυπικού αστικού εμπορικού χώρου αρχίζουν να ενεργούν, σε μια ενορχηστρωμένη παράσταση. Δεν υπάρχουν εισβολείς ή καταπατητές, μόνο περαστικοί που δεν παρατηρούν τη δράση. Αντ' αυτού, ο θεατής παραμένει ο μοναδικός μάρτυρας του δράματος στο σύνολό του. Το έργο γυρίστηκε στην Braverman Gallery, του Τελ Αβίβ. Ανατέθηκε από το Τμήμα Τεχνών των Δήμων του Τελ Αβίβ για την ομαδική έκθεση "Province: Visitor Center" σε επιμέλεια της Leah Abir. Το «Barking Dogs don't Bite» κέρδισε το 2ο Βραβείο Video Art και Πειραματικής Ταινίας, στο Φεστιβάλ Κινηματογράφου της Ιερουσαλήμ, το 2013.



Andreas Mares (AT) | Zugvogel (2008) | 04:13, colour, sound

A bird crashes against my window pane. This event is the mirror of my own inner journey. Where do I stand? Wherever I go? How much time remains? ...

Ένα πουλί πέφτει πάνω στο τζάμι του παραθύρου μου. Το γεγονός αυτό είναι ο καθρέφτης του δικού μου εωτερικού ταξιδιού. Πού μπορώ να σταθώ; Πού νά; Πόσος χρόνος παραμένει;



Jarrell Iu-Hui Chua and Christine Germain (USA)
| Nexus (2013) | 02:56, colour, sound

"Nexus" is a short dance film created by Christine Germain and Iu-Hui Chua about moving from sedentary life and accepted social structures into discovering oneself in the world.

To «Nexus» είναι μια ταινία χορού μικρού μήκους που δημιουργήθηκε από την Christine Germain και τον Iu-Hui Chua σχετικά με τη μετάβαση από την καθιστική ζωή και την αποδοχή των κοινωνικών δομών στην ανακάλυψη του εαυτού σου μέσα στον κόσμο.



Kate Rowles (UK) | My Wonderland (2010) | 07:42, colour, sound

Kate Rowles offers us a burlesque video with very basic "special" effects. A work on framing and scale, but also on staging, with her father's audible directions leading her throughout the filming process. The video thus raises questions about images, but also imagination.

Η Kate Rowles μας προσφέρει ένα βίντεο μπουρλέσκ με πολύ βασικά «ειδικά» εφέ. Ένα έργο για το γύρισμα και την κλίμακα, αλλά και για τη σκηνοθεσία, με τις οδηγίες του πατέρα της να ακούγονται και να την καθοδηγούν σε όλη τη διαδικασία των γυρισμάτων. Το βίντεο εγείρει ερωτήματα σχετικά με τις εικόνες, αλλά και τη φαντασία.



Jean-Gabriel Périot (FR) | The Devil (2012) | 07:00, B&W, sound

"You don't know what we are."

«Δεν ξέρεις τι είμαστε.»

CologneOFF & artvideoKOELN



Founded in 2005 and unique in its kind, CologneOFF is based on the unconventional concept to be a festival without a static festival location but built on global networking instead, based on a growing collection of art videos to be expanded each year by realizing a new festival edition, instead of organising each year again an event just for 3 days, based on a dual system of equal virtual and physical components, focusing on new and experimental artistic expressions, instead of following already known paths. All this gives its founder and director Agricola de Cologne all freedom to set through his ideas of encouraging artists to create "total art" works by using the multi-faceted medium of digital video. In 2014, CologneOFF was realizing its 10th festival edition celebrating 10 years exciting developments in the field of "art and moving images". Cologne International Videoart Festival is operated by artvideoKOELN - the curatorial initiative "art & moving images".

To CologneOFF, το οποίο ιδρύθηκε το 2005, είναι μοναδικό στο είδος του και βασίζεται στη μη συμβατική ιδέα ενός φεστιβάλ χωρίς στατική τοποθεσία, χτισμένο, αντιθέτως, πάνω σε ένα παγκόσμιο δίκτυο που βασίζεται σε μια αυξανόμενη συλλογή από art videos που επεκτείνεται κάθε χρόνο με μια νέα διοργάνωση, αντί να οργανώνει κάθε χρόνο ένα φεστιβάλ για 3 μέρες, βασισμένο σε ένα διπλό σύστημα ίσων εικονικών και φυσικών μερών, εστιάζοντας σε νέες και πειραματικές καλλιτεχνικές εκφράσεις, αντί να ακολουθεί τα ήδη γνωστά μονοπάτια. Όλο αυτό δίνει στον ιδρυτή και διευθυντή Agricola de Cologne την ελευθερία να ορίσει μέσα από τις ιδέες του για την ενθάρρυνση των καλλιτεχνών να δημιουργήσουν "total art" έργα χρησιμοποιώντας το πολυσχιδές μέσο του ψηφιακού βίντεο. Το 2014 το CologneOFF πραγματοποίησε τη δεκαετή διοργάνωσή του γιορτάζοντας 10 χρόνια συναρπαστικών εξελίξεων στον τομέα της "art & moving images". Το Διεθνές Videoart Festival της Κολωνίας πραγματοποιείται από την artvideoKOELN - την επιμελητική πρωτοβουλία "art & moving images".

artvideoKOELN

- the curatorial initiative "art & moving images"



Founded in 2010 by Agricola de Cologne as tool for developing the field of "art & moving images", artvideoKOELN is representing the operating system behind Cologne International Videoart Festival and the associated platforms. The status as an initiative without any institutional affiliation and structure give its founder all curatorial and artistic freedom to explore video as a multi-faceted medium of contemporary art.

To artvideoKOELN ιδρύθηκε το 2010 από τον Agricola de Cologne ως εργαλείο για την εξέλιξη του τομέα «art & moving images» και αντιπροσωπεύει το λειτουργικό σύστημα πίσω από το Διεθνές Videoart Festival της Κολωνίας και τις σχετικές πλατφόρμες. Αυτή η πρωτοβουλία χωρίς δομή και σχέση με κάποιο θεσμό δίνει στον ιδρυτή της όλη την επιμελητική και καλλιτεχνική ελευθερία να διερευνήσει το βίντεο ως ένα πολυσχιδές μέσο σύγχρονης τέχνης.

Bio

Agricola de Cologne was launched on 1 January 2000 as an artist brand, standing for the: interdisciplinary media artist, director of experimental short films and videos, curator of media art and the designer of culture, founder & director of art-videoKOELN – the curatorial initiative "art & moving images" (2010), founder & director of CologneOFF - Cologne International Videoart Festival (2005), founder and director of Le Musee di-visioniste – the new museum of networked art, a global network on different virtual and physical levels (2000).

Besides for a broad bandwidth of dynamic curatorial contexts he is initiating in physical & virtual space, Agricola de Cologne is standing also for the co-curator & co-organiser of events like festivals & exhibitions of contemporary art, but also for the jury member of divers festivals. Since its introduction in 2000, Agricola de Cologne is represented as an artist on more than 600 festivals and media art exhibitions in New York, Chicago, London, Paris, Marseille, Madrid, Barcelona, Lisbon, Oslo, Seoul, Bangkok, Jakarta, Manila, Phnom Penh, New Delhi, Basel, Vienna, Linz (Ars Electronica), Graz, Kiev, Riga, Tallinn, Moscow, St.Petersburg, Tokyo, Rome, Milan, Turin, Karlsruhe (ZKM), Berlin & more, but also on Biennials like ISEA Nagoya (2002), Venice Biennale 2003-2005, Biennale of New Media Art Merida/MX 2003, Biennale of Electronic Arts Perth/Australia (2004), Biennale de Montreal (2004), Biennale Video & New Media Santiago/Chile (2005), ISEA Singapore 2008. His media art works received numerous prizes and awards.

Βιογραφικό

Ο Agricola de Cologne καθιερώθηκε ως artist brand 1 Ιανουαρίου 2000 ως διεπιστημονικός media artist, σκηνοθέτης πειραματικών ταινιών μικρού μήκους και video, επιμελητής media art και πολιτιστικός σχεδιαστής, ιδρυτής και διευθυντής του artvideoKOELN - της επιμελητικής πρωτοβουλίας "art & moving images" (2010), ιδρυτής και διευθυντής του CologneOFF - Διεθνούς Videoart Festival της Κολωνίας (2005), ιδρυτής και διευθυντής του Le Musee di-visioniste - του νέου μουσείου networked art, ένα παγκόσμιο δίκτυο σε διαφορετικά εικονικά και φυσικά επίπεδα (2000).

Εκτός από ένα μεγάλο εύρος δυναμικών επιμελητικών πλαισίων που εισάγει στο φυσικό και εικονικό χώρο, ο Agricola de Cologne είναι επίσης συν-επιμελητής και συνδιοργανωτής εκδηλώσεων, όπως φεστιβάλ και εκθέσεις σύγχρονης τέχνης, και μέλος επιτροπής φεστιβάλ. Μετά την εμφάνισή του το 2000, ο Agricola de Cologne παρουσιάζεται ως καλλιτέχνης σε πάνω από 600 φεστιβάλ και εκθέσεις media art σε Νέα Υόρκη, Σικάγο, Λονδίνο, Παρίσι, Μασσαλία, Μαδρίτη, Βαρκελώνη, Λισαβόνα, Όσλο, Σεούλ, Μπαγκόκ, Τζακάρτα, Μανίλα, Πνογκ Πεν, Νέο Δελχί, Βασιλεία, Βιέννη, Λιντς (Ars Electronica), Γκρατς, Κίεβο, Ρίγα, Ταλίν, Μόσχα, Όρος Αγίου Πέτρου, Τόκιο, Ρόμη, Μιλάνο, Τορίνο, Καρλορούπη, (ZKM), Βερολίνο και αλλού, καθώς επίσης και σε Biennale όπως ISEA Ναϊκόρια (2002), Biennale Βιέννης 2003-2005, Biennale New Media Art Μέριδα/Μεξικό 2003, Biennale Electronic Arts Περθ/Αυστραλία (2004), Biennale Μόντρεαλ (2004), Biennale Video & New Media Σαντιάγο/Χιλή (2005), ISEA Σιγκαπούρης 2008. Τα έργα του στη media art έχουν λάβει πολλά βραβεία.

All names, concepts, websites and logos
copyright © by AGRICOLA de Cologne – all rights reserved
All included videos, films, images and texts
copyright © by the owners, authors and artists

On Public Space curated by | Επιμέλεια: Wilfried Agricola de Cologne

Participating Artists - Συμμετέχοντες Καλλιτέχνες

- Gabriel Hosovsky (SK) | Miscellany VIII (2013) | 5:14 min
Kaiser Nahhas (SY) | Anti Censorship Protest at Taksim (2014) | 4:27 min
Dustin Morrow (UK) | Ground London (2013) | 7:41 min
Alexander Callsen (DE) – Gap Camp (2013) | 6:04 min
Victor Ripoll (ES) | Don't Move (2013) | 2:36 min
Felice Hapetzeder (SE) | 366 (2014) | 1:00 min
Manuel Saiz (ES) | Sic Transit (2009) | 5:00 min
Giulia Giannola (IT) | The Lap (2013) | 3:55 min
Magnus Irvin (UK) | The Flasher (2014) | 2:48 min
Mari Keski-Korsu (FI) | Albedo Logger (2013) | 06:08 min
Bankleer (DE) | Minority in Majority (2011) | 4:30 min
Beate Hecher / Markus Keim (AT) | In Absentia (2012) | 10:00 min
Ana Brotas (PT) | Okupa (2009) | 2:19 min
Yuriy Kruchak, Yulia Kostereva (UA) | The 7th of November (2009) | 3:36 min
Francesca Fini (IT) | Oasis in the desert (2010) | 5:00 min
Daniel Lo Iacono (DE) | Digital Snapshots (2003) | 2:30 min
Albert Merino (ES) | Les Bagnieurs (2010) | 3:50 min
Les Riches Douaniers (FR) | Motorized Ordeal (2009) | 8:46 min



Gabriel Hosovsky (SK) | Miscellany VIII (2013) | 5:14 min

In this video-performance, routinely and efficiently, Gabriel Hosovsky paves the way to his own downfall as he cuts off the branches he is sitting on.

Στο συγκεκριμένο video-performance ο Gabriel Hosovsky, τακτικά και αποτελεσματικά, ανοίγει τον δρόμο προς τη δική του προσωπική πτώση κόβοντας τα κλαδιά στα οποία κάθεται.

Kaiser Nahhas (SY)

| Anti Censorship Protest at Taksim (2014) | 4:27 min

A protest against the censorship laws issued by the Turkish government; which would allow the government to block access to certain websites and track down people's activity on the internet. This was the second protest regarding this matter, and the protesters failed to protest in Taksim square because the police surrounded it, so they started the protest from Istiklal Street. The protest didn't last more than 4 minutes and then it was clashes with police in the alleys and streets for two hours. I shot this video without having a gas mask and I faded out at one point but some protesters helped me regain consciousness.

Το βίντεο αυτό αφορά μια διαμαρτυρία, η οποία έγινε στην Τουρκία διότι η Τουρκική κυβέρνηση εκδίδει νόμους λογοκρισίας που της επιτρέπουν να μπλοκάρει την πρόσβαση σε συγκεκριμένες ιστοσελίδες και να παρακολουθεί τη δραστηριότητα των ανθρώπων στο διαδίκτυο. Αυτή ήταν η δεύτερη διαμαρτυρία για το συγκεκριμένο θέμα, αλλά οι διαδηλωτές απέτυχαν να την πραγματοποιήσουν καθώς η αστυνομία είχε καταλάβει την πλατεία Taksim και έτοι ξεκίνησαν από το δρόμο Istiklal. Η διαμαρτυρία δεν διήρκεσε πάνω από τέσσερα λεπτά ενώ μετά υπήρξαν συγκρούσεις με την αστυνομία για δύο ώρες. Γύρισα το συγκεκριμένο βίντεο χωρίς να φοράω μάσκα για την αποφυγή των δακρυγόνων και έτοι λιποθύμησα κάποια στιγμή, αλλά μερικοί από τους διαδηλωτές με βοήθησαν να ανακτήσω τις αισθήσεις μου.



Dustin Morrow (UK) | Ground London (2013) | 7:41 min

My film is an experimental documentary that explores the British capital at the intersections of three types of geography: urban geography, cultural geography, and psychogeography. Its employment of a specific point-of-view, locked in photography that never gets more than three inches off the ground, along with heavy manipulation of both sound and image, exposes a London seldom examined: a city that moves poetically and with great order when observed slowly and in minute detail.

302

Η ταινία μου είναι ένα πειραματικό ντοκιμαντέρ που εξερευνά τη Βρετανική πρωτεύουσα στο σημείο που διασταυρώνονται τρεις τύποι γεωγραφίας: αστική, πολιτισμική και ψυχική. Η επιστράτευση μιας συγκεκριμένης οπτικής γωνίας, κλειδωμένη σε φωτογραφία που ποτέ δεν ανεβαίνει τρεις ίντσες πάνω απ' το έδαφος, μαζί με ισχυρή επεξεργασία ήχου και εικόνας εκθέτει ένα Λονδίνο που σπάνια εξετάζεται: μια πόλη που κινείται ποιητικά και με μεγαλύτερη τάξη όταν παρατηρείται αργά και σε μεγάλη λεπτομέρεια.

Alexander Callsen (DE) | Gap Camp (2013) | 6:04 min

Gap Camp is a project examining gaps and urban scrap spaces to develop different modes of colonisation and temporary use. Since the fall of the Berlin wall the numerous waste lands and gaps owed to the division of the city and the abandonment of the former border strip are an optional space for many types of use beyond commercial exploitation. Districts with precarious living conditions offer a certain degree of protection from revaluation strategies used by the real estate industry and temporarily allow for different modes of appropriation. The Gap Camp is a plug in construction which is colonising an undefined void in the public space. The video is documenting the initial assembly of the Gap Camp LICHTENBERG in Berlin March 2013.

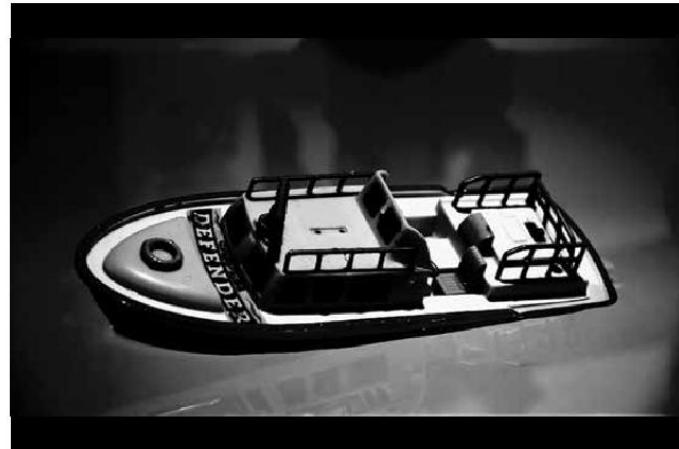
To Gap Camp είναι ένα πρότζεκτ το οποίο εξετάζει τα κενά και τα δημόσια οιμεία για τα απορρίμματα, έτσι ώστε να μπορέσουν να αναπτυχθούν διαφορετικές μορφές αποθήκευσης των απορριμάτων και προσωρινής χρήσης αυτών. Μετά την πτώση του τείχους του Βερολίνου υπήρξαν πολυάριθμα αχρησιμοποίητα εδάφη λόγω της διαίρεσης της πόλης και της εγκατάλειψης της πρώην συνοριογραμμής τα οποία θα μπορούσαν να χρησιμοποιηθούν με πολλούς τρόπους και όχι μόνο για εμπορική εκμετάλλευση. Οι περιοχές με επισφαλείς συνθήκες διαβίωσης προσφέρουν έναν συγκεκριμένο βαθμό προστασίας από τις στρατηγικές αναπροσαρμογής που χρησιμοποιούνται από τον κλάδο αγοραπωλησίας ακινήτων και επιτρέπουν προσωρινά να υπάρχουν διαφορετικά μοντέλα ιδιοποίησης. To Gap Camp είναι μια πρόσθετη κατασκευή που οποία προσπαθεί να αποικίσει στο απροσδιόριστο κενό που υπάρχει στο δημόσιο χώρο. Το βίντεο αυτό καταγράφει την αρχική συναρμαλόγηση του Gap Camp LICHTENBERG στο Βερολίνο το Μάρτιο του 2013.



Victor Ripoll (ES) | Don't Move (2013) | 2:36 min

One minute, just a minute of your time. Stop, stand to look around you. One minute, a second, a life. Reflect, turn, share, love, look and let yourself look. A man, an advertisement, an action and you walking near me.

Ένα λεπτό, απλά ένα λεπτό από το χρόνο σου. Σταμάτα, στάσου και κοίτα γύρω σου. Ένα λεπτό, ένα δευτερόλεπτο, μια ζωή. Συλλογίσου, γύρνα, μοιράσου, αγάπα, κοίτα και άσε τον εαυτό σου να κοιτάξει. Ένας άνθρωπος, μια διαφήμιση, μια πράξη και εσύ να περπατάς κοντά μου.



Felice Hapetzeder (SE) | 366 (2014) | 1:00 min

366 is the number of confirmed deaths drowned at Lampedusa, Italy as a 20 metre long fishing boat with refugees from Africa sunk on October 3rd 2013. The work 366 is an interpretation of the event, filmed in a bathtub with a toy coast guard boat. The soundtrack is made out of news flash reports on the events at Lampedusa, all reporters speaking at once and the sound fading down as the boat sinks. An allegory on how the media works in the aftermath of a disaster. The border politics of the European Union and Italy are discussed in the aftermath of the event as it is thought that many more could have been rescued. At the same time as politicians say that this should not happen again, it is actually happening every day.

366 είναι ο αριθμός των επιβεβαιωμένων θανάτων από πνιγμό στην Lampedusa της Ιταλίας όπου βιθίστηκε μια εικοσάμετρη αλιευτική βάρκα γεμάτη με Αφρικανούς μετανάστες, στις 3 Οκτωβρίου του 2013. Το έργο 366 αποτελεί μια αναπαράσταση του γεγονότος αυτού το οποίο γιρίστηκε σε μια μπανιέρα με ένα σκάφος παιχνίδι της ακτοφυλακής. Το soundtrack δημιουργήθηκε από διάφορες νέες αναφορές για το γεγονός αυτό όπου όλοι οι δημοσιογράφοι μιλάνε ταυτόχρονα και ο ήχος φθίνει καθώς η βάρκα βουλιάζει. Αποτελεί μια αλληγορία για το πως λειτουργούν τα μέσα ενημέρωσης στους απόκοκους μιας καταστροφής. Οι συνοριακές πολιτικές της Ευρωπαϊκής Ένωσης και της Ιταλίας συζητούνται πολύ μετά το γεγονός αυτό καθώς πιστεύεται ότι θα μπορούσαν να έχουν διασωθεί πολύ περισσότεροι. Την ίδια στιγμή, ενώ όλοι οι πολιτικοί λένε ότι αυτό δεν επιτρέπεται να ξανασυμβεί, στην πραγματικότητα συμβαίνει κάθε μέρα.



Manuel Saiz (ES) | Sic Transit (2009) | 5:00 min

Sic Transit is a short film in which several people run sequentially towards the camera to deliver at their arrival few phrases in front of it, in a moment of panting and high emotional intensity. The text is only completed by the recitation of all the participants. Then it forms a poetic narrative of the encounter of the artists with a heavy load, that of the previous centuries of Art and Culture. The video has been shot at the Tiber riverside in Rome, with the collaboration of foreign artists living in the city.

304

To Sic Transit είναι ένα short film στο οποίο αρκετοί άνθρωποι περνούν διαδοχικά μπροστά από την κάμερα, τρέχοντας, και σε μια στιγμή ανάμεσα από το λαχάνισμα και την υψηλή συναισθηματική ένταση που υπάρχει σταματούν μπροστά από την κάμερα για να πουν λίγες φράσεις. Το κείμενο ολοκληρώνεται με την απαγγελία όλων των συμμετεχόντων. Έπειτα σχηματίζει μια ποιητική αφήγηση της συνάντησης των καλλιτεχνών με ένα βαρύ φορτίο, τους προηγούμενους αιώνες Τέχνης και Πολιτισμού. Το βίντεο γυρίστηκε στην όχθη του Τίβερη στην Ρώμη, σε συνεργασία με ξένους καλλιτέχνες που μένουν στην πόλη.

Giulia Giannola (IT) | The Lap (2013) | 3:55 min

The inspiration for the video "The Lap" comes from the observation of the rhythms, that people create with their movement patterns during their daily life in the city, and that sometimes look like choreographies. On a running field, people carry trolleys, other people walk fast and they overcome each other, others sit and wait. Like on the street, a number of people moves at the same time. According to their actions they move with different speeds and they use different running lanes that outline their speed. A runner crosses all these situations.

Η έμπνευση για το βίντεο «The Lap» προέρχεται από την παρατήρηση των ρυθμών, που οι άνθρωποι δημιουργούν με τα μοτίβα της κίνησής τους κατά τη διάρκεια της καθημερινής τους ζωής στην πόλη, και που άλλοτε μοιάζουν με χορογραφίες. Σε ένα πεδίο τρεξίματος, οι άνθρωποι μεταφέρουν καρότσια, άλλοι περπατούν γρήγορα και ξεπερνούν ο ένας τον άλλον, άλλοι κάθονται και περιμένουν. Οπως και στο δρόμο, ένας αριθμός ανθρώπων κινείται συγχρόνως. Σύμφωνα με τις ενέργειές τους, κινούνται με διαφορετικές ταχύτητες και χρησιμοποιούν διαφορετικές λωρίδες που σκιαγραφούν την ταχύτητά τους. Ένας δρομέας διασκίζει όλες αυτές τις καταστάσεις.



Magnus Irvin (UK) | The Flasher (2014) | 2:48 min



Mari Keski-Korsu (FI) | Albedo Logger (2013) | 06:08 min

Albedo suits are designed to increase the solar energy reflectivity (albedo value) in the forests, this way cooling the climate and mitigating the climate change. They play with the idea of DIY geo-engineering.

Οι στολές Albedo δημιουργούνται για να αυξήσουν την αντανακλαστικότητα της πλιακής ενέργειας (albedo) στα δάση, ψυχραίνοντας με αυτόν τον τρόπο το κλίμα και μετριάζοντας την κλιματική αλλαγή. Παίζουν με την ιδέα της «κάντο μόνος σου» γεω-μηχανικής.



Bankleer (DE) | Minority in Majority (2011) | 4:30 min

The music video is about the awakening of the Roma Community in this district, which is entirely left to its own decay by the government. The dilapidated building facades are an expression of poverty and hopelessness. Life there is marked by the exclusion and the concomitant sense of ghettoization of Roma population. "Minority in majority" opposes this vociferous culture of corruption and apathy with these life conditions (and the common departure from it). This clip is developed in collaboration with the musicians Ondřej Darvas and Maruška Darvašová.

306



Beate Hecher / Markus Keim (AT) | In Absentia (2012) | 10:00 min

In Abwesenheitl - In Absentia is the cinematic reconstruction of a performance which was intended to be staged in Damascus together with Syrian artists. Because the local political situation in Syria increasingly worsened in 2011, the performance never took place as planned. The two directors then decided to re-enact the performance in the Egyptian desert, 1000 km southwest of Syria and in the absence of the Syrian artists. The result is a film that shows the fragility of a human body, and the mirage-like disappearance of humans in politically precarious situations.

Το μουσικό βίντεο έχει να κάνει με την αφύπνιση της κοινότητας των Ρομά σε αυτήν την περιοχή, που είναι εντελώς παρατημένη από την κυβέρνηση. Οι ερειπωμένες προσόψεις των κτιρίων είναι μια έκφραση φτώχειας και απελπισίας. Η ζωή εκεί στιγματίζεται από τον αποκλεισμό και ταυτόχρονα την αισθηση της γκετοποίησης του πληθυσμού των Ρομά. Το έργο αντιτίθεται σε αυτή την κραυγαλέα κουλτούρα της διαφθοράς και απάθειας με αυτές τις συνθήκες ζωής (και τη συχνή αποχώρηση από αυτήν). Το βίντεο αναπτύχθηκε σε συνεργασία με τους μουσικούς Ondřej Darvas και Maruška Darvašová.

Το «In Abwesenheitl - In Absentia» είναι η κινηματογραφική αναδόμηση μιας παράστασης που είχε ως στόχο να ανέβει στη Δαμασκό μαζί με Σύριους καλλιτέχνες. Επειδή η τοπική πολιτική κατάσταση στη Συρία χειροτέρευε συνεχώς το 2011, η παράσταση ποτέ δεν έλαβε χώρα, όπως ήταν σχεδιασμένο. Οι δύο σκηνοθέτες τότε αποφάσισαν να αναπαραστήσουν την παράσταση στην Αιγυπτιακή έρημο, 1000 χλμ. νοτιοδυτικά της Συρίας και με τους Σύριους καλλιτέχνες να απουσιάζουν. Το αποτέλεσμα είναι μια ταινία που δείχνει πόσο εύθραυστο είναι το ανθρώπινο σώμα, και την εξαφάνιση - σαν οφθαλμαπάτη - των ανθρώπων σε πολιτικά επικίνδυνες καταστάσεις.

**Ana Brotas (PT) | Okupa (2009) | 2:19 min**

She arrives at the inhumane, chaotic, polluted and aggressive frail Urb to ephemerally modify this space with several objects. This is a visual experiment based on the metamorphosis of a sensorial and culturally repugnant space in Lisbon. The transformation occurs through several carefully chosen objects, each one representing visually a part of our quotidian sense of comfort and what we call a "home" essential to our existence and well-being. The conversion ends with the switch off, the only action with synchronized sound, which abruptly cuts the viewer's access to her privacy in this new occupied space. This work was performed by Mariana Fernandes.

Εκείνη καταφθάνει στο απάνθρωπο, το χαοτικό, το μολυσμένο και επιθετικό εύθραυστο Έρθ για να μεταποιήσει εφήμερα το χώρο αυτό με διάφορα αντικείμενα. Αυτό είναι ένα εικαστικό πείραμα βασισμένο στη μεταμόρφωση ενός αισθητικά και πολιτισμικά απωθητικού χώρου στη Λισσαβώνα. Η μεταμόρφωση λαμβάνει χώρα μέσα από διάφορα προσεκτικά επιλεγμένα αντικείμενα, το καθένα από τα οποία αναπαριστά μέρος της καθημερινής μας αίσθησης της άνεσης και του τι αποκαλούμε «σπίτι», που είναι απαραίτητες για την ύπαρξη και την ευημερία μας. Η μετατροπή τελειώνει με το κλείσιμο του διακόπτη, της μόνης ενέργειας με συγχρονισμένο ήχο, που κόβει απότομα την πρόσβαση του θεατή στην ιδιωτικότητα της, σε αυτό τον νέο κατειλημένο χώρο. Το έργο αυτό εκτελέστηκε από την Mariana Fernandes.

**Yuriy Kruchak, Yulia Kostereva (UA)
| The 7th of November (2009) | 3:36 min**

The citizens of Switzerland and the guests are invited to take part in a trip to the city of Geneva. They are carrying the bags, filled with newspapers for the Swiss elite real estate advertising, moving from Villa Lombard, situated in Genève's suburbs to Place des Nations, Genève, situated down town. The people are invited to join the intervention at any point of its conduction. The route includes the following means of public transportation: bus, river tram and tram. The purpose of the journey is a renovation of the absent part of Broken Chair on Place des Nations (a broken leg).

307

Οι πολίτες της Ελβετίας και οι φιλοξενούμενοι καλούνται να πάρουν μέρος σε μια εκδρομή στην πόλη της Γενεύης. Κρατάνε τόστες, γεμάτες με εφημερίδες για την αφρόκρεμα της Ελβετικής διαφήμισης ακινήτων και κάνουν πορεία από τη Βίλα Lombard, στα προάστια της Γενεύης στην Πλατεία των Εθνών (Place des Nations), στο κέντρο της πόλης. Ο κόσμος καλείται να συμμετάσχει σε κάθε μέρος της παρέμβασης. Η διαδρομή περιλαμβάνει τα παρακάτω μέσα μαζικής μεταφοράς: λεωφορείο, τραμ και ποταμόπλοιο. Ο σκοπός του ταξιδιού είναι μια ανακαίνιση του απόντος μέλους του γλυπτού της Σπασμένης Καρέκλας (Broken Chair) στην Πλατεία των Εθνών (ένα σπασμένο πόδι).



Francesca Fini (IT) | Oasis in the desert (2010) | 5:00 min

The piece was performed late at night, in Tor Bella Monaca, a very depressed neighborhood in Rome, Italy. In all that desolation and dirt, I'm a crazy lady trying to reach my little spot of peace and warmth. And even if I'm finally resting under the orange lights of an artificial sun, I'm still all alone in the dark. Because in every desert there is a little oasis and in every oasis a little desert.

308 Το έργο ερμηνεύτηκε αργά τη νύχτα, στην Tor Bella Monaca, μια γειτονιά σε κατάθλιψη στη Ρώμη της Ιταλίας. Σε όλη αυτή την ερήμωση και βρωμιά, είμαι μια τρελή κυρία που προσπαθεί να φτάσει στο δικό της μικρό τόπο γαλήνης και ζεστασιάς. Και ακόμα κι αν επιτέλους ξεκουράζομαι κάτω απ' τα πορτοκαλί φώτα ενός τεχνητού ήλιου, και πάλι είμαι ολομόναχη στο σκοτάδι. Γιατί σε κάθε έρημο βρίσκεται μια μικρή όαση και σε κάθε όαση βρίσκεται μια μικρή έρημος.

Daniel Lo Iacono (DE) | Digital Snapshots (2003) | 2:30 min

Digital Snapshots is a kind of docu-animation dealing with the correlation of digital manipulations and candid documentary shots. It was produced as part of a Media Design diploma thesis from the University of Applied Sciences Mainz, Germany in 2003. What does a moment look like? Can snapshots freeze a moment in time? In Digital Snapshots motion fragments were captured and rearranged in a new visual context via unconventional digital manipulations. A long take camera movement cycle generates a unique "digital painting". In this case Digital Snapshots enables the viewer to experience a virtual walk through a beautiful park during summertime.

To Digital Snapshots είναι ένα είδος ντοκιμαντέρ-animation που ασχολείται με τη συσχέτιση της ψηφιακής επεξεργασίας και των ακατέργαστων πλάνων του ντοκιμαντέρ. Η παραγωγή έγινε ως μέρος διπλωματικής εργασίας στο Media Design από το Πανεπιστήμιο Εφαρμοσμένων Επιστημών του Μάιντς στη Γερμανία το 2003. Πώς φαίνεται μια στιγμή; Μπορούν τα στιγμιότυπα να παγώσουν μια στιγμή μέσα στο χρόνο; Στο Digital Snapshots θραύσματα κίνησης συλλαμβάνονται και αναδιοργανώνονται σε ένα νέο εικαστικό πλαίσιο μέσα από αντισυμβατική ψηφιακή επεξεργασία. Μια λήψη εικόνας μεγάλης διάρκειας με κίνηση της κάμερας αναπαράγει ένα μοναδικό «ψηφιακό πίνακα» (digital painting). Στην περίπτωση αυτή το Digital Snapshots επιτρέπει στον θεατή να έχει την εμπειρία ενός ψηφιακού περιπάτου σε ένα πανέμορφο πάρκο το καλοκαίρι.

**Albert Merino (ES) | Les Baigneurs (2010) | 3:50 min**

A contemporary update of the picture from Cezanne, where the idealization of a bucolic nature will be replaced through the exploitation of the environment characterized for a massive presence of persons. This piece recreates different visions about the state of the earth, staging mainstream images of environmental documentaries in a domestic format; in the way that each corner of the street contains a part of the world.

Μια σύγχρονη επικαιροποίηση του έργου του Σεζάν, όπου η ιδανικοποίηση της βιουκολικής φύσης θα αντικατασταθεί μέσα από την εκμετάλλευση του περιβάλλοντος που χαρακτηρίζεται από μια μαζική παρουσία ανθρώπων. Το έργο αναδημιουργεί διαφορετικά οράματα για την κατάσταση της γης, στίνοντας mainstream εικόνες από περιβαλλοντικά ντοκιμαντέρ σε οικιακή μορφή, με τρόπο ώστε κάθε γωνία του δρόμου να περιέχει ένα μέρος του κόσμου.

**Les Riches Douaniers (FR) | Motorized Ordeal (2009) | 8:46 min**

It is 5 pm, the city wakes up. A man hits a passerby and enjoys his victim crushed by a car, then it starts to give battle punched. The film refers to the famous words of French philosopher Jean-Paul Sartre: "Hell is others".

Είναι πέντε τα ξημερώματα, η πόλη ξυπνάει. Ένας άντρας χτυπά έναν περαστικό και απολαμβάνει τη στιγμή που το θύμα του συνθλίβεται από ένα αυτοκίνητο, ενώ μετά αρχίζει να προβάλλει αντίσταση. Η ταινία αναφέρεται στο διάστημα από-φθεγμα του Γάλλου φιλόσοφου Ζαν-Πωλ Σαρτρ: «Η κόλαση είναι οι άλλοι».

MADATAC

MADATAC is an independent and non-profit springboard, with an cultural diversity approach for cutting edge experimental and new media audio-visual culture, that particularly values innovation, originality and risk-taking art projects. From the beginning MADATAC identified itself as a digital audio-visual and new media festival, that includes all other technologies of the moving digital image and sound.

This unique and leading international event takes place in Madrid (Spain) each December within the city Mile of Art, with daily screenings of video art and digital; competitive sections; exhibitions of interactive video installations; open discussions with artists; seminars, lectures and round-table debates related to art, beauty and technology; audio-visual performances; workshops; think-thank forums; video art auctions and multiple awards.

Our objective is encourage the participation of citizens in the fields of audio-visual digital art and new media art culture and to promote the exchange of knowledge between professionals with collaborative projects which serve as a collective laboratory where digital artists can present their most recent creations to the greater public, critics, commissioners, scholars from university institutions, curators, collectors, institutions and companies, as well as other trained members of the community.

This is intended to support and spotlight rising investigations, research work and papers on this field employing new technologies, awarding creative excellence of artists who best fuse in a single work technology and imagination and challenge conventional cinematic narratives, in order to build worldwide networking intercultural bridges between regions, artists and organizations overturned towards the most transforming future art.

310

To MADATAC είναι μια ανεξάρτητη και μη κερδοσκοπική πλατφόρμα, με μια πολυδιάστατη πολιτιστική προσέγγιση για την πρωτοπόρα πειραματική και οπτικοακουστική κουλτούρα των νέων μέσων, η οποία εκτιμά ιδιαίτερα την καινοτομία, την αυθεντικότητα και τα ριψοκίνδυνα καλλιτεχνικά πρότζεκτ. Από την αρχή το MADATAC ταυτοποίησε τον εαυτό του ως ένα ψηφιακό οπτικοακουστικό φεστιβάλ νέων μέσων, το οποίο περιλαμβάνει όλες τις άλλες τεχνολογίες της ψηφιακής κινούμενης εικόνας και του ψηφιακού ήχου.

Αυτό το μοναδικό και πρωτοπόρο φεστιβάλ πραγματοποιείται στη Μαδρίτη (Ισπανία) κάθε Δεκέμβριο μέσα στην πόλη Mile of Art, με καθημερινές προβολές video art, διαγωνιστικά τμήματα, εκθέσεις διαδραστικών βίντεο εγκαταστάσεων, ανοικτές συζητήσεις με καλλιτέχνες, σεμινάρια, ομιλίες και συζητήσεις στρογγυλής τραπέζης σε σχέση με την τέχνη, το ωραίο και την τεχνολογία, οπτικοακουστικές performances, εργαστήρια, συναντήσεις επιστημόνων, δημοπρασίες video art και πολλαπλές βραβεύσεις.

Στόχος μας είναι να ενθαρρύνουμε τη συμμετοχή των πολιτών στον τομέα της ψηφιακής οπτικοακουστικής τέχνης και της κουλτούρας των νέων μέσων και να προβάλλουμε την ανταλλαγή της γνώσης μεταξύ των επαγγελματιών και των συνεργατικών πρότζεκτ, τα οποία λειτουργούν ως ένα συλλεκτικό εργαστήριο, όπου οι καλλιτέχνες της ψηφιακής τέχνης μπορούν να παρουσιάσουν τις πιο πρόσφατες δημιουργίες τους στο ευρύτερο κοινό, σε κριτικούς, ακαδημαϊκούς από πανεπιστημιακά ιδρύματα, επιμελητές, συλλέκτες, ιδρύματα και εταιρείες, καθώς και σε άλλα εκπαιδευμένα μέλη της κοινότητας.

Αυτό έχει ως σκοπό την υποστήριξη και την προβολή ανερχόμενων ερευνών και δημιουργεών σε αυτό τον τομέα αξιοποιώντας νέες τεχνολογίες, ανταμείβοντας τη δημιουργικότητα των καλλιτεχνών, οι οποίοι με τον καλύτερο τρόπο παρουσιάζουν τη διασταύρωση τεχνολογίας και φαντασίας σε ένα έργο και προκαλούν τις συμβατικές κινηματογραφικές αφηγήσεις, στοχεύοντας στη δημιουργία πιαγκόδυμων διαπολιτισμικών δικτύων ανάμεσα στις περιοχές, τους καλλιτέχνες και τους οργανισμούς, οι οποίοι στρέφονται προς την πιο πολυμορφική τέχνη του μέλλοντος.

VIDEOSPAIN

Curated by | Επιμέλεια: Iury Lech

MADATAC aims to take the pulse on what is new in the international ever-changing new moving image environment and on each edition put forward an attention-grabbing and inspirational theme. With this special program for ADAF Festival, selected from a wide range of options of MADATAC archives, on one hand we wanted to make a caustic, peculiar, critical and enticing tribute to video art works where oneiric and verity visions collide with intense organic textures and are expanded towards heterogeneous ways of watching unveiled bodies, forgotten landscapes and lost memories and emotions, while on the other we have opened the Pandora's box of cybernetic culture that enables radical new processes to storm the audiovisual creation, conquering screens with groundbreaking pixels and a re-assimilation of the relationship between art, space and technology.

To MADATAC έχει σκοπό να πάσσει το σφυγμό του τι είναι νέο στο διεθνές συνεχώς μεταλλασσόμενο περιβάλλον της κινούμενης εικόνας και σε κάθε διοργάνωση προτείνει ένα θέμα που αποσπά την προσοχή και εμπνέει.

Με αυτό το ιδιαίτερο πρόγραμμα για το ADAF Festival, επιλεγμένο από μια ευρεία γκάμα έργων του αρχείου του MADATAC, από την μια πλευρά θέλλει να κάνουμε ένα καυστικό, περίεργο, κριτικό και προκλητικό αφιέρωμα στα έργα video art, όπου ονειρικά και αληθινά οράματα συγκρούονται με έντονες οργανικές υφές και εκτείνονται προς επεργενείς τρόπους θέασης αποκαλυπτικών σωμάτων. Ξεχασμένων τοπίων και χαμένων αναμνήσεων και συναισθημάτων. Από την άλλη πλευρά έχουμε ανοίξει το κουτί της Πλανδώρας της κυβερνοκούλοτούρας, η οποία επιτρέπει νέες ριζικές διαδικασίες για επίθεση στην οπτικοακουστική δημιουργία, κατακτώντας οθόνες με επαναστατικά πίξελ και μια εκ νέου αφορούσων της σχέσης ανάμεσα στην τέχνη, το χώρο και την τεχνολογία.

Participating Artists - Συμμετέχοντες Καλλιτέχνες

Christian Niccoli (DE/IT) | Ohne Titel (Untitled) (2013) | 04:10 min

Albert Merino (ES) | The essence of the stone (2013) | 07:53 min

Kaste Seskeviciute (LT) | Panta rhei (2012) | 04:22 min

Iury Lech (ES) | Transmorph Realities (2013) | 1:50 min

Jacqueline Sim (SG) | Outside Information (2014) | 6:33 min

Javier Lloret (ES) | Detached (2013) | 4:16 min

Ip Yuk-Yiu (HK) | The plastic Garden (2013) | 11:30 min

Belen Paton (ES) | Belfast Road Closed (2013-2014) | 6:45 min

Seo Jung Lee (KR/FR) | Sing Under (2012) | 10:00 min

Clara Aparicio Yoldi (ES) | Fragmented Memory (2013) | 3:04 min



Christian Niccoli (DE/IT) | Ohne Titel (Untitled) (2013) | 04:10 min
Soundtrack: Direct sound

This film metaphorically narrates the irrevocable moment of been-thrown-into-the-world, of entering the nakedness of being. The work consists of a single scene shot with a fixed camera that captures an hostile, empty and silent landscape. Suddenly a helicopter flies from the horizon towards the camera. At a certain point the helicopter stops and a rope gets thrown out of the cabin. A man lets himself down this rope and once he touches ground, the rope gets pulled back into the cabin and the helicopter flies away, letting there the person, alone.

Η ταινία αυτή αφηγείται μεταφορικά την αμετάκλητη στιγμή που ρίχνεσαι μέσα στον κόσμο, που μπαίνεις στη γύμνια της ύπαρξης. Το έργο αποτελείται από ένα πλάνο μίας σκηνής με σταθερή κάμερα, που συλλαμβάνει ένα εχθρικό, άδειο και οιωνιπλό τοπίο. Ξαφνικά, ένα ελικόπτερο πετάει από τον ορίζοντα προς την κάμερα. Κάποια στιγμή το ελικόπτερο σταματά και ένα σχοινί πετιέται έξω από το πιλοτήριο. Ένας άντρας κατεβαίνει από το σχοινί και με το που αγγίζει το έδαφος, το σχοινί τραβιέται πίσω στο πιλοτήριο και το ελικόπτερο φεύγει, αφήνοντας τον άντρα εκεί, μόνο.



Albert Merino (ES) | The essence of the stone (2013) | 07:53 min
Soundtrack: Miguel Angel Merino, Pedro Aznar, Leon Dane (Alcalica), Albert Merino

A journey through the architectural spaces of a space, where the olfactory qualities of the space and its walls, are evoked from the emergence of out of context objects, unusual presences and heavy elements. Two figures looking for themselves through halls, chambers and gardens in a static pursuit, along which the space goes stripping, exposing the fragments and wounds in a deployment that exceeds the look and transcends the senses.

312

Ένα ταξίδι μέσα από τους αρχιτεκτονικούς χώρους ενός τόπου, όπου οι ιδιότητες της δύσφροπτης του χώρου και των τοίχων του, προκαλούνται από την εμφάνιση αντικειμένων εκτός νοντικού πλαισίου, ασυνήθιστων παρουσιών και βαρέων στοιχείων. Δύο μορφές ψάχνουν τους εαυτούς τους μέσα από αίθουσες, κάμαρες, και κρήπους σε μια στατική καταδίωξη, ενώ ο χώρος απογυμνώνεται, εκθέωντας τα θραύσματα και τις πληγές σε μια ανάπτυξη που ξεπερνά το φαίνεσθαι και υπερβαίνει τις αισθήσεις.

Kaste Seskeviciute (LT) | Panta rhe (2012) | 04:22 min

According to the concept of panta rhe (everything flows) one can never step into the same river for a second time. Similarly, a single flame cannot be put out twice; it is always the same, yet new. The finite act of swallowing the candle flame holds an illusion of capturing (consumption) and losing (quenching), which I see as the vital experiences of a woman. The performer's reaction towards the candle is not always a conscious decision; rather, it is determined by her age, suggesting a certain state of existence in which nothing can be repeated or undone.

Σύμφωνα με την ιδέα του "τα πάντα ρε", κανείς δεν μπορεί να μπει στο ίδιο ποτάμι δύο φορές. Με την ίδια λογική, η ίδια φλόγα δεν μπορεί να σβήστει δύο φορές, είναι πάντα η ίδια, αλλά καινούργια. Η τετελεόμενη πράξη της φλόγας του κεριού ενέκει μια ψευδαισθητική αιχμαλώτισης και απώλειας (οβησίματος), που βλέπω ως τις πιο ζωτικές εμπειρίες μιας γυναίκας. Η αντίδραση της performer προς το κερί δεν είναι πάντα μια συνειδητή απόφαση, αντίθετα καθορίζεται από την ηλικία της, και υπονοεί μια κατάσταση ύπαρξης στην οποία τίποτα δεν μπορεί να επαναληφθεί ή να αναιρεθεί.



Iury Lech (ES) | Transmorph Realities (2013) | 1:50 min

Soundtrack: Iury Lech

When around us all manifests more unalterable, is perhaps when more susceptible is the reality of being transformed into something visually overwhelming and mutant. And Transmorph Realities allude to this flow of transformation from the real to the virtual and vice versa, a way of catching the past so that the present settles on a complex and exotic polyhedral entity. The imperceptible metamorphosis makes sure that nothing remains immutable, that everything changes to reset and read- just the awareness and imagination of the spectator-observer. This piece not only seeks to open fissures in the human perception, but also on the roughness of the screen, where to deploy a cartographic iconography representative of the untamed and boundless beauty of bits and pixels.

Όταν όλα γύρω μας φαίνονται περισσότερο αναλλοίωτα, είναι μάλλον όταν η πραγματικότητα είναι περισσότερο επιπρεπής στη μεταμόρφωση σε κάτι οπτικά συντριπτικό και μεταλλαγμένο. Και το Transmorph Realities αναφέρεται σε αυτή τη ροή της μεταμόρφωσης από το αληθινό στο εικονικό και αντίστροφα, σε έναν τρόπο αρπαγής του παρελθόντος ώστε το παρόν να κατασταλάξει σε μια περίπλοκη, εξωτική πολυεδρική οντότητα. Η ανεπαίσθητη μεταμόρφωση επαλιθεύει ότι τίποτα δε μένει αναλλοίωτο, ότι όλα αλλάζουν για να επαναφέρουν και να αναπροσαρμόσουν τη συναίσθηση και τη φαντασία του θεατή-παρατηρητή. Το έργο αυτό όχι μόνο προσπαθεί να ευαισθητοποιήσει την ανθρώπινη αντίληψη, αλλά επίσης την τραχύτητα της οθόνης, όπου η τοποθέτηση μιας χαρτογραφημένης αναπαραστατικής εικονογραφίας της ατίθασης και χωρίς όρια ομορφιάς των bits και pixels.



Jacqueline Sim (SG) | Outside Information (2014) | 6:33 min

Outsider Information explores the relationship between the authentic (having a lived experience) and mediated (experiencing the adulterated real) through the study of the land in Palau Ubin, a small island offshore from Singapore mainland, which is experiencing the crossroad of transition in the erosion of memory and land. The tension between past, present and future that Palau Ubin faces is the departure point for the author, an open door for me to explore the space and time where land, nature and human create overlapping narratives.

To «Outsider Information» εξερευνά τη σχέση μεταξύ του αυθεντικού (μιας βιωματικής εμπειρίας) και του διαμεσολαβημένου (μιας εμπειρίας του νοθευμένου πραγματικού) μέσα από την μελέτη της γης στο Palau Ubin, ένα μικρό νησί στην ακτή της πειραιϊκής Σιγκαπούρης, που αποτελεί το σταυροδρόμι της μετάβασης σχετικά με τη διάβρωση της μνήμης και της γης. Οι τριβές μεταξύ παρελθόντος, παρόντος και μέλλοντος που αντιμετωπίζει το Palau Ubin είναι το σημείο αφετηρίας του καλλιτέχνη, μια ανοιχτή πόρτα για να εξερευνήσει το χώρο και το χρόνο εκεί που η γη, η φύση και ο άνθρωπος δημιουργούν παράλληλες αφηγήσεις.



Javier Lloret (ES) | Detached (2013) | 4:16 min

Soundtrack: Ambient sound

Detached is a series of evocative videos, with a loose narrative, which share an uncanny atmosphere. The minimal soundscape, pace and slow revealing of staged situations amplify the increasing tension. In Detached, the main characters seem alienated; detached from the repetitive actions they perform. A series of secondary characters observe or trigger the flow of events with their decisions.

314

To *Detached* είναι μια σειρά από υποβλητικά βίντεο, με χαλαρή αφήγηση, που μοιράζονται μια ανοίκεια ατμόσφαιρα. Το μινιμαλιστικό πικοτοπίο, ο ρυθμός και η αργή αποκάλυψη σκηνοθετημένων καταστάσεων ενισχύουν την αυξανόμενη ένταση. Στο *Detached*, οι κύριοι χαρακτήρες δείχνουν αποξενωμένοι, ξεκομμένοι από τις επαναλαμβανόμενες πράξεις που εκτελούν. Μια σειρά από δευτερεύοντες χαρακτήρες παρακολουθούν ή πυροδοτούν τη ροή των γεγονότων με τις αποφάσεις τους.

Ip Yuk-Yiu (HK) | The plastic Garden (2013) | 11:30 min

Soundtrack: Call of Duty: Black Ops (2010)

Evoking imagery and memories of the atomic age, this author summons the ghost of a forgotten future by means of hacking and appropriating the popular video game Call of Duty: Black Ops and revisiting the dark vision and symbolism of the nuclear drama that seems on the one hand remotely archaic, but hauntingly close and familiar on the other. The re-staged scenes, devoid of bloody shootouts, are equally if not more lethal and violent than in the original game.

Επικαλώντας εικόνες και αναμνίσεις από την ατομική εποχή, ο καλλιτέχνης καλεί το φάντασμα ενός ζεχαμένου μέλλοντος χακάροντας και οικειοποιούμενος το δημοφιλές βιντεοπαιχνίδι Call of Duty: Black Ops, επανεξετάζοντας το σκοτεινό άραμα και το συμβολισμό του πυρηνικού δράματος που δείχνει από τη μία αρχαϊκό, αλλά από την άλλη στοιχειωτικά κοντινό και οικείο. Οι νέες σκηνές, χωρίς αιματηρές ανταλλαγές πυροβολισμών, είναι το ίδιο ή και περισσότερο θανατηφόρες και βίαιες από το αυθεντικό παιχνίδι.



Belén Patón (ES) | Belfast Road Closed (2013-2014) | 6:45 min
Soundtrack: Belen Patón / Digital Arts Studios

Belfast Road Closed is a videodance forming part of the "Cities Interpreted [Road Closed]", a developing cross-cultural project that combines photomontage, painting and audiovisual techniques. This project is about different interpretations of towns and their intrinsic characteristics: their life and architecture and the preservation of their identity over time. Organization and architecture are the key factors that lead to the creation of communities able to build its cultural identity and social changes. The cultural wealth of a city like Belfast leads me to explore the structure of the city. The way in which the life of this city is developed nowadays, was affected seriously by the Northern Ireland conflict. The way its own architecture has been developed has the power to separate or join both communities and has been one of the basis of the reinterpretation of the place. On the other hand, dance expresses the lifestyle and culture generated around the city's celtic identity and constitutes a way of adapting it to the existing territorial and political situation.

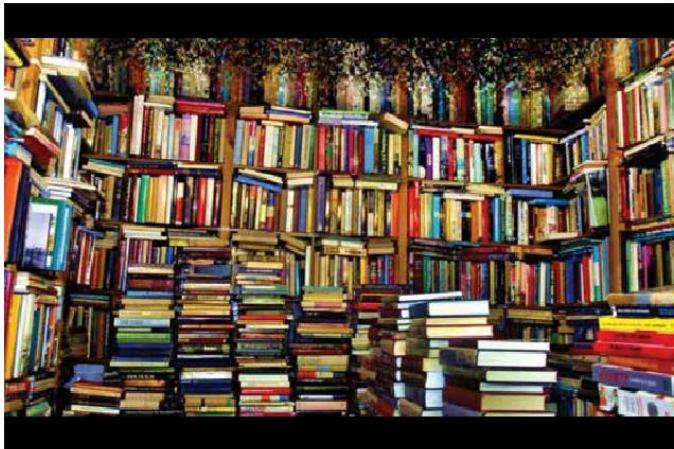
To Belfast Road Closed είναι ένα videodance κομμάτι του "Cities Interpreted [Road Closed]", ένα εξελισσόμενο διαπολιτισμικό πρότζεκτ που συνδυάζει φωτογραφικό μοντάζ, ζωγραφική και οπτικοακουστικές τεχνικές. Αυτό το πρότζεκτ σχετίζεται με διαφορετικές ερμηνείες των πόλεων και των φυσικών χαρακτηριστικών τους: τη Ζωή και την αρχιτεκτονική τους και τη διατήρηση της ταυτότητάς τους μέσα στο χρόνο. Η οργάνωση και η αρχιτεκτονική είναι οι παράγοντες-κλειδιά που οδηγούν στη δημιουργία κοινοτήτων, ικανών να κτίσουν τις δικές τους πολιτισμικές ταυτότητες και να συνδράμουν στις κοινωνικές αλλαγές. Ο κοινωνικός πλούτος μιας πόλης όπως το Μπέλφαστ με οδηγεί να εξερευνήσω τη δομή της πόλης. Ο τρόπος που αναπτύσσεται η Ζωή σήμερα σε αυτήν την πόλη έχει επηρεαστεί σημαντικά από τη διαμάχη στη Βόρεια Ιρλανδία. Ο τρόπος της αρχιτεκτονικής ανάπτυξης αυτής της πόλης που έχει τη δύναμη να χωρίζει ή να ενώνει και τις δύο κοινότητες αποτελεί τη βάση για την εκ νέου ερμηνεία της. Από την άλλη πλευρά, ο χορός εκφράζει τον τρόπο ζωής και την κουλτούρα που αναπτύχθηκε γύρω από την κέλτικη ταυτότητα της πόλης και προσαρμόζεται στην ήδη υπάρχουσα χωρική και πολιτική κατάσταση.



Seo Jung Lee (KR/FR) | Sing Under (2012) | 10:00 min
Soundtrack: Yannick Delmaire

A black liquid, symbol of contamination of unknown origin, emanates from the girl's body, distorting the morbid sensations into a poetical visionary state. This experimental film shows the dehumanized body of a girl trapped in an enigmatic state, mixing references to the contemporary fears generated by inevitable extinction of humankind with the millenarian myth of a biblical flood.

Ένα μαύρο υγρό, σύμβολο μόλυνσης άγνωστης προέλευσης, προέρχεται από το σώμα του κοριτσιού, παραμορφώνοντας τις νοσηρές αισθήσεις σε μια ποιητική ενορατική κατάσταση. Αυτή η πειραματική ταινία δείχνει το αποκτηνωμένο σώμα ενός κοριτσιού παγιδευμένου σε μια αινιγματική κατάσταση, αναμειγνύοντας αναφορές στους σύγχρονους φόβους, οι οποίοι γεννώνται από τον αναπόφευκτο αφανισμό της ανθρωπότητας με το μύθο της χιλιετίας για βιβλική πλημμύρα.



Clara Aparicio Yoldi (ES) | Fragmented Memory (2013) | 3:04 min

Soundtrack: Ciara Clifford

Memory is not just the capacity of the individual to establish, preserve and remember the past. Memory recalls fragments of the past in an unmethodical way. It doesn't necessarily see History as an intellectual operation, trying to make past facts look comprehensible. In cyberspace, documents combine musical fragments with other sounds, texts and images. It is this combination of concrete elements that produces abstract meaning.

316

Η μνήμη δεν είναι απλά η ικανότητα μιας ατομικότητας να καταστήσει, να διατηρήσει και να θυμηθεί το παρελθόν. Η μνήμη ανακαλεί αποσπάσματα του παρελθόντος με ένα μη μεθοδολογικό τρόπο. Δε βλέπει απαραίτητα την Ιστορία ως μια νοητική διαδικασία, προσπιαθώντας να καταστήσει κατανοητά τα γεγονότα του παρελθόντος. Στον κυβερνοχώρο, τα έγγραφα συνδυάζουν μουσικά αποσπάσματα με άλλους ήχους, κείμενα και εικόνες. Είναι αυτός ο συνδυασμός απτών στοιχείων που παράγει αφηρημένο νόημα.

Videonale-Festival for Contemporary Video Art was founded in Bonn in 1984 and is the international platform for video art and time-based art forms in Germany. With VIDEONALE.15 (27/2 – 19/4/2015), the Festival for Contemporary Art celebrated its 30th anniversary. In addition to presenting established international artists like Dara Birnbaum, Keren Cytter, Gary Hill, Christian Jankowski, Marcel Odenbach and Bill Viola, Videonale particularly focuses on the promotion of aspiring young artists. Initially at home in the Bonner Kunstverein, Videonale has been using the splendid rooms of the Bonn Kunstmuseum since 2005 where it presents a 7-weeks exhibition of the selected works every two years. The exhibition is accompanied by an extensive festival programme, including lectures, talks, performances, concerts, screenings, workshops and since 2013 the VIDEONALE.PARCOURS – an exhibition project conducted in cooperation with national art academies. Besides the festival activities Videonale also organises regular lecture programmes, workshops as well as the annual screening series VIDEONALE.scope with retrospectives on important film and video artists.

Το Φεστιβάλ Videonale για τη Σύγχρονη Video Art ιδρύθηκε στη Βόννη το 1984 και είναι η διεθνής πλατφόρμα για τη video art και τις τέχνες που βασίζονται στο χρόνο στη Γερμανία. Με το VIDEONALE.15 (27/2 - 19/4/2015), το Φεστιβάλ Σύγχρονης Τέχνης γιορτάζει την 30ή του επέτειο. Εκτός από την παρουσία καθηερωμένων διεθνών καλλιτεχνών όπως οι Dara Birnbaum, Keren Cytter, Gary Hill, Christian Jankowski, Marcel Odenbach και ο Bill Viola, το Videonale εστιάζει ιδιαίτερα στην προώθηση νέων καλλιτεχνών. Αρχικά, στο «πάτι» του, τη βάση του στο Bonner Kunstverein, το Videonale χρονιμοποιεί τα υπέροχα δωμάτια του Kunstmuseum της Βόννης από το 2005, όπου παρουσιάζει μια έκθεση των επιλεγμένων έργων για 7 εβδομάδες κάθε δύο χρόνια. Η έκθεση συνοδεύεται από ένα εκτεταμένο πρόγραμμα του φεστιβάλ, διαλέξεις, συζητήσεις, παραστάσεις, συναυλίες, προβολές, εργαστήρια και από το 2013 το VIDEONALE.PARCOURS - ένα έκθεσιακό project - που πραγματοποιείται σε συνεργασία με τις εθνικές ακαδημίες τέχνης στη Γερμανία. Εκτός από τις δραστηριότητες του φεστιβάλ, το Videonale διοργανώνει επίσης προγράμματα τακτικών διαλέξεων, εργαστηρίων, καθώς και την ετήσια σειρά προβολών VIDEONALE.scope με αφιερώματα σε σημαντικά φίλμ και καλλιτέχνες που δουλεύουν με βίντεο.

VIDEONALE.15 on Tour – The Call of the Wild Curated by | Επιμέλεια: Tasja Langenbach and Jennifer Gassmann

For VIDEONALE.15, more than 1,200 works from 76 countries were submitted to the competition under the topic THE CALL OF THE WILD. Of these submissions, 38 works from 19 countries were selected by the jury and were presented in the VIDEONALE.15 exhibition at Kunstmuseum Bonn. With THE CALL OF THE WILD, VIDEONALE.15 asked what extent the topic of "the Wild", as used by the arts and cultural history for centuries, can nowadays be productive in the discussion of current social, political and artistic developments. What associations does "the Wild" or "the Wilderness" evoke in us? How do we react when we are presented with the Wild, in the sense of the strange, the unknown, and what do these reactions tell us about our counterparts, but also about ourselves and our environment? Why does this Other fascinate us just as much as it disturbs us? At Athens Digital Arts Festival, Videonale will present a selection of six artists out of the complete selection of 38 artists which was shown in Bonn.

Για το VIDEONALE.15, περισσότερα από 1.200 έργα από 76 χώρες υποβλήθηκαν στο διαγωνισμό, με θέμα THE CALL OF THE WILD (το κάλεσμα της άγριας φύσης). Από τις αιτήσεις αυτές, 38 έργα από 19 χώρες επελέγονται από την κριτική επιπροπτή και παρουσιάστηκαν στην έκθεση VIDEONALE.15 στο Kunstmuseum της Βόνης. Με το THE CALL OF THE WILD, το VIDEONALE.15 έθεσε το εξής ερώτημα: σε ποιο βαθμό το θέμα της "Άγριότητας", όπως χρησιμοποιείται μέσα από τις τέχνες και την πολιτιστική ιστορία, για αιώνες, μπορεί στις μέρες μας να είναι παραγωγικό στη συζήτηση για τις σύγχρονες κοινωνικές, πολιτικές και καλλιτεχνικές εξελίξεις; Τι συνειρρούν μας προκαλούν οι δρός "άγριος" ή "άγριότητα"; Πώς μπορούμε να αντιδράσουμε στα δίνεται το "Άγριο", με την έννοια του παράξενου, του άγνωστου, και τι μας λένε αυτές οι αντιδράσεις για τους ομολόγους μας, αλλά και για τους εαυτούς μας και το περιβάλλον μας; Γιατί αυτό το Άλλο μας γοπεύει ακριβώς άλλο τόσο όσο μας ενοχλεί; Στο Athens Digital Arts Festival το Videonale θα παρουσιάσει μια επιλογή από έξι καλλιτέχνες από τους 38 που παρουσιάστηκαν στη Βόνη.

Participating Artists - Συμμετέχοντες Καλλιτέχνες

Florian Pungaïre & David Raffini | Energie Sombre (2012) | 15:00 min

Pauline Boudry & Renate Lorenz | Toxic (2012) | 13:00 min

Constantin Hartenstein | Alpha (2014) | 11:22 min

Erkka Nissinen | Polis X (2012) | 15:30 min

Mahdi Fleifel | Xenos (2013) | 12:00 min

Shelly Nadashi | A hidden Quiet Pocket (2014) | 19:25 min



**Florian Pungaïre & David Raffini
| Energie Sombre (2012) | 15:00 min**

Flying at ground level the camera races over main roads and motorways. Escape along a field track. Obsession knows no goal. Rage and repose are mutually incompatible. Activated by a dark energy, in thick clouds of smoke, a wrecked bus awakens to life. It fights its way through a nature which hinders it and slows it down. Rust and mud as enemies of speed. It gets stuck, the mud dries. When it fights its way through thorn bushes the twigs scratch patterns in the crumbling, hardened layer of dry earth covering the bus. A tour de force, a never-ending suffering. And yet: Beauty. Deliverance in the rush of speed. An infernal droning supplies the background to the hunt. A hunt through landscape, but also through conventions of cinema. Over and over, the apparently driverless car hurtles along sandy paths. At sharp curves it raises clouds of dust. But other shots leave the dusty world of road movies behind them and confront the viewer with uncannily futuristic actors. Buckled, chrome-plated steel plates rock mysteriously in the wind. Dramatic formations of dark clouds cover the sky. A crane does not only take part in the destruction of the car but also looms out of the fog like a monolith. Are extraterrestrial forces at work here?

Αιωρούμενη στο ύψος του εδάφους η κάμερα τρέχει πάνω από κεντρικές οδούς και αυτοκινητόδρομους. Διαφένει κατά μήκος ενός μονοπατιού. Η εμμονή δεν γνωρίζει στόχους. Η οργή και η ανάπauση είναι ασυμβίβαστες μεταξύ τους. Οδηγόύμενο από μια σκοτεινή ενέργεια, μέσα από πυκνά σύννεφα καπνού, ένα κατεστραμμένο λεωφορείο επιστρέφει στη ζωή. Αγωνίζεται να βρει το δρόμο του μέσα από ένα τοπίο που το εμποδίζει και το επιβραδύνει. Η σκουριά και η λάσπη είναι εχθροί της ταχύτητας. Κολλάει, η λάσπη στεγνώνει. Όσο πολεμάει να βγει μέσα από τους αγκαθωτούς θάμνους, τα κλαδιά γρατζουνάνε τη θρυμματισμένη, παχιά επίστρωση ξερού χώματος που καλύπτει το λεωφορείο. Ένας γύρος δύναμης, μια ατέλειωτη απελπισία. Κί δώρως. Ομορφιά. Απελευθέρωση στη βιασύνη της ταχύτητας. Μια διαβολεμένη μονοτονία παρέχει το φόντο σε αυτό το κυνήγι. Ένα κυνήγι μέσα από τοπία, αλλά και κινηματογραφικές συμβάσεις. Ξανά και ξανά, το φαινομενικά χωρίς οδηγό όχημα εξαπολύεται σε αμμώδη μονοπάτια. Στις κοφτές στροφές σπικώνει σύννεφα καπνού. Άλλα πλάνα όμως, αφίνουν τον σκονισμένο κόρμο των ταινιών δρόμου πίσω τους και θέτουν αντιμέτωπο το θεατή με παράξενους φουτουριστικούς ηθοποιούς. Λυγισμένες πλάκες σιδήρου και χάλυβα κινούνται μυστηριωδώς στον άνεμο. Ο ουρανός είναι καλυμμένος με σκοτεινούς δραματικούς σχηματισμούς συννέφων. Ένας γερανός, όχι μόνο συμμετέχει στην καταστροφή του οχήματος αλλά ξεπροβάλλει σαν μονόλιθος μέσα από την ομίχλη. Μήπως δρουν εξωγήινες δυνάμεις εδώ; (Markus Pinell)



Pauline Boudry & Renate Lorenz | Toxic (2012) | 13:00 min

There's a woman on the stage, I can hear her heels on the floor, she asks: "What is bothering you?" On the screen in front of me people like in mugshots: front view, side view. Turned into stone. A loud click and the pictures change and stare at me. Without life. Unhappy. Lonely. The woman asks me: "What is bothering you?" Under the masks and costumes I detect eyes, sometimes a smile, tattoos without meaning to me. I can't get through to these people. Or can they not get through to me? What is bothering me? Am I also wearing a costume? I look in the mirror – belong neither here nor there. Have we been sentenced to freedom? Can I do anything other than to realize my own potential? You are nothing other than the life you design, the decisions you make. You're not wearing a mask. You are a mask. You are a draft, a sketch. You are an image. You are an image of yourself. Your face is a dia. You are a projection. You are glitter. And poison. Lots of poison. You are punk, you are glam. You are dead. What use is the prettiest face when your soul is akin to a dead rat? In the dark we are all the same.

Μια γυναίκα βρίσκεται πάνω στη σκηνή, ακούω τον ήχο των τακουνιών της στο πάτωμα, ρωτάει: «Τί σε ενοχλεί;.» Στην οθόνη μπροστά μου, άνθρωποι σαν σε φωτογραφία σύλληψης: μετωπικά και στο πλά. Απολιθωμένοι. Ένα δυνατό κλικ και οι εικόνες αλλάζουν και με κοιτάζουν Άψυχες. Στεναχωρημένες. Μοναχικές. Η γυναίκα με ρωτάει: «Τί σε ενοχλεί;.» Πίσω από τις μάσκες και τα κοστούμια διακρίνω μάτια, μερικές φορές ένα χαμόγελο, τατουάζ, χωρίς σημασία για μένα. Δεν μπορώ να τους πλησιάσω αυτούς τους ανθρώπους. Ή μήπως δεν μπορούν αυτοί να με πλησιάσουν; Τί με ενοχλεί; Μήπως φοράω κι εγώ κοστούμι; Κοιτάζω στον καθρέφτη - δεν αντίκω ούτε εδώ, ούτε εκεί. Μας καταδίκασαν σε ελευθερία; Μπορώ να κάνω τίποτα άλλο πέρα από το να συνειδητοποιήσω τις δυνατότητές μου; Δεν είσαι τίποτα άλλο πέρα από τη ζωή που σχεδιάζεις, τις αποφάσεις που παίρνεις. Δεν φοράς μάσκα. Είσαι η μάσκα. Είσαι μια σημείωση, ένα προσχέδιο. Είσαι μια εικόνα. Είσαι μια εικόνα του εαυτού σου. Το πρόσωπό σου είναι μια διάμετρος. Είσαι μια προβολή. Είσαι χρυσόσκοντι. Και δηλητήριο. Πολύ δηλητήριο. Είσαι punk είσαι glam. Είσαι νεκρός. Τι σημασία έχει το ωραιότερο πρόσωπο όταν τη ψυχή σου είναι εφάμιλλη ενός νεκρού αρουραίου; Στο σκοτάδι είμαστε όλοι ίδιοι. (Kollektiv)

Constantin Hartenstein | Alpha (2014) | 11:22 min

3... 2... 1... You close your eyes. But you're not closing them – you're reading. There are two types of person in the world: those who lead and those who follow. Which type are you? Do you want personal and professional success? Do you long for recognition and power? You wish you had more self confidence? Then become an alpha male. Concentrate on your origin, let yourself be guided and observe. Watch and recognise: The potential to grow lies in everyone. A video tutorial, like the ones that you find everywhere in 2014. Speaking and guiding with pictures: This is precisely what Constantin Hartenstein is doing with his video work ALPHA. A hypnosis with the character of an advertisement meets the spirit of the times; its theme though, goes far back into the ancient world. Past and present are bound together just like sound, image and spectator. The spectator is addressed personally, slowly and in detail. The recurrent slow-motion episodes transfer this tonal aspect to a visual level within its temporality. The contrast between past and current is found within various motifs of presentation. Modern man no longer has a choice. Either he stands in the shadow of others or he himself stands in the light. Start now – reprogram your mind!

3... 2... 1... Κλείνεις τα μάτια σου. Άλλα δεν τα κλείνεις-διαβάζεις. Υπάρχουν δύο είδη ανθρώπων στον κόσμο: αυτοί που πηγούνται και αυτοί που ακολουθούν. Ποιος τύπος είσαι εσύ; Θέλεις προσωπική ή επαγγελματική επιτυχία; Ανυπομονείς για αναγνώριση και δύναμη; Θα ήθελες να έχεις περισσότερη αυτοπεποίθηση; Τότε γίνε ένα κυρίαρχο αρσενικό. Συγκεντρώσου στην καταγωγή σου, άσε τον εαυτό σου να οδηγηθεί και παρατήρησε. Κοιτάξε και αναγνώρισε: Όλοι μας έχουμε τη δυνατότητα να ωριμάσουμε. Ένα video tutorial, όπως αυτά που βρίσκεις, οπουδήποτε το 2014. Μιλάει και καθοδηγεί με εικόνες: Αυτό ακριβώς κάνει ο Constantin Hartenstein στο video έργο του ALPHA. Μια ώπνωση με το χαρακτήρα μιας διαφήμισης συναντά το πνεύμα των εποχών μας, το θέμα του ωστόσο, πηγαίνει πολύ πίσω στην αρχαιότητα. Παρελθόν και παρόν είναι ενωμένα μεταξύ τους όπως ο ήχος, η εικόνα και ο θεατής. Στον θεατή απευθυνόμαστε προσωπικά, αργά και με λεπτομέρεια. Τα επαναλαμβανόμενα και σε αργή κίνηση επεισόδια μεταφέρουν την τονική αυτή πτυχή σε οπτικό επίπεδο εντός της χρονικότητας του. Η αντίθεση μεταξύ παρελθόντος και παρόντος βρίσκεται μεταξύ διαφόρων τρόπων παρουσίασης. Ο σύγχρονος άνθρωπος δεν έχει πλέον επιλογή. Ή θα επισκιαστεί από τους άλλους ή ο ίδιος θα σταθεί στο προσκήνιο. Ξεκίνα τώρα - επαναπρογραμμάτισε το μιαλό σου! (Hannah Semsarha)



Erkka Nissinen | Polis X (2012) | 15:30 min

This is Shit. Pig Shit Tit Ass Sailor shits in a room full of dead people. Boring Fuck and Boring Fuck Lady piss on one another. It's disgust and at the same time curiosity, which cast a spell over the observer. To begin with, Erkka Nissinen's work seems to be just a series of absurd scenes, which reveal no overall context at first sight. The unexpected is shocking, but enjoyable abstruse and confronting: it goes too far. Without any taboos, it holds a mirror up to the viewer, unashamedly pointing out the inhumanity of mankind. What normally counts as obscenity is here quite clearly socio-critical provocation. In POLIS X, Nissinen takes the idea of a "polis" further in that he creates a negative model of society, which can be arbitrarily attributed to everyone. He depicts universally-valid social phenomena: death and sexuality, social interaction, communication and philosophy. This exaggeration of human behaviour is visualised using elements of games and children's programmes and computer animation. The simplicity of this illustration contrasts with the complexity of that which is displayed. The rapidity of the changing scenes, the absurdity and transgression of limits make POLIS X a sort of emotional self-experiment for the viewer.

320

Αυτός είναι ο Shit. Ο ναύτης Pig Shit Tit Ass κάζει σε ένα δωμάτιο γεμάτο νεκρούς ανθρώπους. Ο κύριος και η κυρία Boring Fuck κατοικούν ο ένας τον άλλον. Είναι η ανδιά και η περιέργεια που την ίδια στιγμή τυλίγουν με ξόρκι τον θεατή. Αρχικά, το έργο της Erkka Nissinen μοιάζει να είναι απλά μια συλλογή παραλόγων σκηνών, οι οποίες δεν έχουν κανένα συμφραζόμενο με την πρώτη ματιά. Το απροσδόκητο είναι σοκαριστικό, αλλά ευχάριστο, δυσνότιτο και αντιμετωπίσιμο: πάει πολύ μακριά. Δίχως κανένα ταμπού, παρατείνει έναν καθρέφτη στον θεατή, ξεδιάντροπα επιδεικνύοντας την απανθρωπία της ανθρωπότητας. Αυτό που συνήθως θεωρείται αισχρότητα εδώ είναι αρκετά ξεκάθαρα κοινωνικο-κριτική πρόκληση. Στο POLIS X, η Nissinen παίρνει την ιδέα μιας πόλης και την εξελίσσει ώστε να δημιουργήσει ένα αρντικό μοντέλο μιας κοινωνίας που μπορεί να αποδοθεί αυθαίρετα σε όλους. Απεικονίζει καθολικά, έγκυρα, κοινωνικά φαινόμενα όπως ο θάνατος και η σεξουαλικότητα, η κοινωνική αλληλεπιδραση, η επικοινωνία και η φιλοσοφία. Αυτή η υπερβολή της ανθρωπίνης συμπεριφοράς οπτικοποιείται με τη χρήση παιχνιδιών, παιδικών προγραμμάτων και animation. Η απλότητα αυτής της εικονογράφησης αντιτίθεται της πολυπλοκότητας εκείνου που προβάλλεται. Η ταχύτητα αλλαγής των σκηνών, ο παραλογισμός και ο παραβατικότητα των οριών καθιστούν το POLIS X ένα είδος αισθηματικού αυτο-πειράματος για τον θεατή.

Mahdi Fleifel | Xenos (2013) | 12:00 min

Crisis meets crisis, refugees meet recession. On a modern odyssey Palestinians are stranded in Athens. Their wandering has led them from a refugee camp in Lebanon, through Syria and Turkey to the Greece of the Euro crisis – a haven that turns out not to be substantially calmer than the sea. Mahdi Fleifel shows in XENOS how war and crisis, conflicts in the Middle East and economic recession converge. Fleifel gives these topics, which have long become a standard daily news item, a human face: flight from war and violence ends in a place, where not even stealing is profitable, whose residents have to struggle for day-to-day survival and where drugs are the only way to cope with everyday life. For twelve minutes the film documents hopelessness, damaged bodies and souls. Against becoming used to the background noise of ever new crises and anticlimaxes, which dominate news coverage, XENOS sets the interference on recorded telephone conversations and the image noise of dim night shots – evidence of the refugee's everyday life. The collapse of personal dreams, the family's disappointed wishes, drug addiction and prostitution – the protagonists are in a struggle with all this. In XENOS all of this is gathered together in a document about the clash of crises.

Η κρίση συναντά την κρίση, οι μετανάστες συναντούν την ύφεση. Σε μια σύγχρονη Οδύσσεια οι Παλαιστίνιοι αποκλείονται στην Αθήνα. Η περιπλάνησή τους τους έχει οδηγήσει από μια περιοχή μεταναστών στο Λίβανο, μέσω της Συρίας και της Τουρκίας, στην Ελλάδα της κρίσης του ευρώ - ένα άσυλο το οποίο καταλήγει να μην είναι ποτέ ήσυχο από τη θάλασσα. Ο Mahdi Fleifel δείχνει στο XENOS πώς συγκλίνουν ο πόλεμος και η κρίση, οι συγκρούσεις στη Μέση Ανατολή και η οικονομική ύφεση. Ο Fleifel δίνει σε αυτά τα θέματα, τα οποία έχουν ήδη γίνει ένα καθημερινό θέμα συζήτησης, ένα ανθρώπινο πρόσωπο. Η φυγή από τον πόλεμο και τη βία καταλήγουν σε ένα μέρος, όπου όπτε το κλέψυδρο είναι κερδοφόρο, οι κάτοικοι πρέπει να μάχονται καθημερινά για την επιβίωση και τα ναρκωτικά είναι ο μόνος τρόπος για να αντιμετωπίσεις την καθημερινότητα. Για δώδεκα λεπτά η ταινία απαθανατίζει απελπισία, κατεστραμμένα σώματα και ψυχές. Το έργο XENOS, αρνούμενο να συνθίσει στον θόρυβο των συνεχώς νέων κρίσεων και των απότομων κλιμακώσεων που κυριαρχούν στις ειδιότητις, θέτει ως παρεμβολή πικογραφημένες τηλεφωνικές συγδιαλέξεις και το θόρυβο της εικόνας από φωτογραφίες υπερτερινής λήψης- απόδειξη της καθημερινότητας του πρόσφυγα. Η κατάρρευση των προσωπικών ονείρων οι απογοητευμένες ευχές της οικογένειας, ο εθισμός στα ναρκωτικά και η πορνεία. Οι πρωταγωνιστές δυσανασκετούν με όλο αυτά. Στο XENOS όλα συνυπάρχουν σε ένα αρχείο για τη σύγκρουση των κρίσεων.



Shelly Nadashi

| A hidden Quiet Pocket (2014) | 19:25 min

Knead a body. Massage dough. At first glance, Shelly Nadashi's video "A hidden quiet pocket", shows a typical massage session. In its course the client asks the masseuse what rent she could demand for an apartment. With the massage movements and the questions of the masseuse the apartment takes shape. It becomes apparent that the property is a very well furnished apartment in the best location, and the customer can ask for a high rent. Through the increasingly intense movements of the masseuse, her envy and avarice become obvious – she gets ever closer to her client, more and more aggressively. As the consumer goods turn increasingly into fetishes, the video keeps on becoming charged, and with the description of the luxurious apartment and culinary specialities it escalates to an ecstatic finish with a quasi-pornographic aesthetic - a ›property porno‹. Like a mantra, the masseuse repeats "A piece of cake, a piece of cake..." over and over again. Would you like a piece of cake?

Ζύμωσε ένα σώμα. Τρίψε ζυμάρι. Με την πρώτη μασάζ, το video της Shelly Nadashi "A hidden quiet pocket", δείχνει μια τυπική συνεδρία για μασάζ. Κατά τη διάρκεια της συνεδρίας, ο πελάτης ρωτάει τη μασέρ τι ενοίκιο θα ζητούσε η ίδια για ένα διαμέρισμα. Με τις κινήσεις μασάζ και τις ερωτήσεις της μασέρ, το διαμέρισμα παίρνει μορφή. Γίνεται εμφανές ότι το ακίντιο είναι ένα πολύ καλά επιπλωμένο διαμέρισμα στην καλύτερη τοποθεσία και ο πελάτης μπορεί να ζητήσει ένα υψηλό ενοίκιο. Μέσω των αυξανόμενα έντονων κινήσεων της μασέρ, η ζύλια και η απλοτάτη της γίνονται εμφανείς - πηγαίνει πιο κοντά στον πελάτη της, όλο και πιο επιθετικά. Καθώς τα καταναλωτικά αγαθά γίνονται ραγδαία φετίχ, το βίντεο συνεχίζει να γίνεται τεταμένο και με την περιγραφή του πολυτελούς διαμερίσματος και των μαγειρικών σπεσιαλιτέ καταλήγει σε ένα εκστατικό τελείωμα με μια σχεδόν πορνογραφική αισθητική - ένα πορνό ιδιοκτησίας. Σα μάντρα, η μασέρ επαναλαμβάνει "Εύκολο, εύκολο...." (Αγγ. A piece of cake) ξανά και ξανά. Θα ήθελες ένα κομμάτι κέικ; (Lisa Warring).

322

c1bs

collaborations

323



ΤΕΙ ΑΘΗΝΩΝ – ΤΜΗΜΑ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑΣ ΚΑΙ ΟΠΤΙΚΟΑΚΟΥΣΤΙΚΩΝ ΜΕΣΩΝ

The Department of Photography & Audiovisual Arts, unique in its scope in the Higher Education of Greece, welcomes the 11th Athens Digital Festival. The Department participates with enthusiasm in the event as it believes that, beyond the immediate relation between the creative field of the festival and the field of expertise of the Department, the new visual glossary of digital media is one of the most important contemporary vehicles for artistic expression and creativity, for young artists in particular.

Having grasped the pressing need for renewal of the relevant academic curriculum, the Department of Photography & Audiovisual Arts works intensively along this path as this direction pertains to photography as well as to digital multimedia and video production. The Department is creatively active on the research and experimental front and presents artistic output beyond the limits of photography, relating to video art, video installations, interactive video installations and experimental mixed-media visual work. The work of the students is being conceived and produced within the framework of the curriculum and their degree dissertation under the guidance of academic supervisors of the highest caliber.

The Department will continue to follow the aesthetic and technological developments in the art world, integrating them selectively by realising multifaceted actions such as the participation in high profile events that further research, experimentation, and renewal in the field of artistic creativity and communication.

324

President of the Department

Harris Pressas

Το Τμήμα Φωτογραφίας και Οπτικοακουστικών Τεχνών του ΤΕΙ Αθηνών, μοναδικό τμήμα με αυτό το αντικείμενο στην Ανώτατη Εκπαίδευση της χώρας, χαιρετίζει το 11o Athens Digital Arts Festival. Συμμετέχει με ενθουσιασμό στη διοργάνωση διότι, πέραν της άμεσης συγγένειας του δημιουργικού πεδίου του Φεστιβάλ και του γενικότερου γνωστικού αντικειμένου του Τμήματος, πιστεύει ότις το νέο εικαστικό γλωσσάριο, αυτό των ψηφιακών τεχνολογιών, είναι ένα από τα σημαντικότερα και τα πλέον συγχρονισμένα με την εποχή οχήματα για εικαστική έκφραση και δημιουργία, κυρίως των νέων καλλιτεχνών.

Το τμήμα Φωτογραφίας και Οπτικοακουστικών Τεχνών, έχοντας κατανοήσει την επιτακτική ανάγκη για εκουνυχρονισμό και επικαιροποίηση της διδασκόμενης ύλης, εργάζεται εντατικά σε αυτόν τον άξονα, τόσο στον τομέα της φωτογραφίας όσο και αυτόν των ψηφιακών και διαδραστικών μέσων και των παραγωγών βίντεο. Αναπτύσσει δημιουργική δραστηρότητα, τόσο σε ερευνητικό όσο και σε πειραματικό επίπεδο, παρουσιάζοντας έργα που, πέραν της αμιγούς φωτογραφίας, άπονται των περιοχών του εικαστικού βίντεο και των βίντεο-εγκαταστάσεων των διαδραστικών εγκαταστάσεων (video art και video installations και interactive video installations) και των πειραματικών εικαστικών δημιουργιών μικτής τεχνικής. Τα φοιτητικά αυτά καλλιτεχνικά έργα δημιουργούνται εντός του πλαισίου των εργαστηριακών ασκήσεων και της πτυχιακής εργασίας, με την καθοδήγηση και την εποπτεία ενός υψηλής στάθμης διδακτικού προσωπικού.

Το Τμήμα θα συνεχίσει με ζήλο να αφούγκραζεται τις εξελίξεις σε τεχνολογίκο και αισθητικό επίπεδο, ενσωματώνοντας τις αξιολογότερες εξ αυτών, με πολυδιάστατες δράσεις, όπως αυτές των συμμετοχών σε διοργανώσεις επιπέδου που προάγουν την έρευνα, τον πειραματισμό και την ανανέωση στην εικαστική δημιουργικότητα και επικοινωνία.

Ο Πρόεδρος του Τμήματος

Χάρης Πρέσσας

ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΕΙΟ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ – ΤΜΗΜΑ ΕΙΚΑΣΤΙΚΩΝ ΚΑΙ ΕΦΑΡΜΟΣΜΕΝΩΝ ΤΕΧΝΩΝ



The School of Visual and Applied Arts of the Aristotle University of Thessaloniki was founded in 1984. The number of entrants each year is around 90 and studying at the School lasts 10 semesters. The faculty gives students the opportunity to select among 3 directions, namely painting, sculpture and engraving. The New Media direction is going to be established as a new direction. Digital photography, video and animation constitute only a small fraction of what will be included in this new direction.

Theoretical courses aim not only to teach the students about art history movements but also to broaden their horizons with the aim of achieving a humanistic education. The Faculty of Visual Arts has developed a number of Erasmus agreements and has participated in numerous projects with organizations in Greece and abroad. Our students have successfully attended and completed Masters Programs all over the world, as well as they are artistically active and participate regularly in exhibitions in several countries.

The artworks of the School's students range from painting, sculpture and engraving to video, photography, installations and performances. It is a common place that there are no borders among different art forms and our students move from one form of expression to the next. It is also very common for the professors and the Department to encourage this practice.

Το Τμήμα Εικαστικών και Εφαρμοσμένων Τεχνών της Θεσσαλονίκης ιδρύθηκε το 1984. Ο αριθμός των εισακτέων κάθε χρόνο είναι περίπου 90. Οι σπουδές στο Τμήμα διαρκούν 10 εξάμηνα. Το Τμήμα δίνει τη δυνατότητα να επιλέξουν οι φοιτητές από τρεις κατεύθυνσεις, ζωγραφική, γλυπτική και χαρακτική. Η κατεύθυνση των Νέων Μέσων είναι υπό ιδρυση ως νέα κατεύθυνση. Ψηφιακή φωτογραφία, βίντεο και κινούμενο σχέδιο είναι μόνο μερικά από αυτά που θα περιλαμβάνει η κατεύθυνση αυτή.

Τα θεωρητικά μαθήματα έχουν ως σκοπό όχι μόνο να διδάξουν την τέχνη ως ένα κίνημα του παρελθόντος αλλά και να διευρύνουν τους ορίζοντες των φοιτητών με σκοπό να επιτύχουν μια ανθρωπιστική εκπαίδευση. Το Τμήμα των Εικαστικών και Εφαρμοσμένων Τεχνών έχει συνάψει μια σειρά από συμφωνίες Erasmus και έχει συμμετάσχει σε πολλές διοργανώσεις στην Ελλάδα και το εξωτερικό. Οι φοιτητές μας έχουν αποφοιτήσει επιτυχώς από προγράμματα Masters σε όλο τον κόσμο και συμμετέχουν τακτικά σε εκθέσεις σε πολλές χώρες.

Η καλλιτεχνική εργασία των φοιτητών μας εκτείνεται από τη ζωγραφική, τη γλυπτική και τη χαρακτική στο βίντεο, τη φωτογραφία, στις εγκαστάσεις και στις performances. Είναι κοινός τόπος ότι δεν υπάρχουν σύνορα μεταξύ των τεχνών, οι φοιτητές ακολουθώντας αυτή την πρόσαστη κινούνται από τη μια φόρμα έκφρασης στην άλλη με μεγάλη ευκολία. Είναι πολύ σύνηθες οι καθηηγητές του τμήματος να ενθαρρύνουν αυτή την πρακτική.

The meeting of the two Universities - namely the Department of Photography & Audiovisual Arts of ATEI Athens with Professors - Curators: Dr. Vlassas Grigoris (Photography Professor), Dr. Kontogeorgis Aristeidis (Photography Professor), Vounatsou Myrsini (Collaborator, MFA in Digital Arts) and Liberakis Tasos (Collaborator / D.E.A. Information et Communication) and the School of Visual and Applied Arts of the Faculty of Fine Arts, Aristotle University of Thessaloniki with Professors - Curators: Georgios Katsagelos (Photography Professor), Stelios Dexis (Assistant Professor, MFA in Digital Arts) - becomes the occasion for a wider dialogue through the concerns and research of emerging artists both in form and content. Utilising the moving image as expressive means as well as the potential of digital media, the artistic approaches and representations, which become prominent relate to experiencing a "physical" or "virtual" space.

Η συνάντηση των δύο Ανώτατων Εκπαιδευτικών Ιδρυμάτων του Τμήματος Φωτογραφίας και Οπτικοακουστικών Τεχνών του ΑΤΕΙ Αθήνας με υπεύθυνους Καθηγητές - Επιμελητές τους: Δρ. Βλασά Γρηγόρη (Καθηγητή Φωτογραφίας), Δρ. Κοντογεώργη Χ. Αριστείδη (Καθηγητή Φωτογραφίας), Βουνάτσου Μυρσίνη (Συνεργάτη, MFA in Digital Arts), Λυμπεράκη Τάσο (Συνεργάτη, D.E.A. Information et Communication) & του Τμήματος Εικαστικών και Εφαρμοσμένων Τεχνών της Σχολής Καλών Τεχνών του Α.Π.Θ. με υπεύθυνους Καθηγητές - Επιμελητές τους: Γιώργο Κατσάγελος (Καθηγητή Φωτογραφίας), Στέλιος Ντεξής (Επίκουρο Καθηγητή, MFA in Digital Arts) γίνεται αφορμή για έναν ευρύτερο διάλογο μέσα από τους προβληματισμούς και τις αναζητήσεις των νέων καλλιτεχνών σε επίπεδο φόρμας και περιεχομένου. Με εκφραστικό εργαλείο την κινούμενη εικόνα και τις δυνατότητες των ψηφιακών μέσων, αναδεικύνονται εικαστικές προσεγγίσεις-αναπαραστάσεις, που σχετίζονται με το βίωμα ενός «φυσικού» ή «εικονικού» χώρου.

326

Τμήμα Φωτογραφίας και Οπτικοακουστικών Τεχνών του ΑΤΕΙ Αθήνας

**Department of Photography and Audiovisual Arts,
TEI of Athens**

Υπεύθυνοι Καθηγητές

Δρ. Βλασάς Γρηγόρης, Δρ. Κοντογεώργης Χ. Αριστείδης, Βουνάτσου Μυρσίνη, Λυμπεράκης Τάσος

Head Professors

Dr. Grigoris Vlassas, Dr. Aristeidis Kontogeorgis, Myrto Vounatsou, Tasos Liberakis

Δρ. Γρηγόρης Βλασάς

Γεννήθηκε το 1958 στην Αθήνα. Είναι Τακτικός Καθηγητής του τμήματος Φωτογραφίας και Οπτικοακουστικών Τεχνών του ΑΤΕΙ Αθήνας και εκλεγμένο μέλος του συμβουλίου διοικητού του ιδρύματος. Επίσης έχει διατελέσει μέλος του συνεργαζόμενου εκπαιδευτικού προσωπικού στο Ελληνικό Ανοικτό Πανεπιστήμιο. Σπουδάσει πλαστικές τέχνες, κινηματογράφο και φωτογραφία στο Παρίσι. Το 1995 το καλλιτεχνικό του έργο θεωρήθηκε ισότιμο με μεταπτυχιακό τίτλο σπουδών και το 2002 με διδακτορικό δίπλωμα από το επιστημονικό συμβούλιο του ΙΤΕ. Τον Μάιο του 2008 ολοκλήρωσε τη Διδακτορική του Διατριβή με γνωστικό αντικείμενο [πολιτισμό - ιστορία τέχνης - ιστορία της φωτογραφίας] και του απονεμήθηκε ο τίτλος του Διδάκτορος Επιστημών. Έχει βραβεύεται από την Ακαδημία Αθηνών και από άλλους σημαντικούς φορείς και συλλόγους στην Ελλάδα και στο εξωτερικό. Άρθρα του έχουν δημοσιευτεί σε επιστημονικά περιοδικά και έχει παρουσιάσει εργασίες του σε συνέδρια. Μελετά διακρατικές συνεργασίες σε θέματα πολιτισμού. Διετέλεσε, προϊστάμενος του τμήματος Φωτογραφίας & Οπτικοακουστικών Τεχνών του ΤΕΙ Αθήνας, αναπληρωτής Διευθυντής της Σ.Γ.Τ.Κ.Σ., σύμβουλος του ΟΕΕΚ, κριτής βιβλίων και συγγραφέας στο Ελληνικό Ανοικτό Πανεπιστήμιο και επιστημονικός υπεύθυνος σε πολλά ερευνητικά προγράμματα. Έχει διατελέσει πρόεδρος της Ελληνικής Φωτογραφικής Εταιρείας και σήμερα είναι επίτιμος πρόεδρος της. Έχει συμμετάσχει σε πάρα πολλές ατομικές και ομαδικές εκθέσεις στην Ελλάδα και στο εξωτερικό. Έργα του βρίσκονται σε Μουσεία και σε ιδιωτικές συλλογές. Έχει συγγράψει και εκδώσει τα ακόλουθα θεωρητικά βιβλία: Επάγγελμα Φωτορεπόρτερ, Σπουδή στην Καλλιτεχνική Φωτογραφία και τις Οπτικοακουστικές Τέχνες, Φωτογραφικές Τεχνικές, Ο Φωτογράφος Ιάσων Αποστολίδης, Το χρονικό της ελληνικής φωτογραφίας (1940-1981), Όπεις του Ελληνικού πολιτισμού και Τίνος.

Dr. Grigoris Vlassas

He has born in Athens in 1958. He is a Professor at the Department of Photography and Audiovisual Arts at T.E.I. of Athens and elected member of the School's board. Also, he has been partner of the educational staff at the Hellenic Open University. In 1995, his artistic research was considered equivalent to a Master's degree and in 2002 he received a doctorate diploma from the Hellenic Foundation for Research and Technology. In May 2008, he completed his PhD thesis on culture, art history and history of photography and he was awarded the title of Doctor of Science. He has been awarded with the Academy of Athens award and has received numerous prizes by other institutions in Greece and abroad. His articles have been published in scientific journals and he has presented papers at conferences. He explores transnational collaborations on cultural matters. He was the head of the Department of Photography and Audiovisual Arts at TEI of Athens, Deputy Director at the Graphic Design Department at TEI of Athens, advisor at Organization for Vocational Education and Training, book critic and author at the Hellenic Open University and scientific supervisor in various research projects. He has been the President of the Greek Photographic Society where he is currently its Honorary President. He has presented his work in many solo exhibitions and he has participated in several group shows in Greece and internationally. His works are part of private and Museum's collections. He has been the author of the following published books in Greek: "Profession: photo reporter", "Study in Art Photography and Audiovisual Arts", "Photography Techniques", "The Photographer Iasson Apostolidis", "The chronicle of the Greek photo 1940-1981", "Where there is light", "Aspects the Greek culture" and "Tinos".

Δρ. Αριστείδης Χαραλάμπους Κοντογεώργης

Γεννήθηκε στην Τήνο. Σπούδασε στην Ανώτατη Σχολή Καλών Τεχνών του Northern Illinois University στις Η.Π.Α., όπου και απέκτησε πτυχία Καλών Τεχνών, Ιστορίας της Τέχνης και Πολιτικών Επιστημών. Είναι κάτοχος διδακτορικού διπλώματος στην Τεχνική και Διαχείριση των Εφαρμοσμένων Τεχνών. Είναι Επίκουρος Καθηγητής στο τμήμα Φωτογραφίας και Οπτικοακουστικών Τεχνών της Σχολής Γραφικών Τεχνών και Καλλιτεχνικών Σπουδών του ΤΕΙ Αθήνας. Είναι μέλος του Επιμελητηρίου Εικαστικών Τεχνών Ελλάδος από το 1985.

Πρόεδρος του Δ.Σ. της Διεθνούς Ομοσπονδίας Φωτογραφικών Φεστιβάλ «International Photography Festival Federation» (IPFF) από το 2009, επίτιμος Πρόεδρος της Ελληνικής Φωτογραφικής Έταιρείας από το 2011 και Πρόεδρος του Δ.Σ. της Ελληνικής Φωτογραφικής Έταιρείας από το 2005 έως το 2011. Έχει πραγματοποιήσει τριάντα απομικές εκθέσεις φωτογραφίας στην Ελλάδα και το εξωτερικό και έχει δεκάδες συμμετοχές σε ομαδικές εκθέσεις στο εξωτερικό στο πλαίσιο διεθνών ανταλλαγών και φεστιβάλ. Έργα του βρίσκονται σε συλλογές μουσείων στην Ελλάδα και στο εξωτερικό. Έχουν εκδοθεί είκοσι πέντε βιβλία και λευκάματά του, έχει συμμετάσχει σε διεθνείς πιερίδες και συνέδρια και έχει συγγράψει πολυάριθμα άρθρα σε επιστημονικά περιοδικά.

Dr. Aristeidis Kontogeorgis

Born in Tinos Island, Greece. He studied at Northern Illinois University, Illinois, U.S.A. where he received degrees in Fine Art, Art History, and Political Science. He holds a Phd Degree in the Technique and Management of Applied Arts. He is Assistant Professor at the Photography and Audiovisual Arts Department of the Faculty of Fine Arts and Design at the T.E.I. of Athens, Greece. He has been a member of the Chamber of Greek Visual Arts since 1985, Honorary President of the Board of Hellenic Photographic Society since 2011, President of the Board of Hellenic Photographic Society since 2005 and President of the Board of the International Photography Festival Federation (IPFF) since 2009.

He has held thirty personal exhibitions of photography all over the world and has taken part in many group exhibitions both in Greece and abroad during International Festivals. He has published twenty five books and photographic albums, has participated in International Conventions and Congresses and has written many articles in Scientific Magazines. His Art works are included in the collections of Museums in Greece and abroad.

Μυρτώ Βουνάτσου

Η εικαστικός Μυρτώ Βουνάτσου έχει ως κύριο πεδίο της έρευνας τις τις βίντεο -εγκαταστάσεις, την βίντεο/ψηφιακή τέχνη & τα new media arts. Το 1998-2000 έκανε μεταπτυχιακές σπουδές στις Ψηφιακές Μορφές Τέχνης στο διατμηματικό μεταπτυχιακό Τμήμα της Α.Σ.Κ.Τ. και του Ε.Μ.Π. Αθηνών. Είναι αριστούχος πτυχιούχος του τμήματος Ζωγραφικής της Α.Σ.Κ.Τ. Αθηνών (1992-1998 με τον Καθ. Ν. Κεσσανλή) και του Παιδαγωγικού τμήματος του Α.Π.Θ (1987-1991). Φοίτης στο τμήμα Οπτικής Επικοινωνίας της Σ.Κ.Τ. Βερολίνου (με την Καθ. M. Wedder) & και παρακολούθησε μαθήματα στο Πανύπειρο της Κεντρικής Αγγλίας του Birmingham στο Τμήμα του Hogeschool Rotterdam & Omstreken στην Ολλανδία (1999). Από το 2003 εργάζεται ως Εργαστηριακός συνεργάτης στο Τμήμα Φωτογραφίας και Οπτικοακουστικών Τεχνών του ΤΕΙ Αθήνας με γνωστικό αντικείμενο το υπεύθυνη σε πολλά ερευνητικά προγράμματα με γνωστικό αντικείμενο τις Ψηφιακές μορφές Τέχνης και το βίντεο. Έχει κάνει απομικές εκθέσεις και έχει λάβει μέρος σε

ένα πλήθος ομαδικών εκθέσεων στην Ελλάδα και το εξωτερικό. Υπάρχουν ετεροαναφορές σχετικά με το έργο της από κριτικούς, ιστορικούς τέχνης και δημοσιογράφους. Έργα της έχουν δημοσιευτεί σε πολλούς καταλόγους, ενώ κάποια από αυτά βρίσκονται σε ιδιωτικές συλλογές.

Myrto Vounatsou

Myrto Vounatsou is a visual artist who works on the field of video-installations, video/digital and new media arts as means of expressing her ideas. She received her BFA (Hons) in Painting from the Athens School of Fine Arts (1992-1998 studio prof. N. Kessanlis) & BA (Hons) in Educational Studies from Aristotle University of Thessaloniki. She has a MFA (Hons) in Digital Arts from the Interdisciplinary workshop ASFA and the National Technical University of Athens (1998 -2000). She studied Visual Communication in the Department of Design (studio prof. M. Wedder) in Hochschule Der Kunst in Berlin & attended classes on the field of Art/Creative Therapy at the University of Central England in Birmingham- Dep. at Hogeschool Rotterdam & Omstreken in Netherlands. Since 2003 she works as Lecturer at the Technological Education Institute of Athens Dep. of Photography & Visual Arts. She has participated in scientific conferences and served as scientific coordinator in many research projects in the field of Digital Arts and Video. She had solo exhibitions and has participated in a number of group exhibitions in Greece and abroad. There are citations on her work by critics, art historians and journalists. Her works have been published in many directories and some of them currently are in private collections.

327

Τάσος Λυμπεράκης

Ο Τάσος Λυμπεράκης είναι οκνοθέτης και συγγραφέας, διδάσκει στο τμήμα Φωτογραφίας και Οπτικοακουστικών του ΤΕΙ Αθήνας από το 2000 και έχει συνεργαστεί με το Ελληνικό Ανοικτό Πανεπιστήμιο, ως επιστημονικό προσωπικό και ως συγγραφέας εκπαιδευτικού υλικού με αντικείμενο τη θεωρία της εικόνας, τα ψηφιακά μέσα και το χρώμα. Οπτικοακουστικά έργα του έχουν παρουσιασθεί σε εκθέσεις και φεστιβάλ.

Tasos Liberakis

Tasos Liberakis is a film director and author, he has been teaching at the department of Photography and Audiovisual Art of the Technological Institute of Athens since the year 2000 and has collaborated with the Hellenic Open University as scientific personnel and as a writer of education material on the subjects of theory of visual communication, digital media and colour. His work has been shown in various exhibitions and festivals.

Τμήμα Εικαστικών και Εφαρμοσμένων Τεχνών της Σχολής Καλών Τεχνών του Α.Π.Θ.

School of Visual and Applied Arts of the Aristotle University of Thessaloniki Υπεύθυνοι Καθηγητές

Υπεύθυνοι Καθηγητές

Γιώργος Κατσάγγελος, Στέλιος Ντεξίς

Head Professors

Georgios Katsagelos, Stelios Dexis

Γιώργος Κατσάγγελος

Ο Γιώργος Κατσάγγελος σπούδασε φωτογραφία με υποτροφία στο Brooklyn College of New York με καθηγητή τον Walter Rosenblum. Είναι Καθηγητής στην Σχολή Καλών Τεχνών του Αριστοτελείου Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης. Έλαβε το μεγάλο βραβείο φωτογραφίας το 2010 από το Manege Museum του Saint Petersburg καθώς και το Βραβείο του Μουσείου Φωτογραφίας της Ταϊκένδης στην Μπιενάλε του 2013 του Ουζμπεκιστάν. Η δουλειά του βρίσκεται στο Brooklyn Museum of New York, Milwaukee Art Museum, Athens, Ikonen Museum Recklinghausen, Greek Cultural Center Stockholm, Μουσείο Φωτογραφίας Θεσσαλονίκης.

328

Georgios Katsagelos

Georgios Katsagelos studied photography with scholarship, at the Brooklyn College of New York under Professor's Walter Rosenblum supervision. He is a Professor at the Fine Art Department of the Aristotle University of Thessaloniki. He received the grand prize of photography 2009 of the Manege Museum of Saint Petersburg. Also he received the prize at the Uzbekistan Biennale of 2013 of the Museum of Photography. His work belongs at the permanent collections of Photography Museum of Thessaloniki, Brooklyn Museum of New York, Milwaukee Art Museum, Hellenic Photography Center, Athens, Ikonen Museum Recklinghausen, Germany, Greek Cultural Center and Stockholm, Sweden.

Στέλιος Ντεξίς

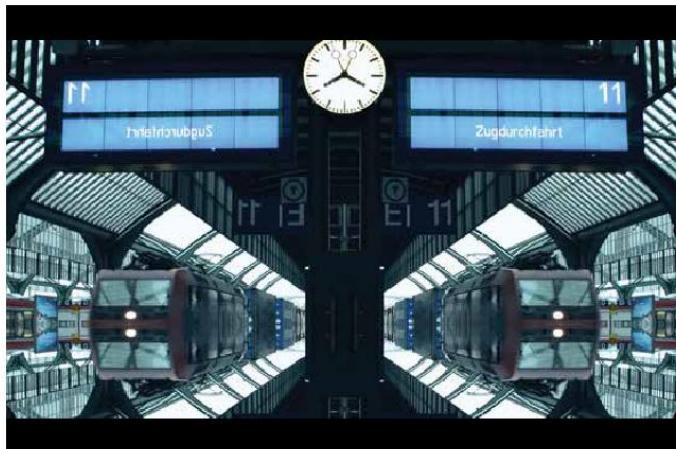
Ο Στέλιος Ντεξίς σπούδασε Ζωγραφική στην Σχολή Καλών Τεχνών του Α.Π.Θ. (1984-1989). Έκανε μεταπτυχιακές σπουδές στις Ψηφιακές Μορφές Τέχνης στο Βιατμηματικό εργαστήριο της Α.Σ.Κ.Τ και του Εθνικού Μετσόβιου Πολυτεχνείου Αθηνών (1998-2000). Είναι επίκουρος καθηγητής στην Σχολή Καλών Τεχνών του Α.Π.Θ. στο τμήμα Εικαστικών και Εφαρμοσμένων Τεχνών, με γνωστικό αντικείμενο «Ψηφιακά μέσα και ψηφιακός σχεδιασμός». Δίδαξε στην δευτεροβάθμια εκπαίδευση ως Καθηγητής Καλλιτεχνικών Μαθημάτων (1989-2010). Υπήρξε εισηγητής σε επιστημονικά συνέδρια και έχει εκπονήσει πολλά ερευνητικά προγράμματα με γνωστικό αντικείμενο τις Ψηφιακές μορφές Τέχνης και το βίντεο. Έχει κάνει ατομικές εκθέσεις και έχει λάβει μέρος σε ένα πλήθος ομαδικών εκθέσεων στην Ελλάδα και το εξωτερικό. Υπάρχουν επεραναφόρες σχετικά με το έργο του από κριτικούς, ιστορικούς τέχνης και δημοσιογράφους. Έργα του έχουν δημοσιευτεί σε πολλούς καταλόγους, ενώ τανίες του έχουν προβληθεί στα τηλεοπτικά κανάλια ΕΤ1 - ΕΤ3. Έχει βραβευτεί για την δημιουργία ταινιών videoart και εκπαιδευτικών υλοκινωτών σε διεθνή φεστιβάλ όπως το 1ο Βραβείο Ντοκιμαντέρ Μικρού Μήκους, στο «Yourvid Save Energy», Ευρωπαϊκός Διαγωνισμός για τη Βιώσιμη Ενέργεια και το Ψηφιακό Βίντεο, με την ταινία «Air quality» 2011. 1ο βραβείο καλύτερου Ερασιτεχνικού ντοκιμαντέρ του Πανελλήνιου Διαγωνισμού Ντοκιμαντέρ του National Geographic στο 10 Διεθνές Φεστιβάλ Κινηματογράφου & Εικαστικών Τεχνών Ρόδου. Ecofilms, 2010. 1ο βραβείο καλύτερης ταινίας στο «Μαγική Εικόνα» Διεθνές Φεστιβάλ Video και Multimedia, για την ταινία «0004» Μονή Λαζαριστών, Θεσσαλονίκη, 2000.

Stelios Dexis

Stelios Dexis has studied Painting at the Fine Arts Department of the Aristotle University of Thessaloniki (1984-1989). His post-graduate studies were on the field of Digital Arts at the Interdisciplinary workshop ASFA and the National Technical University of Athens (1998-2000). He is Assistant Professor in the Fine Arts Faculty of the Aristotle University of Thessaloniki and his scientific field is "Digital media and Digital Design". He has worked as an Arts teacher in Secondary Education (1989 - 2010). He has participated in International Conventions and Congresses and served as scientific coordinator in many research projects in the field of Digital Arts and Video. He has solo exhibitions and has participated in a number of group exhibitions both in Greece and abroad, during International Video art Festivals. There are citations on his work by critics, art historians and journalists. His works have been published in many directories and his movies and documentaries have been screened on National Television Channels (ET1, ET3). He has been excelled in International festivals for his film productions such as 1st Award for Best Short Documentary, in "Yourvid Save Energy", for the movie "Air quality" at the European Competition for Sustainable Energy and the Digital Video, (2011). 1st prize for Best Amateur Documentary in the National Geographic Greek Documentary Competition at the 10th International Film & Visual Arts Festival, Ecofilms, (2010). 1st prize for Best Film in "Magic Pictures", for the film "0004" at the International Video and Multimedia Festival, Lazaristes, Thessaloniki, (2000).

Works | Έργα

1. Gelameri Eleni, Agavanakis Panagiotis - Γκελαμέρη Ελένη, Αγκαβανάκης Παναγιώτης (GR) | Controlling Crowds (2015) | 05:47 min, colour, sound. Τμήμα Φωτογραφίας και Οπτικοακουστικών Τεχνών του ΑΤΕΙ Αθήνας – Department of Photography and Audiovisual Arts, TEI of Athens
2. Anna Hoholi - Άννα Χοχόλη (GR) | Torn (2015) | 1:58 min, colour, sound (sound design: Kyriakos Charalampides - Κυριάκος Χαραλαμπίδης). Σχολή Καλών Τεχνών του Α.Π.Θ – School of Visual and Applied Arts of the Aristotle University of Thessaloniki
3. Sotiropoulou Anna-Maria - Σωτηροπούλου Άννα-Μαρία (GR) | Το Αίμα σου (Your blood) (2014) | 0:55 min, colour, sound. Τμήμα Φωτογραφίας και Οπτικοακουστικών Τεχνών του ΑΤΕΙ Αθήνας – Department of Photography and Audiovisual Arts, TEI of Athens
4. Christiana Papakosta - Χριστιάνα Παπακώστα (CY) | Balloons, the allegory of the need (2013) | 1:50 min, colour, sound. Σχολή Καλών Τεχνών του Α.Π.Θ – School of Visual and Applied Arts of the Aristotle University of Thessaloniki
5. Aurelia Kavaliaouskaite - Αουρέλια Καβαλιαουσκάϊτε (LT) | Under the sheets (2015) | Sound: Aurelia Kavaliaouskaite - Αουρέλια Καβαλιαουσκάϊτε | 2:59 min, black&white, sound. Σχολή Καλών Τεχνών του Α.Π.Θ – School of Visual and Applied Arts of the Aristotle University of Thessaloniki
6. Vasilis Dimopoulos, George Papastergis - Βασίλης Δημόπουλος, Γιώργος Παπαστεργίης (GR) | Inbetween (2014) | 1:42 min, colour, sound. Τμήμα Φωτογραφίας και Οπτικοακουστικών Τεχνών του ΑΤΕΙ Αθήνας – Department of Photography and Audiovisual Arts, TEI of Athens
7. Zora Vathke (ES) | Εγωισμός (Egoism) (2012) | 1:45 min, black & white, sound. Τμήμα Φωτογραφίας και Οπτικοακουστικών Τεχνών του ΑΤΕΙ Αθήνας – Department of Photography and Audiovisual Arts, TEI of Athens
8. Ioanna Papadopoulou - Ιωάννα Παπαδοπούλου (GR) | In Between (2014) | 3:05 min, colour, sound. Σχολή Καλών Τεχνών του Α.Π.Θ – School of Visual and Applied Arts of the Aristotle University of Thessaloniki
9. Konstandinidis Evangelos - Κωνσταντίνης Ευάγγελος (GR) | Untitled (2010) | 5:26 min, colour, sound. Τμήμα Φωτογραφίας και Οπτικοακουστικών Τεχνών του ΑΤΕΙ Αθήνας – Department of Photography and Audiovisual Arts, TEI of Athens
10. Kostas Gourtzis & Maria Tsiroukidou - Κώστας Γκούρτζης & Μαρία Τσιρουκίδη (GR) | Wer bunker baut wirft bomben (2013) | 2:59 min, black & white, sound. Σχολή Καλών Τεχνών του Α.Π.Θ – School of Visual and Applied Arts of the Aristotle University of Thessaloniki
11. Tatsiana Skryhanava (Republic of Belarus) | InBetween / Points | 02:18 min, black&white, sound. Τμήμα Φωτογραφίας και Οπτικοακουστικών Τεχνών του ΑΤΕΙ Αθήνας – Department of Photography and Audiovisual Arts, TEI of Athens
12. Paraskevi Gousiou, Evgenios Galkin, Katerina Iordanidou, Zoi Theodorou - Παρασκευή Γούσιου, Ευγένιος Γαλκίνη, Κατερίνα Ιορδανίδη, Ζωή Θεοδώρου (GR) | ...tried later (2013) | 2:40 min, colour, sound. Σχολή Καλών Τεχνών του Α.Π.Θ – School of Visual and Applied Arts of the Aristotle University of Thessaloniki
13. Yiannis Karavasilis, Thanasis Sabatziotis - Γιάννης Καραβασίλης, Θανάσης Σαμπαζιώτης (GR) | Περίπατος Σχολείου (2015) | 4:10 min, colour, sound. Σχολή Καλών Τεχνών του Α.Π.Θ – School of Visual and Applied Arts of the Aristotle University of Thessaloniki
14. Nafsika Lizardou - Ναυσικά Λιζάρδου (GR) | One (2015) | 2:37 min, black & white, sound. Τμήμα Φωτογραφίας και Οπτικοακουστικών Τεχνών του ΑΤΕΙ Αθήνας – Department of Photography and Audiovisual Arts, TEI of Athens
15. Filt Olsefski - Φίλτ Ολεύφοκι (GR) | Ανάμεσα (2014) | 2:31 min, colour, sound. Σχολή Καλών Τεχνών του Α.Π.Θ – School of Visual and Applied Arts of the Aristotle University of Thessaloniki
16. Michalis Kornarakis, Alexandros Labadakis, Markos Spanoudakis - Μιχάλης Κορναράκης, Αλέξανδρος Λαβαδάκης, Μάρκος Σπανουδάκης (GR) | Rooms (2014) | 1:53 min, black&white, sound. Σχολή Καλών Τεχνών του Α.Π.Θ – School of Visual and Applied Arts of the Aristotle University of Thessaloniki
17. Alkmini Azi-Azizi - Αλκμήνη Αζί-Αζίζη (GR) | Ο φιλόδοξος γλάρος (The Ambitious Gull) (2015) | 2:44 min, colour, sound. Τμήμα Φωτογραφίας και Οπτικοακουστικών Τεχνών του ΑΤΕΙ Αθήνας – Department of Photography and Audiovisual Arts, TEI of Athens
18. George Gounezos - Γιώργος Γκουνέζος (GR) | Alive In The Concrete (Graffiti Documentary) | 13:18 min, colour, stereo. Τμήμα Φωτογραφίας και Οπτικοακουστικών Τεχνών του ΑΤΕΙ Αθήνας – Department of Photography and Audiovisual Arts, TEI of Athens



Gelameri Eleni, Agavanakis Panagiotis - Γκελαμέρη Ελένη, Αγκαβανάκης Παναγιώτης (GR) | Controlling Crowds (2015) | 05:47 min, colour, sound

Η πόλη του μέλλοντος απαρτίζεται από τα ελεγχόμενα πλήθη. Ο χρόνος, ο χώρος, μια νέα πραγματικότητα και η αισθητή παρέμβαση της τεχνολογίας αυτοματοποιεί πλέον το άτομο σδημώντας το σε επαναλαμβανόμενα μοτίβα. Καθημερινές συνεχόμενες κινήσεις μέσα σε συγκεκριμένα όρια και γραμμές που δεν γιαρεκλίνουν. Άνθρωποι που πλέον ο ένας αποτελεί αντίγραφο του άλλου μοιάζουν να μη βρίσκουν τον προορισμό τους, χαμένοι σε μια απρόσωπη πόλη. Μία πόλη συμμετρική και τυπωτοποιημένη, ένας νέος χωροχρόνος, ίσως και μια νέα διάσταση. Μέσα από την αιώνια πάλη μεταξύ ανθρώπου – τεχνολογίας – χρόνου, η μοναδικότητα του ατόμου είναι το μόνο στοιχείο που μπορεί να αλλάξει τα μέχρι τώρα δεδομένα.

The city of the future is made up of controlled crowds. Time, space, a new reality and the perceivable interference of society automatizes the person, bringing it to repetitive patterns. Daily continuous movements within specific borders and lines that do not diverge. People that seem to be copies of each other seem not to find their destination, lost in a faceless city. A city that's symmetric and stylized, a new time and space and perhaps a new dimension. Through this eternal conflict between human - technology - time, the singularity of the person is the only thing that can change the current situation.

Anna Hoholi - Άννα Χοχόλη (GR) | Torn (2015) | 1:58 min, colour, sound (sound design Kyriakos Charalampides - Κυριάκος Χαραλαμπίδης)

Θα προσπαθήσω να σου πω κάτι... Άλλα πρέπει να μείνει μεταξύ μας. Τελικώς, ακόμη και οι λέξεις, ακόμη και οι σκέψεις είναι σχισμένες, ώστε τα πάντα, ακόμη και ο κόσμος αυτός, είναι προορισμένα να κείτονται ανάμεσά τους. Επιπλέουμε ανάμεσα σε κόσμους που μαζεύουν τα θραύσματά τους, προσπαθώντας όλο και πιο σκληρά να συνθέσουν κάτι που στην πραγματικότητα μας αφήνει και πάλι ανάμεσα. Ισως ένα κομμάτι μου να σχίστηκε από εσένα, αλλά το κομμάτι αυτό δεν είναι δικό σου. Ποτέ δεν ήταν. Δεν υπάρχει τίποτα που να μπορούμε να κατέχουμε επειδή τα πάντα υπάρχουν στο ενδιάμεσο, και είναι μια σύνθεση από σχισμένα μέλη, έτοιμα να ενωθούν και να χωριστούν ξανά....

Και τώρα... Ξέχασα τι ήθελα να σου πω...

Συγγνώμη.

I will try to tell you something...But it has to be kept between me and you. After all, even the words, even the thoughts are torn, so that everything, even this world, are destined to live in between. We are floating in between the worlds picking up their fragments, trying harder and harder to compose something that actually, is leaving us in between again. Maybe a part of me, has been torn out of you, that piece though is not yours. It has never been. There is not a thing that we can own because, everything exists in between and are a compound of torn limbs, to be put together and to be torn apart again...

And now...I forgot what I was about to tell you...

I'm sorry.



Sotiropoulou Anna-Maria - Σωτηροπούλου Άννα-Μαρία (GR) | Το Αίμα σου (Your blood) (2014) | 0:55 min, colour, sound

Βασισμένη στο ομώνυμο ποίημα του Γιώργου Σεφέρη, προσπάθησα να εκφράσω τον κόσμο ενός σχιζοφρενή ανθρώπου που χαρακτηρίζεται από μοναξιά, απομόνωση, απόγνωση και άλλα σκοτεινά συναισθήματα. Ο χαμός που επικρατεί στον περιβάλλοντα χώρο, τα παράσιτα της τηλεόρασης και η έλλειψη της ανθρώπινης παρουσίας συμβολίζουν, το «χάος» που επικρατεί στον ψυχισμό του. Όλο το σκηνικό συμπληρώνεται από την σταγόνα (ένας συμβολισμός του αίματος) που κυλάει στο ποτήρι με το μαύρο υγρό.

Based on the poem with the same name by Giorgos Seferis, I tried to express the world of a schizophrenic person that is defined by loneliness, isolation, despair and other dark emotions. The havoc that reigns in the person's environment, the interference of the television and the lack of human presence symbolize the "chaos" that dominates their psyche. The scene is completed by the drop (symbolizing blood) that rolls down the glass with the black liquid.



Christiana Papakosta - Χριστιάνα Παπακώστα (CY) | Balloons, the allegory of the need (2013) | 1:50 min, colour, sound

Η αλληγορία της ανάγκης.

Η ανάγκη βιώνεται καθημερινά μέσα από πρόσωπα και πράξεις. Η μορφή της ανάγκης μπορεί να προσωποποιηθεί με ουδήποτε υλικό ή άυλο. Σ' αυτό το μικρού μήκους βίντεο, η μορφή της ανάγκης γίνεται μπαλόνι, σαν εύθραυστη και ελαφριά όπως είναι στην πραγματικότητα, και σε χρώμα κόκκινο που συμβολίζει την ένταση της ανάγκης που νιώθει ο άνθρωπος. Τέλος η ανάγκη μπορεί να σου δοθεί και να τη δώσεις αλλού, να κρατηθεί, να σε παρασύρει σε διαφορετικό κόσμο απ' αυτόν που ήδη ήξερες, ακόμα και να αφεθεί.

The allegory of the need.

The feeling of Need can be experienced daily through people and actions. It can be personalized with anything tangible or intangible. In this short video, the need takes the form of a fragile and lightweight balloon and it is coloured in red to symbolize the intensity of the need felt by the man. Finally, need may be given to you and you can give it to others, it can be held, it can draw you away in a different world than the one you already knew, or even to be let go of.



Aurelia Kavaliauskaitė - Αουρέλια Καβαλιαουσκάϊτε (LT)
| Under the sheets (2015) | Sound: Αουρέλια
Καβαλιαουσκάϊτε | 2:59 min, black&white

Διαστροφή; Φευγαλέες σκέψεις; Άρρωστημένο μιαλό; Η σύνθεση διάφορων εικόνων που, εναρμονίζονται και συνυπάρχουν με το μοτίβο. Οι σκέψεις που επαναλαμβάνονται, μια μπρός και μια πίσω, οι σκέψεις που λειτουργούν ως απωθημένα μέσα στο σκοτάδι της νύχτας, συνθέτουν ένα όχι και τόσο συμβατικό φορμαλιστικό τοπίο, με πυρήνα το γυναικείο σώμα, το σεξουαλικό «φετίχ» και το αραχνιασμένο ζωώδες ένστικτο που μένει προστατευμένο κάτω από το κρεβάτι περιμένοντας να εμφανιστεί μέσα στο σκοτάδι. Μια ιστορία αναπαράγεται με την εμφάνιση κάθε κρυμμένου πάθους, υποταγής, φαντασίων.

Perversion? Fleeting thoughts? Sick mind? A composition of various images that harmonize and coexist with the pattern. The thoughts that repeat themselves, back and forth, the thoughts that act as repressions in the dark of the night compose one not very conventional formalistic landscape, with the female body as its core, the sexual "fetish" and the dusty animal instinct that remains protected under the bed, waiting to appear in the darkness. A story is reproduced with the appearance of every hidden passion, submission, fantasy.

Vasilis Dimopoulos, George Papastergis -
Βασίλης Δημόπουλος, Γιώργος Παπαστεργής (GR)
| Inbetween (2014) | 1:42 min, colour, sound

In between / ενδιάμεσο, αυτό που βρίσκεται στο μέσο δύο χρονικών σημείων αναφοράς. Το ενδιάμεσο είναι ο χώρος που χωρίζει δυο πράγματα αλλά ταυτόχρονα και π πορεία προς την ένωσή τους. Ο Καζαντζάκης αναφέρομενος στη Ζωή την ονομάζει «το ενδιάμεσο φωτεινό σημείο « μεταξύ της ανυπαρξίας του πριν και του μετά ». Στο δικό μας project inbetween σχολιάζεται η αναμονή, η στασιμότητα, το σημείο που αφορά μια διαδικασία που θέτει τους εαυτούς μας ως παρατηρητές της πραγματικότητας που τις περισσότερες φορές την προσπερνάμε. Η διαδικασία αυτή μπορεί να γίνει σε κάθε δημόσιο χώρο, σε κάθε γωνία κάθε πόλης, είναι η «ανάσα» που χρειάζεσαι, είναι η ανάγκη που έχεις απλά να σταματήσεις και να περιμένεις, να περιμένεις άλλες φορές κάτι συγκεκριμένο και άλλες όχι, είναι το σημείο που γίνεσαι παρατηρητής, είναι ο χώρος της πόλης που χωρίς αυτόν δεν μπορείς να προχωρήσεις.

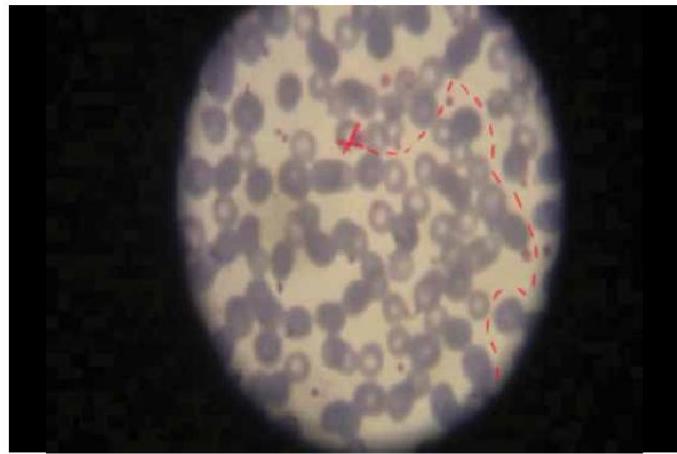
In between, that which exists in the middle of two reference points in time. The in between is the space that separates two things but at the same time it's the course towards their union. Kazantzakis, referring to life, names it "the bright point in between" the nonexistence of before and after it. In our project "inbetween" we comment on waiting, stagnation, the point that has to do with a process that brings ourselves as observers of reality which we pass by, most of the time. This process can be done in any public space, in every corner of the city, it's the "breath" that you need, the need to simply stop and wait, sometimes for something specific, and sometimes not, it's the point where you become an observer, it's the space of the city without which you cannot advance.



Zora Vathke (ES) | Εγωισμός (Egoism) (2012)
| 1:45 min, black&white, sound

Είναι το πορτραίτο μιας κοινωνίας...είναι το δικό μου πορτραίτο. Προσπαθώ να κάνω μια διαδρομή προς το εσωτερικό του ατόμου για να διερευνήσω πώς μπορεί μια κοινωνία να γίνει εξωστρεφής, να κινητοποιηθεί. Στην εποχή της υπέρμετρης καταστολής, ο καθένας κοιτάει την επιβίωση του, την ζωή του, τις δικές του προτιμήσεις, λύσεις και επιλογές. Μοναχικές, αυτόνομες διαδρομές που δεν οδηγούν πουθενά. Και στον αντίποδα οι ομαδικές δράσεις, εκεί όπου υπάρχει πιθανότητα να βρεθεί μια αληθινή λύση σε επίπεδο ατομικό και συλλογικό.

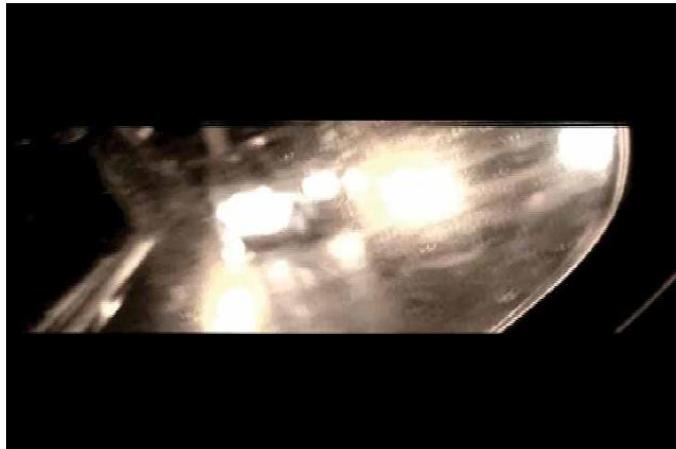
It's the portrait of a society.... It's my portrait. I'm trying to walk the route towards the inside of a person to investigate how a society could become extroverted and active. In the age of excessive repression, each person looks to his own survival, his life, his preferences, solutions and choices. Solitary, autonomous routes that lead nowhere. And on the other hand are team projects, where there is a possibility to find a true solution in both a personal and collective level.



Ioanna Papadopoulou - Ιωάννα Παπαδοπούλου (GR)
| In Between (2014) | 3:05 min, colour, sound

Το βίντεο δείχνει εικόνες από τη ζωή των κυττάρων όπως τη βλέπουμε μέσα από ένα μικροσκόπιο. Οι εικόνες από αυτόν τον μικρόκοσμο χρησιμεύουν σαν καλλιτεχνικό φόντο για τη δημιουργία εκφραστικών κινούμενων εικόνων, με τη χρήση γραμμών, πεδίων και σχημάτων.

It's a video that shows the life of cells as we see them through a microscope. These images of microscopic life are used as an artistic background for an expressive and colourful animation of lines, fields and shapes.



Konstandinidis Evangelos - Κωνσταντινίδης Ευάγγελος (GR) | Untitled (2010) | 5:26 min, colour, sound

Μια βραδιά, βόλτα με τα πόδια ή το αυτοκίνητο. Κρατώ την κάμερα στο χέρι προσπαθώντας να αποτυπώσω τη βραδινή Αθήνα υπό τους ήχους του ρεπίξ που έκανα στην μουσική του Manudub «Strength Of Jah». Σύνταγμα και Ερμού, Αιγάλεω και πλατεία Ομονοίας. Με ζαλίζουν τα φώτα, η κίνηση και οι φιγούρες των ανθρώπων. Πλάνα που σε κάνουν να θυμάσαι τις βραδιές που προσπαθούνες να γιρίσεις στήτι σου, μεθυσμένος από το βουντό αυτής της πόλης, ακούγοντας τη μουσική από το αγαπημένο σου συγκρότημα.

334

One night, out on a walk, or a car ride. I hold my camera in hand, trying to capture Athens in nighttime, under the sound of my remix of Manudub's "Strength of Jah". Syntagma Square, Ermou Street, Egaleo, Omomoia Square. The lights, the movement, the human shapes make me dizzy. Shots that make you recall nights when you attempted to return home, drunk on this city's rumble, listening to your favourite band's music.

Kostas Gourtzis, Maria Tsiroukidou - Κώστας Γκουρτζής, Μαρία Τσιρουκίδου (GR) | Wer bunker baut wirft bomben (2013) | 2:59 min, black&white, sound

Πρόκειται για ένα σχόλιο στο Der Himmel über Berlin, του Wim Wenders. Το τραγούδι «Rock-a-Bye Your Baby with a Dixie Melody» των Schwartz, Lewis και Young που συνοδεύει την εικόνα, δίνει έμφαση στην προπαγανδιστική διάθεση του Wenders υπέρ του «Δυτικού» εξαμερικανισμένου τρόπου ζωής που προτείνεται ή επιβάλλεται στους Γερμανούς, δύο μόλις χρόνια πριν την πτώση του τείχους του Βερολίνου.

This is a comment on Wim Wenders, Der Himmel über Berlin. The song "Rock-a-Bye Your Baby with a Dixie Melody" by Schwartz, Lewis and Young, that goes along with the image, emphasizes Wenders' propagandist spirit over the "western" Americanized lifestyle that is suggested or enforced on Germans, only two years before the fall of the Berlin Wall.



Tatsiana Skryhanava (BLR)
| InBetween / Points | 02:18 min black&white, sound

Χωρίς να θυμάται τίποτα από τη στιγμή της γέννησης και χωρίς να ξέρει τίποτα για το Θάνατο, το ανθρώπινο είδος ταξιδεύει από το ένα σκότος στο άλλο, από το ένα άπειρο στο άλλο.

Ενώ είναι μέρη του Σύμπαντος οι άνθρωποι απομακρύνθηκαν από τις ρίζες τους και έχασαν τη φύση τους σταδιακά. Ως αποτέλεσμα, ένα ατέλειωτο, ασυνείδητο και ανυπόφορο κενό εμφανίστηκε στη ψυχή του σύγχρονου ανθρώπου. Και π αντίδραση σε αυτό το κενό είναι μια προσπάθεια ενστικτώδους αντικατάστασης της φύσης με υλικές αξίες που έφερε η τεχνολογική πρόοδος και ως αποτέλεσμα, μια αυξανόμενη απόσταση.

- Σταμάτα τη βιασύνη. Σταμάτα τη βοή των τροχών. Άκου.

Remembering nothing about the moment of birth and knowing nothing about the death human race is traveling from one obscurity to another, from one infinity to another.

Being parts of the Universe people distanced from their origins and lost their nature through time. As a result an endless, unconscious and agonizing void appeared in the soul of a modern man. And the response to this void is an attempt of instinctive replacement of nature by material values, brought by technological progress, and an increasing of distance as a result.

- Stop the rush. Stop the rumble of wheels. Listen.



Paraskevi Gousiou, Evgenios Galkin, Katerina Iordanidou, Zoi Theodorou - Παρασκευή Γούσιου, Ευγένιος Γκάλκιν, Κατερίνα Ιορδανίδου, Ζωή Θεοδώρου (GR) |tried later (2013) | 2:40 min, colour, sound

Mia opouδη για την ανεργία.....

A study on unemployment.....



Yiannis Karavasilis, Thanasis Sabatziotis - Γιάννης Καραβασίλης, Θανάσης Σαμπαζιώτης (GR) | Περίπατος Σχολείου (2015) | 4:10 min, colour, sound

Τα κοιμητήρια, εκεί που πουχάζουν όσοι γεννήθηκαν, έζησαν και πέθαναν.

Η συνοικία που δεν έγινε ποτέ. Απλά μια σκέψη, ένα όνειρο που δε γεννήθηκε καν ή αν γεννήθηκε, σίγουρα δε πρόλαβε να ζήσει. Συνδετικός κρίκος, ο άνθρωπος που μπαίνει στα στάσιμα πλάνα προσπαθώντας να καταλάβει που φτάνει η ματαιοδοξία.

Η μουσική, κυκλική και αναπτυσσόμενη σα τη σκέψη του ανθρώπου.

Cemeteries, where those who were born, lived and died rest in peace.

The neighbourhood that never happened. Just a thought, a dream that wasn't even born - or if it was, it certainly didn't get the time to live. -Link, the person that comes in and out of still shots trying to understand where vanity can reach.

Music, circular and developing like human thought.

336

Nafsika Lizardou - Ναυσικά Λιζάρδου (GR) | One (2015) | 2:37 min, black&white, sound

Με ποιους τρόπους ο ψηφιακός χώρος εισχωρεί μέσα στο φυσικό; Πού βρίσκονται τα όρια του κάθε χώρου και ποιος τα θέτει; Μια καθημερινότητα βασισμένη στην ψηφιακή επικοινωνία, μπορεί να είναι προσωπική επιλογή, ή αποτελεί νομοτέλεια; Είναι συνήθεια, εμμονή, ψυχαναγκασμός; Με βάζει σε αδιέξοδο ή με βγάζει απ' αυτό; Μπορεί η τεχνολογία να υπερνικήσει την ανάγκη του ατόμου για κοινωνικοποίηση; Ή, ακόμα καλύτερα, μπορεί να την καλύψει;

Πόσο ανάγκη έχω τον ψηφιακό κόσμο; Τί μου προσφέρει και τί μου στερεί; Γιατί παθιάζομαι με μια συσκευή; Με φέρνει κοντά σου; Άλλα πόσο κοντά σου με φέρνει;

Ένας, δύο, ένας ξανά.

In what ways does digital space enter physical space? Where are the borders of each space and who defines them? A daily life based on digital communication, can it be a personal choice, or is it causality? Is it a habit, an obsession, a compulsion? Does it bring me to a dead end or does it get me out of one? Could technology beat the person's need for socializing? Or, even better, could it cover it?

How much do I need the digital world? What does it offer me and what does it take away from me? Why am I passionate about a device? Does it bring me close to you? But how close does it bring you?

One, two, one again.



Fili Olsefski - Φίλη Ολσέφσκι (GR) | Anámeosa (2014)

| 2:31 min, colour, sound

.....anámeosaanamésoanamésoanamésoanamésoanamésoanamésoanamésoa.....

.....betweeninbetweeninbetweeninbetweeninbetweeninbetween.....



Michalis Kornarakis, Alexandros Labadakis, Marcos Spanoudakis - Μιχάλης Κορναράκης, Αλέξανδρος

Λαμπαδάκης, Μάρκος Σπανουδάκης (GR) | Rooms (2014) |

1:53min, black&white, sound

To Rooms είναι ένα stop-motion animation στο οποίο παρακολουθούμε μια ιστορία ενός ανθρώπου μέων μιας διαδρομής από δωμάτιο σε δωμάτιο.

"Rooms" is a stop-motion animation in which we watch the story of a man on his way from room to room.



Alkmini Azi-Azizi - Αλκμήνη Αζί-Αζίζη (GR) | Ο φιλόδοξος γλάρος (The Ambitious Gull) (2015) | 2:44 min, colour, sound.

Ο φιλόδοξος γλάρος είναι μια ταινία που έχει θέμα το συναίσθημα του φόβου και τη συνύπαρξη αυτού με τη φιλόδοξία των ανθρώπων. Ο φόβος, με κάθε του μορφή, επηρεάζει τις επιλογές και τα όνειρα των ανθρώπων. Ο φόβος της απόρριψης από το κοινωνικό περίγυρο μπορεί να οδηγήσει στη χαμηλή αυτοεκτίμηση.

338 The ambitious seagull is a movie with the subject of fear and its co-existence with human ambition. Fear, in its every form, affects the choices and dreams of people. The fear of rejection from your social circle can lead to low self-esteem.

George Gounezos - Γιώργος Γκουνέζος (GR) | Alive In The Concrete (Graffiti Documentary) | 13:18 min, colour, stereo

Graffiti, μια μορφή τέχνης σε δημόσιο χώρο που έχει να κάνει με τον εγωισμό, την οργή, την εξερεύνηση και την οικειοποίηση του περιβάλλοντος στο οποίο ζούμε. Στόχος της είναι η υπενθύμιση της ανθρώπινης ύπαρξης άλλα και η επικοινωνία. Σκοπός αυτού του ντοκιμαντέρ είναι να προβληματίσει για το ρόλο της δημόσιας τέχνης στον αστικό ιστό και μέσα από συνεντεύξεις και δράσεις ομάδων παρουσιάζει την τέχνη του graffiti ως μια μορφή έκφρασης και αντίδρασης σε μια οικονομικά, ηθικά και πολιτικά εξαθλιωμένη.

Graffiti, a form of art in public spaces that has to do with egoism, rage, the exploration and appropriation of the environment in which we live. Its goal is to be a reminder of human existence as well as communication. The goal of this documentary is to cause speculation about the role of public art in the urban environment and through interviews and team activities it presents the art of graffiti as a form of expression and reaction to an economically, ethically and politically wretched society.

GOLDEN SPONSOR



SPONSORS



UNDER THE AUSPICES



340

IN COLLABORATION WITH



FESTIVALS



INSTITUTIONS



HOSPITALITY PARTNER



supporters

341

PARTNER HOTELS



PARTNERS



MEDIA SPONSORS



Athens Digital Arts Festival

18 Miltiadou Str.
105 60 - Monastiraki
Athens, Greece

www.adaf.gr
info@adaf.gr
Tel. +30 210 32 30 005
Fax. +30 210 32 30 009

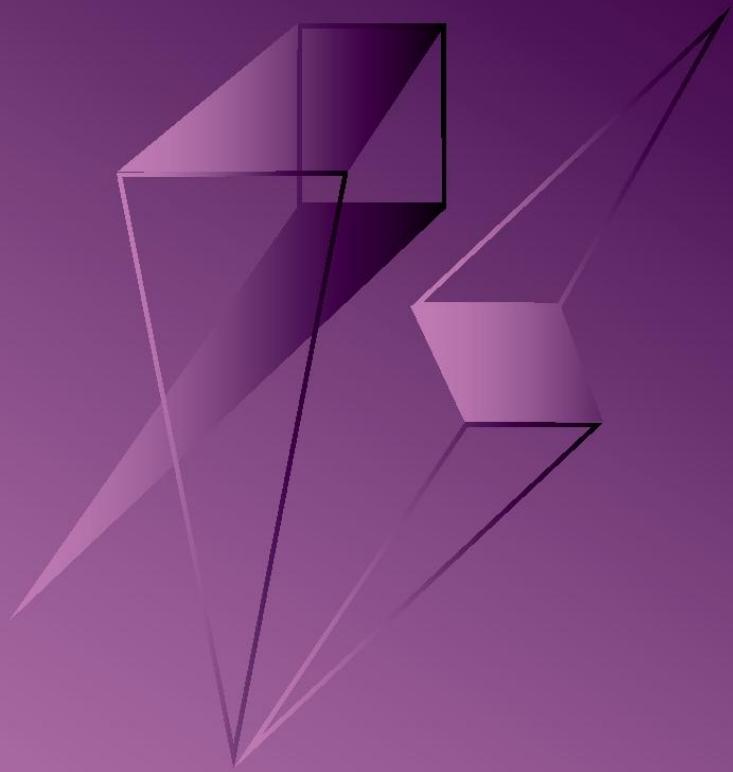
© Copyright Multitrab Productions - 2015
ISBN 978-618-82103-0-1

Catalogue Design by **two de.** Creative Studio



EDITION | 2015





ISBN 978-618-82103-0-1